DAVID EDDINGS

BATININ MUHAFIZLARI

MALLORYON

BİRİNCİ KİTAP

metis

DAVID EDDINGS
MALLORYON
BATININ MUHAFIZLARI

David Eddings 1931'de Spokane Washington'da doğdu. Üniversite eğitimini Portland, Oregon ve Washington'da tamamladı. Bir süre İngilizce öğretmenliği yaptı. 1974'te yayımlanan ilk kitabı *High Hunt* bir macera romanıdır. 1982'den başlayarak büyük fantazi dizisi *Belgariad*'ı (5 kitap) ve onu izleyen *Malloryon*'u (5 kitap) yayımladı. 1990'larda ise *Belgariad*'da geçen olayların öncesini anlatan *Belgarath the Sorcerer* (Büyücü Belgarath) ve *Polgara the Sorceress* (Büyücü Polgara) kitaplarını yazdı. Bu son iki kitapta, bütün dizinin yazılmasında kendisiyle birlikte çalışan karısı Leigh Eddings'in adı da yazar olarak yer alır. Eddings'in Belgarath kitaplarının yanı sıra, başka bir evrende geçen *Elenium* ve *Tamuli* adlı birbirini izleyen iki üçlemesi daha vardır. Bu iki dizi de Türkçe yayımlanmıştır (1998-2001, Altıkırkbeş).

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726
Metis Edebiyat
BATININ MUHAFIZLARI
Malloryon, Birinci Kitap
David Eddings
İngilizce Basımı: Guardians of the West, 1987
© David Eddings, 1987
© Metis Yayınları, 2002, 2014
Bu çeviri eser, Random House LLC bölümü Random House basımları olan Del Rey ile Anatolialit Ajansı aracılığıyla yapılan sözleşme temelinde yayımlanmıştır.
İlk Basım: Aralık 2002
Yeni Edisyon İlk Basım: Kasım 2016
Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen
Yayıma Hazırlayan: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Emine Bora, Semih Sökmen
Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

DAVID EDDINGS
BATININ MUHAFIZLARI

MALLORYON
BİRİNCİ KİTAP

Çeviren:
ÇİĞDEM ERKAL İPEK

METIS YAYINLARI
DAVID EDDINGS KOLEKSİYONU
*
Belgariad Beşlisi
KEHANETİN OYUNCAĞI
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
SİHİRBAZIN TUZAĞI
BÜYÜLÜ ŞATO
EFSUNCUNUN SON OYUNU
*
Malloryon Beşlisi
BATININ MUHAFIZLARI
MURGOLARIN KRALI
KARANDA'NIN İFRİT BEYİ
DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ
KELL KÂHİNESİ

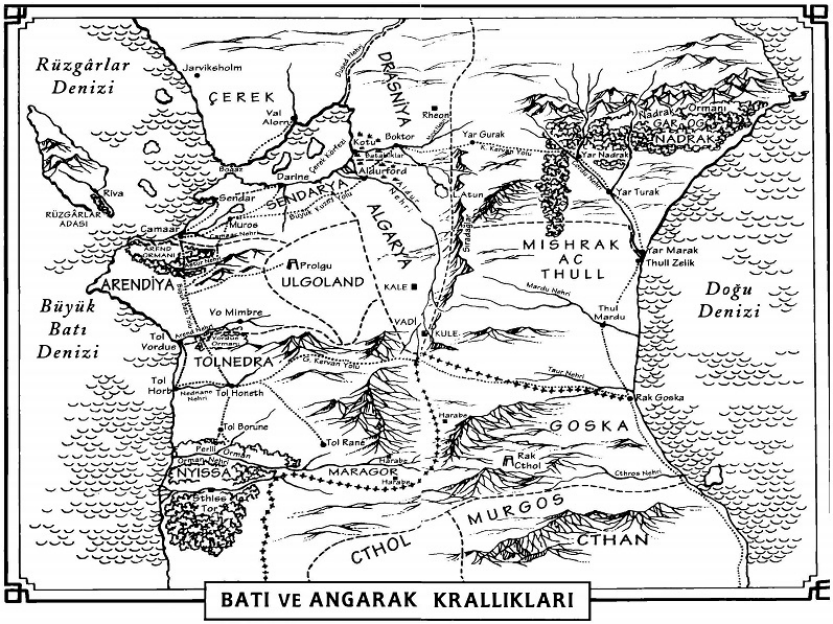

BATI VE ANGARAK KRALLIKLARI

Judy-Lynn için:

Bir gül tomurcuklanır,
sonra solar ama güzelliği ve
kokusu hep kalır

GİRİŞ

Belgarion'un Riva Tahtına çıkıp, Menfur Tanrı Torak'ı nasıl öldürdüğünü anlatan Olayların bir Hikâyesidir.

- Önsöz'den, *Alorya Efsaneleri*

YEDİ TANRI dünyayı yarattıktan sonra, Tanrılar ile Tanrıların kendilerine seçtikleri halkların barış ve uyum içinde yaşadıkları söylenir. Fakat Tanrısı olmayanların başı Gorim yüksek bir dağa tırmanıp ona tüm kalbiyle durmadan yakarıncaya kadar Tanrıların babası UL kendisini ayrı tutup, uzak durmuştu. Gorim'in yakarışları karşısında UL'un kalbi yumuşadı, Gorim'i kaldırarak onun ve halkı Ulgoların Tanrısı olacağına söz verdi.

Tanrı Aldur diğerlerinden ayrı durup Söz ve İrade'nin gücünü Belgarath ile diğer müritlerine öğretti. Günün birinde Aldur, bir çocuk kalbinden daha büyük olmayan yuvarlak bir taş aldı. İnsanlar bu taşa Aldur Taşı adını verdiler; taş muazzam bir güçle doluydu çünkü, zamanın başlangıcından beri var olan Yazgı'nın cisimlendirdiği bir şeydi.

Angarak halkının Tanrısı Torak her şeye egemen olup hükmetmeyi aklına koydu çünkü ona da, karşı bir Yazgı geldi. Taş'tan haberdar olunca fena surette huzursuz olarak taşın, kaderine karşı çıkacağından korktu. O yüzden taşı yok etsin diye yalvarmak için Aldur'a gitti. Aldur taşı vermeyince Torak ona vurarak Taş'ı alıp kaçtı.

Bunun üzerine Aldur diğer kardeşlerini çağırdı; onlar da yandaşlarının oluşturduğu kudretli bir orduyla Torak ile

karşılaşmaya gittiler. Fakat kendi Angaraklarının yenileceğini gören Torak Taş'ı havaya kaldırıp, gücünü dünyayı ikiye bölerek, arasına kendilerini düşmanlarından ayıran Doğu Denizi'nin dolmasını sağlamak için kullandı.

Fakat Taş, Torak'ın kendisini bu şekilde kullanmasına kızarak onu ıstırabı hiç dinmeyen bir ateşle dağladı. Torak'ın sol eli yanıp kül oldu, sol yanağı kavrulup karardı, sol gözü alev aldı ve o günden sonra Taş'ın gazabının ateşiyle doldu.

Istırap içindeki Torak halkını Mallorya'nın çorak topraklarına sürdü, halkı da ona Cthol Mishrak'ta, Torak şehri nihayetsiz bir bulut altına gizlediği için Gece Şehri adı verilen bir şehir kurdu. Orada, demir kulesinde Torak taşıyla mutlu mesut yaşıyor, beyhude yere ona duyduğu nefreti bastırmaya çalışıyordu.

Böylece iki bin yıl gelip geçti. Derken, Alornların Kralı Ayıcüsseli Çerek, Büyücü Belgarath'a kuzey yolunun açık olduğunu bildirmek için Aldur Vadisi'ne gitti. Çerek'in üç kudretli oğlu, Boğaenseli Dras, Hızlıayak Algar, Demirpençe Riva, bir kurt biçimine girip onlara yol gösteren Belgarath ile birlikte Mallorya'ya geçtiler. Gece çöktüğünde Torak'ın demir kulesine gizlice girdiler. Sakat Tanrı acılarla dolu uykusunda dönüp dururken, Taş'ı demir bir kutu içinde kilitli tuttuğu odaya süzüldüler. İçinde hiçbir kötü niyet bulunmayan Demirpençe Riva Taş'ı aldı; Batıya doğru hareket ettiler.

Torak uyanıp da Taş'ın gittiğini görünce onların peşine düştü. Fakat Riva Taş'ı havaya kaldırdı ve Taş'taki hiddetli alev Torak'ı korku içinde bıraktı. Sonra beraberce Mallorya'dan geçerek kendi topraklarına geri döndüler.

Belgarath Alorya'yı dört krallığa böldü. Üçünün başına Ayıcüsseli Çerek, Boğaenseli Dras ve Hızlıayak Algar'ı geçirdi. Demirpençe Riva ile onun soyundan geleceklere Aldur Taşı'nı vererek onları Rüzgârlar Adası'na yolladı.

Alornların Tanrısı Belar gökten iki yıldız yolladı; Riva bu yıldızlardan kudretli bir kılıç dökerek Taş'ı bu kılıcın kabzasına yerleştirdi. Batıyı Torak'tan ilelebet koruyacak kılıcı da Kalenin taht odasının duvarına astı.

Belgarath evine döndüğünde karısı Poledra'nın kendisine ikiz kızlar doğurduktan hemen sonra göçüp gittiğini öğrendi. İçini paramparça eden bu acıyla kızlarına Polgara ve Beldaran isimlerini verdi. Kızları gelinlik çağa gelince de Beldaran'ı, karısı olsun ve

Riva soyunu başlatsın diye Demirpençe Riva'ya yolladı. Polgara'yı ise yanında tutup onu büyücülük sanatında eğitti.

Taş'ı kaybetmiş olmanın hiddetiyle Torak Gece Şehri'ni yıkıp Angarakları ikiye ayırdı. Murgoları, Nadrakları ve Thulları, Doğu Denizi'nin batı kıyılarındaki çorak arazilerde yaşamaları için oraya gönderdi. Malloryalıları ise, üzerinde yaşadıkları kıtaya boyun eğdirmek için alıkoydu. Hepsinin başına da, göz kulak olsunlar, bocalayanları cezalandırsınlar ve kendisine insanları kurban etsinler diye Grolim rahiplerini yerleştirdi.

Yüzlerce yıl gelip geçti. Sonra, Torak'a hizmet eden Dönek Zedar, yılan halkın kraliçesi Salmissra ile işbirliği yaparak Riva'nın varisi Gorek ve tüm ailesini öldürmeleri için Rüzgârlar Adası'na casus yolladı. Bunu başardılar da; ama bazıları tek bir çocuğun kaçabildiğim iddia etse de yine de kimse bundan emin olamadı.

Taş'ın Koruyucusu'nun ölümüyle cesaretlenen Torak, ordularını toplayarak, halkını esir edip Taş'ı yeniden ele geçirmek amacıyla Batıyı istila etti. Arendiya ovalarında Vo Mimbre'de Angarak sürüleri Batının ordularıyla korkunç bir kıyım içinde karşılaştı. Burada, Taş'ı kalkanında taşıyan Riva Vekilharcı Brand, Torak ile yüz yüze geldi ve sakat Tanrıya vurdu. Bunu gören Angaraklar'ın cesareti kırıldı ve geri püskürtülerek yok edildiler. Fakat gece çöküp de Batılı Krallar zaferlerini kutlarken, Dönek Zedar Torak'ın bedenini alarak gizlice kaçırdı. Derken Ulgoların Yüce Rahibi, bütün Yüce Rahiplerle aynı ada sahip olan Gorim, Torak'ın ölmemiş olduğunu, Riva soyundan bir kral Riva Kralı'nın sarayındaki tahta oturuncaya kadar bir uykuya daldığını bildirdi.

Batılı Kralları, bunun ebediyen demek olduğu anlamını çıkardılar çünkü Riva soyunun tamamen yok olduğuna inanıyorlardı. Fakat Belgarath ile kızı Polgara'nın bir bildikleri daha vardı. Gorek'in ailesine yapılan katliamdan bir bebek kurtulmuştu; onlar da bebeği ve bebeğin soyundan gelenleri nesiller boyunca sakladılar. Kadim yazgılar onlara Riva Kralı'nın ortaya çıkma vaktinin henüz gelmediğini söylüyordu.

Birçok yüzyıl daha geçti. Derken, dünyanın uzak köşelerinden birinde isimsiz bir şehirde Dönek Zedar masum bir çocuk buldu ve çocuğu alıp gizlice Rüzgârlar Adası'na gitmeye karar verdi. Burada, çocuğun masumiyeti sayesinde Aldur Taşı'nı Riva Kralı'nın kılıcının kabzasından alabileceğini umuyordu. İstediği gibi de oldu; Zedar çocuk ve Taş ile Doğuya kaçtı.

Büyücü Polgara, gözlerden uzak bir Sendarya çiftliğinde kendisine Pol Teyze diyen bir oğlan çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Bu çocuk Riva soyunun son yetim varisi Garion'du ama soyunun farkında değildi.

Belgarath Taş'ın çalındığını öğrenince, Taş'ı ve Zedar'ı ararken kızının da kendisine katılmasını sağlamak için hızla Sendarya'ya gitti. Polgara oğlanın da atılacakları macerada kendilerine katılması konusunda ısrar etti; böylece Garion, Pol Teyzesi ve arada sırada çiftliklerine uğrayan bir masal anlatıcısı olarak bildiği ve Büyükbaba dediği Belgarath'a eşlik etti.

Çiftliğin demircisi Durnik de onlarla gelmek için ısrar elti. Kısa bir süre sonra Çereklerden Barak ve herkesin İpek dediği Drasniyalı Kheldar da onlara katıldı. Zamanla Taş peşindeki bu maceralarına başkaları da dahil oldu: Algaryalı at efendisi Hettar; Mimbreli şövalye Mandorallen; Ulgolu yobaz Relg. Ve görünüşe göre tesadüfen, babası Tolnedra İmparatoru XXIII. Ran Borune ile kavga ederek saraydan kaçıp, maceraları hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen yol arkadaşlarından biri olan Prenses Ce'Nedra. Böylece *Kitab-ı Mrin*'de yazılan kehanet de yerini bulmuş oluyordu.

Araştırmaları onları, uzun zamandır gizliden gizliye Garion'u izleyen Murgo Grolim Aşarak ile karşılaştıkları Perili Orman'a götürdü. O anda, Garion'un aklının içindeki kehanet Garion ile konuşunca, oğlan Aşarak'a eli ve İradesi ile vurdu. Bunun üzerine Aşarak bir ateş tarafından yutuluverdi. Böylece Garion büyücülük gücü taşımakta olduğunu öğrendi. Bunu gören Polgara sevinerek, artık bütün büyücüler gibi ona da Belgarion deneceğini, yüz yıllarca süren bekleyişin bittiğini ve Garion'un önceden yazılmış olduğu gibi Riva Tahtına sahip olacağını söyledi.

Dönek Zedar telaş içinde Belgarath'tan kaçıyordu. Düşüncesizce batılı Grolimlerin Yüce Rahibi Ctuchik'in diyarına girdi. Zedar gibi Ctuchik de Torak'ın müridiydi ama ikisi yüzyıllardır düşman olarak yaşamıştı. Zedar, Cthol Murgos'un çıplak dağlarından geçerken Ctuchik ona pusu kurarak Aldur Taşı'nı ve Taş'a dokunduğu halde masumiyeti sayesinde ölmeyen çocuğu zorla ele geçirdi.

Belgarath Zedar'ın izini sürmeye devam etti fakat Aldur'un bir başka müridi olan Beltira ona çocuk ile Taş'ın artık Ctuchik'in elinde olduğu haberini verdi. Diğerleri Nyissa'ya doğru yollarına devam ettiler; orada yılansever halkın kraliçesi Salmissra, Garion'u yakalatarak sarayına getirtti. Polgara burada Garion'u kurtarıp sonsuza kadar yılan halka o biçimiyle hükmetmesi için Salmissra'yı

bir yılana çevirdi.

Belgarath arkadaşlarına katıldığında, grubu Murgo çölünde bir dağın tepesine kurulmuş olan karanlık Rak Cthol şehrine doğru zorlu bir yolculuğa çıkarttı. Onların geldiğini bilen, Taş ve çocukla birlikte onları bekleyen Ctuchik ile yüzleşebilmek için zorlu bir tırmanış yaptılar. Derken Belgarath, Ctuchik'le bir büyücülük düellosuna girişti. Fakat köşeye sıkışan Ctuchik yasaklanmış bir büyü yapmaya kalkıştı; büyü ters döndü ve onu öyle bir yok etti ki ardında izi bile kalmadı.

Bu yıkımın şoku Rak Cthol'u dağın tepesinden aşağıya yuvarladı. Grolimlerin şehri un ufak olurken Garion Taş'ı taşıyan masum çocuğu yakaladığı gibi onu emniyetli bir yere götürdü. Murgo Kralı Taur Urgas'ın ordusu peşlerinde, kaçmaya başladılar. Algarya topraklarına geçtiklerinde Algarlar, Murgolara karşı savaşarak onları savundu. En nihayetinde Belgarath, Taş'ı yerine yerleştirmek için Rüzgârlar Adası'na döndü.

Burada, Eras Yortusunda, Riva Kralı'nın Salonunda Emanet ismini verdikleri çocuk Aldur Taşı'nı Garion'un eline verdi; Garion da Taş'ı, Riva Kralı'nın büyük kılıcının kabzasındaki yerine yerleştirmek için tahta çıktı. Bunu yaparken Taş alev aldı ve kılıç soğuk mavi bir ışıkla parladı. Bu işaretler sayesinde herkes Garion'un gerçekten de Riva tahtının gerçek varisi olduğunu anladı ve onu Batının Hükümdarı, Riva Kralı ve Taş'ın Koruyucusu ilan ettiler.

Kısa bir süre sonra Vo Mimbre Savaşı'nın ardından yapılan anlaşmaya göre, Sendarya'daki gösterişsiz çiftlikten gelerek Riva Kralı olan oğlan, Prenses Ce'Nedra ile evlendi. Fakat düğünden önce, oğlanın aklında var olan kehanetin sesi onu sıkıştırarak vesikaların saklandığı odaya gidip *Kitab-ı Mrin*'in bir kopyasını almasını sağladı.

Bu kadim kehanette, Riva'nın kılıcını alarak bu kılıçla sakat Tanrı Torak ile karşılaşması gerektiği ve dünyanın kaderini tayin etmek için, ya öleceğini ya da öldüreceğini öğrendi. Çünkü Garion'un taç giymesiyle Torak uzun uykusundan uyanmaya başlamıştı; bu karşılaşmada iki zıt yazgı veya kehanetin hangisinin üstün geleceği belli olacaktı.

Garion Doğuyu istila etmek için bir ordu toplayabileceğini biliyordu. Yüreği korkuyla dolu olsa bile, bu tehlikeyi tek başına kabul etmesi gerektiğine karar verdi. Sadece Belgarath ile İpek ona

yoldaşlık ettiler. Sabah erkenden Riva Hisarı'ndan gizlice süzülerek Torak'ın yatmakta olduğu Gece Şehri'nin karanlık yıkıntılarına, kuzeye doğru uzun yolculuklarına başladılar.

Fakat Prenses Ce'Nedra Batılı Krallara giderek Garion'un sağ salim sonuca ulaşabilmesi için Angarakların güçlerini üzerlerine çekmek amacıyla kendisine katılmaları için onları ikna etti. Polgara'nın yardımıyla Sendarya, Arendiya ve Tolnedra'dan geçerek, Doğunun ordularıyla çarpışacak olan kudretli bir ordu topladı. Thull Mardu şehrini çevreleyen düzlükte karşılaştılar. Mallorya'dan İmparator 'Zakath ile Murgo Kralı Taur Urgas arasında kısılıp kalan Ce'Nedra'nın ordusu yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Algaryalı Kabile Reislerinin Başı Ço-Hag, Taur Urgas'ı öldürdü; Nadrak Kralı Drosta lek Thun taraf değiştirince, Ce'Nedra'nın ordusuna çekilecek zaman kazandırdı.

Bununla birlikte Ce'Nedra, Polgara, Durnik ve Emanet adlı çocuk yakalanarak 'Zakath'a götürüldüler; 'Zakath onları Zedar tarafından yargılanmak üzere yıkık kent Cthol Mishrak'a yolladı. Zedar Durnik'i öldürdü ve Garion geldiğinde Polgara'yı demircinin cesedi başında ağlarken buldu.

Bir büyü düellosu sonucunda Belgarath Zedar'ı, yerin ta dibindeki taşların içine kapattı. Fakat bu arada Torak iyice uyandı. Zamanın başlangıcından beri birbirine karşı gelen iki yazgı böylece yıkık Gece Şehri'nde karşı karşıya geldi. Ve orada, karanlık içinde Işığın Çocuğu Garion, Riva Kralı'nın alevli kılıcıyla Karanlığın Çocuğu Torak'ı öldürünce karanlık kehanet uğuldayarak boşluğa kaçtı.

UL ile altı Tanrı, Torak'ın cesedini almak için geldiler. Polgara, onlara Durnik'i hayata döndürmeleri için yakardı. Gönülsüzce kabul ettiler. Fakat onun Durnik'in yeteneklerinden çok daha fazlasına sahip olması doğru olmayacağı için demirciye de büyücülük gücü verdiler.

Sonra herkes Riva şehrine döndü. Belgarion Ce'Nedra ile evlendi; Polgara da Durnik'i aldı. Taş yeniden, Batıyı korumak için hak ettiği yere yerleşti. Ve Tanrılar, krallar, insanlar arasında yedi bin yıldır süren savaş bitti.

Ya da insanlar öyle zannettiler.

Birinci Kısım

ALDUR VADİSİ

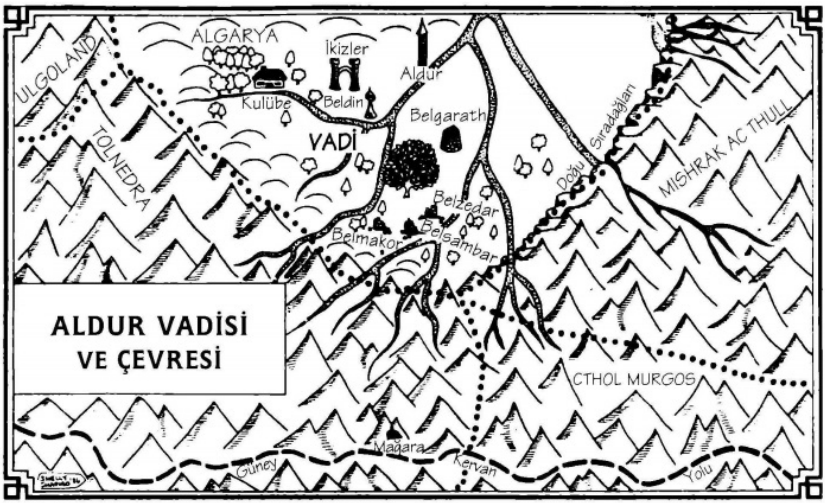
ALDUR VADİSİ
VE ÇEVRESİ
ALGARYA
İkizler
Aldur
ULGOLAND
Kulübe
Beldin
VADİ
Belgarath
TOLNEDRA
Dağı
Sıradağları
MISHRAK AC THULL
Belzedar
Belmakor
Belsambar
CTHOL MURGOS
Madara
Kervan
Güney
Yolu

BİRİNCİ BÖLÜM

BAHARIN son günleriydi. Yağmurlar gelip geçmiş, don yerden kalkmıştı. Güneşin yumuşak temasıyla ısınan kahverengi nemli tarlalar gökyüzünün altına uzanıyor, kış uykusundan yeni uyanan ilk narin filizlerin hafif yeşiliyle örtülüyorlardı. Güzel bir bahar sabahı erkenden, hava hâlâ serinken Emanet isimli oğlan ailesiyle birlikte, Sendarya krallığının güney kıyısında telaşlı bir liman kenti olan Camaar'ın sakin bir köşesindeki handan ayrıldı. Emanet'in daha önce bir ailesi olmamıştı; ait olma hissi onun için yeni bir histi. Etrafındaki her şey, onun, birbirlerine aşkla sıkı sıkı bağlanmış küçük bir insan topluluğuna dahil olduğu gerçeği ile renkleniyor, neredeyse üzerlerine bir gölge gibi düşüyordu. O bahar sabahı başladıkları yolculuğun amacı basit ve son derece derindi. Eve gidiyorlardı. Nasıl daha önce bir ailesi olmamışsa, Emanet'in daha önce bir yuvası da olmamıştı; gidecekleri yer olan Aldur Vadisi'ndeki kulübeyi hiç görmemiş olmasına rağmen yine de sanki doğduğu günden beri her taş, her ağaç, her çalı hafızasına nakşolmuş gibi orayı görmek için yanıp tutuşuyordu.

Gece yarısına doğru Rüzgârlar Denizi'nden kısa bir sağanak sürüklenip gelmiş, geldiği hızla da geçip gitmiş, Camaar'ın kaldırım taşlı gri caddelerini, kiremitli damları olan yüksek binalarını, sabah güneşini karşılamaları için güzelce yıkayıp temizlemişti. Demirci Durnik'in iki gün önce dikkatli bir incelemenin ardından almış olduğu sağlam arabanın içinde yavaşça caddelerden geçerken, arabayı dolduran yemek ve alet torbalarının arasına gömülmüş bir

halde yolculuk eden Emanet, limanın hafif tuz kokusunu alabiliyor, geçtikleri binaların kırmızı çatılarının gölgelerinden doğan mavimtırak sabahı görebiliyordu. Tabii ki arabayı Durnik kullanıyor, güçlü, esmer elleri dizginleri, her zamanki becerikli üslubuyla tutuyor, her nasılsa o deri kayışlardan arabayı çeken atlara denetimin tamamen kendisinde olduğunun ve ne yapmak istediğini kesinlikle bildiğinin o iç rahatlatan bilgisini aktarıyordu.

Fakat belli ki Büyücü Belgarath'ın bindiği iri, uysal kısrak, araba atlarının hissettiği o iç rahatlatan güvenlik duygusunu paylaşmıyordu. Belgarath, bazen yaptığı gibi bir gece önce hanın meyhanesinde biraz fazla kalmış, bu sabah da eyeri üzerine çökmüş, gittiği yere pek öyle önem vermiyordu. Araba gibi yeni alınan kısrak, henüz sahibinin tuhaflıklarına alışacak zaman bulamamış, adamın neredeyse saldırgan boyutlara varan aldırmazlığı hayvanı sinirlendirmeye başlamıştı. Sırtına çıkmış olan bu sabit yığın onun arabayla birlikte gitmesini istiyor mu, istemiyor mu anlamak istercesine kaşlarını kaldırıp duruyordu.

Belgarath'ın bütün dünya tarafından Büyücü Polgara olarak tanınan kızı, diyeceklerini sonraya saklayarak, babasının Camaar sokaklarından yarı baygın ilerleyişini dikkatli bir gözle izledi. Birkaç haftalık kocasının yanında oturan Polgara, kukuletalı bir pelerin ile sade, gri yünlü bir elbise giymişti. Riva'dayken giymeyi âdet edindiği mavi kadife elbisesini, mücevherlerini ve zengin, kürk biyeli pelerinini kaldırmış ve neredeyse derin bir nefes alarak, bu daha sade elbise modeline dönmüştü. Polgara yeri geldiğinde güzel şeyler giymeye karşı değildi; giyindiği zaman da dünyadaki bütün kraliçelerden daha soylu görünürdü. Öte yandan mükemmel bir yerindelik şuuruna sahipti; üstelik bu sade giysileri de büyük bir zevkle giyiyordu, çünkü bu kıyafetler onun sayısız yüzyıldır yaptığı şey için biçilmiş kaftandı.

Kızının aksine Belgarath sadece rahat etmek için giyinirdi. Gerçekten de onun iki teki farklı çizmeler giymesi ne fakirlikten, ne de dalgınlıktandı. Bir çiftin sol teki sol ayağında daha rahatken, ötekisi sağ ayağının parmaklarını sıktığından; başka bir çiftin sol teki topuğuna sürtüp yara yaparken sağ teki son derece rahat olduğundan yaptığı, şuurlu bir seçimden kaynaklanıyordu. Giydiklerinin geri kalanı da aşağı yukarı böyleydi. Pantolonunun dizlerindeki yamalar onu rahatsız etmez, dünyada kemer yerine uçkur kullanan nadir kişilerden biri olmak umurunda olmaz, üstelik normal titizlikte insanların toz bezi olarak bile kullanmayı

düşüneyecekleri kadar kırışık ve yağ lekeli bir tünik giymekten de gayet hoşnut olurdu.

Camaar'ın koca meşe kapıları açık duruyordu; çünkü yüzlerce fersah doğuda, Mishrak ac Thull ovalarını kasıp kavuran savaş bitmişti. Bu savaşta çarpışmaları için Prenses Ce'Nedra tarafından toplanan koca ordunun askerleri yuvalarına geri dönmüş ve Batı Krallıklarına bir kez daha barış egemen olmuştu. Riva Kralı Batının Hükümdarı Belgarion, Aldur Taşı'nı bir kez daha tahtının üzerindeki yerine yerleştirdikten sonra Riva Kralı'nın salonundaki tahtına çıkmıştı. Angarakların sakat Tanrısı ölmüş, Batı üzerinde sittin senedir hüküm süren tehdidi de ebediyen kalkmıştı.

Şehir kapılarındaki muhafızlar Emanet'in ailesi geçerken pek önem vermediler; böylece onlar da Camaar'dan ayrılarak Muros'a ve Sendarya'yı Algarya'nın at kabilelerinin topraklarından ayıran kar kaplı dağlara doğru uzanan geniş, düz imparatorluk yoluna koyuldular.

Araba atları ile sabırlı kısrak Camaar dışındaki tepelerden yavaşça ilerlerken kuş sürüleri parlak gökyüzünde halkalar çiziyor, ok gibi dalıyorlardı. Kuşlar sanki birilerini selamlar gibi titrek seslerle şakıyor, arabanın tepesinde çırpınarak garip bir şekilde havada asılı kalıyorlardı. Polgara kusursuz yüzünü berrak, parlak ışığa doğru çevirip dinledi.

"Ne diyorlar?" diye sordu Durnik.

Güzel büyücü kibarca gülümsedi. "Gevezelik edip duruyorlar," diye cevapladı dolgun sesiyle. "Kuşlar bunu çok yapar. Genelde, sabah olduğu için, güneş parladığı için, yuvalarını yapmış oldukları için gayet mutlular. Çoğu yumurtaları hakkında konuşmak istiyor. Kuşlar hep yumurtaları hakkında konuşmak ister."

"Eh, seni gördüklerine de memnun olmuşlardır herhalde, değil mi?"

"Sanırım memnun olmuşlar."

"Günün birinde, bana onların ne dediklerini öğretebilir misin acaba?"

Polgara gülümsedi. "Eğer istersen. Gerçi bu o kadar işe yarayan bir şey değil."

"İşe yaramayan *bir-iki* şey öğrenmek bir zarar vermez herhalde," diye cevapladı demirci ifadeden azade bir yüzle.

"Ah Durnikciğim," dedi zarif büyücü elini sevgiyle adamınkinin üzerine koyarak. "Sen nihayetsiz bir neşe kaynağısın, biliyor

musun?”

Tam arkalarında, Durnik’in Camaar’da büyük bir titizlikle seçtiği aletler, kutular ve torbalar arasında yolculuk etmekte olan Emanet, aralarındaki bu derin, sıcak sevgiye kendisinin de dahil olduğunu hissederek gülümsedi. Emanet sevgiye alışık değildi.

Onu, dış görünüş olarak Belgarath’a çok benzeyen Dönek Zedar yetiştirmişti, eğer buna yetiştirmek denebilirse. Zedar, unutulmuş bir şehirde, dar bir arka sokakta küçük oğlana rastlamış ve onu belli bir amaç için yanına almıştı. Oğlanın karnı doyurulmuş, üzeri giydirilmişti o kadar; suratsız muhafızının ona söylediği yegâne sözler de, “Sana verecek bir emanetim var çocuk,” idi. Duyduğu sözler sadece bunlar olduğu için, diğerleri tarafından bulunduğunda çocuğun söylediği tek söz “Emanet,” olmuştu. Küçük oğlana başka ne diyebileceklerini bilemediklerinden de, bu söz onun ismi olmuştu.

Uzun tepenin başına vardıklarında, araba atlarını soluklandırmak için birkaç dakika mola verdiler. Emanet arabadaki rahat tüneğinden sabah güneşinin uzun, eğik ışınları altında soluk bir yeşille uzanan güzel duvarlarla çevrilmiş tarlaların engin sahasına baktı. Sonra dönerek kırmızı çatılı, yarım düzine krallıktan gelme gemilerle dolu mavi-yeşil pırıltılı limanıyla Camaar’a baktı.

“Üşümüyorsun, değil mi?” diye sordu Polgara çocuğa.

Emanet başını sallayarak, “Hayır,” dedi, “teşekkür ederim.” Hâlâ nadiren konuşmasına rağmen kelimeler artık ağzına daha rahat geliyordu.

Belgarath tembelce eyerinde yayılarak, dalgın dalgın kısa, beyaz sakalını sıvazladı. Gözlerinde hafif bir mahmurluk vardı; sanki sabah güneşi gözlerini acıtıyormuş gibi gözlerini kısıyordu. “Yolculuğa gün ışığında çıkmak oldukça hoşuma gider,” dedi. “Sanki yolculuğun geri kalanının iyi olacağı hissini verir.” Sonra yüzünü ekşitti. “Gerçi *bu* kadar ışıltılı olması şart mı bilemiyorum.”

“Bu sabah kendimizi biraz hassas mı hissediyoruz baba?” diye sordu Polgara cilveli bir edayla.

Asık bir yüzle kızına bakmak için döndü yaşlı büyücü. “Niye ağzındaki baklayı çıkarmıyorsun Pol? Eminim söylemeden huzura eremiyeceksin.”

“Niye babacığım,” dedi zarif büyücü; muhteşem gözleri yalancıktan bir masumiyetle açılmıştı. “Bir şey söyleyeceğimi de nereden çıkardın?”

İhtiyar homurdandı.

“Eminim şimdiye kadar kimsenin yardımı olmadan da dün gece biraz fazla bira içtiğini fark etmişsindir,” diye devam etti Polgara. “Bunu ayrıca *benim de* söylemem gerekmiyor, değil mi?”

“Cidden bunu kaldıracak halde değilim Polgara,” dedi ihtiyar kısaca.

“Ah zavallı ihtiyarcık,” dedi güzel kadın, mahsuscuktan derdine ortak olurcasına. “Kendini iyi hissetmen için sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?”

“Sağol ama hayır,” diye cevapladı ihtiyar. “Senin karışımlarının acısı günlerce ağzımdan çıkmıyor. Başağrısını tercih ederim.”

“Eğer bir ilacın tadı kötü olmazsa, bir işe yaramıyor demektir,” diye beyan etti Pol. Üzerindeki pelerinin kukuletasını geri itti. Saçları uzun ve çok koyu renkti; sadece alnının sol yanından başlayan pamuk gibi tek bir tutam beyaz saçı vardı. “Seni uyarmıştım baba,” dedi Leydi Polgara amansızca.

“Polgara,” dedi büyücü, gözlerini kısarak, “acaba şu ‘dememiş miydim’ kısmını geçebilir miyiz?”

“Onu uyardığımı sen de duydun değil mi Durnik?” diye sordu Polgara kocasına.

Belli ki Durnik gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

Yaşlı adam içini çektikten sonra tüniğinin iç cebinden küçük bir şişe çıkardı. Şişenin mantarını dişleriyle açtıktan sonra uzun bir yudum aldı.

“Aman baba,” dedi Polgara tiksinerek, “dün gece yeterince içmedin mi?”

“Eğer bu konuşma, özellikle bu konu üzerinde sürüp gidecekse, hayır.” Şişeyi kızının kocasına uzattı. “Durnik?”

“Sağdasın Belgarath,” diye cevapladı Durnik, “ama benim için biraz erken.”

“Pol?” dedi bunun üzerine Belgarath, içkiyi kızına ikram ederek.

“Komik olma.”

“Nasıl istersen.” Belgarath omuzlarını silkip, mantarı yeniden şişeye yerleştirdikten sonra yine tüniğine sakladı. “O zaman yola devam edelim mi?” diye önerdi sonra. “Aldur Vadisi’ne daha çok yol var.” Ve atını dürtükleyerek yürütmeye başladı.

Araba tepenin diğer tarafından inmeye başlamadan önce Emanet Camaar’a doğru bakınca, bir müfreze atlının kapıdan çıktığını gördü. Güneş ışığında yansıyan parıltılar ve çakan şimşekler

adamların en azından bir kısmının giydiği giysilerin parlak çelikten olduğunu açıkça belli ediyordu. Emanet bu hususta söz etmeyi şöyle bir düşündü fakat sonra söylememeye karar verdi. Yeniden yerine yerleşerek, yumuşak beyaz bulutlarla beneklemiş derin mavi gökyüzüne baktı. Sabahları günler, vaadlerle dolu oluyordu. Hayal kırıklıkları genellikle zaman biraz daha ilerleyinceye kadar başlamazdı.

Atlarını Camaar'dan sürüp gelen askerler, daha bir mil gitmeden onlara yetişmişlerdi. Müfrezenin komutanı tek kollu, ciddi yüzlü Sendaryalı bir subaydı. Askerleri arabanın arkasına varınca o, atını arabanın yanına sürdü. "Asaletmeap," diye, oturduğu eyerden hafif ve sertçe eğilerek selamladı Polgara'yı resmi bir dille.

"General Brendig," diye cevap verdi Leydi Polgara, başıyla yaptığı kısa bir teşekkür hareketiyle. "Erken kalkmışsınız."

"Askerler hemen hemen her zaman erken kalkar Asaletmeap."

"Brendig," dedi Belgarath biraz huzursuzca, "bu bir nevi tesadüf mü, yoksa bizi bile bile mi takip ediyorsunuz?"

"Sendarya son derece düzenli bir krallıktır Kadim Kişi," diye cevapladı Brendig ağırbaşlılıkla. "İşlerin tesadüfe kalmaması için her şeyi inceden inceye ayarlamaya çalışıyoruz."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Belgarath terslikle. "Fulrach'ın aklından neler geçiyor?"

"Haşmetmeapları, size bir muhafız alayının refakat etmesinin yerinde olacağını düşündü."

"Ben yolu biliyorum Brendig. Bu yolculuğu birkaç defa yapmıştım sonuç olarak."

"Bundan hiç şüphem yok Kadim Belgarath," diye aynı fikri paylaştığını belirtti Brendig kibarca. "Bu muhafız alayı tamamen dostluk ve saygıdan."

"Yani bundan ısrar edeceğin anlamını mı çıkartayım?"

"Emir emirdir Kadim Kişi."

"Şu 'Kadim' kısmını es geçemez miyiz?" diye sordu Belgarath yakınarak.

"Babam bu sabah yaşadığı yılları tüm ağırlığıyla hissediyor da General." Polgara gülümsedi, "Yedi binini birden."

Brendig neredeyse gülümseyecekti. "Tabii Asaletmeap."

"Acaba neden bu sabah bu kadar resmiyiz sorabilir miyim Lordum Brendig?" diye sordu güzel büyücü. "Bence bütün bu saçmalıkları boşverebilecek kadar iyi tanıyoruz birbirimizi."

Brendig Leydi Polgara'ya aklı karışarak baktı. "İlk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musunuz?" diye sordu sonra.

"Hatırladığım kadarıyla ilk kez siz bizi tutuklarken tanışmıştık, değil mi?" diye sordu Durnik hafif bir sırıtışla.

"Şey…" Brendig huzursuzca öksürdü, "…tam olarak değil Durnik Efendi. Ben aslında Haşmetmeaplarının kendisini sarayda ziyaret etmeniz için yaptığı daveti size iletiyordum. Her neyse, kıymetli eşiniz Leydi Polgara da Erat Düşesi rolü yapıyordu, hatırlayabileceğiniz gibi."

Durnik başıyla onayladı. "Sanırım öyle yapıyordu, doğru."

"Kısa bir süre önce hanedan armalarıyla ilgili bazı eski kitaplara bakma imkânına erişmiştim ve son derece ilginç bir şey buldum. Acaba eşinizin gerçekten de Erat Düşesi olduğunun farkında mıydınız Durnik Efendi?"

Durnik gözlerini kırpıştırıp, "Pol?" dedi kulaklarına inanamayarak.

Polgara omuzlarını silkti. "Neredeyse unutmuşum," dedi. "Çok çok önceydi."

"Ama yine de unvanınız hâlâ geçerli Asaletmeap," diye temin etti onu Brendig. "Erat Bölgesi'ndeki bütün toprak sahipleri her yıl, Sendar'da sizin için muhafaza edilen hesaba minik bir aşar vergisi yatırmaktalar."

"Ne yorucu," dedi Pol.

"Bir dakika Pol," dedi Belgarath sertçe; aniden dikkat kesilmişti. "Brendig, kızımın hesabı ne büyüklükte - yani yuvarlak olarak?"

"Tahmin edebildiğim kadarıyla, birkaç milyon," diye cevapladı Brendig.

"Bak sen," dedi Belgarath, gözleri faltaşı gibi açılarak. "Güzel, güzel, güzel."

Polgara ihtiyara dik dik baktı. "Aklından neler geçiyor baba?" diye sordu manalı bir tavırla.

"Senin adına sevindim o kadar Pol," dedi büyücü coşkuyla. "Her baba evladının iyi işler başarmış olmasından mutlu olur." Yeniden Brendig'e döndü. "Söyle General, kızımın servetine kim gözkulak oluyor?"

"Servet, taht tarafından idare ediliyor Belgarath," diye cevapladı Brendig.

"Bu zavallı Fulrach'ın omuzlarına yüklenmiş korkunç bir yük," dedi Belgarath düşünceli bir edayla, "diğer sorumluluklarını da

düşününce. Belki de ben…”

“Hiç kafanı yorma İhtiyar Kurt,” dedi Polgara sertçe.

“Hani düşünmüştüm de…”

“Evet baba. Ne düşündüğünü biliyorum. Paranın durduğu yer gayet iyi.”

Belgarath içini çekerek, “Hayatımda hiç zengin olmamıştım,” dedi özlemle.

“Demek ki yokluğunu hissetmeyeceksin, değil mi?”

“Çok kalpsiz bir kadınsın Polgara - babanı böyle mahrumiyet içinde bırakabiliyorsun.”

“Binlerce yıldır malsız, mülksüz, parasız yaşadın baba. Nedense, hayatta kalabileceğin konusunda içim son derece rahat.”

“Nasıl oldu da Erat Düşesi oldun?” diye sordu Durnik karısına.

“Vo Wacune Dükü’ne bir iyilikte bulunmuştum,” diye cevapladı Pol. “Bu, başka kimsenin yapamayacağı bir şeydi. Çok minnettar kaldı.”

Durnik afallamış görünüyordu. “Ama Vo Wacune binlerce yıl önce yok oldu,” diye karşı çıktı.

“Evet. Biliyorum.”

“Galiba bütün bunlara biraz zor alışacağım.”

“Benim başka kadınlara benzemediğimi biliyordun,” dedi Pol.

“Evet, ama…”

“Senin için kaç yaşında olduğum önemli mi? Bir şeyi değiştiriyor mu?”

“Hayır,” dedi demirci hemen, “hem de hiçbir şeyi.”

“O halde bu konuda endişelenme.”

Güney Sendarya boyunca, devriye gezerek imparatorluk yolunu kollayan ve bakımını yapan Tolnedralı lejyonerlerin işlettikleri güvenilir, rahat hanlarda her gece durarak yaptıkları günlük rahat yolculuklardan sonra, Camaar’dan ayrıldıklarının üçüncü günü akşamüstü Muros’a vardılar. Algarya’dan gelen kalabalık sığır sürüleri şehrin doğusuna düşen dönüm dönüm ahırları daha şimdiden doldurmaya başlamış, yeri dövüp duran toynaklarından çıkan toz bulutları gökyüzünü kaplamıştı. Muros, sığırların geçtikleri dönemde pek de rahat bir şehir sayılmazdı. Sıcak, pis ve gürültülü olurdu. Belgarath şehri geçip gitmelerini ve gece, havanın daha az toza batmış, komşularının daha az gürültülü olduğu dağlarda konaklamalarını önerdi.

“Vadiye kadar bize refakat etmeyi düşünüyor musun?” diye sordu ihtiyar, General Brendig’e, sığır ahırlarını geçip de Büyük Kuzey Yolu’ndan dağlara doğru ilerlemeye başladıklarında.

“Şey… aslında hayır Belgarath,” diye cevapladı Brendig, yoldan yaklaşmakta olan bir grup Algar atlısına bakarken. “Aslında, artık geri dönmem gerekiyor.”

Algar atlılarının lideri uzun boylu, atmaca suratlı, deri giysili, tepesindeki bir tutam kuzguni siyah saçı sırtına dökülen bir adamdı. Arabaya vardığında atını dizginledi. “General Brendig,” dedi sakin bir sesle, Sendarya subayını başıyla selamlayarak.

“Hettar Beyim,” diye cevap verdi Brendig memnuniyetle.

“Burada ne işin var Hettar?” diye sordu Belgarath.

Hettar’ın gözleri açıldı. “Dağlardan bir sığır sürüsü getirmiştim o kadar, Belgarath,” dedi masumca. “Şimdi de geri dönüyorum, belki eşlik etmemiz hoşunuza gider diye düşünmüştüm.”

“Tam bu sırada, burada olman ne büyük tesadüf, değil mi?”

“Değil mi ya?” Hettar Brendig’e bakarak göz kırptı.

“Oyun mu oynuyoruz?” diye sordu Belgarath ikisine birden. “Birinin nezaretine ihtiyacım yok; gittiğim her yerde de muhafıza ihtiyacım olmadığı kesin. Kendi başımın çaresine bakacak haldeyim.”

“Bunu hepimiz biliyoruz Belgarath” dedi Hettar teskin edercesine. “Sizi tekrar görmek çok hoş Leydi Polgara,” dedi neşeyle. Sonra da Durnik’e manalı manalı bakarak, “Evlilik sana yaramış dostum,“ diye ekledi. “Galiba biraz kilo almışsın.”

“Bence *senin* eşin de tabağına birkaç fazla kaşık ekliyor sanki.” Durnik arkadaşına sırıttı.

“Belli olmaya başladı mı?” diye sordu Hettar.

Durnik ciddiyetle başını sallayarak, “Sadece birazcık,” dedi.

Hettar esefli bir ifade takındıktan sonra Emanet’e göz kırptı. Emanet ile Hettar hep pek iyi anlaşmışlardı; belki bunun nedeni her ikisinin de sessizliği rasgele sohbetle doldurmak gibi bir ihtiyaç hissetmemeleriydi.

“Artık sizden ayrılıyorum,” dedi Brendig. “Çok hoş bir yolculuktu.” Polgara’yı eğilerek, Hettar’ı da başıyla selamladı. Sonra peşinde şıngırdayan bir müfreze askerle birlikte Muros’a doğru yola koyuldu.

“Bu konuda Fulrach ile konuşacağım,” dedi Belgarath ümitsizce Hettar’a, “senin babanla da tabii ki.”

“Ölümsüz olmanın bedellerinden biri de bu Belgarath,” dedi Hettar uysallıkla. “İnsanlar ister istemez sana saygı duymaya başlıyor - sen tam tersini istesen de. Gidelim mi?”

Doğu Sendarya dağları, yolculuğu tatsızlaştıracak kadar yüksek değildi. Arabanın hem önünde, hem de arkasında at süren kızgın görünüşlü Algar kabilelerinden atlılarla birlikte Büyük Kuzey Yolu’ndan, derin yeşil ormanlardan, çağlayarak akan dağ ırmaklarının yanından ağır ağır ilerlemişlerdi. Bir noktada atlarını dinlendirmek için durduklarında, Durnik arabadan aşağı inerek minik, çağıltılı bir şelalenin dibinde birikmiş derin suya bakmak için yolun kenarına kadar yürüdü.

“Çok acelemiz var mı?” diye sordu Belgarath’a.

“Pek yok. Neden sordun?”

“Buranın öğle yemeği için çok hoş bir konak yeri olacağını düşünmüştüm,” dedi demirci içtenlikle.

Belgarath etrafına bakındı. “Eğer istiyorsan benim için sakıncası yok.”

“Âlâ.” Durnik yüzünde aynı hafif dalgın ifadeyle arabaya giderek torbalarından balmumlu ince ipten bir kangal aldı. İpin bir ucuna, parlak renkli yünlerle süslenmiş bir kancayı dikkatle bağladıktan sonra ince bir bahar dalı bulmak için etrafına bakındı. Beş dakika sonra su birikintisine doğru çıkıntı yapan devrik bir kayanın üzerine çıkmış, tam şelalenin dibindeki çalkantılı sulara oltasını savurup duruyordu.

Emanet seyretmek için derenin kenarına gitti. Durnik oltasını tam ana akıntının göbeğine atıyordu, ki hızla hareket eden yeşil sular yemini birikintinin dibine götürsün.

Yarım saat kadar sonra Polgara onlara seslendi. “Emanet, Durnik, öğle yemeği hazır.”

“Tamam canım,” diye cevapladı Durnik dalgın dalgın. “Hemen geliyorum.”

Emanet gözleri hızla akan suya özlemle takılmış bir halde, söz dinleyerek hemen arabaya döndü. Polgara ona anlayışla kısa bir bakış attıktan sonra onun için kesmiş olduğu et ve peyniri bir parça ekmeğin arasına koydu ki, oğlan öğle yemeğini dere kenarına götürebilsin.

“Teşekkür ederim,” dedi sessiz oğlan sadece.

Durnik balık avlamaya devam etti, yüzü hâlâ dikkatliydi. Polgara su kıyısına geldi. “Durnik,” diye seslendi. “Öğle yemeği.”

“Tamam,” diye cevap verdi kocası, gözlerini sudan ayırmadan. “Geliyorum.” Başka bir atış yaptı.

Polgara içini çekti. “Aman, tamam,” dedi. “Her adamın herhalde en az bir kötü alışkanlığı oluyor.”

Yarım saat kadar sonra Durnik’in kafası karışmış gibi görünüyordu. Durduğu kayanın üzerinden dere kıyısına atladı, başını kaşıyıp dönmekte olan suya hayretle baktı.

“Orada olduklarını *biliyorum*,” dedi Emanet’e. “Neredeyse onları hissediyorum.”

“Burada,” diye işaret etti Emanet, dere kıyısına yakın bir yerdeki derin, yavaşça hareket eden girdabı göstererek.

“Bence daha uzaktadırlar Emanet,” diye cevap verdi Durnik kuşkuyla.

“Burada,” diye tekrarladı Emanet, yine işaret ederek.

Durnik omuzlarını silkti. “Öyle diyorsan, öyledir,” dedi kuşkuyla, oltasını girdabın içine atarak. “Gerçi bana sorarsan ben hâlâ ana akıntıdadırlar derim.”

Derken kamışı gergin, titrek bir hareketle eğildi. Arka arkaya dört alabalık yakaladı; gümüşsü renkli, benekli yanları, iğne gibi dişleriyle eğri çeneleri olan kalın, ağır alabalıklar.

“Yerini bulmak neden bu kadar fazla vaktini aldı?” diye sordu Belgarath o akşamüstü yeniden yola koyulduklarında.

“Bu türlü su birikintilerinde sistemli çalışmak zorundasın Belgarath,” diye açıkladı Durnik. “Bir kenardan başlayıp, oltanı ata ata ilerlemen gerekir.”

“Anlıyorum.”

“Ancak böylelikle her yeri taradığından emin olabilirsin.”

“Tabii.”

“Gerçi ben nerede olduklarından emindim.”

“Doğal olarak.”

“Sadece işi yolu yordamıyla yapmak istedim. Eminim anlıyorsundur.”

“Kesinlikle,” dedi Belgarath ciddiyetle.

Dağları geçtikten sonra güneye dönerek, sığırların ve atların sürekli esen doğu meltemi altında dalgalanan ve salınan devasa yeşil ot denizinde otladıkları Algarya düzlüklerinin engin otlaklarından sürmeye başladılar atlarını. Hettar, Algar kabilelerinin kalesinde durmaları için ısrar etse de Polgara kabul etmedi. “Ço-

Hag ile Silar'a, onları daha sonra ziyarete gelebileceğimizi söyle," dedi, "ama bir an önce Vadiye ulaşmalıyız. Annemin evini yeniden oturulur hale getirinceye kadar muhtemelen bütün bir yaz geçecek."

Hettar başıyla ağırbaşlı bir onaydan sonra, adamlarıyla Algarya Kabile Reislerinin Başı olan babası Ço-Hag'ın dağ gibi kalesine doğru uzanan otluktan atını sürerken eliyle kısa bir selam verdi.

Polgara'nın annesine ait olan kulübe, Aldur Vadisi'nin kuzey kenarını oluşturan, yüksele alçala uzanan tepeler arasındaki bir vadideydi. Korunaklı çukurun içinden bir dere akıyor ve vadi zemini boyunca huş ağacıyla karışık sedir ağaçlarından bir orman bulunuyordu. Kulübe, muntazam yerleştirilmiş gri, kırmızımsı kahverengi ve toprak rengi yontma taşlardan inşa edilmişti. Geniş, alçak, "kulübe" kelimesinin ima ettiğinden oldukça büyük bir binaydı. Üç bin yıldan fazla bir zamandır içinde oturan olmamış, dam örtüsü, kapıları ve pencere pervazları çoktan kötü hava şartlarına teslim olmuş, evin kabuğunu içi çalı çırpı dolu ve damsız, göğe açılır bir halde bırakmıştı. Yine de evde garip bir beklenti hissi vardı, sanki orada yaşamış olan Poledra, bir gün kızının döneceği bilgisiyle doldurmuş gibi.

Altın rengi bir akşamüstü, menzillerine vardılar; Emanet gıcırdayan tekerleklerin ninnisiyle uykuya dalmıştı. Araba durduğunda Polgara onu kibarca sarsarak uyandırdı. "Emanet," dedi, "geldik." Oğlan gözlerini açarak, sonsuza kadar yuvam diyeceği yere ilk kez baktı. Uzun yeşil otların içine yerleşmiş olan kulübenin yıpranmış kabuğunu gördü. Koyu yeşil sedir ağaçları arasında duran huş ağaçlarının beyaz gövdeleriyle kulübenin ardındaki ormanı ve dereyi gördü. Bu yerin inanılmaz imkânları vardı. Bunu hemen fark etti. Dere, tabiidir ki, oyuncak kayık yüzdürmek, taş kaydırmak ve ilhamı kalmayınca da içine düşüvermek için mükemmeldi. Ağaçların birkaçı özellikle tırmanmak için tasarlanmıştı ve derenin üzerine eğilen devasa, yaşlı ve beyaz bir huş ağacı, aynı anda hem ağaca tırmanma, hem de suya düşmenin keyifli bir karışımını vadediyordu.

Arabalarının durduğu arazi, kulübeye doğru hafif bir meyille inen uzun bir tepeydi. Gökyüzünün esintiyle koşuşturan tüy gibi beyaz bulutlarla beneklenmiş koyu mavilere büründüğü bir gün, bir oğlanın yokuş aşağıya koşmak isteyeceği cinsten bir tepeydi. Diz boyundaki otlar güneş altında bol, çimen ise insanın ayağının altında nemli ve sert olurdu; üstelik o uzun yamaçtan aşağıya koşan insanın yüzüne çarpan tatlı kokulu hava ise insanı sarhoş ederdi.

Derken oldukça şiddetle derin bir hüzün, asırlar boyunca değişmeden kalmış bir hüzün hissedince Belgarath'ın yıpranmış yüzüne bakmak için döndü ve ihtiyar adamın kırışık yanağından aşağıya tek bir damla gözyaşının süzülüp, sık beyaz sakalı içinde yok olduğunu gördü.

Belgarath'ın kaybetmiş olduğu eşi yüzünden duyduğu hüzne rağmen, Emanet derin ve ebedi bir gönül rahatlığıyla ağaçlarıyla, deresiyle, bereketli çayırlarıyla bu küçük yeşil vadiye baktı. Gülümseyerek "Yuva," dedi, kelimeyi deneyip, sesini severek.

Polgara ciddiyetle çocuğun yüzüne baktı. Gözleri irileşmiş ve yaşla dolmuştu; gözlerinin rengi de haleti nahiyesiyle birlikte neredeyse gri denecek kadar açık bir maviden derin bir lavanta rengine kadar değişiyordu. "Evet, Emanet," diye cevapladı dolgun sesiyle. "Yuva." Sonra oğlana hafifçe sarılmak için elini attı; bu nazik kucaklamada, babasıyla birlikte uğraş verdikleri o nihayetsiz işleri süresince geçen yorgunlukla dolu asırlar boyunca içini dolduran, bu yere karşı hissettiği özlem vardı.

Demirci Durnik sıcak güneşin altında uzanan bu kuytu yere düşünceli düşünceli bakarak planlar yaptı, aklından onu oraya, bunu buraya yerleştirdi, yeniden yerleştirdi. "Her şeyi istediğimiz hale sokmak biraz zaman alacak Pol," dedi eşine.

"Dünyadaki bütün zaman bizim Durnik," diye cevap verdi Polgara nazik bir tebessümle.

"Arabayı boşaltmanıza ve çadırları kurmanıza yardım edeyim," dedi Belgarath sakalını dalgın dalgın kaşıyarak. "Sonra yarın Vadiye gitsem iyi olacak herhalde; Beldin ve ikizlerle konuşurum, kuleme bir bakarım, falan filan."

Polgara babasına uzun uzun, dikkatle baktı. "Gitmek için o kadar acele etme baba," dedi. "Daha geçen ay Riva'da Beldin'le konuştun; ayrıca kaç defa kulene onlarca yıl uğramadan idare ettin. Gördüğüm kadarıyla ne zaman yapacak işler olsa, senin başka yerde acil bir işin çıkıyor."

Belgarath'ın yüzünde yaralanmış, incinmiş bir insan ifadesi belirdi. "Ama Polgara…" diye karşı koymaya yeltendi.

"Bu da işe yaramaz baba," dedi Pol ihtiyara uyanık bir tavırla. "Birkaç hafta -ya da bir-iki ay- Durnik'e yardım etmekle sana bir şey olmaz. Yoksa bizi kış kıyamette karlar altında mı bırakmak isterdin?"

Belgarath tepenin eteğinde duran, yeniden yaşanabilir hale

getirmenin her gün saatler sürecek bir zahmet gerektirdiği her yanından belli olan evin iskeletine hoşnutsuzlukla baktı. “Neden olmasın, tabii ki Pol,” dedi biraz fazla aceleyle. “Kalıp yardım etmek beni de mutlu edecek.”

“Sana güvenebileceğimizi biliyordum baba,” dedi büyücü kadın tatlılıkla.

Belgarath, demircinin ne kadar kendine güvendiğini tartmak amacıyla, Durnik’e eleştirel bir gözle baktı. “İnşallah her şeyi elle yapmaya niyetin yoktur,” dedi şansını bir denemek isteyerek. “Yani -biliyorsun bizim kullanabileceğimiz başka bazı imkânlarımız da var.”

Durnik biraz rahatsız oldu; sade, dürüst yüzünde çok hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. “Ben -şey- ben bilemiyorum Belgarath,” dedi kararsızlıkla. “Bu konuda kendimi çok rahat hissedebileceğimi zannetmiyorum. Eğer ellerimle yaparsam, adam gibi yapılmış olduğuna daha çok ikna olacağım. Henüz işleri halletmenin şu diğer yoluna pek alıştım sayılmaz. Nedense insana dalavere gibi geliyor -yani bilmem anlatabildim mi.”

Belgarath içini çekti. “Ben de bu işe, bu tarafından bakacağından korkuyordum” Başını salladı, omuzlarını kaldırdı. “Tamam, haydi şuraya gidip işe başlayalım.”

Sittin senedir evin her köşesine birikmiş olan pisliği kazıyıp çıkarmak, kapılara ve pencerelere yeniden pervazlar yapmak, çatıyı yeniden çatıp üzerini örtmek bir ay kadar bir zamanlarını aldı. Eğer Durnik her arkasını döndüğünde Belgarath hiç utanmadan dalavere yapmamış olsaydı, iki misli uzun sürerdi. Her nasılsa her türlü sıkıcı iş demirci etraflarda olmadığı zamanlarda kendiliğinden halloluveriyordu. Mesela bir keresinde Durnik biraz daha kereste getirmek için arabayı alıp gitmişti; o gözden kaybolur kaybolmaz Belgarath kirişi büyük bir zahmetle yonttuğu keseri bir kenara atıp ciddiyetle Emanet’e baktıktan sonra, yeleğinin içinden Polgara’nın kilerinden aşırdığı içi bira dolu testiyi çıkardı. Uzun uzun içtikten sonra bütün iradesini inatçı kirişe yönlendirdi ve tek bir sözcükle iradesini serbest bıraktı. Her yana beyaz tahta yongaları yağdı. Kiriş temizce yontulduğunda ihtiyar adam Emanet’e kendinden memnun bir sırıtışla bakarak, yaramaz bir edayla göz kırptı. Tamamen ifadesiz bir suratla Emanet de ona göz kırptı.

Oğlan daha önce de büyücülük yapıldığını görmüştü. Dönek Zedar da bir büyücüydü, Ctuchik de. Gerçekten de neredeyse bütün

yaşamı boyunca oğlan hep bu tür garip yetenekleri olan insanların gözetiminde olmuştu. Öte yandan diğerlerinden hiçbiri Belgarath gibi o kayıtsız ustalıkla, o hevesle icra etmiyordu sanatını. İmkânsızı, sanki lafı edilecek bir şey değilmiş gibi üzerinde bile durmadan çok kolaymış gibi gösterme tarzı, gerçek hünerin en büyük işaretiydi. Emanet bunun nasıl yapıldığını biliyordu tabii ki. Kimse o kadar zamanı, bu kadar çeşitli büyücüyle geçirip de en azından teoride bir şeyler kapmadan geçmez. Belgarath'ın her şeyi o kadar rahatlıkla yapmasını izlerken neredeyse onun da büyü yapası geliyordu; fakat ne zaman bu konuda düşünse, yapmak için yanıp tutuştuğu pek bir şey olmadığını fark ediyordu.

Oğlanın Durnik'ten öğrendiği şeyler, daha sıradan da olsa, yine de neredeyse bir o kadar derindi. Emanet pek vakit kaybetmeden demircinin elleriyle yapamayacağı hiçbir şey olmadığını fark etmişti. Neredeyse bilinen bütün aletlere aşinaydı. Ahşap ve taşla da, demir ve pirinçle çalıştığı zevkle çalışıyordu. Bir evi, bir sandalyeyi veya yatağı aynı rahatlıkla yapabiliyordu. Emanet onu dikkatle izlerken, bir ustayla amatörü birbirinden ayıran yüzlerce minik numara öğrenmişti.

Polgara ev işleriyle ilgileniyordu. Kulübe hazırlanırken kaldıkları çadırlar, en az bir ev kadar düzenliydi. Yataklar her gün havalandırılıyor, yemek hazırlanıyor, çamaşırlar asılıp kurutuluyordu. Bir keresinde, Belgarath yeni pişirmiş olduğu sabunları keserken bir yandan da kendi kendine mutlu mesut şarkı mırıldanan kızına eleştiren gözlerle bakıp, "Pol," dedi, iğneleyici bir tarzda, "dünyadaki en güçlü kadınsın. Sayamayacağın kadar fazla unvanın var, üstelik şu dünya üzerinde seni görüp de gayri ihtiyari eğilip selam vermeyecek tek bir kral bile yok. Bana söyler misin, *neden* bu yolla sabun yapmak zorunda hissediyorsun kendini? Zor iş, insanı terleten sıcak bir iş ve çok pis kokuyor."

Pol büyük bir sükûnetle babasına bakarak, "Binlerce yılı, dünyanın en güçlü kadını olarak geçirdim İhtiyar Kurt," diye cevap verdi. "Yüzlerce yıldır krallar önümde eğilir; unvanlarımın ise ucunu kaçırdım. Ama bu, benim ilk evliliğim. Hep böyle bir şeye vakit ayıramayacak kadar meşguldük. Ama ben evlenmeyi *istiyordum* ve tüm hayatım boyunca bunun provasını yapıp durdum. İyi bir eşin bilmesi gereken her şeyi biliyorum ve iyi bir eşin yapabileceği her şeyi yapabilirim. Lütfen beni eleştirme baba ve lütfen işime burnunu sokma. Hayatımda daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

“Sabun yaparak mı?”

“O da işin bir parçası, evet.”

“Ne kadar büyük bir zaman kaybı,” dedi ihtiyar kurt. Kayıtsızca bir el hareketi yaptı ve daha önce orada durmayan bir kalıp sabun da Pol’ün yaptıklarının yanına ekleniverdi.

“Baba!” diye tepindi güzel büyücü. “Hemen kes şunu!”

Eline iki kalıp sabun aldı ihtiyar; biri kendininki, biri kızınınki. “Aralarındaki farkı söyleyebilir misin Pol?”

“Benimkisi sevgiyle yapıldı, seninkisi numarayla.”

“İkisi de kumaşları aynı oranda temizleyecek.”

“Benim yıkadıklarımı değil,” dedi kadın, kalıbı babasının elinden alırken. Sabunu, avuç içinde dengede tutarak kaldırdı. Sonra hafifçe üfledi ve sabun anında yok oldu.

“Bu biraz aptalca bir hareket Pol,” dedi ihtiyar kızına.

“Zaman zaman aptallık etmek aileden gelen bir şey galiba,” diye cevapladı kızı sükûnetle. “Sen kendi işine dön baba; beni de kendi işimle baş başa bırak.”

“En az Durnik kadar kötüsün,” diye suçladı ihtiyar büyücü kızını.

Kızı memnuniyet ifade eden bir tebessümle onayladı. “Biliyorum. Muhtemelen onunla evlenmemin nedeni de bu.”

“Gel Emanet,” dedi Belgarath oğlana, gitmek için dönerken. “Bu tür şeyler bulaşıcı olabilir, sana bulaşmasını istemem.”

“Ha,” dedi Polgara. “Bir şey daha var baba. Kilerimden uzak dur. Eğer bira istersen bana söyle.”

Kendini beğenmiş bir eda takınan Belgarath cevap vermeden yürüyüp gitti. Ama köşeyi döner dönmez Emanet tüniğinin altında kahverengi bir kavanoz çıkardı ve tek bir söz söylemeden yaşlı adama uzattı.

“Mükemmel oğlum,” diye sırıttı Belgarath. “Gördün mü, bir kez kavradın mı ne kadar kolay oluyor?”

Bütün o yaz boyunca ve yazı izleyen uzun, altın rengi güz boyunca dördü birden kulübeyi oturulacak ve kışa dayanacak hale sokuncaya kadar çalıştılar. Emanet elinden gelen yardımı yapıyordu ama genellikle bu yardım ayak altından çekilip, arkadaşlık etmekle sınırlı kalıyordu.

Kar başladığında sanki bütün dünya değişmişti. Bu terk edilmiş kulübe daha önce olmadığı kadar sıcacık, emniyetli bir sığınak haline gelmişti. Yemeklerini yedikleri ve uzun akşamlarda hep

birlikte oturdukları orta odada hem ısınmak, hem de aydınlanmak için kullanılan kocaman taş bir ocak vardı. Zamanının çoğunu, insanı ısıracak kadar soğuk olan günler dışında hep dışarıda geçiren Emanet genellikle akşam yemeği ile yatma vakti arasında geçen bu altın renkli, ateşle aydınlatılmış saatlerde uykulu oluyor ve sık sık ateşin önündeki pöstekiye uzanarak gözleri yavaş yavaş kapanıncaya kadar oynaşan alevleri izliyordu. Daha sonra kuştüyü yorganı çenesinin altına kıstırılmış halde kendi odasının serin karanlığında uyanıyor ve Polgara'nın kendisini yavaşça taşıyarak yatırdığını biliyordu. Bunun üzerine mutlulukla içini çekip yeniden uykuya dalıyordu.

Durnik ona bir kızak yapmıştı tabii ki ve vadiye inen uzun tepe kızakla kaymak için biçilmiş kaftandı. Kar, kızağın ayaklarının batacağı kadar derin olmuyordu; Emanet yamaçtan kayarken kazandığı mükemmel hız sayesinde tepenin eteğindeki çayırda hayret verici mesafeler katediyordu.

Kızak sezonunun kayıtsız şartsız en güzel anı, insanı ısıran soğuğuyla bir akşamüstü, tam güneş mor bulutların kıyısına inip gökyüzünü soluk, buz gibi bir turkuaza boyadığında yaşandı. Emanet, kızağını arkasından çekerek, donmuş karın üstünde zar zor tepeye tırmanmıştı. Tepeye varınca soluklanmak için durdu. Saz damlı kulübe, pencerelerindeki altın ışıkları ve bacasından ölü ve sakin havaya bir ok gibi dimdik tüten soluk mavi dumanıyla etrafındaki kar yığınları içinde yuvalanmış duruyordu.

Emanet gülümseyerek kızağına uzandı ve kızağı ayağıyla ittirdi. Ortamın bileşenleri kızak kaymak için mükemmeldi. Hızlı inişine engel olacak bir meltem bile yoktu ve tepeden inerken akıllara durgunluk verici bir hız kazandı. Çayırı baştan başa uçup ağaçların arasına daldı. Beyaz gövdeli huş ağaçları ile kara, gölgeli sedir ağaçları, o ormandan ilerlerken yanından şimşek gibi geçiyorlardı. Eğer önüne dere çıkmasaydı, daha ileriye de gidebilirdi. Üstelik derenin kıyısı birkaç metre yüksek olduğundan ve Emanet ile kızağı karanlık su üzerinde uzun ve zarif bir kavis çizdikten sonra görülmeye değer ani ve buzlu bir şapırtıyla yolculuğu bitirdiğinden, bu bitiş şekli bile oldukça heyecan verici olmuştu.

Üstünde başında, saçlarında buzlar oluşmaya başlamış bir halde, tir tir titreyerek eve geldiği zaman, Polgara onunla uzun uzun konuştu. Çocuk, Polgara'nın olayları haddinden fazla abartmaya meyli olduğunu fark etti -özellikle de birisine kusurları hakkında nutuk çekmek için bir fırsat doğduğunda. Ona uzun uzun baktıktan

sonra hemen iğrenç tatlı bir ilaç getirerek büyük bir cömertlikle içirdi. Sonra bir yandan oğlanın donmuş giysilerini çıkartırken bir yandan da uzun uzadıya yorumlarda bulunmaya başladı. Mükemmel bir konuşma sesi vardı ve lisanına son derece hâkimdi. Vurguları ve ses tonu yaptığı yorumlara yorum katıyordu. Ama genel olarak Emanet yeni yaşamış olduğu bu talihsizlik hakkında daha kısa, biraz daha az yorucu bir tartışmayı tercih ederdi - özellikle de Polgara bir yandan konuşup bir yandan da onu kocaman kaba bir havluyla kurularken, tüm yüzlerine yayılmış tebessümlerini pek başarısızca gizlemeye çalışan Belgarath ve Durnik'in gözleri önünde.

"Eh," diye düşüncesini belirtti Durnik, "en azından bu hafta yıkanmaya ihtiyacı olmayacak."

Polgara çocuğu kurulamayı bırakarak yavaşça kocasına döndü. Yüz ifadesinde pek öyle tehtidkâr bir taraf yoktu ama gözleri buz gibiydi. "Bir şey mi dedin?" diye sordu.

"Aa- yo, hayır canım," diye temin etti onu kocası aceleyle. "Pek bir şey demedim." Biraz rahatsızca Belgarath'a baktıktan sonra ayağa kalktı. "Gidip biraz yakacak odun getirsem fena olmayacak," dedi.

Polgara'nın kaşlarından biri havaya kalktıktan sonra gözleri babasına kaydı. "Eee?" dedi.

İhtiyar gözlerini kırpıştırdı, yüzünde görülmeye değer bir masumiyet vardı.

Kadının yüz ifadesi değişmedi ama sessizlik bunaltıcı ve uğursuz bir hale geldi.

"Dur ben de sana yardım edeyim Durnik," diye teklifte bulundu ihtiyar kurt sonunda. Bunun üzerine ikisi birlikte, Emanet'i Polgara'nın yanında yalnız bırakarak dışarı çıktılar.

Pol, tekrar oğlana döndü. "Tepeden aşağıya kadar kaydın demek ki," diye sordu oldukça sakin bir tavırla, "ve çayırı boydan boya?"

Oğlan başıyla onayladı.

"Sonra ormandan geçtin?"

Oğlan yine onayladı.

"Sonra derenin kıyısından, derenin içine, öyle mi?"

"Öyle efendim," diye itiraf etti.

"Herhalde derenin kıyısından uçup suya düşmeden *önce* kızaktan kendini yana atmak aklına gelmedi?"

Emanet pek öyle konuşkan bir çocuk değildi fakat bu olaydaki

şu pozisyonunun biraz açıklama icap ettirdiğini hissetti. “Şey,” diye başladı, “kendimi yana atmak gerçekten aklıma gelmedi -ama eğer aklıma gelseydi bile yapacağımı zannetmiyorum.”

“Eminim bu düşüncenin bir açıklaması vardır.”

Oğlan Polgara’ya ciddiyetle baktı. “O noktaya kadar her şey o kadar mükemmel gelişmişti ki -şey, sadece birkaç şey ters gitmeye başladı diye inmek çok doğru gelmedi.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Anlıyorum,” dedi sonunda Pol, yüzündeki ifade ciddiydi. “Yani bu ahlaki bir karar sonucuydu -yani kızakla ta derenin içine kadar kaymak?”

“Sanırım böyle de diyebilirsin, evet.”

Polgara bir süre durmadan oğlana baktı, sonra yavaşça yüzünü ellerine aldı. “Bütün bunları baştan yaşayabilecek gücüm olduğundan emin değilim,” dedi acıklı bir sesle.

“Bütün bunlar ne?” diye sordu oğlan, biraz telaşlanarak.

“Garion’u yetiştirmek, neredeyse tahammül sınırımın ötesindeydi,” diye cevap verdi büyücü, “ama o bile yaptığı bir şeyi açıklamak için bundan daha mantıksız bir tartışma getiremezdi.” Sonra oğlana baktı, sevgiyle güldü ve sarıldı. “Ah Emanet,” dedi, sıkı sıkı sarılarak; her şey yeniden yoluna girmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

BÜYÜCÜ BELGARATH, kişiliğinde bir sürü kusurları olan bir adamdı. Hiçbir zaman fiziksel olarak çalışmaktan hoşlanmamış, kara biradan ise belki de biraz *fazla* hoşlanmıştı. Zaman zaman doğruyu söylemek konusunda biraz dikkatsiz davranır ve mal mülk sahibi olmanın bazı ince noktalarına karşı kesin bir ilgisizlik duyardı. Müphem bir geçmişe sahip hanımların dostluğu duygularını rahatsız etmez ve kullandığı lisanın seçimi genellikle insanı pek hoşnut edecek türden olmazdı.

Büyücü Polgara ise, neredeyse insanlık dışı bir kararlılığa sahip bir kadındı ve birkaç bin yılı, pek gözle görülür bir başarı sağlayamasa da, serseri babasını ıslah etmeye çalışmakla geçirmişti. Pek bir şansının olmadığını bilmesine rağmen sebat etmişti. Yüzyıllar boyunca babasının kötü alışkanlıklarına karşı kahramanca bir artçı savaşı vermişti. Tembellik ve kılıksızlık noktalarında esefle pes etmek zorunda kalmıştı. Küfür ve yalan alanlarında da istemeye istemeye geri çekilmişti. Öte yandan tekrarlanan yenilgilerine rağmen sarhoşluk, hırsızlık ve kadınlara düşkünlüğü konusunda dik başlılık etmeye devam etmişti. Nedense bu konularda ölünceye kadar savaş vermesinin kendi görevi olduğuna dair garip bir düşüncesi vardı.

Belgarath Aldur Vadisi'ndeki kulesine dönmeyi bir sonraki bahara ertelemiş olduğu için Emanet, baba ile kızın belirli aralıklarla yaşadıkları, o sakin boşlukları doldurdukları, o bitmek tükenmek bilmeyen, inanılmayacak kadar karmaşık çatışmalarına

yakından tanık olma imkânı bulmuştu. Polgara'nın, mutfağında yayılıp oturan, ocaktan gelen bütün ısıyı emip, kilerindeki serin birayı içip bitiren tembel ihtiyar adamla ilgili iğneli yorumlarına karşı, Belgarath'ın ustalıkla yan çizmeleri yüzyıllara dayanan son derece cilalanmış bir hüneri gözler önüne seriyordu. Öte yandan Emanet o iğne gibi batan sözlerin ve yumuşak bir küstahlığa sahip o cevapların ötesini görebiliyordu. Belgarath ile kızı arasındaki bağ o kadar derindi ki diğerlerinin anlayabileceğinin çok ötesine uzanıyordu; böylece bitmeyen yıllar boyunca birbirlerine duydukları sınırsız sevgiyi bitmek tükenmek bilmeyen bu yalancı çekişmenin ardına gizlemeyi gerekli bulmuşlardı. Bu tabii ki Polgara'nın daha dürüst bir babayı tercih etmeyeceği anlamına gelmiyordu ama babasından bazen sözlerinin belirttiği kadar memnuniyetsiz değildi.

Her ikisi de Belgarath'ın o kışı neden Poledra'nın kulübesinde kızı ve kızının eşiyle birlikte geçirdiğini biliyordu. Aralarında tek bir kelime geçmemiş olmasına rağmen, ihtiyar adamın bu ev ile ilgili anılarının değişmesi gerektiğini biliyorlardı -tam olarak silinmesi değil, çünkü dünya üzerinde hiçbir güç Belgarath'a karısının hatırasını sildiremezdi; daha ziyade, bu saz damlı kulübenin ihtiyar adama o tatsız ve korkunç günde dönüp biricik eşi Poledra'nın öldüğünü öğrendiği an kadar, burada geçirmiş olduğu mutlu anılarını da hatırlatması için biraz farklılaşması gerekiyordu.

Kar yağışı, bir hafta süren ılık bahar yağmurlarıyla kesildikten ve gökyüzü bir kez daha maviye döndükten sonra sonunda Belgarath yarım kalmış seyahatine devam etmeye karar verdi. "Aslında çok acil bir işim yok," diye itiraf etti, "ama Beldin ile ikizlere bir bakmak istiyorum; sonra kulemi derleyip toplamanın da zamanı gelmiş olabilir. Birkaç yüzyıldır o işi hep erteleyip durdum."

"İstersen biz de seninle geliriz," diye teklif etti Polgara. "Sonuç olarak sen kulübede bize yardım ettin - pek öyle şevkle değil belki ama eninde sonunda ettin. Bizim de senin kuleni temizlemene yardım etmemiz uygun düşer gibi geliyor."

"Yapmış kadar oldun Pol, sağol," diye geri çevirdi ihtiyar kurt kesin bir tavırla, "ama senin temizlik anlayışın benim zevkime göre biraz fazla ağır. Sen temizlik yaptın mı, ileride bir gün önemli olabilecek şeyler de kendilerini çöp yığınının içinde buluveriyor. Ortasında bir yerlerde boş bir alan olduktan sonra o oda benim için yeterince temiz sayılır."

"Aman baba," dedi Pol gülerek, "sen hiç değişmezsin."

“Tabii ki değişmem,” diye cevap verdi Belgarath. Düşünceyle, sessizce kahvaltısını yapmakta olan Emanet’e gitti gözleri. “Gerçi sizin için bir mahzuru yoksa,” dedi, “oğlanı da yanımda götürmek isterim.”

Kızı, büyücüye keskin bir bakış fırlattı.

Belgarath omuzlarını silkti. “Bana can yoldaşlığı yapar; hem belki değişiklik onun da hoşuna gider. Dahası, Durnik’le siz evlendiğiniz günden beri baş başa kalma şansı bulamadınız. İstersen gecikmiş bir armağan de.”

Polgara babasına baktı. “Teşekkür ederim baba,” dedi sadece; gözleri aniden canlanmış, duygu yüklenmişti.

Belgarath, sanki kızının bakışları onu utandırmış gibi başını çevirdi. “Eşyalarını istiyor musun? Yani kuledeki eşyalarını. Yıllar önce birkaç sandık ve kutu bırakmıştın.”

“Vay, çok kibarsın baba.”

“Kapladıkları yere ihtiyacım var,” dedi ihtiyar. Sonra da kızına sırıttı.

“Oğlana dikkat edeceksin, değil mi? Bazen kulende oyalanırken aklın alıp başını gidebiliyor çünkü.”

“Yanımda emniyette olur Pol,” diye temin etti onu ihtiyar.

Böylece ertesi sabah Belgarath atına atladı; Durnik de Emanet’i arkasına oturttu. “Birkaç haftaya kadar onu eve getiririm,” dedi Belgarath. “Ya da en azından yaz ortalarına doğru.” Eğildi, Durnik’in elini sıktı ve sonra atını güneye çevirdi.

Baharın erken günlerinin güneşi çok parlak olsa da hava hâlâ serindi. Kıpırdanmaya başlayan yeşilliğin kokusu havaya yayılmıştı; Vadinin derinliklerine doğru daldıkça Belgarath’ın arkasında rahat rahat yolculuk yapan Emanet, Aldur’un varlığını hissetmeye başladı. Bunu sakin ve nazik bir farkındalık olarak duyuyordu; bu farkındalığı da çok kuvvetli bir bilmek isteme arzusu bastırıyordu. Tanrı Aldur’un Vadideki varlığı öyle müphem bir ruhsal yayılma değil de oldukça keskin bir şeydi, adeta elle tutulur bir şey.

Kışın kuruttuğu yüksek otlar arasından rahat bir hızla Vadinin içlerine doğru ilerlediler. Açık arazileri geniş ağaçlar benekliyor, tepelerini göklere uzatıyor, tomurcuklanan yapraklarının kabarmış telaşıyla dallarını güneşle ısınmış havanın nazik busesini kabul etmek için havada tutuyorlardı.

“Eee evlat?” dedi Belgarath bir-iki fersah kadar gittikten sonra.

“Kuleler nerede?” diye sordu Emanet kibarca.

“Biraz daha ileride. Kuleleri nereden biliyorsun?”

“Polgara’yla söz etmiştiniz.”

“Başkalarının konuştuklarına kulak misafiri olmak çok kötü bir huydur Emanet.”

“Özel bir sohbet miydi?”

“Hayır, sanırım değildi.”

“Öyleyse kulak misafiri olmuş sayılmam, değil mi?”

Belgarath sertçe dönerek, omzu üzerinden arkasında oturan oğlana baktı. “Senin kadar küçük biri için oldukça iyi bir idrakin var. Bu sonuca nasıl vardın?”

Emanet omuzlarını silkti. “Sadece öylesine aklıma geldi. Her zaman burada böyle otlarlar mı?” Yakında sakin sakin otlayan bir düzine kadar kızılımsı kahverengi geyiği işaret elti.

“Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyle yaparlar. Aldur’un varlığında, hayvanların birbirlerini rahatsız etmelerine engel olan bir şey var.”

Aralarında kemer şeklinde uzanan garip, neredeyse hayali bir merdivenle birbirlerine bağlanan bir çift zarif kulenin yanından geçtiler; Belgrath bunların, akılları birbirlerine yakınen bağlı olduğu için kaçınılmaz olarak birbirlerinin cümlelerini tamamlayan ikiz büyücüler Beltira ile Belkira’ya ait olduğunu söyledi. Kısa bir süre sonra atlarını hafifçe parlayan gökyüzünde yüzen pembe bir mücevher gibi görünen, kızıl kuvarstan son derece incelikle yapılmış bir kulenin yanından sürdüler. Belgarath bu kulenin, kendi çirkinliğini insanın nefesini kesecek kadar nefis bir güzellikle çevrelemiş olan kambur Beldin’e ait olduğunu söyledi.

Sonunda Belgarath’ın bodur, pratik kulesine gelerek attan indiler. “Eh,” dedi ihtiyar adam, “işte geldik. Gel yukarı çıkalım.”

Kulenin tepesindeki oda büyük, yuvarlak, inanılmaz şekilde dolu ve dağınıktı. Etrafa bakınan Belgarath’ın gözlerini yılgın bir ifade bürüdü. “Haftalar alacak bu iş,” diye mırıldandı.

Emanet’in gözleri odada bir sürü şeye takıldı, ama Belgarath’ın şu haleti ruhiyesiyle pek bir şey gösterip açıklayacak durumda olmadığını biliyordu. Bir şömine gördü, kararmış pirinç bir faraş ve kısa saplı bir süpürge buldu; mağaramsı, isle kararmış açıklığın önüne diz çöktü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Belgarath.

“Durnik, yeni bir yere gidince ilk yapacağın şeyin, ateş yakacak bir yer hazırlamak olduğunu söyler.”

“Ya, öyle der, değil mi ya?”

“Genellikle bu çok büyük bir iş sayılmaz ama insanın bir yerden başlamasını sağlıyor -ve bir kez de işe başlayınca, işin geri kalan kısmı insanın gözünde o kadar büyümüyor. Durnik bu tür konularda pek irfan sahibidir. Bir kovan veya bir çeşit çöp kutun falan var mı?”

“Şömineyi temizleme konusunda ısrarcı mısın?”

“Şey - seni çok rahatsız etmeyecekse. Çok fazla kirlenmiş, sence de öyle değil mi?”

Belgarath içini çekerek, “Pol ile Durnik seni bozmuşlar bile çocuk,” dedi. “Seni kurtarmaya çalıştım ama o tür bir kötü etki sonunda hep galip gelir.”

“Sanırım haklısın,” diye kabul etti Emanet. “Kova neredeydi dediydin?”

Akşama kadar şömine başında yarım daire şeklinde bir yeri temizlemişler, bu işi yaparken de birkaç kanepe, birkaç sandalye ve bir de sağlam masa bulmuşlardı.

“Herhalde bir yerlere yemek için depoladığın bir şeyler yoktur?” dedi Emanet hüzünle. Midesi kesin olarak akşam yemeği vaktinin yaklaştığını söylüyordu ona.

Belgarath, kanepelerin birinin altından yeni çıkartmış olduğu bir parşömen tomarından başını kaldırdı. “Ne?” diye sordu. “A, tabii. Neredeyse unutuyordum. İkizleri ziyarete gideceğiz. Mutlaka ateşte bir şeyleri vardır.”

“Geleceğimizi biliyorlar mı?”

Belgarath omuzlarını silkti. “Bunun pek önemi yok Emanet. Dostların ve ailelerin bu gibi durumlar için -yani rahatlıkla rahatsız edebilmek için- var olduklarını öğrenmelisin. En önemli kurallardan biri, yani eğer hayatını aşırı derecede emek sarfetmeden geçirmek istiyorsan, yapacak bir şey kalmayınca dostlarına veya akrabalarına başvurmaktır.”

İkiz büyücüler Beltira ile Belkira, onları görünce fazlasıyla memnun oldular ve “ateşte bir şeyler”in, en az Polgara’nın mutfağından çıkmış kadar iyi, lezzetli bir yahni olduğu görüldü. Emanet bu konuda fikir beyan edince Belgarath pek eğlenmiş göründü. “Ona yemek pişirmeyi kim öğretti sanıyordun?” diye sordu.

Beldin, Belgarath’ın kulesi, bir düzine, hatta daha bile fazla asırdan sonra ilk kez silinme aşamasına geldikten sonra uğradı

ancak.

“Ne yapıyorsun Belgarath?” diye sordu pis, şekilsiz kambur. Beldin çok kısa boylu, pejmürde paçavralar içinde bir adamdı; ve yaşlı bir meşe kütüğü gibi de eğri büğrüydü. Saçlarıyla sakalları keçeleşmiş, muhtelif yerlerine de ince dal parçaları ve samanlar yapışmıştı.

“Biraz temizlik,” diye cevap verdi Belgarath, neredeyse utanarak.

“Neden?” diye sordu Beldin. “Yine pislenecek ne de olsa.” Kavisli duvarın kenarında duran, çok eskiden kalmış birkaç kemik parçasına baktı. “Yerde kalanları çorba yapmak için bir araya getirsen yeter.”

“Bizi ziyarete mi, yoksa sadece huysuzluk etmeye mi geldin?”

“Bacandan tüten dumanı gördüm. Biri mi gelmiş, yoksa bütün bu çöpler kendiliğinden mi tutuşmuş diye gelip bir bakayım dedim.”

Emanet, Belgarath ile Beldin’in hakikaten birbirlerini çok sevdiklerini ve aralarındaki bu takılmaların en sevdikleri eğlence şekli olduğunu biliyordu. Bir yandan dinlerken, bir yandan da işine devam etti.

“Biraz bira ister misin?“diye sordu Belgarath.

“Sen mayaladıysan istemem,” diye cevap verdi Beldin terbiyesizce. “İnsan senin kadar çok içen bir adamın, bu kadar zamanda artık adam gibi bira yapabileceğini umuyor ama.”

“O son tertip pek kötü sayılmazdı,” diye itiraz etti Belgarath.

“Daha iyi tadı olan kütük sularına denk geldim ben.”

“Endişelenmeyi bırak. Bu fıçıyı ikizlerden ödünç aldım.”

“Ödünç aldığını biliyorlar mı?”

“Ne fark eder? Zaten her şeyimizi paylaşmıyor muyuz?”

Beldin’in pösteki gibi kaşlarından biri havaya kalktı. “Onlar yiyecek ve içeceklerini paylaşıyor, sen de iştahını ve susuzluğunu. Sanırım bu da böylece halloluyor.”

“Tabii ki halloluyor.” Belgarath biraz ekşi bir yüzle döndü. “Emanet,” dedi, “bunu yapmak zorunda mısın?”

Emanet, canla başla ovduğu taşlardan başını kaldırarak, “Rahatsız mı ediyor seni?” diye sordu.

“Tabii ki rahatsız ediyor. Ben dinlenirken o şekilde çalışmaya devam etmenin çok ayıp bir şey olduğunu bilmiyor musun?”

“Bunu unutmamaya çalışacağım. Ne kadar daha dinlenirsin sence?”

“Şu fırçayı elinden bırak yeter Emanet,” dedi Belgarath oğlana. “Yerin o parçası en az birkaç yüzyıldır kirli. Bir-iki gün daha o kadar da bir şey fark ettirmeyecektir.”

“Belgarion’a epey benziyor, değil mi?” dedi Beldin, ateşin yakınındaki sandalyelerden birine yayılırken.

“Büyük bir ihtimalle bunun Polgara’nın etkisiyle bir ilgisi var,” diye kabullendi Belgarath, fıçıdan iki maşrapa bira doldururken. “Karşılaştığı herkeste izini bırakıyor. Gerçi ben elimden geldiğince onun önyargılarının etkilerini hafifletmeye çalışıyorum.” Ciddiyetle Emanet’e baktı. “Galiba Garion’dan daha akıllı ama bunda da Garion’daki maceraperestlik yok - biraz fazla terbiyeli.”

“Eminim bu konuda bir şeyler yaparsın.”

Belgarath başka bir sandalyeye yerleşti ve ayaklarını ateşe doğru uzattı. “Neyin peşindeydin?” diye sordu kambura. “Garion’un düğününden beri seni görmedim.”

“Birilerinin gözünü Angaraklardan ayırmaması gerektiğini düşündüm,” diye cevap verdi Beldin, koltuk altlarından birini bütün gücüyle kaşıyarak.

“Eee?”

“Eee ne?”

“Bu, bir yerlerden kaptığın son derece rahatsız edici bir huy. Angaraklar ne yapıyor?”

“Murgolar hâlâ Taur Urgas’ın ölümü nedeniyle paramparça.” Beldin güldü. “Zır deliydi ama onları bir arada tutuyordu -yani Ço-Hag kılıcıyla onu deşinceye kadar. Oğlu Urgit pek öyle kral olacak biri değil. Dikkatlerini dahi çekemiyor. Batılı Grolimler çalışamıyorlar bile. Ctuchik öldü, Torak öldü; bütün Grolimlerin yapabildiği tek şey duvarları seyredip parmaklarını saymak. Bence, Murgo halkı mutlak bir çöküşün eşiğinde.”

“Güzel. Murgolardan kurtulmak hayatımın ana amaçlarından biriydi.”

“Yerinde olsam henüz keyiflenmeye başlamazdım,” dedi Beldin ters bir tavırla. “Belgarion’un Torak’ı öldürdüğü haberi ‘Zakath’a ulaşınca, Angarakların birliği masalı hakkında yaptığı bütün numaraları bir yana atarak Malloryalıları Rak Goska üzerine sürdü. Ayakta pek bir şey bırakmadı.”

Belgarath omuzlarını silkti. “Zaten çok da çekici bir şehir

değildi.”

“Artık çok daha az çekici. ‘Zakath çarmıha germenin ve kazığa oturtmanın son derece eğitici bir şey olduğunu düşünüyor. Rak Goska’nın kalan surlarını da bu tür derslerle süsledi. Cthol Murgos’ta ne zaman bir yere gitse arkasında üzerleri dolu çarmıhlar ve kazıklar bırakıyor.”

“Murgoların bu kadersizliklerine büyük bir metanetle katlanabildiğimi fark ettim,” diye cevap verdi Belgarath büyük bir tevekkülle.

“Olanlara daha gerçekçi baksan fena olmayacak Belgarath,” diye homurdandı kambur. “Büyük bir ihtimalle, gerekseydi Murgoların üstesinden gelirdik fakat insanlar boşu boşuna ‘sınırsız Mallorya’nın sayısız kalabalığından’ söz etmez. ‘Zakath’ın *çok* büyük bir ordusu var; ayrıca doğu kıyılandaki limanların çoğu da onun denetiminde, böylece istediğinde istediği kadar asker yollayabilir. Eğer Murgoları yeryüzünden silmeyi başarırsa o zaman, elinde canları sıkılan bir sürü askerle bizim güney eşiğimizde konaklayacak. Tam bu sırada da aklına bir şeyler gelebilir.”

Belgarath homurdandı. “Zamanı gelince bunun için endişelenirim.”

“Ha, bu arada,” dedi Beldin aniden ironik bir sırıtışla, “adındaki o kesme işaretinin de ne anlama geldiğini buldum.”

“Kimin adındaki?”

“‘Zakath’ın adındaki. Bunun ‘Kal’ sözünü belirttiği aklına gelir miydi?”

“Kal Zakath mı?” Belgarath eğri büğrü büyücüye inanamayarak bakakaldı.

“Ne kadar şaşırtıcı değil mi?” diye kıkırdadı Beldin. “Galiba Malloryalı imparatorlar Vo Mimbre Savaşı’ndan beri gizlice bu unvanı almak için yanıp tutuşuyorlarmış ama hep Torak’ın uyanıp onların bu küstahlığı karşısında alınacağından korkuyorlarmış. Artık öldüğü için hiç de küçümsenmeyecek sayıda Malloryalı -en azından kellerini kaybetmek istemeyenler- hükümdarlarına ‘Kal Zakath’ demeye başladı.”

“‘Kal’ ne demek?” diye sordu Emanet.

“Bu Kral ve Tanrı anlamına gelen bir Angarak sözü,” diye açıkladı Belgarath. “Beş yüz yıl önce Torak Mallorya imparatorunu yok sayarak onun ordularını Batıya karşı bizzat yönetmişti. Angarakların hepsi; Malloryalılarla birlikte Murgolar, Nadraklar,

Thullar ona Kal Torak diyordu.”

“Ne oldu?” diye sordu Emanet merakla. “Yani Kal Torak Batıyı istila ettiğinde.”

Belgarath omuzlarını silkti. “Bu çok eski bir öyküdür.”

“Eğer duymadıysan değil,” dedi ona Emanet.

Beldin, Belgarath’a keskin bir bakış fırlattı. “Zeki, değil mi?”

Belgarath Emanet’e düşünceli düşünceli baktı. “Pekâlâ,” dedi. “Kısaca, Kal Torak Drasniya’yı ezdi, Algarya Kalesi’ni sekiz yıl boyunca kuşattıktan sonra Ulgo Ülkesi’nden Arendiya düzlüklerine geçti. Batı Krallıkları onunla Vo Mimbre’de karşılaştı ve Riva Vekilharcı ile yaptığı bir düello sırasında yara aldı.”

“Ama ölmedi.”

“Hayır. Ölmedi. Riva Vekilharcı kılıcıyla onu kafasından biçmişti ama Torak ölmedi. Bir kral Riva tahtına yeniden oturuncaya kadar bir uykuya daldı.”

“Belgarion,” dedi Emanet.

“Doğru. Ondan sonra neler olduğunu biliyorsun. Sen de oradaydın sonuç olarak.”

Emanet içini çekti. “Evet,” dedi hüzünle.

Belgarath yeniden Beldin’e döndü. “Pekâlâ,” dedi, “Mallorya’da neler olup bitiyor?”

“Her şey aşağı yukarı eskisi gibi,” diye cevap verdi Beldin, bir yudum bira alıp, gök gürültüsü gibi geğirerek. “Bürokrasi hâlâ her şeyi bir arada tutan tutkal. Hâlâ Melcene ile Mal Zeth’de entrikalar ve dolaplar dönüyor. Karanda, Darshiva ve Gandahar tam bir isyanın eşiğinde ve Grolimler hâlâ Kell’e yaklaşmaya korkuyor.”

“Malloryalı Grolimlerin mabetleri hâlâ etkili mi yani?” Belgarath biraz şaşırmış görünüyordu. “Ben de bütün halkın biraz da olsa ilerleyeceğini düşünmüştüm - Mishrak ac Thull’da olduğu gibi. Anladığım kadarıyla Thullar, Grolimlerden oluşan şenlik ateşleri yakmaya başlamış.”

“Kal Zakath, Mal Zeth’e birkaç emir yolladı,” diye anlattı Beldin, “ve ordu, bu katliamı durdurmak için olaya müdahale etti. Sonuç olarak *hem* Kral, *hem* de Tanrı olmayı planlıyorsan bir mabede ihtiyacın olacaktır. Görünüşe göre Zakath zaten var olanı kullamanın daha kolay olabileceğini düşünüyor.”

“Urvon bu konuda ne düşünüyor?”

“Şimdilik bu konuda pek bir şey yapmıyor. Ordu devreye girmeden önce, Mallorya halkı Grolimleri demir çengellere asarak

pek eğleniyordu. Urvon, Mal Yaska'da hiç sesini çıkartmadan kalıyor. Bence hâlâ hayatta olduğu gerçeğinin, yüce Haşmetmeap Kal Zakath'ın gözünden kaçmış olmasından kaynaklandığına inanıyor. Urvon kaypak bir yılan ama ahmak değildir."

"Onunla hiç karşılaşmadım."

"Pek bir kaybın olduğu söylenemez," dedi Beldin tersçe. Kupasını uzattı. "Şunu dolduracak mısın?"

"Bütün biramı içiyorsun Beldin."

"Biraz daha çalıverirsin. İkizler kapılarını hiç kilitlemez. Zaten Urvon Torak'ın müridiydi; tıpkı Ctuchik ve Zedar gibi. Gerçi onların iyi yönlerinden hiçbirini almamış."

"Onların hiç iyi yönleri yoktu ki," dedi Belgarath, ona doldurduğu kupayı uzatırken.

"Urvon'la karşılaştırdığında, var. Urvon doğuştan bir ayak yalayıcı, bir yaltakçı, aşağılık bir muhbir. Torak bile onu hor görürdü. Fakat bütün bu tür çekici özellikleri olan insanlar gibi, eline birazcık güç kırıntısı geçince tamamen delirdi. Bir saygı gösterisi olarak insanların eğilerek selam vermeleri ona yetmez, o insanların önünde yerleri öpmelerini ister."

"Onu pek sevmiyor gibisin," diye dikkat çekti Belgarath.

"O insanı sırtından hançerleyen benekli heriften *iğreniyorum."*

"Benekli mi?"

"Yüzünde ve ellerinde renksiz bazı lekeler var; yani sanki korkunç bir hastalığa kapılmış gibi benek benek görünüyor. Bazı yerlerde bana bile çirkin diyorlar ama Urvon bir trolün bile dilini yutmasına neden olur. Her neyse, eğer Kal Zakath, Grolim tapınaklarını, sunaklarda Torak'ınki yerine kendi yüzünün bulunduğu bir devlet dinine döndürmek istiyorsa, önce Urvon'u alt etmesi gerekecek; Urvon da tamamen Grolim büyücülerle çevrili bir halde, hep Mal Yaska'da deliğinde kalıyor. Zakath onun yanına yaklaşamayacak. *Ben* bile yanına yaklaşamıyorum. Birileri biraz dikkatsiz davranır veya bağırsaklarına kocaman, keskin bir kanca atacak bir şans yakalarım umuduyla her yüz yılda bir şansımı deniyorum. Aslında esas istediğim şey, birkaç hafta boyunca onu yüzü koyun korların üzerinde sürüklemek."

Belgarath küçük adamın bu öfkesine biraz hayretle baktı. "Bütün yaptığı bu mu yani? Mal Yaska'da saklanmak?"

"Pek değil! Urvon uykusunda bile planlar yapıp, düzenler kurar. Son bir buçuk yıldır, yani Belgarion kılıcını Torak'a sapladığından

beri, Urvon, tapınaklarından kalanları bir araya toplayabilmek için etrafta dolanmaya başladı. Karanda Dağları'ndaki Ashaba'da bulunan bazı eski, küflenmiş kenahetler var -Grolimler bunlara Vahiy diyor. Urvon bunların tozunu alıp öyle bir çarpıttı ki sanki Torak'ın geri geleceğini söylüyorlar gibi oldu - yani ölmemiş veya dirilecek ve hatta yeniden doğacakmış gibi."

Belgarath dudak büktü. "Ne saçmalık!"

"Tabii ki öyle, ama bir şey yapması gerekiyordu. Grolim dini kafası kopmuş bir yılan gibi şiddetle sarsılıyordu ve 'Zakath neredeyse bir Angarak'ın ancak kendisine selam vermesini sağlayacak şekilde herkesin boğazını sıkmıştı. Urvon bu Ashaba Vahiylerinden ortada pek bırakmadı ve bir sürü şey uydurup bunları kenahetlerden bulduğunu iddia etti. Şimdilik 'Zakath'ı durduran tek şey bu; büyük bir ihtimalle de imparator önüne gelen her ağacı birkaç Murgoyla süslemekle meşgul olmasaydı, bu da onu pek engellemezdi."

"Mallorya'da rahatça hareket edebiliyor muydun?"

Beldin açık saçık bir küfür savurdu. "Tabii ki evet. Kimse şekilsiz bir adamın yüzüne dikkat bile etmiyor. İnsanların çoğu bir Alorn muyum, bir Marag mıyım onu bile ayırt edemiyor. Sırtımdaki kamburdan ötesini göremiyorlar." Sandalyesinden kalktı, fıçıya giderek kupasını yeniden doldurdu. "Belgarath," dedi büyük bir ciddiyetle, "Cthrag Sardius sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Sardius mu? Sardonyx mi demek istiyorsun?"

Beldin omuzlarını silkti. "Malloryalı Grolimler ona Cthrag Sardius diyor. Farkı ne?"

"Sardonyx bir mücevherdir - süt beyazı çizgileri olan kavuniçi renkli bir çeşit taş. Öyle pek nadir değildir - çok da güzel değildir."

"Bu, Malloryalıların bu taştan söz ederkenki tavırlarına uymuyor." Beldin kaşlarını çattı. "Cthrag Sardius ismini kullanışlarından bunun tek bir taş olduğunu anladım - ve bunun belli bir önemi var."

"Nasıl bir önemi?"

"Tam olarak emin değilim. Anladığım kadarıyla, Mallorya'daki her Grolim, bu taşı elleyebilmek için ruhunu satar."

"Belki onlara özgü bir semboldür - yani orada devam eden iktidar mücadelesiyle ilgili bir şey."

"Olabilir herhalde, ama o zaman neden adı Cthrag Sardius olsun? Aldur Taşı'na 'Cthrag Yaska' diyorlardı, unuttun mu? Cthrag

Sardius ile Cthrag Yaska arasında bir bağ var gibi; yok mudur sence de? Eğer varsa, bununla bir ilgilensek fena olmaz belki de.”

Belgarath ona şöyle uzun uzun bir baktıktan sonra içini çekti. “Ben de bir kez Torak ölünce şöyle dinleyecek bir zaman buluruz diye düşünüyordum.”

“Bir yıl kadar dinlendin ya.” Beldin omuzlarını silkti. “Biraz daha uzatırsan gevşemeye başlarsın.”

“Çok huysuz bir herifsin, biliyor musun?”

Beldin çirkin bir ifadeyle sırıtarak, “Evet,” diye kabul etti. “Ben de bunu fark etmiş olabileceğini düşünmüştüm.”

Ertesi sabah Belgarath, hışırdayan parşömenlerin oluşturduğu dağ gibi yığın üzerinde titiz bir çalışma başlatarak, yüzyıllar süren kaosu bir çeşit düzene sokmaya çalıştı. Emanet bir süre ihtiyar adamı sessizce izledikten sonra Vadinin güneşle ısınmış çayırlarını seyretmek için pencereye doğru seyirtti. Aşağı yukarı bir mil kadar ötede başka bir kule daha vardı; her nasılsa son derece yüce bir görünüşe sahip olan uzun, ince bir yapı.

“Dışarı çıkmamda bir mahzur var mı?” diye sordu Belgarath’a.

“Ne? Yo, çıkabilirsin. Çok uzaklaşma yeter.”

“Uzaklaşmam,” diye söz verdi Emanet, aşağıdaki serin loşluğa doğru dönerek inen merdivenin başına giderken.

Sabahın erken vakitlerinin güneş ışınları çiy içindeki çayırlara eğik olarak iniyor, tarlakuşları şakıyor, mis kokulu havada dönüp duruyorlardı. Uzun otlar arasından kahverengi bir tavşan sıçrayıp çıkarak, Emanet’e sakin sakin baktı. Sonra kıçının üzerine oturup arka ayaklarından biriyle uzun kulaklarını hırsla kaşımaya koyuldu.

Öte yandan Emanet kuleden öylesine oyun oynamak veya tavşanları seyretmek için çıkmamıştı. Gitmesi gereken bir yer vardı ve çiy kaplı yeşil çayırdan Belgarath’ın penceresinden kuleye doğru ilerlemeye başladı.

Çiy olacağını hesap etmemişti çıkarken; ıssız kuleye vardığında ayakları rahatsız edici derecede ıslanmıştı. Taş zeminli yapının etrafında birkaç kez döndü; ayakları sırılsıklam olmuş çizmeleri içersinde vıcık vıcık sesler çıkartıyordu.

“Gelmen ne kadar zaman alacak diye merak etmeye başlamıştım,” dedi son derece sakin bir ses.

“Belgarath’a yardım ediyordum,” diye özür beyan etti Emanet.

“Gerçekten yardıma ihtiyacı var mı?”

“Başlama konusunda bir sorunu vardı.”

“Yukarı gelmek ister misin?”

“Eğer bir sakıncası yoksa.”

“Kapı öte tarafta.”

Emanet kulenin diğer tarafına dolanarak, kapıyı gözler önüne serecek şekilde devrilmiş büyük bir taş buldu. Kuleye girerek merdivenlerden çıktı.

Kule odaları birbirlerine çok benziyordu fakat bu kule odası ile Belgarath’ınki arasında bazı farklılıklar vardı. Belgaralh’ın kulesinde olduğu gibi içinde ateş yanan bir ocağı vardı ama buradaki alevlerin beslendikleri bir şey olmadığı görülüyordu. Oda garip biçimde tenha duruyordu çünkü *bu* kulenin sahibi parşömenlerini, alet ve edevatını, gerektiğinde rahatça alabilmek için hayal bile edilemeyecek başka bir yerde tutuyordu.

Kulenin sahibi ateşin yanında oturuyordu. Saçları ve sakalı aktı; üzerine bol, mavi bir cüppe giymişti. “Ateşin yanına gel de ayaklarını kurut oğul,” dedi nazik bir sesle.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi Emanet.

“Polgara nasıl?”

“Çok iyi,” dedi Emanet, “Ve mutlu. Galiba evli olmaktan hoşlanıyor.” Ayaklarından birini kaldırarak ateşe uzattı.

“Ayakkabılarını yakma.”

“Dikkat ederim.”

“Kahvaltılık bir şeyler ister misin?”

“Çok iyi olur. Belgarath bazen o tür şeyleri unutuyor.”

“Oradaki masanın üzerinde.”

Emanet masaya bakınca, daha önce orada bulunmayan, dumanı tüten bir sütlü lapa gördü.

“Teşekkür ederim,” dedi kibarca, masaya gidip bir sandalye çekerken.

“Konuşmak istediğin özel bir konu var mı?”

“Pek yok,” diye cevap verdi Emanet, kaşığı alıp lapasını yemeye başlayarak. “Sadece gelmem gerektiğini düşündüm. Sonuç olarak Vadi senin vadin.”

“Gördüğüm kadarıyla, Polgara sana görgü kurallarını öğretiyormuş.”

Emanet gülümsedi. “Başka şeyler de öğretti.”

“Onun yanında mutlu musun Emanet?” diye sordu kulenin sahibi.

“Evet Aldur, gerçekten mutluyum,” diye cevap verdi Emanet ve lapasını yemeye devam etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YAZ İLERLEDİKÇE Emanet, kendiliğinden Durnik'le daha çok beraber olmaya başladığını fark etti. Demircinin, Belgarath'ın deyimiyle "elimizdeki diğer seçenek'e karşı ahlaki bir önyargısı olduğundan değil de, elleriyle iş yapmaktan derin bir tatmin duyduğu için her şeyi eski usulle yapan, olağanüstü derecede sabırlı bir adam olduğunu fark etti. Gerçi bu, Durnik'in zaman zaman kestirme bir yol seçmediği anlamına gelmiyordu. Emanet, demircinin kaçamaklarının belirli bir düzeni olduğunu fark etti. Durnik Polgara veya evleri için yaptığı tasarıların hiçbirine hile karıştırmazdı. Bu tasarımlar ne kadar zahmetli veya ne kadar usandırıcı olursa olsun Durnik bunları elleri ve kaslarıyla yapıp bitirirdi.

Öte yandan, ev dışında yapılan işlerin bir kısmı Durnik'in ahlak anlayışıyla pek öyle yakından bağlı sayılmazdı. Örneğin, iki yüz metrelik bir bahçe çiti bir sabah biraz fazla bir hızla dikilivermişti. Parmaklığın orada olması gerekiyordu; yakınlardaki bir Algar sığır sürüsünün, suya giderken Polgara'nın bahçesinden geçme konusundaki öküzce inatlarının kırılması gerektiğinden, bu konuda bir kuşku yoktu. İşin aslı, parmaklık aniden, hayretler içinde kalmış inekciklerin önlerinde bitivermişti. Sığırlar aşağı yukarı ilk on beş metrelik bölümü şaşkınlıkla karşıladıktan sonra konu üzerinde birkaç dakika düşünüp engelin etrafından dolanmak için harekete geçmişlerdi. Tam yollarının ortasında başka bir on beş metrelik parmaklık bitiverdi. Zamanla inekler bütün bu işe terslenmeye

başlamış, hatta koşmayı bile denemişlerdi; belki de o uyuşuk halleriyle bu hayalet parmaklık yapımcısından hızlı davrabileceklerini düşünmüşlerdi. Öte yandan dikkatli gözler ve kararlı bir yüzle bir kütüğün üzerine oturmuş olan Durnik parmaklığını, gittikçe huzursuz olan ineklerin önlerinde, parça parça uzatıyordu.

Sonunda koyu kahverengi renkli bir boğa çaresizlikten bunalarak iyice hiddetlendi, başını eğerek yeri birkaç kez eşeledikten sonra, parmaklığa doğru hızla saldırmaya başladı. Durnik elinin biriyle garip bir çevirme hareketi yapınca boğa aniden, yolun ortasında bir yerde ters dönmüş, anlaşılmaz bir şekilde parmaklıktan *uzağa* koşmaya başlamıştı. Boynuzlarının henüz sert bir şeye çarpmadığını idrak edinceye kadar birkaç yüz metre koşmuştu. Yavaşlayarak hayretle başını kaldırdı. Başını çevirerek kuşkuyla omzundan parmaklığa baktı, döndü ve bir kez daha denedi. Durnik de bir kez daha onu çevirdi ve hayvan bir kez daha yanlış yöne hiddetle saldırdı. Üçüncü kez denediğinde tepenin üzerinden aşıp, diğer tarafta gözden kayboldu. Bir daha da geri gelmedi.

Durnik Emanet'e ciddiyetle baktıktan sonra göz kırptı. Polgara ellerini önlüğüne kurulayarak kulübeden çıkıp, o kahvaltı bulaşıklarını yıkarken her nasılsa kendiliğinden bitivermiş parmaklıklara şöyle bir baktı. Bakışlarını kocasına sorgularcasına çevirince, Durnik bir keser yerine büyü kullanırken yakalandığı için biraz utanmış gibiydi.

"Çok güzel bir parmaklık canım," dedi Pol, onu yüreklendirerek.

"Orada bir parmaklık olması gerekiyor gibiydi," dedi demirci özür dilercesine. "O inekler… şey, biraz aceleyle yapmam icap etti."

"Durnik," dedi güzel büyücü nazikçe, "böyle bir şeyde hünerini kullanmakta ahlaki açıdan utanılacak bir şey yok - ayrıca arada sırada idman yapmanda fayda var." Birbirine geçen parmaklığın zig-zag çizerek ilerleyen şekline baktıktan sonra yüzündeki ifade yoğunlaşmaya başladı. Parmaklıkların bağlantı yerleri birbiri ardı sıra aniden çiçek açmış gürbüz sarmaşık gülleriyle sıkıca birbirine bağlandı. "Tamam işte," dedi Pol memnuniyetle; kocasının omzunu okşayarak yeniden içeri girdi.

"Biliyor musun harikulade bir kadın," dedi Durnik Emanet'e.

"Evet," diye kabul etti Emanet.

Öte yandan Polgara *her zaman* kocasının bu yeni alandaki

maceralarından çok memnun olmuyordu. Bir keresinde yazın sonlarına doğru bahçesindeki sebzelerin pörsümeye başladığı sıcak ve tozlu bir günde, Polgara koca bir sabahını Ulgo Ülkesi'ndeki dağların tepesinde minik, kara bir yağmur bulutu bulmakla, bulutun nemli yumuşaklığını Aldur Vadisi'ne ve özellikle de suya hasret bahçesine doğru gütmekle geçirmişti.

Bulut batıdaki tepenin üzerinden inerek gelip de tam kulübe ve beklemekte olan bahçenin üzerinde durduğunda Emanet parmaklığın yanında oynuyordu. Durnik başını, tamir etmekte olduğu koşum takımından kaldırarak oynamakta olan sarı saçlı oğlanı ve tam başının tepesindeki meşum görünüşlü kara bulutu gördü ve biraz düşüncesizce iradesine başvurdu. Tek eliyle hafifçe fiske atar gibi bir hareket yaparak, "Kış!" dedi buluta.

Bulut sanki hıçkırık tutmuş gibi garipçe bir titredikten sonra yavaşça batıya doğru aktı. Polgara'nın susuzluktan çatlamış bahçesinden birkaç yüz metre uzaklaştıktan sonra yağmaya başladı - birkaç dönüm boş otluğun her yanını ıslatan, son derece tatmin edici, hoş, sürekli bir sağanaktı bu.

Durnik karısının tepkisine hiç hazırlıklı değildi. Kulübenin kapısı savrularak açıldı ve gözlerinde şimşekler çakan Polgara kapıda belirdi. Kendi halinde yağmakta olan buluta sert bir bakış fırlattı ve o ıslak görünüşlü şey hıçkırık gibi başka bir garip hareket yaptıktan sonra, suçlu görünmeyi bile başardı.

Sonra Polgara dönerek dosdoğru kocasına baktı; gözleri biraz vahşi görünüyordu. "Sen mi yaptın bunu?" diye sordu, bulutu işaret ederek.

"Şey… evet," diye cevap verdi kocası. "Ben yaptım herhalde Pol."

"Neden yaptın bunu?"

"Emanet orada oynuyordu," dedi Durnik, hâlâ dikkatinin çoğunu koşum takımına vermiş bir halde. "Onun ıslanmasını istemeyeceğini düşündüm."

Polgara, kökleri, rahat rahat bir on aylık kuraklığa dayanabilecek kadar derinde olan otların üzerinde yükünü boşaltan buluta baktı. Sonra da boyunlarını büken turpları, içler acısı fasulyeleriyle kendi bahçesine baktı. Mutaassıp ve saygılı kocasını şoke edeceğini gayet iyi bildiği bazı sözleri ve deyimleri ağzından kaçırmamak için dişlerini sıktı. Başını gökyüzüne çevirerek ellerini yakarırcasına havaya kaldırdı. "Niye ben?" diye sordu yüksek, acıklı

bir sesle. “Niye ben?”

“Ne oldu tatlım,” dedi Durnik tatlılıkla, “ters giden ne?”

Polgara neyin ters gittiğini anlattı - uzun uzun.

Durnik ertesi haftayı, yukarı vadiden Polgara’nın bahçesine bir sulama sistemi yapmakla geçirdi; Polgara da Durnik işini bitirir bitirmez onun bu hatasını affediverdi.

O yıl kış geç geldi; güz Vadide oyalanıp durdu. İkizler Beltira ile Belkira tam kar düşmeden önce gelip onlara, Belgarath ile Beldin’in birkaç hafta süren tartışmalardan sonra Vadiden ayrıldıklarım, her ikisinin de yüzünde, bir yerlerde bir sorun olduğu anlamına gelen ciddi bir ifadenin olduğunu söylediler.

Emanet, o kış Belgarath’ın arkadaşlığını özledi. Yaşlı büyücünün arada sırada çocuğun başını Polgara ile derde soktuğu doğruydu, ama Emanet uyandığı *her* sabah, kendisinden, kendini beladan uzak tutmaya adamasının beklenmemesi gerektiğini hissediyordu. Kar iyice yerleştiğinde yeniden kızağa başladı. Onun tepeden uçarcasına inip, çayırı geçişini birkaç kez seyreden Polgara ihtiyat kabilinden, önceki kış yaşanan talihsizliğin bir daha meydana gelmemesi için Durnik’ten dere kıyısına bir barikat yapmasını rica etti. İşte demirci, Emanet’i kuru topraklar üzerinde tutabilmek için dallardan örülmüş bir çit yaparken bakmıştı suyun içine. Çünkü genellikle çamurlu olan, dereye akan minik akarsular o sırada buz içinde kalmış, su iyice alçalıp, kristal kadar berraklaşmıştı. Durnik, dibi oluşturan çakıl yatağın üzerindeki akıntıda gölge gibi hareket eden uzun, ince şekilleri büyük bir netlikle görebilmişti.

“Ne kadar tuhaf,” diye mırıldandı, gözlerinde o garip, dalgın ifade belirirken. “Daha önce burada olduklarını hiç fark etmemişim.”

“Ben sıçradıklarını görmüştüm,” dedi Emanet. “Fakat genellikle su, onları dipte yatarken göremeyecek kadar bulanık oluyor.”

“Sanırım, göremememin nedeni de bu,” diye katıldı ona Durnik. Dallardan örülmüş çitin ucunu bir ağaca bağlayarak, kulübenin arkasına inşa etmiş olduğu müştemilata doğru karların üzerinde düşünceli düşünceli yürüdü. Bir-iki saniye kadar sonra elinde balmumlu bir çile iple çıktı; beş dakika sonra da balık avlıyordu. Gülümseyen Emanet, kızağını peşinden çekerek uzun yamacı ağır ağır tırmanmaya başladı. Tepeye vardığında kendisini yabancı, kukuletalı genç bir kadın bekliyordu.

“Size bir yardımım dokunabilir mi?” diye sordu çocuk kibarca.

Genç kadın kukuletasını geriye iterek, gözleri üzerine kara bir bezin sıkıca bağlanmış olduğunu gösterdi. “Emanet diye bilinen sen misin?” diye sordu. Sesi alçak ve ezgiseldi; kullandığı eski dilde de garip bir şarkı tınısı vardı.

“Evet, benim,” diye cevap verdi Emanet. “Gözlerinize bir şey mi oldu?”

“Hayır kibar çocuk,” diye cevap verdi kadın, “benim dünyaya, dünyevi güneşten başka bir ziya ile bakmam icap etmekte.”

“Kulübemize gelmek ister misiniz?” diye sordu Emanet. “Ateşin yanında biraz ısınırsınız; Polgara’nın kapısı herkese açıktır.”

“Leydi Polgara’ya hürmet ettiğim halde, birbirimizle tesadüf etme vakti henüz gelmedi,” dedi genç kadın, “üstelik mevcut olduğum yer soğuk değil.” Duraksadıktan sonra, gözlerine bağlı kumaş çok kalın da olsa oğlanı görebiliyormuş gibi eğildi. “Demek ki sahi,” diye mırıldandı hafifçe. “O kadar büyük bir mesafeden emin olamıyorduk ama şimdi yüz yüze gelince, bir hala olamayacağına kani oldum.” Sonra doğruldu. “Tekrar tesadüf edeceğiz,” dedi oğlana.

“Nasıl isterseniz hanımefendi,” diye cevap verdi Emanet, nezaket kurallarını hatırlayarak.

Genç kadın gülümsedi; tebessümü o kadar parlaktı ki sanki bu kasvetli kış akşamüstüne güneş ışığı getirmişti. “Ben Cyradis,” dedi genç kadın, “bir gün vasıl olup da sana karşı bir hüküm vermem icap edebilecek dahi olsa, içimde sana karşı dostluk var tatlı Emanet.” Ve sonra kadın gözden kayboldu; o kadar hızla yok olmuştu ki, görünüp kaybolması arasında bir kalp atımı zaman ya var ya yoklu.

Biraz şaşıran Emanet, az önce kadının durduğu yerdeki kara baktı ve ne bir ayak izi, ne de başka türlü bir iz gördü. Bu konuda düşünmek için kızağına oturdu. Bu yabancı genç kadının söylediği şeyler bir anlam ifade etmiyor gibiydi, ama bu sözlerin bir anlam ifade edeceği bir zamanın geleceğinden oldukça emindi. Biraz düşündükten sonra, bu garip ziyaretin, eğer duyarsa Polgara’yı üzeceği kararına vardı. Cyradis denilen bu kadının bir tehdit oluşturmadığına, ona zarar vermek istemediğine kesinlikle emin olduğu için bu olaydan hiç söz etmemeye karar verdi.

Sonra, tepede hava gittikçe soğuduğu için kızağını harekete geçirmek için itip, uzun yamaçtan aşağıya, çayırın bir başından, bir başına kayarak Durnik’in etrafında olup bitenlerden bihaber halde

bütün dikkatiyle balık avladığı yerden birkaç metre öteye kadar gitti.

Polgara, Durnik'in bu eğlencesine göz yumuyordu. Her zaman kocasının eve getirdiği ganimetin boyundan, ağırlığından, gümüşsü renginden gerektiği şekilde etkileniyor, balıkları kızartmak, pişirmek, ızgarasını yapmak, fırınlamak ve hatta haşlamak konusundaki bütün bilgisine başvuruyordu. Öte yandan balıkları *kocasının* ayıklaması konusunda inatçı bir ısrarı vardı.

Bir kez daha bahar geldiğinde, Belgarath da demir kırı donlu bir aygıra binip gelmişti.

"Kısrağına ne oldu?" diye sordu Durnik, yaşlı adam kulübenin kapısında attan inerken.

Belgarath yüzünü ekşitti. "Drasniya yolunu yarılamıştım ki hamile olduğunu fark ettim. Onu verip *bu* taşkını aldım." Kasıla kasıla yürüyen aygırına sertçe baktı.

"Bu alışverişten sen kârlı çıkmışsın gibi görünüyor," dedi Durnik, dalgın dalgın Belgarath'ın atını tepeden tırnağa süzerek.

"Kısrak sakin ve hassastı," diye karşı çıktı yaşlı adam. "Bunun kafasında beyni yok. Bütün derdi caka satmak; atlamak, sıçramak, şahlanmak, nallarıyla yeri dövmek." Bezginlikle başını salladı.

"Onu ahıra koy baba," diye teklif etti Polgara, "ve yıkan. Tam akşam yemeği üstü geldin. Güzel bir balık yiyebilirsin. Aslında istersen, birkaç tane güzel balık yiyebilirsin."

Yemeklerini bitirdikten sonra Belgarath sandalyesini çevirip, iyice kaykılarak ayaklarını ateşe uzattı. Yüzünde hoşnut bir tebessümle yerdeki cilalı taşlara, kancalara asılmış çanak çömleğin durduğu kireçli beyaz duvarlara, oynaşan ışıkların ve gölgelerin geldiği kemer şeklindeki şömineye baktı. "Biraz rahatlamak iyi oluyor," dedi. "Geçen sonbaharda buradan ayrıldığımdan beri bir an bile durmadım herhalde."

"Bu kadar acil olan ne baba?" diye sordu Polgara, akşam sofrasını toplarken.

"Beldin ile uzun uzun konuştuk," diye cevap verdi ihtiyar adam. "Mallorya'da pek hoşuma gitmeyen bazı şeyler oluyor."

"Ne fark eder ki şu durumda baba? Bizim Mallorya'ya olan ilgimiz Torak öldüğünde, Cthol Mishrak'ta bitti. Sen dünyanın yöneticisi diye atanmadın, biliyorsun değil mi?"

"Keşke o kadar kolay olsaydı Pol," dedi ihtiyar. "'Sardion' ismi sana bir şey ifade ediyor mu? Ya da 'Cthrag Sardius' da olabilir."

Polgara, genellikle bulaşıklarını yıkadığı büyük leğene, çaydanlıktan kaynar su döküyordu ki, kaşlarını biraz çatarak durdu. “Sanırım bir keresinde bir Grolimin ‘Cthrag Sardius’ dediğini duymuştum. Sayıklıyor, eski Angarak dilinde bir şeyler geveliyordu.”

“Neler söylediğini hatırlayabilir misin?” diye sordu Belgarath ısrarla.

“Özür dilerim baba ama eski Angarak dilini *bilmiyorum*. Bana öğretecek vakti hiç bulamamıştın, hatırladın mı?” Emanet’e bakarak, işaret parmağıyla oğlanı çağırdı.

Oğlan büyük bir hüzünle ayağa kalkarak kurulama bezini aldı.

“Yüzünü asma Emanet,” dedi Pol çocuğa. “Akşam yemeğinden sonra yardım etmek sana bir zarar vermez.” Bulaşıkları yıkamaya başlayınca yeniden Belgarath’a baktı. “Peki bu ‘Sardion’ veya her ne diyorsan onun önemi ne?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Belgarath, kafası karışık bir halde sakalını kaşıyarak. “Gerçi Beldin’in de dediği gibi Torak, Ustamızın Taş’ına ‘Cthrag Yaska’ diyordu. O yüzden ‘Cthrag Sardius’un onunla bir yerden bağlantısı olma ihtimali var.”

“Şu anlattıklarında bir sürü ‘mümkün’, ‘varsayım’ ve ‘belki’ler yakaladım baba,” dedi kızı. “Acaba alışkanlıktan, veya sadece bir şeylerle uğraşmak için gölgelerin peşinden mi koşuyorsunuz diye merak ediyorum.”

“Beni, bir işle meşgul olmaya *o kadar* meraklı olmadığımı bilecek kadar iyi tanırsın Pol,” dedi ihtiyar hoşnutsuzlukla.

“Evet, dikkatimi çekmişti. Dünyada olan başka şeyler de var mı?”

“Dur bir düşünelim,” Belgarath arkasına yaslandı, zihninde bir şeyleri tartıyormuş gibi bakışlarını alçak kirişli tavana dikti. “Grandük Noragon, midesinin hiç kaldırmadığı bir şey yedi.”

“Kim bu Grandük Noragon? Ve onun sindirim sistemi neden bizi bu kadar ilgilendiriyor?” diye sordu Polgara.

“Grandük Noragon, Tolnedra imparatorluk Tahtına, Ran Borune’den sonra geçecek olan Honeth sülalesinin adayıydı,” diye sırıttı Belgarath. “Tam manasıyla, dört dörtlük bir eşekti ve tahta çıkması, tamiri mümkün olmayan bir felakete sebebiyet verirdi.”

“Geçmiş zaman kullandın,” diye bir saptamada bulundu Durnik.

“Doğru. Noragon’un hazımsızlığı ölümcül çıktı. Horb sempatizanlarından muhterem birinin, Grandükün son öğle

yemeğini Nyissa'nın balta girmemiş ormanlarından gelmiş bazı egzotik baharatlar kullanarak tatlandırmış olduğu konusunda yaygın bir şüphe var. Anladığım kadarıyla bulgular oldukça görülmeye değermiş. Honethler büyük bir kargaşa yaşıyor; diğer aileler ise insafsızca oh olsun diyorlar."

"Tolnedra politikası çok mide bulandırıcı," diye beyan etti Polgara.

"Prens Kheldar'ımız ise dünyanın en zengin adamı olma yolunda epey bir mesafe katetmiş," diye devam etti Belgarath.

"İpek mi?" Durnik biraz hayrete düşmüş gibi görünüyordu. "Daha şimdiden *o kadar* çok çalmayı başarmış mı?"

"Anladığım kadarıyla bu kez yasal bir şeyler yapıyor," dedi Belgarath. "O haydut Yarblek ile birlikte bütün Nadrak kürk piyasasını ele geçirmiş gibiler. Bütün ayrıntıları öğrenemedim, ama Boktor'daki belli başlı ticarethanelerden yükselen feryat figan, dostlarımızın oldukça başarılı olduklarını gösteriyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Durnik.

"Bunun nedeni büyük ihtimalle uzun zamandır kürkten bir pelerin almak için bir pazar yerine gitmemendir." Belgarath kıkırdadı. "Anladığım kadarıyla fiyatlar epey bir sıçramış." Yaşlı adam sandalyesinde arkaya yaslanıp ileri geri sallanmaya başladı. "Cthol Murgos'ta arkadaşın Kal Zakath düzenli olarak önüne geleni kesip biçerek doğu kıyısına ilerliyor. Rak Cthan ile Rak Hagga'yı da ele geçirip, bunları da nüfusunu azalttığı şehirler listesine kattı. Murgolardan çok hoşlanmam ama şu Zakath biraz fazla oluyor gibi."

"Kal Zakath mı?" diye sordu Polgara, bir kaşını hafifçe kaldırarak.

"Taklit." Belgarath omuzlarını silkti.

"Daha çok bir belirtiye benziyor," diye gözlemledi kızı. "Angarak hükümdarlar, öyle veya böyle, hep biraz kaypak oluyor gibi." Polgara dönüp babasına baktı. "Eee?"

"Eee ne?"

"Riva'dan bir şeyler duydun mu? Garion ile Ce'Nedra neler yapıyor?"

"Tek bir şey bile duymadım - yani birkaç resmi şey hariç. 'Riva Kralı, Kont Falanca Falanca'yı Drasniya Krallığına elçi atadığını beyan etmekten mutluluk duyar.' Bu tür şeyler, ama şahsi en ufak bir şey duymadım."

“Onun okuyup yazmayı bildiğinden eminiz değil mi?” diye sordu Pol öfkeyle. “Bu son iki yıldır en azından *bir* mektup bile yazmaya vakit bulamayacak kadar meşgul olmadığından eminim.”

“Yazdı,” dedi Emanet alçak sesle. Mektuptan söz etmeyebilirdi ama bu Polgara için çok önemliye benziyordu.

Pol oğlana sertçe bakarak, “Ne dedin sen?” diye sordu.

“Belgarion geçen kış sana bir mektup yazdı,” dedi Emanet. “Ama mektup kayboldu, ulağının içinde bulunduğu gemi battığında.”

“Eğer gemi battıysa sen nasıl…”

“Pol,” dedi Belgarath, kendisine hiç uymayan bir sertlikle, “bu konuyla benim ilgilenmeme izin verir misin?” Emanete döndü. “Garion’un Polgara’ya geçen kış mektup yazdığını mı söyledin?”

“Evet,” dedi Emanet.

“Ama ulağın gemisi batınca mektup da kayboldu, öyle mi?”

Emanet başıyla onayladı.

“Neden bir daha yazmadı o zaman?”

“Geminin battığını bilmiyor.”

“Peki sen biliyor musun?”

Emanet yine başıyla onayladı.

“Yoksa mektubun içinde yazılanları da mı biliyorsun?”

“Evet.”

“Acaba bizim için tekrarlayabilir misin?”

“Bunu yapabilirim herhalde, eğer isterseniz. Ama Belgarion bir-iki haftaya kadar bir mektup daha yazacak.”

Belgarath çocuğa garip garip baktı. “Neden bize ilk mektupta neler yazdığını söylemiyorsun? Böylece kaçırdığımız bir şey olmaz.”

“Tamam,” diye kabul etti Emanet. İyice yoğunlaşarak kaşlarını çattı. ‘Sevgili Pol Teyze ve Durnik,’ diye başlamıştı. Bence bu çok hoş, sizce de öyle değil mi?”

“Sen sadece mektuptakileri tekrarla Emanet,” dedi Belgarath sabırla. “Yorumlarını sonraya sakla.”

“Tamam.” Emanet düşünceli bir halde ateşe dalıp gitti. “‘Daha önce yazamadığım için özür dilerim,’” diye tekrarladı çocuk, “‘ama iyi bir kral olmayı öğrenmek felaket vaktimi alıyor. Kral olmak kolay, doğru aileden dünyaya gelmek yeterli. Ama iyi bir kral olmak daha zor. Brand elinden geldiğince bana yardımcı oluyor ama hâlâ, tam olarak anlayamadığım birçok konuda bir sürü karar vermem gerekiyor.

“‘Ce’Nedra da iyi -en azından bana öyle geliyor. Artık birbirimizle pek konuşmuyoruz o yüzden emin olmak biraz zor. Brand hâlâ bir çocuğumuz olmadığı için biraz endişeli ama bence endişelenmesine gerek yok. Benim gördüğüm kadarıyla bizim çocuk sahibi olacağımız yok ve belki böylesi de daha iyidir. Evlenmeden önce birbirimizi biraz daha tanısak daha iyi olacakmış diye düşünüyorum. Eminim bu işi iptal etmenin bir yolunu bulurduk. Artık çok geç. Elimizden geleni yapmaktan başka çaremiz yok. Birbirimizi pek görmediğimiz sürece, genellikle birbirimize karşı kibar olmayı başarabiliyoruz - en azından görünüşü kurtaracak kadar kibar olabiliyoruz.

“‘Barak o koca savaş gemisiyle geçen yaz ziyarete geldi ve çok güzel zaman geçirdik. Bana…’”

“Bir dakika Emanet.” Polgara çocuğun sözünü kesti. “Ce’Nedra ile olan sorunlarıyla ilgili başka bir şey söylüyor mu?”

“Hayır efendim,” diye cevap verdi Emanet, mektubun geri kalanını aklından çabucak tarayarak. “Barak’ın ziyareti ve Kral Anheg’den aldığı bazı haberler ve Mandorallen’den gelen bir mektup hakkında yazmış. Hemen hemen hepsi bu. Sizi çok sevdiğini ve çok özlediğini yazmış. Mektubu öyle bitiriyor.”

Polgara ile Belgarath uzun uzun bakıştılar. Emanet onların şaşkınlıklarını sezebiliyor, ama bu konuda tam olarak ne yapıp da onları rahatlatabileceğini bilemiyordu.

“Mektubun aynen böyle olduğuna emin misin?” diye sordu Belgarath.

Emanet başıyla onayladı. “Böyle yazdı.”

“Ve sen, o yazar yazmaz mektupta ne olduğunu biliyordun, öyle mi?”

Emanet tereddüt etti. “Tam olarak öyle olup olmadığına emin değilim. Tam olarak öyle işlemiyor yani. Bu konuda düşünmek gerekiyor sanki; konu açılıncaya kadar - yani Polgara bu konuda konuşuncaya kadar pek düşünmemiştim.”

“Kişinin ne kadar uzakta olduğu bir şey fark ettiriyor mu?” diye sordu Belgarath merakla.

“Hayır,” diye cevapladı Emanet, “zannetmiyorum. İstediğim zaman orada belirliveriyor gibi.”

“Kimse böyle bir şey yapamaz baba,” dedi Polgara ihtiyar adama. “Kimse böyle bir şey yapmayı başaramamıştı.”

“Belli ki kurallar değişmiş,” dedi Belgarath düşünceli düşünceli.

“Bence bunun gerçek olduğunu kabul etmek zorundayız, sence de öyle değil mi?”

Pol başıyla onayladı. “Uydurmak için hiçbir nedeni yok.”

“Galiba seninle çok uzun sohbetler yapacağız Emanet,” dedi ihtiyar adam.

“Olabilir,” dedi Polgara, “ama daha değil.” Oğlana döndü. “Garion’un Ce’Nedra için söylediklerini bana tekrarlayabilir misin?”

Emanet başıyla onayladı. “‘Ce’Nedra da iyi - en azından bana öyle geliyor. Artık birbirimizle pek konuşmuyoruz o yüzden emin olmak biraz zor. Brand hâlâ bir çocuğumuz olmadığı için biraz…’”

“Tamam Emanet,” dedi Pol, bir elini hafifçe kaldırarak. Sonra oğlanın yüzüne baktı. Hemen ardından güzel büyücünün kaşlarından biri havaya kalktı. “Söyle bakayım,” dedi, kullanacağı kelimeleri dikkatle seçerek, “Garion ile Ce’Nedra arasında ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet,” diye cevap verdi Emanet.

“Bana anlatır mısın?”

“İstiyorsan anlatayım. Ce’Nedra Garion’u *çok* kızdıran bir şey yaptı; bunun üzerine o da, Ce’Nedra’yı insan içinde utandıracak bir şey yaptı ve bu olay da *onu* çok kızdırdı. Ce’Nedra, Garion’un kendisine yeterince ilgi göstermediğini, onunla ilgilenmesin diye bütün vaktini işinde geçirdiğini düşünüyor. Garion da karısının bencil, şımarık olduğunu ve kendinden başka kimseyi düşünmediğini düşünüyor. İkisi de yanılıyorlar, ama bu konuda öyle uzun kavgalar ettiler ve söyledikleri şeylerle birbirlerini o kadar çok incittiler ki, her ikisi de evliliklerini sürdürmekten vazgeçti. Çok mutsuzlar.”

“Teşekkür ederim Emanet,” dedi Pol. Sonra Durnik’e dönerek, “Birkaç şeyi toplamamız gerekecek,” dedi.

“Ya?” Durnik biraz şaşırmış görünüyordu.

“Riva’ya gidiyoruz,” dedi Pol kesin bir tavırla.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CAMAAR'DA Belgarath, liman yakınlarındaki bir meyhanede eski bir dostuna rastladı. Sakallı, kürkler içindeki Çerek'i kaldıkları hana götürdüğünde Polgara sallanmakta olan denizciye dik dik baktı. "Ne zamandan beri sarhoşsunuz Kaptan Greldik?" diye sordu doğrudan.

"Bugün günlerden ne?" Belirsiz bir cevaptı bu.

Polgara günü söyledi.

"Hayret." Geğirdi. "Estağfurullah," diye özür diledi. "Bir yerlerde birkaç günün ucunu kaçırmışım galiba. Acaba hangi *hafta* olduğunu biliyor musunuz?"

"Greldik," dedi Pol, "her geldiğin limanda *mutlaka* sarhoş olmak zorunda mısın?"

Greldik sakalını kaşıyarak, düşünceli düşünceli tavana baktı. "Şimdi sen söyleyince fark ettim de Polgara, galiba öyle. Hiç daha önce işe bu tarafından bakmak gelmemişti aklıma, ama şimdi sen söyleyince…"

Güzel büyücü ona sertçe baktı ama denizcinin bakışları açıkça arızcaydı. "Zamanını boşa harcama Polgara," dedi. "Ben evli değilim; evlenmedim; hiç de evlenmeyeceğim. Bu şekilde davranarak hiçbir kadının hayatını zehir etmiyorum ve hiçbir kadının da benim hayatımı zehir etmesine izin vermeyeceğim. Şimdi, Belgarath bana Riva'ya gitmek istediğinizi söyledi. Gidip mürettebatı toplayayım, sabah sular yükselince ayrılırız."

"Mürettebatın, limandan çıkacak kadar ayık olabilecek mi?"

Denizci omuzlarını silkti. “Çıkarken birkaç Tolnedralı ticaret gemisine çarpabiliriz ama sonunda açık denizin yolunu buluruz. İster sarhoş, ister ayık olsun mürettebatım denizde birincidir. Eğer deniz o günle, bu gün arasında taş gibi donmazsa, yarından sonraki gün akşamüstü sizi Riva rıhtımına bırakırız, donarsa da işimiz birkaç saat uzar o kadar.” Yine geğirdi. “Estağfurullah,” dedi, bir ileri bir geri sallanıp kızarmış gözlerle Pol’e bakarak.

“Greldik,” dedi Belgarath takdirle, “sen dünya üzerinde yaşayan en cesur adamsın.”

“Deniz beni korkutmaz,” diye cevapladı Greldik.

“Ben denizi kastetmemiştim.”

Ertesi gün öğlene doğru Greldik’in gemisi, köpük köpük dalgalar arasında, insanı canlandıran bir esintinin önünde koşturup duruyordu. Mürettebatın biraz daha az rahatsız olanlarından bir-iki tanesi güvertede yalpalayarak yürüyüp iplerin bakımını yapıyor, biraz da tetikte olarak, gözleri şişmiş, dümen yekesine yapışmış belli ki cefa çekmekte olan Greldik’in bulunduğu geminin kıçından gözlerini pek ayırmıyorlardı.

“Yelkenlerin bazılarını indirmeyecek misin?” diye sordu Belgarath Greldik’e.

“Neden?”

“Çünkü bu rüzgârda tüm yelkenlerin açık ayrılırsan, direğini yerinden sökersin.”

“Sen kendi büyüne bak Belgarath,” dedi Greldik ihtiyara, “gemi kullanmayı da bana bırak. Gayet güzel gidiyoruz; geminin direği tehlikeye girmeden önce güvertenin döşemesi kalkmaya başlar.”

“Ne kadar önce?”

Greldik omuzlarını silkti. “Hemen hemen bir dakika kadar önce - genellikle yani.”

Belgarath ona bakakaldı. “Aşağıya insem daha iyi olacak sanırım,” dedi sonunda.

“İyi fikir.”

Akşama kadar rüzgâr hafifledi ve gece çökerken Greldik’in gemisi daha sakin bir deniz üzerinde yoluna devam etti. Yıldızlar sadece zaman zaman görünüp kayboluyordu ama bu da yeterliydi; ertesi sabah güneş doğduğunda inatçı kaptanın tahmin ettiği gibi tam arkalarındaydı. Öğleye doğru Rüzgârlar Adası’nın zirvesini oluşturan kara, kayalık uçurumlar ve dağların çatallanan tepeleri batı ufkundan baş verdi ve gemileri bir kez daha hareketli bir at

gibi tertemiz mavi göğün altındaki beyaz köpüklü dalgalar üzerinden ileri atıldı. Gemisi saldırgan denizin üzerinden aşıp, silkelenip, titreyip, dalgaları bıçak gibi her biçtiğinde etrafına kat kat su bulutları savururken, Greldik'in yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı.

"Bu, *çok* güvenilmez bir adam," dedi Polgara, kaptana hiç de takdir etmeyen bir bakış fırlatarak.

"Gerçekten iyi bir denizciye benziyor Pol," dedi Durnik kibarca.

"Ben ondan söz etmiyordum ki Durnik."

"Ya."

Gemi iki kayalık burun arasından süzülerek Riva şehrinin korunaklı limanına girdi. Gri taş binalar, şehrin ve aşağıdaki limanın tepesine tünemiş Hisarın suratsız, tehditkâr mazgallı siperlerine doğru yükseliyordu.

"Burası insana hep çok kasvetli görünüyor," diye fikrini belirtti. Durnik. "Kasvetli ve itici."

"Burayı yaptıklarında amaçları da buydu zaten Durnik," diye cevap verdi Belgarath. "Ziyaretçi istemiyorlardı."

Sonra, rüzgârı sancaktan alan gemide Greldik dümen yekesini sertçe kıvırınca pruvası karanlık suları bıçak gibi kesen gemisi doğrudan, şehrin eteklerinde dışarı doğru bir çıkıntı yapan taş rıhtıma girdi. Mümkün olan son anda dümen yekesini yine kıvırdı. Gemi, yamalı yelkenlerin çırpınışıyla son birkaç metreyi de kaydıktan sonra, rıhtımın tuz kaplı taşlarına hafifçe çarptı.

"Sence birileri bizi gelirken görüp Garion'a haber vermiş midir?" diye sordu Durnik.

"Görünüşe göre vermiş," diye cevap verdi Belgarath tam o sırada savrulurcasına açılıp Riva'yı deniz tarafından koruyan kalın, yüksek surlar içinden yukarı doğru tırmanan geniş taş merdivenleri gözler önüne seren kemerli kapıyı işaret ederek. Birkaç resmi görünüşlü adam kapıdan geçiyordu; grubun ortasında kum rengi saçlı, yüzünde ciddi bir ifadeyle genç, uzun boylu bir adam iri adımlarla yürüyordu.

"Gel geminin diğer tarafına geçelim," diye teklif etti Belgarath Durnik ile Emanete. "Ona sürpriz yapmak istiyorum."

"Riva'ya hoşgeldiniz Kaptan Greldik." Emanet, artık daha yaşlı ve kendinden daha emin çıktığı halde Garion'un sesini tanımıştı.

Greldik gözlerini kısarak geminin tırabzanına yaslandı. "Büyümüşsün evlat," dedi Riva Kralı'na. Greldik gibi hür adamlar,

öyle geleneksel hürmet terimleri kullanma ihtiyacını hiç hissetmezdi.

“Son zamanlarda biraz yol katettim,” diye cevap verdi Garion inceden inceye alaylı bir tonla. “Benim yaşımdakilerin hemen hemen hepsi de ilerleme kaydetti.”

“Sana bazı ziyaretçiler getirdim,” dedi Greldik, Garion’a.

Belgarath, hemen arkasında Durnik ve Emanet’le birlikte, sırıtarak güvertenin rıhtım tarafındaki tırabzanlarına doğru yürüdü.

“Dede?” Garion’un yüzünü mutlak bir hayret kaplamıştı. “Ne işin var burada? Durnik -Emanet?”

“Aslında teyzenin fikriydi,” diye açıkladı Belgarath.

“Pol Teyze de burada mı?”

“Tabii ki buradayım,” diye cevap verdi Polgara sakin bir tavırla, geminin kıçındaki alçak tavanlı kamaradan çıkarak.

“Pol Teyze!” diye haykırdı Garion, hayretler içinde kalmış gibi görünüyordu.

“Ayran budalası gibi bakma Garion,” dedi Pol ona, mavi pelerininin yakasını düzelterek. “Nezaketsiz bir hareket.”

“Ama neden geleceğinizi bana haber vermediniz? Hepinizin burada işi ne?”

“Ziyarete geldik canım. İnsanlar zaman zaman böyle şeyler yapar.”

Rıhtımdaki genç kralın yanına çıktıklarında, birbirlerine kavuşan insanlarda hep görülen o olağan sarılmalar, el sıkışmalar, birbirlerinin yüzüne uzun uzun bakışlar yaşandı. Öte yandan Emanet’in asıl ilgilendiği konu başkaydı. Gri şehrin tepesine tünemiş Hisara doğru tırmanırlarken, o Garion’un kolunu çekiştirdi. “At?” diye sordu.

Garion ona baktı. “Ahırda, Emanet. Seni gördüğüne sevinecek.”

Emanet gülümseyerek başını salladı.

“Hâlâ böyle mi konuşuyor?” diye sordu Garion Durnik’e. “Her seferinde tek bir kelime söyleyerek yani? Düşünmüştüm ki - şey…”

“Genellikle normal konuşuyor - yaşına göre,” diye cevap verdi Durnik, “ama Vadiden ayrıldığımızdan beri tay aklından çıkmıyor; heyecanlandığı zaman da eski alışkanlığına dönüyor.”

“Söylenenleri dinliyor ama,” diye ekledi Polgara. “Tanıdığım başka bir oğlanın onun yaşındayken aynı şeyi yaptığını söyleyemeyeceğim.”

Garion güldü. “Gerçekten o kadar huysuz muydum Pol Teyze?”

“Huysuz değil canım. Sadece dinlemiyordun.”

Hisara vardıklarında Riva Kraliçesi onları surların arasındaki yüksek, kemer şeklindeki ön kapıda karşıladı. Ce’Nedra, en az Emanet’in hatırladığı kadar zarifti. Bir çift altın tarakla arkasında toplanmış bakır renkli saçlarının dalgaları sırtına alevden şelaleler gibi iniyordu. Yeşil gözleri iriydi. Ufak tefekti, Emanet’ten pek uzun sayılmazdı ama her milimiyle bir kraliçeydi. Hepsini layıkıyla karşıladı; Belgarath ve Durnik’e sarıldı, Polgara’nın yanağını da hafifçe öptü.

Sonra iki elini de Emanete uzattı; oğlan kraliçenin ellerini tutarak, gözlerinin içine baktı. Orada bir engel vardı; ufak tefek kraliçenin sızısını ardına gizlediği, kendini müdafaa etmek için kullandığı bir gerginlik. Ce’Nedra çocuğu kendisine çekerek öptü; bu harekette bile çocuk, büyük ihtimalle artık kraliçenin bile farkında olmadığı mutsuz gerginliği hissetti. Ce’Nedra yumuşak dudaklarını oğlanın yanağından çekince Emanet, onun için hissettiği bütün sevginin, umudun ve şefkatin bakışlarına yansımasını sağlayarak bir kez daha derin derin kızın gözlerine baktı. Sonra hiç düşünmeden uzanarak, kibarca kızın yanağına dokundu. Ce’Nedra’nın gözleri irileşti, dudakları titremeye başladı. Bu hafif dokunuşla, ufak tefek kraliçenin yüzündeki akik sertliğindeki müdafaa sathı ufalandı. Gözlerinde iki iri gözyaşı belirdi; sonra insanın içini parçalayan bir feryatla dönerek kollarını uzatıp, kör gibi ilerledi. “Ah Leydi Polgara!” diye ağlamaya başladı.

“Eh,” dedi Belgarath Ce’Nedra’nın ani ağlayışından biraz utanarak. Sakalını kaşıdı, Hisarın iç avlusuna ve muazzam kapıya doğru uzanan geniş granit basamaklara bakınarak, “Hazırda içecek bir şeyler var mı?” diye sordu Garion’a.

Hâlâ ağlamakta olan Ce’Nedra’ya sarılmış olan Polgara, ihtiyar büyücüye dik dik bakarak, “Biraz erken değil mi baba?” diye sordu.

“Yok canım, zannetmem,” diye cevap verdi ihtiyar kurt yumuşak bir sesle. “Gemi yolculuğundan sonra biraz bira insanın midesini yatıştırır.”

“Her zaman bir gerekçe vardır, değil mi?”

“Genellikle bir gerekçe bulmayı becerebiliyorum.”

Emanet bütün bir akşamüstünü, kraliyet ahırlarının arkasındaki idman avlusunda geçirdi. Kestane renkli tay artık bir tay değildi, erişkin, genç bir aygır olmuştu. Kara tüyleri parlaktı ve avluda geniş

daireler çizerek koşarken kasları bu parlak örtü altında dalgalanıyordu. Omzundaki tek beyaz leke, parlak güneş altında adeta akkor gibi görülüyordu.

At, her nasılsa Emanet'in geldiğini hissetmiş, bütün bir sabah boyunca yerinde duramamış, asabileşmişti. Seyis, Emanet'i bu konuda uyardı. "Ona dikkat et," dedi. "Bugün her nedense biraz huysuz."

"Şimdi bir şeyi kalmaz," dedi Emanet, büyük bir sükûnetle genç atın ahırının kapısını açarken.

"Ben olsam girmezdim…" diye söze başladı seyis sertçe, oğlanı geri çekmek için uzanırken; ama Emanet gözleri faltaşı gibi açılmış atın yanına, ahıra girmişti bile. At bir kere burnundan soluyup nallarını saman kaplı zemine vurarak huzursuzca sıçradı. Sonra sakinleşti ve Emanet elini uzatıp, atın eğilmiş boynunu tutuncaya kadar titreyerek olduğu yerde durdu. Bundan sonra atla oğlanın arasında her şey yoluna girmişti. Emanet ahırın kapısını biraz daha iterek açtı ve arkasında burnunu mutlulukla oğlanın omuzuna sürten atla birlikte ahırdan çıkıp hayretten donmuş seyisin yanından geçti.

O an için, her ikisi için de birlikte olmak yeterliydi -aralarında var olan ve her nasılsa daha karşılaşmalarından bile önce, garip bir biçimde daha her ikisi de doğmadan önce var olmuş olan bu bağı paylaşmak. Daha sonra dahası da olacaktı, ama şimdilik bu kadarı kâfiydi.

Akşamın mor rengi doğu göğüne tırmanmaya başlarken Emanet atın karnını doyurdu, ertesi gün tekrar geleceğine söz vererek, dostlarını bulmak için Hisara döndü. Onları alçak tavanlı bir yemek odasında buldu. Bu oda ana balo salonundan daha küçük ve daha az resmiydi. Belki de bu kasvetli Hisarda eve en yakın olabilecek oda burasıydı.

"Akşamüstün güzel geçti mi?" diye sordu Polgara.

Emanet başıyla onayladı.

"Peki at seni gördüğüne sevindi mi?"

"Evet."

"Ve şimdi de karnın acıkmıştır herhalde?"

"Şey… biraz." Odaya bakınarak Riva Kraliçesinin orada olmadığını fark etti. "Ce'Nedra nerede?" diye sordu.

"Biraz yorgun," diye cevapladı Polgara. "Bu akşamüstü uzun uzun konuştuk."

Emanet Pol'e bakınca anladı. Sonra yeniden etrafına bakındı. "Gerçekten açım galiba," dedi büyücüye.

Pol sıcacık, sevgi dolu bir kahkahayla güldü. "Bütün oğlanlar aynı," dedi.

"Farklı olmamızı ister miydin gerçekten?" diye sordu Garion.

"Hayır," dedi teyzesi, "isteyeceğimi zannetmiyorum."

Ertesi sabah, oldukça erken bir vakitte Polgara ile Emanet, Polgara'ya ait olan dairede ateşin başına geçmişlerdi. Polgara, mis kokulu bir fincan çayın durduğu küçük bir masanın yanında yüksek arkalıklı bir koltukta oturuyordu. Koyu mavi renkli kadife bir sabahlık giymiş, elinde kocaman fildişi bir tarak tutuyordu. Emanet tam önünde halı kaplı bir tabureye oturmuş sabah merasimlerinden birine katlanıyordu. Yüzün, kulakların ve boynun yıkanması o kadar vakit almıyordu, ama nedense, saçının taranması bir çeyrek saati dolduruyordu. Emanet'in saçlarının tanzimi konusundaki şahsi zevki oldukça ilkeldi. Gözlerine girmediği sürece bir mahzuru yoktu. Öte yandan Polgara tarağı oğlanın yumuşak, soluk sarı bukleleri arasından geçirmekten büyük bir zevk alıyor gibiydi. Zaman zaman günün olmadık saatlerinde, Pol Teyze'nin gözlerine o garip yumuşaklığın çöktüğünü, parmaklarının seyirerek sanki kendiliklerinden tarağa doğru ilerlediğini görür ve hemen bir işlere dalmazsa, tek bir söz edemeden bir sandalyeye oturtulup saçlarıyla meşgul olunacağını bilirdi.

Kapı saygıyla çalındı.

"Efendim Garion?" diye cevap verdi Pol.

"İnşallah çok erken gelmemişimdir Pol Teyze. Girebilir miyim?"

"Tabii canım."

Garion mavi bir yelek ve yumuşak deri pabuçlar giymişti. Emanet, Riva Kralı'nın mümkün olan her zamanda mavi giydiğini fark etti.

"Günaydın canım," dedi Polgara, elleri hâlâ tarakla meşguldü.

"Günaydın Pol Teyze," dedi Garion. Sonra Polgara'nın sandalyesi önündeki tabure üzerinde hafifçe kıpırdanan oğlana baktı. "Günaydın Emanet," dedi ciddiyetle.

"Belgarion," dedi Emanet, başını sallayarak.

"Başını düz tut Emanet," dedi Polgara sakince. "Biraz çay ister misin?" diye sordu Garion'a.

"Hayır, teşekkür ederim." Başka bir sandalye çekerek, Pol'ün karşısına oturdu. "Durnik nerede?" diye sordu.

“Surlarda dolaşmaya çıktı,” dedi Polgara. “Durnik, güneş doğarken dışarı çıkmayı sever.”

“Evet,” Garion gülümsedi. “Bunu Faldor’un çiftliğinden hatırlıyor gibiyim. Her şey yolunda mı? Yani odalar falan?”

“Ben her zaman burada kendimi rahat hissederim,” dedi Pol. “Bazı yönlerden, sürekli bir eve en yakın yer her zaman için burası olmuştu benim için - en azından şimdiye kadar.” Memnuniyetle etrafına, koyu kırmızı kadifeden perdelere, sandalyelerinin koyu deriden döşemelerine bakarak, tatmin olmuş bir halde içini çekti.

“Bunlar uzun süredir senin odaların, öyle değil mi?”

“Evet. Demirpençe ile evlendikten sonra Beldaran bu odaları bana ayırmıştı.”

“Neye benziyordu?”

“Demirpençe mi? Çok uzun boyluydu -neredeyse babası kadar uzun- son derece de kuvvetliydi.” Dikkatini yeniden Emanet’in saçlarına verdi.

“Barak kadar uzun boylu muydu?”

“Daha uzun boyluydu ama o kadar iri yapılı sayılmazdı. Kral Çerek iki metre on santim boyundaydı; bütün oğulları da iri adamlardı. Boğaenseli Dras bir ağaç gövdesi gibiydi. Gökyüzünü kaplıyordu. Demirpençe daha inceydi; gür kara sakalları ve çakmak çakmak mavi gözleri vardı. Beldaran ile evlendiklerinde saçlarında ve sakalında beyazlar belirmişti artık; ama öyleyken bile hepimizin hissettiği bir masumiyeti vardı. Bu, Emanel’te hissettiğimiz masumiyete çok benziyordu.”

“Onu çok iyi hatırlıyorsun. Benim için, efsanelerde kalmış biri oldu hep. Herkes onun yaptıklarını bilir ama gerçek bir insan olarak onun hakkında hiçbir şey bilmeyiz.”

“Benim onu biraz daha net hatırlamam normal Garion. Sonuç olarak benim de onunla evlenme ihtimalim vardı.”

“Demirpençe’yle mi?”

“Aldur babama, kızlarından birini Riva Kralı’na eş olarak yollamasını söylemişti. Babam Beldaran ile benim aramda bir seçim yapmak zorunda kaldı. Sanırım ihtiyar kurt doğru seçimi yapmış ama hâlâ Demirpençe’ye biraz daha farklı bakarım.” İçini çektikten sonra biraz pişmanlıkla gülümsedi. “Ona iyi bir eş olabileceğimi zannetmiyordum,” dedi. “Kız kardeşim Beldaran çok tatlıydı, kibardı ve çok güzeldi. Ben ne kibardım, ne de pek çekici.”

“Ama sen dünyadaki en güzel kadınsın Pol Teyze,” dedi Garion

hemen karşı çıkarak.

“Bunu söylemen çok hoş Garion, ama on altı yaşındayken pek öyle güzel denecek bir şey değildim. Uzun boylu, leylek gibiydim. Dizlerim hep yara bere içinde olurdu ve yüzüm genellikle kirliydi. Deden kızlarının dış görünüşleri konusunda hiçbir zaman fazla şuurlu sayılmazdı. Zaten ben saçlarımı pek sevmezdim. Beldaran’ın saçları yumuşak ve altın rengiydi ama benimkiler at kuyruğuna benziyordu ve üstelik bu çirkin beyaz çizgi vardı.” Farkında olmadan sol kakülündeki beyaz tutama tarakla değdi.

“Böyle olmasının nedeni ne?” diye sordu Garion merakla.

“Deden beni ilk gördüğünde -ben daha bebekken- eliyle oraya dokunmuş. Saç hemen bembeyaz kesilmiş. Hepimizin öyle veya böyle bir işareti vardır biliyorsun. Senin avuç içinde işaretin var; benim bu beyaz tutamım var; dedenin tam kalbinin üzerinde bir işareti var. Hepimizde farklı yerlerdedir ama aynı şeyi ifade eder.”

“Ne ifade ediyor?”

“Ne olduğumuzla ilgili canım.” Emanet’i çevirdi, yüzüne baktı, dudaklarını büzüştürdü. Sonra yavaşça oğlanın kulaklarının üzerindeki buklelere dokundu. “Her neyse, ne diyordum, ben vahşiydim, inatçıydım ve küçükken pek güzel de değildim. Aldur Vadisi bir genç kızın yetişmesi için pek uygun bir yer sayılmaz; bir grup tuhaf ve ihtiyar büyücü tam olarak bir annenin yerini tutamıyor. Senin ortalıkta olduğunu unutup duruyorlar. Vadinin ortasındaki o devasa, yaşlı ağacı hatırlıyor musun?”

Garion başıyla onayladı.

“Bir keresinde o ağaca tırmanıp tam iki hafta ağaçta kalmıştım da kimse son zamanlarda ayak altında dolanmadığımı fark etmemişti. Bu tür şeyler bir kız çocuğunun kendisini ihmal edilmiş ve sevgisiz kalmış hissetmesine neden olabiliyor.”

“Sonunda nasıl anladın -yani gerçekten güzel olduğunu?”

Polgara gülümsedi. “Bu, başka bir öykü canım.” Garion’a biraz dikkatle baktı. “Sence artık asıl konunun etrafında dolanmayı bir yana bırakabilir miyiz?”

“Ne?”

“Mektubunda yazdığın Ce’Nedra ile arandaki mesele.”

“Ha, o mu?.. O konuda seni rahatsız etmeye bile değmez Pol Teyze. Sonuç olarak bu benim sorunum.” Huzursuzca bakışlarını kaçırdı.

“Garion,” dedi Pol kesin bir tavırla, “özellikle bizim ailede

kişisel sorun diye bir şey olamaz. Bu zamana kadar bunu anlamış olman icap ederdi. Tam olarak Ce'Nedra ile arandaki sorun ne?"

"Yürümüyor işte Pol Teyze," dedi Garion kederle. "Kesinlikle sadece benim yapmak zorunda olduğum şeyler var ama o, uyanık olduğum her dakikayı onunla geçirmemi istiyor - şey, en azından istiyordu. Artık günlerce birbirimizi görmediğimiz oluyor. Artık aynı yatakta yatmıyoruz ve…" Aniden Emanete bakarak, rahatsızca öksürdü.

"Tamam," dedi Polgara Emanet'e, sanki bir şey olmamış gibi. "Sanırım artık insan içine çıkabilirsin. Neden şu kahverengi yün pelerini giyip Durnik'i aramaya gitmiyorsun? Sonra ikiniz birlikte ahırlara inip atı ziyaret edebilirsiniz."

"Tamam Polgara," diye kabul etti Emanet ve tabureden kayarak inip, pelerini almaya gitti.

"Çok iyi bir oğlan değil mi?" dedi Garion Polgara'ya.

"Genellikle," diye cevap verdi teyzesi. "Onu annemin evinin arkasındaki dereden alıkoyabildiğimiz sürece. Her nedense ayda bir-iki kere o dereye düşmeyi başaramazsa kendinde bir eksiklik hissediyor gibi."

Emanet Polgara'yı öperek kapıya doğru ilerledi.

"Durnik'e, bu sabah ikinizin dilediğiniz gibi vakit geçirebileceğinizi söylediğimi söyle," dedi güzel büyücü. Sonra doğrudan Garion'a baktı. "Sanırım benim burada birkaç saatlik bir işim olacak."

"Tamam," dedi Emanet ve koridora çıktı. Garion ile Ce'Nedra'yı bu kadar mutsuz yapan sorunu hiç aklına takmamıştı bile. Polgara zaten olaya el atmıştı ve Emanet onun her şeyi düzeltebileceğini biliyordu. Sorunun kendisi öyle büyük bir şey değildi ama neden olduğu tartışmalar olayı patlatarak neredeyse korkunç bir boyuta ulaşmasına neden olmuştu. En küçük bir yanlış anlamanın dahi, eğer aceleyle ve hararetle söylenen sözler af dilenmeden ve affedilmeden bırakılırsa, bazen gizli bir yara gibi irinlenebileceğini fark etti Emanet. Aynı zamanda Garion ile Ce'Nedra'nın birbirlerini bu aceleci ve hararetli sözlerden son derece yaralanabilecek kadar çok sevdiklerini fark etti. İkisinin de diğerini incitecek muazzam bir gücü vardı. Bir kez bunu tam manasıyla anlamaları sağlandıktan sonra, bütün meselenin dinmesi zor olmazdı.

Riva Hisarının koridorları, duvarlardaki demir halkalara tutturulmuş meşalelerle aydınlatılıyordu. Emanet kalenin doğu

tarafına giden geniş bir holden yürüdükten sonra surların üzerindeki mazgallı siperlere çıkan merdivenlere doğru ilerledi. Kalın doğu suruna varınca, şafağın söktüğü gökyüzünden çelik grisi ince bir ışık huzmesini içeri alan dar pencerelerden birinden dışarı bakmak için durdu. Hisar şehrin çok yukarısındaydı ve aşağıdaki binalar ve dar kaldırım taşlı sokaklar hâlâ gölgeler ve sabah pusu içinde gizli duruyordu. Orada burada, erken kalkanların evlerinde aydınlanmış pencereler parlıyordu. Denizin temiz tuz kokusu kıyıdan esen bir meltemle taşınıyor, ada krallığına doğru esiyordu. Demirpençe Riva'nın halkının, kabarmış denizden suratsızca yükselen, fırtınaların kırbaçladığı bu kayalık adayı ilk gördüklerinde hissetmiş olduğu yeis hissi Hisarın kadim taşlarının içinde sıkışmış kalmıştı. Aynı zamanda bu taşların içinde, Rivalıların Hisarlarını ve şehirlerini sonsuza kadar Aldur Taşı'nı korumak için boğuşarak doğrudan o kayalardan yapmalarına neden olan o sert görev duygusu vardı.

Emanet taş merdivenlerden çıkarak mazgallı siperlerde durmuş, biteviye uzun ve tümsekli dalgalar halinde kayalık kıyılarda patlayan Rüzgârlar Denizi'ne bakan Durnik'i buldu.

"Gördüğüm kadarıyla saçlarını taramayı bitirmiş," dedi Durnik.

Emanet başıyla onaylayarak, "Sonunda," dedi hoşnutsuzca.

Durnik güldü. "Her ikimiz de bazı şeylere katlanabiliriz onu mutlu etmek için, öyle değil mi?" dedi.

"Evet," diye kabul etti Emanet. "Şu anda Belgarion ile konuşuyor. Sanırım konuşmalarını bitirinceye kadar bizim ayak altında olmamızı istemiyor."

Durnik başıyla onayladı. "En doğrusu da bu. Pol ile Garion birbirlerine çok yakındır. Yalnızken ona, bizim ortalarda olduğumuzda anlatmayacağı şeyleri anlatır. İnşallah Ce'Nedra ile aralarındaki sorunları halleder."

"Polgara her şeyi düzeltecektir," diye rahatlattı demirciyi Emanet.

Daha yukarılardaki çayırlardan birinde, sabah güneşinin henüz zümrüt yeşili çimenlere dokunduğu bir yerde, bir çoban kızı sesini yükseltmiş, kuzularına türkü okumaktaydı. Bir kuşun şakıyışı gibi yükselen aşk şarkısını saf, eğitimsiz sesiyle okuyordu.

"Aşk böyle olmalı," dedi Durnik. "Basit, karmaşık olmayan ve berrak -tıpkı kızın sesi gibi."

"Biliyorum," dedi Emanet. "Polgara atı ziyaret edebileceğimizi

söyledi -burada işin bittikten sonra.”

“Tabii,” dedi Durnik. “Belki mutfağa da uğrayıp, kahvaltılık bir şeyler alsak yanımıza fena olmaz.”

“Bak bu da felaket güzel bir fikir,” dedi Emanet.

Gün çok güzel geçti. Güneş sıcak ve parlaktı; at, idman avlusunda küçük bir köpek yavrusu gibi oynayıp duruyordu.

“Kral onu ellememize izin vermiyor,” dedi seyislerden biri Durnik’e. “Henüz yular takılmasına bile alıştırılmadı. Haşmetmeap onun çok özel bir at olduğuna dair bir şeyler söyledi - ben bir kelimesini bile anlamadım. At attır, öyle değil mi?”

“Bunun, atın doğumuyla bir ilgisi var,” diye açıkladı Durnik.

“Hepsi aynı şekilde doğar,” dedi seyis.

“Görmeden bilemezsin,” dedi Durnik adama.

O akşam, akşam yemeğinde Garion ve Ce’Nedra, masanın üzerinden birbirlerine, biraz da birbirlerini yoklarcasına bakıyorlardı; Polgara’nın da dudaklarında minik ve gizemli bir tebessüm oynaşıyordu.

Herkes yemeği bitirince Garion gerinerek, biraz aşırı bir jestle esnedi. “Her nedense bu gece kendimi çok yorgun hissediyorum,“ dedi. “Sizler oturup sohbete devam edebilirsiniz ama galiba ben yatacağım.”

“Bu fena bir fikir sayılmaz Garion,” dedi Polgara.

Garion ayağa kalktı; Emanet kralın titrek gerginliğini hissedebiliyordu. Neredeyse ıstırap veren bir kaygısızlıkla Ce’Nedra’ya dönerek, “Geliyor musun canım?” diye sordu Garion, bütün bir barış önerisini bu iki kelimeye sığdırarak.

Ce’Nedra ona baktı; kalbi gözlerinde atıyordu. “Şey -a- evet Garion,” dedi hafifçe kızararak, “sanırım geliyorum. Ben de çok yorgunum sanki.”

“İyi geceler çocuklar,” dedi Polgara, sıcak bir şefkat tonu vardı sesinde. “İyi uyuyun.”

“Ne dedin onlara?” diye sordu Belgarath kızına, kraliyet çifti el ele odadan çıktıktan sonra.

“Bir sürü şey baba,” diye cevap verdi Pol kendini beğenmiş bir tavırla.

“Birinden biri işe yaramış belli ki,” dedi ihtiyar kurt. “Durnik, hadi iyi bir çocuk ol da şunu benim için bir dolduruver.” Boş kupasını, bira fıçısının yanında oturan Durnik’e uzattı.

Polgara başarısından o kadar memnundu ki, bu konuda bir

yorumda bile bulunmadı.

Emanet hafifçe irkilerek uyandığında gece yarısını epeyce geçmişti.

“Uykun çok derin,” dedi, aklının içindenmiş gibi gelen bir ses.

“Rüya görüyordum,” diye cevap verdi Emanet.

“Bunu fark ettim,” dedi ses inceden inceye alay ederek. *“Üzerine bir şeyler geçir. Sana taht odasında ihtiyacım var.”*

Emanet söz dinleyerek yatağından kalkıp üzerine tüniğini ve yumuşak Sendarya çizmelerini geçirdi.

“Yavaş ol,” dedi ses ona. *“Polgara ile Durnik’i uyandırmayalım*

Sessizce daireden ayrılarak, uzun ve terk edilmiş koridorlardan üç yıl önce Emanet’in Aldur Taşı’nı Garion’un eline vererek genç adamın hayatını sonsuza kadar değiştirdiği Riva Kralı’nın Taht Odasına gittiler.

Emanet çekip açarken devasa kapı hafifçe gıcırdayınca, içeriden bir ses duyuldu: “Kim var orada?”

“Sadece ben varım Belgarion,” dedi Emanet.

Koca salon, tahtın üzerinde sivri yanı yere bakacak şekilde duran koca Riva kılıcının kabzasındaki Aldur Taşı’nın yumuşak mavi ışığıyla aydınlanmıştı.

“Bu kadar geç saatte ortalıkta dolanıp ne yapıyorsun Emanet?” diye sordu Garion ona. Riva kralı ayaklarını tahtın kollarından birinin üzerine koyarak tahtına yayılıp oturmuştu.

“Buraya gelmem söylendi,” diye cevap verdi Emanet.

Garion ona garip garip baktı. “Söylendi mi? *Kim* söyledi?”

“Bilirsin,” dedi Emanet, salona adımını atıp kapıyı kapatarak. “O.”

Garion gözlerini kırpıştırdı. “Seninle de mi konuşuyor?”

“Bu ilk oldu. Ama onu biliyordum.”

“Eğer seninle hiç…” Gözlerini faltaşı gibi açan Garion sözünü yarıda kesip sertçe Taş’a baktı. Taşın yumuşak mavi rengi aniden derin, hiddetli bir kırmızıya dönüşmüştü. Emanet son derece net bir şekilde garip bir ses duyuyordu. Çünkü Taş’ı taşıdığı bütün o süre boyunca, kulakları taşın şarkısının temiz titreşimiyle dolmuştu, ama şimdi sanki Taş içini büyük bir hiddetle dolduran bir şey veya biriyle karşılaşmış gibi o titreşim sanki çirkin, madeni bir sese dönüşmüştü.

“Dikkat edin!” dedi kendilerine hitap eden, tonu kulak ardı

edilemeyecek, her ikisinin de net bir biçimde duyduğu ses. *“Zandramas’a dikkat edin!”*

BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜN IŞIR IŞIMAZ ikisi birden Belgarath'ı aramaya koyuldu.

Emanet, Garion'un huzursuz olduğunu hissetmiş; kendisi de almış oldukları bu uyarının, tüm diğer işlerin bir kenara bırakılmasını gerektirecek kadar önemli olduğu hissine kapılmıştı. İlk ışığın doğu ufkuna dokunmasını beklerken Riva Kralı'nın salonunda birlikte o karanlık ve sessiz saatler boyunca otururken pek konuşmamışlardı. Onun yerine ikisi de Aldur Taşı'nı dikkatle seyretmişti ama bir anlık garip, koyu kırmızı hiddetinden sonra taş, her zamanki gök mavisi rengine geri dönmüştü.

Belgarath'ı kraliyet mutfaklarına yakın bir yerdeki alçak tavanlı bir salonda, yeni canlandırılmış bir ateşin önünde otururken buldular. Oturduğu masada, yakınlarda bir yerde koca bir ekmek somunuyla, oldukça cömert bir peynir dilimi duruyordu. Emanet aniden ne kadar acıktığını fark edip, Belgarath'ın kahvaltısını kendisiyle paylaşıp paylaşmayacağını merak ederek ekmekle peynire baktı. Yaşlı büyücünün bakışları oynaşan alevlere dalmış, kendisi de düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünüyordu; salonun soğuk olmamasına rağmen kalın, gri pelerinine sıkı sıkı sarınmıştı. "ikiniz de erken kalkmışsınız," diye altını çizdi, Garion ile Emanet odaya girip, ateşin başına, onun yanına geldiklerinde.

"Sen de dede," dedi Garion.

"Garip bir rüya gördüm," diye cevap verdi ihtiyar adam. "Birkaç saattir bunu üzerimden atmaya çalışıyorum. Her nedense, rüyamda Taş'ın kırmızıya dönüştüğünü gördüm."

“Öyle oldu,” dedi Emanet yaşlı kurta alçak sesle.

Belgarath ona sertçe baktı.

“Evet, ikimiz de gördük dede,” dedi Garion. “Birkaç saat önce taht odasındaydık ve Taş aniden kıpkırmızı kesildi. Sonra burada duyduğum o ses…” Eliyle alnına vurdu, “…Zandramas’a dikkat etmemizi söyledi.”

“Zandramas mı?” dedi Belgarath aklı karışarak. “Nedir bu, bir isim mi, bir şey mi, nedir?”

“Gerçekten bilmiyorum dede,” diye cevapladı Garion, “ama hem Emanet, hem ben, ikimiz de duyduk, değil mi Emanet?”

Emanet başıyla onayladı, gözleri hâlâ ekmekle peynirdeydi.

“Gecenin o saatinde taht odasında ne arıyordunuz siz?” diye sordu Belgarath, bakışları çok dikkatliydi.

“Ben uyuyordum,” diye cevap verdi Garion. Sonra yüzü hafifçe kızardı. “Yani, uyuyor sayılırdım. Ce’Nedra ile geç vakitlere kadar konuştuk. Son zamanlarda pek konuşmuyorduk, o yüzden birbirimize söyleyecek çok şeyimiz vardı. Her neyse, *o* bana kalkıp taht odasına gitmemi söyledi.”

Belgarath Emanete baktı. “Ya sen?”

“Beni de uyandırdı,” diye cevap verdi Emanet, “ve bana…”

“Bir dakika,” dedi Belgarath sertçe. *“Kim* uyandırdı seni?”

“Garion’u uyandıran.”

“Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

“Peki *ne* olduğunu biliyor musun?”

Emanet başıyla onayladı.

“Daha önce seninle konuştu mu?”

“Hayır.”

“Ama sen hemen onun kim ve ne olduğunu bildin, öyle mi?”

“Evet. Bana taht odasında ihtiyacı olduğunu söyleyince ben de giyinip gittim. Oraya gittiğimde Taş kıpkırmızı oldu ve sonra o ses Zandramas’a dikkat edin, dedi.”

Belgarath kaşlarını çatmıştı. “Her ikiniz de Taş’ın renk değiştirdiği konusunda emin misiniz?”

“Evet dede,” diye temin etti Garion onu, “sesi de değişik geliyordu. Genellikle şöyle bir ses çıkartır, hani bir çan çaldıktan sonra çanın çınlaması devam eder ya, öyle. Bu kez tamamen farklıydı.”

“Kıpkırmızı kesildiğine de eminsiniz? Yani daha koyu bir mavi falan olmuş olabilir mi?”

“Hayır dede. Kesinlikle kırmızıydı.”

Belgarath sandalyesinden kalktı; yüzü aniden asılmıştı. “Benimle gelin,” dedi kısaca ve kapıya doğru ilerledi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Garion.

“Kütüphaneye. Bir şeyi kontrol etmem gerek.”

“Neyi?”

“Okuyuncaya kadar bekleyelim, olmaz mı. Bu konu çok önemli; ben de doğru anladığıma emin olmak istiyorum.”

Masanın yanından geçerken peynir dilimini alan Emanet bir parça koparttı. Belgarath ile Garion’un peşinden odadan çıkarken koca bir ısırık aldı. Meşalelerin aydınlattığı loş koridorlardan çabucak geçerek, dik ve yankılı, dar taş basamaklardan çıkmaya başladılar. Son birkaç yıldır Belgarath’ın yüz ifadesi biraz nüktedan olmuş, bir çeşit tembel bir bencillik havası oturmuştu. Şimdi bu ifadenin bütün izleri silinmiş, gözleri dikkat kesilmiş, kararlı bir ifade kazanmıştı. Kütüphaneye vardıklarında ihtiyar adam tozlu bir masa üzerinden bir çift mum alarak, tam kapının dışında, duvardaki halkasında asılı duran meşaleden yaktı. Sonra tekrar içeri girerek mumlardan birini yere bıraktı. “Kapıyı kapat Garion,” dedi, mumu elinden bırakmadan. “Rahatsız edilmek istemiyoruz.”

Tek bir söz söylemeyen Garion masif meşeden kapıyı kapattı. Belgarath duvara doğru ilerleyip mumu kaldırarak, dizi dizi tozlu, deri kaplı kitaplar, ve düzenlice istif edilmiş, ipeklerle kaplı tomarları gözleriyle taradı. “İşte,” dedi, tepedeki rafı işaret ederek. “Şu tomarı benim için alır mısın Garion -şu mavi ipek içine sarılı olanı.”

Parmaklarının ucunda uzanan Garion, tomarı indirdi. Dedesine vermeden önce tomara merakla baktı. “Emin misin?” diye sordu. “Bu *Kitab-ı Mrin* değil, biliyorsun değil mi?”

“Değil,” dedi Belgarath, torununa. *“Mrin* değil. Bütün dikkatini *Kitab-ı Mrin*’e verip diğerlerini ihmal etmemeli insan.” Mumu bırakarak, tomarı bağlı tutan gümüş püsküllü bağı açtı. Mavi ipekten torbayı çıkartıp, bir yandan gözleriyle kadim yazıları hızla tararken, bir yandan da çatırdayan parşömenleri açmaya başladı. “İşte burada,“ dedi sonunda. “Dikkat edin,” diyerek okudu, “Aldur Taşı kırmızı bir ateşle yandığı gün Karanlığın Çocuğunun adı açıklanacak.”

“Ama Karanlığın Çocuğu Torak’tı,” diye karşı çıktı Garion. “Bu tomar da neyin nesi?”

“Kitab-ı Darine,” dedi Belgarath krala. “Her zaman için *Mrin* kadar güvenilir sayılmaz ama bu olaydan söz eden tek yazma da bu.”

“Ne anlama geliyor?” diye sordu Garion yaşlı kurta; kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Biraz karışık,” diye cevap verdi Belgarath; dudaklarını büzmüştü, gözleri de hâlâ söz konusu pasajdaydı. “Basit bir şekilde söyleyecek olursak, iki kehanet var.”

“Evet, bunu biliyorum; gerçi Torak öldüğü zaman diğer tarafın… şey…”

“Tam olarak değil. O kadar basit olduğunu zannetmiyorum. O ikisi, bu dünya varolmadan önce bile böyle karşılaşmalarla bir araya geliyormuş. Her seferinde bir Işığın Çocuğu, bir de Karanlığın Çocucuğu oluyor. Torakla sen Cthol Mishrak’ta karşılaştığınızda sen Işığın Çocuğu, Torak da Karanlığın Çocuğu idiniz. Bu ikisinin ilk karşılaşması değildi. Görünüşe göre son karşılaşma da değilmiş.”

“Yani daha bitmedi mi demek istiyorsun?” diye sordu Garion kulaklarına inanamadan.

“Burada yazılanlara göre, bitmedi,” dedi Belgarath parşömene dokunarak.

“Tamam, peki, eğer bu Zandramas Karanlığın Çocuğu ise, Işığın Çocuğu kim?”

“Benim bildiğim kadarıyla sensin.”

“Ben mi? Hâlâ mı?”

“Aksini duyuncaya kadar öyle.”

“Niye ben?”

“Daha önce bunları konuşmamış mıydık?” diye sordu Belgarath inceden inceye alay ederek.

Garion’un omuzları düştü. “Şimdi de *bunun* için endişelenip duracağım -başka derdim yokmuş gibi.”

“Aman, kendine acımayı kes Garion,” dedi Belgarath genç krala açıkça. “Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz; o yüzden bu konuda sızlanmak hiçbir şey değiştirmez.”

“Ben sızlanmıyorum.”

“Ne ad veriyorsan, onu yapmayı kes ve işe koyul.”

“Ne yapmam gerekiyor?” Garion’un ses tonu sadece birazcık

huysuzdu.

“Buradan başlayabilirsin,” dedi yaşlı adam, bütün tozlu kitapları ve ipek kaplı tomarları kast eden bir el hareketiyle. “Bu belki de dünyadaki en güzel kehanet koleksiyonundan biridir -en azından Batı kehanetleri arasında. Tabii ki Mallorya Grolimlerinin Kehanetlerini veya Ctuchik’in Rak Cthol’da topladığı kitapları veya Kell’deki o insanlarda bulunan o gizli kitapları içermiyor ama yine de buradan başlanabilir. Bütün bunları okumanı istiyorum -hepsini- bakalım şu Zandramas hakkında bir şey bulabilecek inisin. ‘Karanlığın Çocuğu’ ile ilgili her sözü not et. Muhtemelen birçoğu Torak ile ilgili olacaktır ama aralarında Zandramas’ı da kastedenler çıkabilir.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Bu işi yaparken ‘Sardion’ veya ‘Ctrag Sardius’ ile ilgili bir şeylere karşı da gözlerini dört aç.”

“O ne?”

“Bilmiyorum. Beldin, bu terimle Mallorya’da karşılaşmış. Önemli olabilir - olmayabilir de.”

Yüzü biraz solar gibi olan Garion kütüphaneye bakındı. “Yani *bütün* bunların kehanet mi olduğunu söylüyorsun?”

“Tabii ki değiller. Birçoğu -büyük bir ihtimalle büyük bir çoğunluğu- hepsi de büyük bir imanla yazılmış, muhtelif delilerin bir araya toplanmış saçmalıkları.”

“Neden insan kafasını üşütmüş birilerinin söylediklerini yazmak ister ki?”

“Çünkü *Kitab-ı Mrin* de tam olarak öyle bir şey, bir delinin saçmaları. Mrin Kâhini o kadar deliydi ki, onu zincirlemek zorunda kalıyorlardı. O öldükten sonra bir sürü aklı başında adam çıkıp, bir yerlerinden bir kehanet çıkabileceği ihtimaliyle, buldukları her delinin anlamsız sözlerini yazdılar.”

“Aradaki farkı nereden anlıyorsun?”

“Pek emin değilim. Belki hepsini okuduktan sonra, onları diğerlerinden nasıl ayıracağının bir yolunu bulursun. Eğer bulursan bize de haber ver. Hepimizin zaman kazanmasını sağlarsın.”

Garion kütüphaneye yılgınca baktı. “Ama dede,” diye karşı çıktı, “bu *yıllar* alabilir!”

“O zaman bir an önce başlamanda fayda var, değil mi? Torak’ın ölümünden *sonra* olanlara dikkat etmeye çalış. Hepimiz, o olaylara kadar olan kısmı oldukça iyi biliyoruz.”

“Dede, ben gerçek bir âlim değilim. Ya bir şeyleri kaçırırsam ne olacak?”

“Kaçırma,” dedi Belgarath sertçe. “Beğensen de beğenmesen de Garion, sen de bizden birisin. Geri kalanların ne kadar sorumluluğu varsa, senin de o kadar var. Bütün dünyanın sana bağlı olduğu fikrine alışmaya başlasan fena olmayacak - ayrıca ‘niye ben’ sözlerini *de* unutsan fena olmaz. Bu bir çocuğun itirazıdır, sen artık koca adam oldun.” Sonra yaşlı adam dönüp Emanet’e çok dikkatli bakarak, “Peki *sen* niye bütün bunlara bulaştın?” diye sordu.

“Emin değilim,” diye cevap verdi Emanet serinkanlılıkla. “Sanırım bekleyip göreceğiz, öyle değil mi?”

O akşamüstü Emanet, Polgara ile birlikte, oturma odasının o rahat sıcaklığı içerisinde oturuyordu. Polgara en sevdiği mavi kaftanıyla ateşin yanında oturmuş, ayaklarını halı kaplı tabureye uzatmıştı. Elinde bir kanaviçe gergefi tutuyor ve iğnesi altın rengi ateş ışığında şimşekler çakarken o kendi kendine mırıldanıyordu. Emanet tam karşısındaki deri kaplı koltuğa oturmuş bir elma kemiriyor, bir yandan da güzel kadının yaptığı işi seyrediyordu. Pol’de en sevdiği şeylerden biri, onun basit ev işlerine daldığında etrafına yaydığı o sakin gönül hoşluğuydu. Bu tür sakin zamanlarda, sadece varlığı dahi insanı rahatlatıyordu.

Polgara’nın hizmetine bakan güzel Rivalı kız kibarca kapıyı çalarak içeri girdi. “Leydi Polgara,” dedi hafif bir reveransla, “Lord Brand sizle konuşup konuşamayacağını soruyor.”

“Tabii canım,” diye cevap verdi Polgara, kanaviçesini kenara bırakarak. “İçeri al onu bir zahmet.” Emanet, Polgara’nın bütün gençlere, genellikle de ne yaptığının farkına bile varmadan “canım” deme eğiliminde olduğunu fark etti.

Hizmetçi uzun boylu, beyaz saçlı Riva Vekilharcını odaya aldıktan sonra yine reverans yaparak sessizce çekildi.

“Polgara,” diye selamladı Brand güzel büyücüyü, tok sesiyle. Derin çizgileri olan bir yüze, hüzünlü gözlere sahip iri yarı bir adamdı son Riva Vekilharcı. Kral Gorek’in Kraliçe Salmissra’nın suikastçısının ellerinde ölmesini izleyen ve yüzyıllar süren o hükümdarsız devrede, Rüzgârlar Adası ve Riva halkı, hünerleri ve kendilerini katıksız bir şekilde göreve adamaları nedeniyle seçilen bir soy tarafından yönetiliyordu. Her Riva Vekilharcının bu bağlılığı o kadar kendini hiçe sayarcasına olurdu ki hepsi Brand ismini alırdı. Sonunda Garion çıkagelip tahtında hak iddia edince, o yüzyıllardır devam eden vekilharçlık görevine ihtiyaç kalmamıştı. Öte yandan hayatta kaldığı sürece bu kocaman, hüzünlü gözlü adam kendisini

tamamen kraliyet ailesine adayacaktı -belki özellikle Garion'un kendisine değil de, daha çok o ailenin mevhumuna, devam etmesine. İşte o sakin akşamüstü de Garion ile kraliçesinin birbirlerinden uzaklaşmaları konusunu ele aldığı için Polgara'ya teşekkür etmek fikriyle gelmişti.

"Nasıl oldu da birbirlerinden bu kadar uzaklaşmayı başardılar?" diye sordu Pol vekilharca. "Evlendikleri zaman o kadar yakındılar ki bir dakika bile ayırmak mümkün olmuyordu."

"Hepsi bir yıl kadar önce başladı," diye cevap verdi Brand gür bir sesle. "Adanın kuzey bölgesinde iki güçlü aile vardır. Her zaman dostça geçindiler, fakat ailelerden birine mensup genç bir adamla, diğerine mensup genç bir kızın düğünü nedeniyle mal mülk taksimatında aralarında bir münakaşa baş gösterdi. Ailelerden birine mensup olan birkaç kişi Hisara gelerek sorunlarını Ce'Nedra'ya aktarınca kraliçe de onları destekleyen bir kraliyet hükmü verdi."

"Ama bu konuda Garion'a danışmayı ihmal etti, öyle mi?" diye tahmin yürüttü Polgara.

Brand başıyla onayladı. "Garion bunu öğrenince çok hiddetlendi. Ce'Nedra'nın kendi yetkilerini aştığına hiç şüphe yok, fakat Garion onun hükmünü halk önünde feshetti."

"Eyvah," dedi Polgara. "Yani bütün bu dargınlığın nedeni *buymuş*. Her ikisinin ağzından da doğru dürüst bir şey alamamıştım."

"Muhtemelen olanları itiraf edemeyecek kadar utanıyorlardı yaptıklarından," dedi Brand. "İkisi de birbirlerini halk önünde küçük düşürmüştü ve ne biri, ne de diğeri ötekini affedip, olayın geçip gitmesine göz yumacak kadar olgundu. Sonunda iş çığırından çıkıncaya kadar atışıp durdular. Her ikisini de omuzlarından tutup sarsmak istediğim zamanlar olmuştu -ya da dizime yatırıp dövmek istediğim zamanlar."

"Bu ilginç bir fikir." Polgara güldü. "Neden bana yazıp, sorunları olduğunu bildirmediniz?"

"Belgarion yazmamamı söyledi," diye cevap verdi Vekilharç çaresizlik içinde.

"Zaman zaman bu tür emirleri dinlemememiz icap eder."

"Özür dilerim Polgara ama *ben* bunu yapamam."

"Evet, sanırım yapamazsın." Dönüp, bir bahar dalına tünemiş, kristalden bir çalıkuşunu yakından inceleyen Emanet'e bakarak,

“Lütfen onu elleme Emanet,” diye uyardı Pol. “Çok kırılgan ve çok kıymetlidir.”

“Evet,” diye kabul etti oğlan, “biliyorum.” Ve kadını rahatlatmak için ellerini arkasında sıkı sıkı birleştirdi.

“Evet.” Güzel büyücü yeniden Brand’e döndü. “Umarım aptallıkları geçmiştir. Sanırım Riva’nın kraliyet ailesinin huzurunu yeniden sağladık.”

“Gerçekten öyle olduğunu umuyorum,” dedi Brand yorgun bir tebessümle. “Kraliyet çocuk odasında birilerinin yaşadığını görmeyi gerçekten arzuluyorum.”

“O, biraz daha vakit alabilir.”

“Bu konu yavaş yavaş önem kazanmaya başladı Polgara,” dedi Vekilharç ciddiyetle. “Hepimiz tahta bir varis gelmemesi karşısında biraz huzursunuz. Sadece ben değilim. Anheg, Rhodar ve Ço-Hag da bu konuda bana yazdılar. Bütün Alorya nefesini tutmuş Ce’Nedra’nın bir çocuk sahibi olmasını bekliyor.”

“Daha sadece on dokuz yaşında Brand.”

“Alorn kızlarının çoğu on dokuzuna vardığında iki çocuk sahibi olur.”

“Ce’Nedra bir Alorn değil. Tam Tolnedralı bile sayılmaz. Orman perileri soyundan geliyor; Orman perilerinin ergenliğe erişmeleri bazı tuhaflıklar içerir.”

“Bunu diğer Alornlara açıklamak biraz zor olacak,” diye cevapladı Brand. “Riva tahtının bir varisi olmak zorunda. Soy devam etmeli.”

“Onlara biraz zaman tanı Brand,” dedi Polgara sükûnetle. “Oraya da gelecekler. Önemli olan onları aynı yatak odasına sokabilmekti.”

Bundan bir-iki gün kadar sonra, güneş Rüzgârlar Denizi’nin suları üzerinde parıldar ve sert bir kıyı rüzgârı yeşil dalgaların tepelerini beyaz köpüklerle beneklerken, iri bir Çerek savaş gemisi, Riva’daki limanı kucaklayan iki kayalık burun arasından ağır ağır manevra yaptı. Geminin kaptanı da normalden daha iriydi. Kızıl sakalı rüzgârda dalgalanan Trellheim Kontu Barak, dümen yekesinde durmuş, limanı koruyan burunların birinin hemen içindeki aldatmacalı girdaptan geçip limandan ilerleyerek taş rıhtıma yaklaşırken, yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Daha denizcileri gemiyi bağlamadan Barak, uzun granit basamaklardan Hisara doğru tırmanıyordu bile.

Belgarath ile Emanet Hisarın surlarının tepesinde, kenarda durmuş, Barak'ın gemisinin gelişine tanık olmuşlardı. O yüzden koca adam ağır cümle kapılarına vardığında onu bekliyorlardı.

"Senin burada ne işin var Belgarath?" diye sordu iriyarı Çerek. "Senin Vadide olduğunu zannediyordum."

Belgarath omuzlarını silkti. "Ziyarete geldik."

Barak Emanet'e baktı. "Merhaba çocuk," dedi. "Polgara ile Durnik de burada mı?"

"Evet," diye cevap verdi Emanet. "Hepsi taht odasında Belgarion'u seyrediyorlar."

"O ne yapıyor?"

"Krallık yapıyor," dedi Belgarath kısaca. "Biz senin limana girişini gördük."

"Çok etkileyiciydi değil mi?" diye sordu Barak gururla.

"Gemin hamile bir balina gibi manevra yapıyor Barak," dedi Belgarath koca Çerek'e dobra dobra. "Daha büyüğün mutlaka daha iyi olduğu anlamına gelmeyeceği fikrini henüz kavrayamamış gibisin."

Barak'ın yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. "Ben *senin* malın mülkünle ilgili şaka yapmıyorum Belgarath."

"Benim malım mülküm yok Barak. Seni Riva'ya hangi rüzgâr atlı?"

"Anheg yolladı. Her ne yapıyorsa, Garion'un daha çok vaktini alacak mı?"

"Sanırım gidip öğrenebiliriz."

Öte yandan Riva Kralı o sabahki resmi görüşmelerini yapmış, Ce'Nedra, Polgara ve Durnik ile birlikte özel, loş bir geçitten geçip, Riva Kralı'nın büyük salonundan, kraliyet dairesine çekilmişti.

"Barak!" diye heyecanla seslendi Garion, eski arkadaşını özel dairesinin kapısının dışındaki koridorda kucaklamak için ileri atılırken.

Barak ona garip garip baktıktan sonra saygıyla eğildi.

"Neler oluyor?" diye sordu Garion şaşırmış görünerek.

"Tacın hâlâ başında Garion," diye hatırlattı Polgara ona, "saltanat kıyafetin de. Bütün bunlar görünüşünü biraz resmi kılıyor."

"Hı," dedi Garion, biraz utanarak, "unutmuşum. Gel içeri girelim." Kapıyı açarak onları odaya aldı.

Barak yüzünde koca bir tebessümle Polgara'yı bir ayı gibi kucakladı.

"Barak," dedi Pol, biraz nefesi kesilerek, "tütsülenmiş balık yedikten sonra sakalını yıkamayı unutmazsan, çok yakına geldiğinde daha hoş olacaksın."

"Sadece bir tane yedim," diye açıkladı iriyarı adam, Pol'e.

"Bu genellikle yeterli oluyor."

Daha sonra dönerek koca kollarını Ce'Nedra'nın ufak tefek omuzuna dolayarak şapırtıyla minik kraliçeyi öptü.

Minik kraliçe gülerken, tam düşeceği sırada tacını tuttu. "Haklısınız Leydi Polgara," dedi, "gerçekten de üzerinde belli bir koku var."

"Garion," dedi Barak sızlanarak, "kesinlikle susuzluktan ölüyorum."

"Gemindeki bütün fıçılar kurudu mu?" diye sordu Polgara.

"*Denizkuşu*'nda içki içmek yasak," diye cevapladı Barak.

"Ya?"

"Denizcilerimin ayık olmasını istiyorum."

"Hayret verici," diye mırıldandı Pol.

"Bu bir prensip meselesi," dedi Barak kurumla.

"Akıllarının başlarında olması gerekiyor," diye kabullendi Belgarath. "O koca gemi öyle insanın her istediğini yapacak cinsten değil gibi."

Barak ona incinmiş bir bakış fırlattı.

Garion bira istetti; tacını ve kraliyet giysilerini aşikâr bir ferahlamayla çıkartarak, hepsinin oturmasını rica etti.

Barak, susuzluğunun en acil bölümünü giderdikten sonra yüzündeki ifade ciddileşti. Garion'a baktı. "Anheg beni, Ayı Mezhebi hakkında yeniden haberler almaya başladığımız konusunda sizi uyarmam için yolladı."

"Hepsinin Thull Mardu'da öldüklerini zannediyordum," dedi Durnik.

"Grodeg'in adamları öldü," dedi Barak. "Ne yazık ki Grodeg bütün mezhebi oluşturmuyormuş."

"Tam olarak dediğini anlayamadım," dedi Durnik.

"İş biraz karışıyor. Yani, Ayı Mezhebi hep vardı aslında. Çerek, Drasniya ve Algarya'nın uzak köşelerindeki dini yaşamın gerekli bir parçasıydı. Gerçi zaman zaman, aklı selimden uzaklaşıp

tamahkârlık eden Grodeg gibi tipler denetimi ele geçirerek, mezhebi şehirlerde de kurmaya çalışıyordu. Şehirler iktidarın olduğu yerlerdir; Grodeg gibi biri de otomatik olarak mezhebi kullanarak güç kazanmaya çalışır. Sorun şu ki, Ayı Mezhebi şehirlerde yürümez."

Durnik'in yüzündeki kafası karışmışlık ifadesi daha da derinleşti.

"Şehirlerdeki insanlar sürekli olarak yeni kişiler ve yeni fikirlerle karşılaşır," diye açıkladı Barak. "Kırsal kesimde ise tek bir yeni düşünceyle karşılaşmadan nesiller geçebilir. Ayı Mezhebi yeni fikirlere inanmaz, o yüzden kırsal kesimdeki insanları kendilerine çekmeleri daha kolaydır."

"Yeni fikirler *her zaman* iyi değildir," dedi Durnik sertçe, köylü geçmişi ıstırap verici derecede açıktı.

"Kabul," diye katıldı Barak, "ama eski fikirlerin de mutlaka iyi olması gerekmez ve Ayı Mezhebi aşağı yukarı birkaç bin yıldır aynı fikir üzerine çalışıyor. Belar'ın Tanrılar ayrılmadan önce Alornlara söylemiş olduğu hemen hemen en son şey, Batı Krallıklarının Torak'ın halkına karşı yönlendirilmesiydi. Bütün sorunu çıkartan da bu "yönlendirme" kelimesi oldu. Ayı Mezhebine mensup kişiler bundan her zaman, Belar'ın talimatı gereğince atılması gereken ilk adımın diğer Batı Krallıklarının Alorn hükmüne girmeleri için zorlanmaları için bir seferberlik gerektiğini anladılar. İyi bir Ayı Mezhebi mensubu Angaraklarla dövüşmeyi aklına bile getirmez, çünkü bütün dikkati Sendarya, Arendiya, Tolnedra, Nyissa ve Maragor'u kendilerine itaat ettirmeye odaklanmıştır."

"Maragor artık yok," diye karşı çıktı Durnik.

"Bu haber henüz mezhebe ulaşmadı," dedi Barak alayla. "Sonuç olarak daha sadece üç bin yıl olmuş şunun şurasında. Her neyse Ayı Mezhebinin ardındaki oldukça sıkıcı fikir işte bu. İlk amaçları Alorya'yı yeniden birleştirmek; bir sonraki amaç ise Batı Krallıklarını istila edip onlara boyun eğdirmek; ancak ondan sonra Murgolara ve Malloryalılara saldırmayı düşünmeye başlayabilirler."

"Kulaklarını biraz tersten gösteriyorlar, değil mi?" diye gözlemledi Durnik.

"Aralarında ateşi keşfetmemiş olanlar var," diye homurdandı Barak.

"Anheg'in neden bu kadar endişeli olduğunu anlayamıyorum Barak," dedi Belgarath. "Ayı Mezhebi kırsal kesimde pek o kadar sorun yaratmıyor aslında. Yazdönümü arifesinde şenlik ateşlerinin

üzerinden atlıyorlar, kış vakti üzerlerine ayı postları geçirip tek sıra halinde yürüyorlar, sonunda ayakta duramamacasına başları dönünceye kadar dumanlı mağaralar içinde uzun dualar okuyorlar. Tehlike bunun neresinde?"

"Ben de bu konuya geliyorum," dedi Barak, sakalını çekiştirerek. "Daha önce her zaman kırsal kesimdeki Ayı Mezhebi başıboş bir aptallığın ve hurafenin deposu olmuştu. Fakat bu son bir-iki yıldır, yeni bir şeyler olmaya başladı."

"Ya?" Belgarath ona merakla baktı.

"Mezhebin yeni bir lideri var - kim olduğunu bile bilmiyoruz. Eskiden bir köydeki Ayı Mezhepliler, diğer köylerden olanlara bile güvenmezdi; o yüzden de hiçbir zaman bir sorun yaratabilecek kadar örgütlenmezlerdi. Bu yeni liderleri bütün bunları değiştirdi. Tarihle ilk kez kırsal kesimden gelen Ayı Mezhebi üyeleri tek bir adamdan emir alıyor."

Belgarath kaşlarını çatarak, "Bu ciddi işte," diye itiraf etti.

"Bu çok ilginç Barak," dedi Garion biraz zihni karışmış gibi görünerek, "ama neden Kral Anheg seni ta buraya *beni* uyarmak için yolladı? Bana anlatıldığı kadarıyla Ayı Mezhebi Rüzgârlar Adası'na hiç ayak basamamış."

"Anheg seni birkaç tedbir alman konusunda uyarmamı istedi çünkü bu yeni mezhebin bütün kini *sana."*

"Bana mı? Neden?"

"Bir Tolnedralı ile evlendin," dedi Barak ona. "Ayı Mezhebinden biri için bir Tolnedralı, Murgo'dan bile beterdir."

"Bu tuhaf bir durum," dedi Ce'Nedra, buklelerini geriye savurarak.

"O insanlar öyle düşünüyor," dedi Barak kraliçeye. "O taşkafalıların çoğu bir Angarak'ın ne olduğunu bile bilmiyor. Öte yandan hepsi Tolnedralıları görmüş - genellikle son derece sıkı pazarlık eden tacirler olarak. Binlerce yıldır bir kralın gelip Riva'nın kılıcını almasını ve onları bütün Batı Krallıklarını ezip boyun eğdirecek kutsal bir savaşa götürmesini beklemişler; sonunda bu kral ortaya çıktığında ilk yaptığı iş, Tolnedra kraliyet ailesinden bir prensesle evlenmek oluyor. Onların bakış açısına göre bir sonraki Riva Kralı bir melez olacak. Senden, onları zehirleyecekmişsin gibi nefret ediyorlar tatlım."

"Ne büyük bir manasızlık!" dedi hiddetle minik kraliçe.

"Tabii ki öyle," diye kabul etti koca Çerek. "Fakat dinlerin

tahakkümü altındaki akılların özelliği her zaman için manasızlık olmuştur. Belar çenesini tutabilseymiş, hepimiz çok daha iyi durumda olurmuşuz.”

Belgarath aniden güldü.

“Nedir bu kadar komik olan?” diye sordu Barak.

“Belar’dan çenesini tutmasını istemek, herhalde insanoğlunun aklına gelebilecek en beyhude şey olurdu,” dedi büyücü, gülmeye devam ederek. “Bir keresinde, hiç durmadan bir buçuk hafta konuştuğunu hatırlıyorum.”

“Ne anlatıyordu?” diye sordu Garion merakla.

“İlk Alornlara, neden kış başında kuzeyin uç noktalarına bir yolculuk başlatmamaları gerektiğini anlatıyordu. O günlerde Alornlara, bir şeyi anlatabilmek için bazen saatlerce dil dökmek icap ediyordu.”

“Bu pek o kadar değişmedi,” dedi Ce’Nedra, kocasına yan gözle bakarak. Sonra gülerek, Garion’un elini sevgiyle okşadı.

Ertesi gün şalak tüm berraklığıyla, güneşli bir güne atlı; Emanet, genellikle yaptığı gibi o günün neler vadettiğini anlamak için uyanır uyanmaz pencereye gitti. Riva şehrinin üzerinden bakarak, parlak sabah güneşini Rüzgârlar Denizi üzerinde gördü ve gülümsedi. Bulutları bir emare bile yoktu. Güzel bir gün olacaktı. Polgara’nın kendisi için bırakmış olduğu tünik ile pantolonu giyerek ailesine katılmaya gitti. Durnik ile Polgara ateşin iki yanında deri kaplı koltuklara oturmuşlar, sessizce konuşup, çaylarını yudumluyorlardı. Emanet her zaman yaptığı gibi Polgara’ya gidip boynuna sarılarak öptü.

“Geç kalktın,” dedi güzel büyücü, oğlanın gözüne giren karma karışık olmuş saçlarını geriye atarak.

“Biraz yorgundum,” diye açıkladı oğlan. “Evvelki gece pek uyuyamamıştım.”

“Öyleymiş.” Neredeyse, ne yaptığının farkına bile varmadan oğlanı kucağına alarak, mavi kaftanının yumuşak kadifesine doğru bastırdı.

“Kucağına büyük gelmeye başladı artık,” diye dikkat çekti Durnik, her ikisine de sevgiyle gülümseyerek.

“Biliyorum,” diye cevap verdi Polgara. “O yüzden mümkün olduğunca sarılmaya çalışıyorum ona. Kısa bir süre sonra kucağa oturtup bağra basılmayacak kadar büyüyecek, o yüzden şimdi mümkün olduğunca depo ediyorum. Onlar için büyümek güzel, ama

ben ayaklarımın dibinde minik bir oğlan bulundurmanın tılsımını özlüyorum.”

Kapı kısaca çalındı ve Belgarath içeri girdi.

“Günaydın baba,” diye karşıladı Polgara onu.

“Pol.” Kısaca başıyla selam verdi. “Durnik.”

“Dün gece Barak’ı yatırmayı başardınız mı?” diye sordu Durnik, sırıtarak.

“Gece yarısı civarında yatırdık. Brand’in oğulları yardım etti bize. Yıllar geçtikçe daha da ağırlaşıyor gibi.”

“Sen ise hayret verici derecede iyi görünüyorsun,” diye gözlemledi Polgara, “geceyi Garion’un bira fıçısında geçirdiğini düşünecek olursak.”

“Ben o kadar içmedim,” dedi yaşlı kurt kızına, ellerini ısıtmak için ateşe yaklaşırken.

Polgara bir kaşını kaldırarak baktı babasına.

“Aklımda çok fazla şey var,” dedi yaşlı kurt. Sonra doğrudan kızına baktı. “Garion ile Ce’Nedra arasında her şey yoluna girdi mi?”

“Sanırım girdi.”

“Emin olalım. Burada işlerin yeniden kopmasını istemem. Vadiye dönmem icap ediyor ama sen burada kalıp onlara göz kulak olman gerektiğini düşünüyorsan, ben tek başıma gidebilirim.” Sesi ciddi, hatta kararlı idi.

Emanet yaşlı adama bakarak, Belgarath’ın bazen iki ayrı insan gibi göründüğünü düşündü. İhtiyar kurt etrafta acil bir durum olmayınca aylaklıkla vakit geçiriyor; içki, dalavere ve önemsiz hırsızlıklarla kendini eğlendiriyordu. Öte yandan ciddi bir sorun baş gösterince bütün bu halleri bir yana bırakıp, hudutsuz bir şekilde dikkatini ve enerjisini bu sorunu çözmeye topluyordu.

Polgara yavaşça Emanet’i yere bırakarak babasına baktı. “O halde ciddi bir şey, öyle mi?”

“Bilmiyorum Pol,” dedi büyücü, “üstelik işlerin bilmediğim şekilde gelişmesinden hoşlanmıyorum. Eğer buraya yapmak için geldiğin işleri bitirdiysen, dönsek fena olmayacak galiba. Barak’ı ayağa kaldırır kaldırmaz bizi Camaar’a götürmesini sağlamalıyız. Oradan at bulabiliriz. Beldin’le konuşmam gerek -bakalım *o* bu Zandramas zımbırtısı hakkında bir şey biliyor mu.”

“Sen ne zaman ayrılmak istersen, biz hazır oluruz baba,” diye rahatlattı babasını Pol.

O sabah, ilerleyen bir vakitte Emanet, şen, genç ata veda etmek için ahıra gitti. Bu kadar kısa bir sürede ayrılıyor olduğu için biraz mutsuzdu. Garion'u ve Ce'Nedra'yı gerçekten çok seviyordu. Genç Riva Kralı birçok yönden onun için bir ağabey gibiydi; Ce'Nedra da -sorun çıkartmak için gayret sarfetmediği sürece- çok tatlıydı. Ama her şeyden öte atı özleyecekti. Emanet atı bir yük hayvanı olarak görmüyordu. Her ikisi de gençti ve birbirlerinin dostluğunu canı gönülden isteyerek paylaşıyorlardı.

Oğlan idman avlusunda duruyordu, uzun bacaklı hayvan da parlak sabah güneşinde etrafında atlayıp sıçrıyordu. Sonra gözünün ucuyla bir kıpırtı fark edince döndü ve Durnik ile Garion'un kendisine yaklaştıklarını gördü.

"Günaydın Emanet," dedi Riva Kralı.

"Belgarion."

"Atla birlikte eğleniyorsunuz gibi."

"Biz dostuz," dedi Emanet. "Birlikte olmayı seviyoruz."

Garion, neredeyse hüzünle kestane renkli hayvana baktı. Al ona doğru gelerek merakla burnunu giysilerine sürttü. Garion hayvanın sivri kulaklarını okşayıp elini atın pürüzsüz, parlak alnından aşağı doğru indirdi. Sonra içini çekti. "Senin olmasını ister misin?" diye sordu Emanet'e.

"İnsan arkadaşına sahip olmaz Belgarion."

"Haklısın," diye kabul etti Garion, "ama onun seninle birlikte Vadiye gitmesini ister miydin?"

"Ama o, seni de seviyor."

"İstediğim zaman gelip ziyaret edebilirim," dedi Riva Kralı. "Burada onun koşabileceği fazla bir yer yok ve onunla istediğim gibi ilgilenemeyecek kadar çok işim var. Galiba seninle gitmesi onun için en iyi olanı. Sen ne dersin?"

Emanet, kendi tercihlerini değil, sadece genç hayvanın iyiliğini tartarak bunu bir düşündü. Garion'a bakarak, bu cömert teklifin ona ne kadar zor geldiğini gördü. Sonunda cevap verdiğinde sesi sakin ve çok ciddiydi. "Sanırım haklısın Belgarion. Vadi onun için daha iyi olacaktır. Orada ahıra kapanmak zorunda kalmaz."

"Onu eğitmen gerekecek," dedi Garion. "Ona hiç binen olmadı."

"Bu konuda onunla birlikte çalışırız," diye garanti verdi Emanet.

"O halde seninle geliyor," diye karar verdi Garion.

"Teşekkür ederim," dedi Emanet sadece.

"Bir şey değil Emanet."

“Bu da oldu!” dediğini duydu Emanet sesin sanki kendi aklında konuşuyormuş gibi.

“Ne?” Garion’un sözsüz cevabında hayret vardı.

“Mükemmel bir şekilde halloldu Garion. Bu ikisinin birlikte olmasını istiyorum. Birlikte yapmaları gereken şeyler var.” Sonra ses kayboldu.

ALTINCI BÖLÜM

BAŞLAMANIN en güzel yolu, sırtına bir tunik veya pelerin sermektir, dedi Hettar sakin sesiyle. Uzun boylu Algar her zamanki gibi siyahlar giymiş, Poledra'nın kulübesinin batısında uzanan çayırda Emanet'le birlikte duruyordu. "Üzerine kokunun sinmiş olduğu bir şey olmasına dikkat et. Onun, senin kokuna ve senin gibi kokan bir şeyin sırtında bulunmasında bir mahzur olmadığı fikrine alışmasını sağlamaya çalışacaksın."

"Benim nasıl koktuğumu zaten biliyor, öyle değil mi?" diye sordu Emanet.

"Bu biraz farklı," diye izah etti Hettar. "Bunları yavaş yavaş yapman gerekir. Onu korkutmamaya çalışacaksın. Eğer korkarsa, seni sırtından atmaya çalışır."

"Biz dostuz," diye açıklamaya çalıştı Emanet. "Onun canını yakacak bir şey yapmayacağımı bilir; o yüzden neden benim canımı yakacak bir şey yapmak istesin?"

Hettar başını sallayarak, uzayıp giden otluk araziye baktı. "Sana açıkladığım şekilde yap Emanet," dedi sabırla. "İnan bana, ne söylediğimi biliyorum."

"Eğer ille de öyle yapmamı istiyorsan," diye cevap verdi Emanet, "yapayım, ama bence bu zaman kaybı."

"Güven bana."

At ona belli ki ne yaptığını merak ederek bakarken, Emanet uysallıkla eski tuniklerinden birini birkaç kez atın sırtına serip kaldırdı. Emanet Hettar'a anlatabilmeyi diledi. Sabahın büyük bir

bölümünü zaten, atmaca suratlı Algar savaşçısının at eğitmenliğine dikkatli yaklaşımıyla boşa harcamışlardı. Bir başlasalardı, Emanet biliyordu ki atla birlikte önlerinde uzanan tepeler ve vadilerden oluşan açık alanda dörtnala gideceklerdi.

"Yeter mi?" diye sordu Emanet, tüniği atın sırtına birkaç kez koyduktan sonra. "Artık sırtına binebilir miyim?"

Hettar içini çekti. "Görünüşe göre işi zor tarafından öğreneceksin," dedi. "Tamam, haydi tırman madem istiyorsun. Seni attığında yumuşak bir yere düşmeye çalış."

"Böyle bir şey yapmaz," diye cevap verdi Emanet kendinden emin bir havada. Elini kestane rengi atın boynuna koyarak onu, beyaz bir kayanın çimenler arasından fırladığı yere doğru götürdü.

"Sence önce ona yular takman gerekmez mi?" diye sordu Hettar. "En azından bu sana tutunabilme imkânı sağlar."

"Zannetmiyorum," diye cevap verdi Emanet. "Bence yulardan hoşlanmaz."

"Sen bilirsin," dedi Hettar. "İstediğin gibi yap. Düştüğünde bir tarafını kırmamaya çalış da sen."

"Hiç düşeceğimi zannetmiyorum."

"Söylesene, 'bahis' kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun sen?"

Emanet gülerek taşın üzerine çıktı. "Eh," dedi, "işte gidiyoruz." Bacağını atın sırtına attı.

Tay biraz irkildi, titreyerek durdu.

"Yok bir şey," diye ikna etti Emanet atı, sakin bir sesle.

At başını çevirerek ona hafif bir hayretle dolu iri, parlak gözlerle baktı.

"Sıkı tutunsan iyi olur," diye uyardı Hettar ama gözlerinde garip bir şaşkınlık ifadesi vardı ve sesi sözleri kadar kendinden emin çıkmıyordu.

"Gayet iyi." Emanet bacaklarını kastı; topukları kestane rengi atın yanlarına değmemişti bile. At ileri doğru deneme kabilinden bir adım atarak, sonra sorarcasına geriye baktı.

"Evet, işin özü bu," diye cesaretlendirdi Emanet onu.

At birkaç adım daha attıktan sonra durup yeniden omzundan geriye baktı.

"Güzel," dedi Emanet, hayvanın boynunu okşayarak. "Çok, çok güzel."

At hevesle etrafta hoplayıp zıplamaya başladı.

“Dikkat et!” dedi Hettar sertçe.

Emanet ileri doğru uzanarak güney batıda, birkaç yüz metre uzakta bulunan çimenli bir tepeyi işaret etti. “Hadi oraya gidelim,“ dedi havaya dikilmiş kulağa.

At zevkle hafifçe titredikten sonra toparlandı ve bütün hızıyla tepenin başına doğru koşmaya başladı. Biraz sonra tepeyi aştıktan sonra yavaşladı ve gururla etrafta zıplamaya başladı.

“Tamam,” dedi Emanet, büyük bir zevkle kahkahalar atarak. “Şimdi, hadi gel şu diğer tepenin yamacındaki o ağaca gidelim.”

“Bu doğal değil,” dedi Hettar karamsarca, o gece Poledra’nın kulübesinde altın rengi ateş ışığına bulanmış masaya oturmuşlarken.

“Gayet iyi beceriyor gibiler,” dedi Durnik nezaketle.

“Ama her şeyi yanlış yapıyor,” diye karşı çıktı Hettar. “Emanet öyle hiç uyarmadan sırtına bindiğinde atın tamamen çıldırması gerekirdi. Üstelik insan atına gitmek istediği yeri *söylemez*. Onu idare etmen gerekir. Dizginler bu işe yarar.”

“Emanet kendine has bir çocuk,” diye açıkladı Belgarath ona, “üstelik at da kendine has bir at. Anlaşabildikleri, geçinebildikleri sürece ne fark eder ki?”

“Doğal değil,” dedi Hettar yine, bocalayan bir ifadeyle. “Atın paniğe kapılmasını bekledim durdum ama hayvanın zihni tamamen sakindi. Ben bir atın ne düşündüğünü bilirim; Emanet sırtına bindiğinde o atın tek hissettiği şey meraktı. *Merak!* Ne yapması gerekeni yaptı; ne de düşünmesi gerektiği gibi düşündü.” Ümitsizce başını salladı; tepesindeki kara uzun saç tutamı, sanki söylediklerinin altını çizmek isterceğine ileri geri sallanıyordu. “Doğal değil,” diye homurdandı, sanki bu durumu özetlemek için bulabildiği tek kelime buymuş gibi.

“Bunu birkaç kez söyledin zaten sanırım Hettar,” dedi Polgara ona. “Neden konuyu değiştirmiyoruz? Görünüşe göre seni çok rahatsız ediyor bu; onun yerine bana Adara’nın bebeğini anlatabilirsin mesela.”

Hettar’ın hiddetli, atmacaya benzeyen yüzüne budalaca bir memnuniyet ifadesi oturdu. “Bir oğlan,” dedi yeni baba olmuş birinin o coşkun gururuyla.

“Bunu anlamıştık zaten,” dedi Polgara sükûnetle. “Doğduğu zaman ne kadardı?”

“Aaa…” Hettar’ın kafası karışır gibi oldu. “Şu kadardı diyebilirim.” Ellerini yarım metre kadar açtı.

“Kimse zahmet edip bebeği ölçmedi mi?”

“Yapmış olabilirler belki. Annemle diğer hanımlar, bebek geldikten sonra öyle şeyler yapıyorlardı.”

“Peki ağırlığını tahmin edebilir misin zahmet olmazsa?”

“Herhalde erişkin bir yabani tavşan kadar vardır. İri bir tavşan… Ya da o kırmızı Sendarya peynir kalıplarından biri kadar.”

“Anlıyorum, muhtemelen elli santim uzunluğunda, üç buçuk dört kilo ağırlığında. Bunu mu söylemeye çalışıyordun?” Bakışlarını hiç kaçırmadan bakıyordu.

“O kadardır herhalde.”

“Neden başından böyle demedin o halde?” diye sordu Pol, kızarak.

Hettar Pole hayretle baktı. “Bu gerçekten *o* kadar önemli mi?”

“Evet Hettar, gerçekten de o kadar önemlidir. Kadınlar böyle şeyleri bilmekten hoşlanır.”

“Bunu unutmamam lazım. Benim için tek önemli olan normal sayıda kolu, bacağı, kulağı burnu, yani işte böyle şeyleri olmasıydı; bir de ilk gıdasının kısrak sütü olmasına dikkat ettim tabii ki.”

“Tabii,” dedi Pol ekşi bir ifadeyle.

“Bu çok önemlidir Polgara,” diye ikna etmeye çalıştı güzel büyücüyü Hettar. “Her Algar’ın ilk besini kısrak sütü olur.”

“Bu da onu yarı at yapıyor sanırım.”

Hettar gözlerini kırpıştırdı. “Hayır, tabii ki değil, ama bir çeşit bağ kuruyor.”

“Kısrağı onun için sen mi sağdın? Yoksa bıraktın da emekleyip kendine bir kısrak mı buldu?”

“Bu konuda çok acayip konuşuyorsun Polgara.”

“Yaşıma ver,” dedi kadın tehlikeli bir ses tonuyla.

Hettar derhal bu tonu yakaladı. “Hayır, böyle bir şey yapacak değilim.”

“Akıllıca bir karar,” diye mırıldandı Durnik. “Ulgoland dağlarına mı çıkacağını söylemiştin?”

Hettar başıyla onayladı. “Hrulgin’i hatırlıyor musun?”

“Et yiyen atları mı?”

“Denemek istediğim bir fikrim var. Erişkin bir Hrulgayı ehlileştiremezsin tabii ki, ama belki taylarından birini

yakalayabilirsem…”

“Bu çok tehlikeli bir şey Hettar,” diye uyardı Belgarath. “Yavruları bütün sürü korur.”

“Yavruları sürüden ayırmanın yolları vardır.”

Polgara ona tasvip etmeyerek baktı. “Diyelim ki başardın, bu hayvanlarla ne yapacaksın?”

“Terbiye edeceğim,” diye cevapladı Hettar, basitçe.

“Onlar terbiye edilemez.”

“Deneyen olmadı ki. Ya da onları terbiye edemesem bile, belki normal atlarla çiftleştirebilirim.”

Durnik’in aklı karışmış gibi görünüyordu. “Neden uzun sivri dişleri ve pençeleri olan atlar istiyorsun ki?”

Hettar düşünceli, düşünceli ateşe baktı. “Normal atlardan daha hızlı ve daha güçlüler,” diye cevap verdi. “Çok daha uzağa sıçrayabiliyorlar ve…” Sesi, sessizliğe dönüştü.

“Ve ayrıca, ata benzeyen bir şeye binemiyor olduğun düşüncesine tahammül edemiyorsun,” diye tamamlayıverdi cümlesini Belgarath onun adına.

“Bu da bir neden olabilir,” diye itiraf etti Hettar. “Ama savaş sırasında insana inanılmaz bir avantaj sağlarlar.”

“Hettar,” dedi Durnik, “Algarya’daki en önemli şey sığırlar, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Gerçekten de, bir ineğe yiyecek bir şey gözüyle bakan bir at ırkı yetiştirmek istiyor musun?”

Hettar kaşlarını çatıp çenesini kaşıyarak, “Bunu düşünmemiştim,” diye itiraf etti.

Artık atı olduğu için Emanet’in menzili inanılmayacak kadar genişlemişti. Genç aygırın dayanma gücünün sınırı yoktu gerçekten de, bütün bir gün boyunca yorulmak nedir bilmeden koşuyordu. Emanet hâlâ çocuk olduğu için ağırlığı bu heyecanlı hayvana yük olmuyordu; birlikte güney Algarya’nın birbiri ardına sıralanmış ot kaplı tepelerinden aşıp, ağaçlarla beneklenmiş Aldur Vadisi’nin geniş sahasında özgürce koşuyorlardı.

Oğlan her sabah erkenden kalkıp, kestane rengi aygırın hemen kulübenin dışında beklediğini; kahvaltısını bitirir bitirmez ikisinin birlikte, sabah güneşinin eğik ve altın ışıkları altında tüm bereketleriyle yem yeşil parlayan çiy kaplı otlar arasından dörtnala gideceklerini; serin, tatlı sabah havası yanlarından hızla akıp

giderken önlerinde uzanan tepelerin uzun yamaçlarını ağır adımlarla çıkacaklarını bildiği için, kahvaltısını sabırsızlıkla ediyordu. İçgüdüsel olarak neden ikisinin de koşma ihtiyacında olduklarını biliyor olan Polgara, Emanet'in son lokması biter bitmez kapıya ve önündeki güne doğru koşabilmek için sandalyesinin ucuna oturmuş, yemeğini kurt gibi yemesine bir şey söylemiyordu. Onu seyrederken gözleri şefkatliydi, oğlan izin istediğinde de tebessümü anlayış doluydu.

Çiy kaplı uzun otların altın rengini alıp, olgunlaşmış taneleriyle ağırlaştığı yaz sonunda, güneşli bir sabah Emanet kulübeden çıkarak beklemekte olan dostunun yere eğik boynunu nazik, şefkatli eliyle okşadı. At zevkle ürperip, gitmek için sabırsızlanarak atlaya zıplaya birkaç adım attı. Emanet gülerek aygırın yelesini avuçlayarak bacağını attı ve akar gibi tek bir hareketle hayvanın güçlü, parlak sırtına atladı. At, daha oğlan yerine yerleşmeden koşmaya başlamıştı bile. Uzun tepe boyunca birlikte koştular, önlerinde uzanan güneşin değdiği otluk araziye bakmak için durup damı sazla kaplı kulübenin bulunduğu küçük vadinin etrafında döndükten sonra, güneye Vadiye yönlendiler.

Bu günün gezisi, diğer gezilerin çoğu gibi belli bir amacı veya hedefi olmayan rasgele bir gezinti değildi. Birkaç gündür Emanet, içinde Vadiden yayılan ve sanki onu kendisine çağıran garip, belli belirsiz bir farkındalığın varlığını hissediyordu; kulübenin kapısından çıkar çıkmaz aniden onu böyle sessizce çağıran şeyin ne olduğunu lam olarak bulmaya karar vermişti.

Sessiz Vadiye girip sakin sakin otlayan geyikleri, meraklı tavşanları geçerlerken, Emanet bu farkındalığın giderek fazlalaştığını hissetti. Bu, her şeyden çok inanılmaz bir sabrın hükmettiği garip bir bilinçti - sanki zaman zaman yaptığı bu sessiz çağrıların cevabını çok uzun bir müddettir bekleyen bir dirayet gibi.

Belgarath'ın kulesinin batısına düşen, birkaç fersah ötedeki yüksek, yuvarlak bir tepeyi aşarken eğilen otlar arasında bir gölge hafifçe oynaştı. Bakışlarını kaldıran Emanet, mavi çizgili bir atmacanın hareketsiz kanatları ile güneşle ısınmış yükselen bir hava sütunu üzerinde süzüldüğünü gördü. Oğlan seyrederken atmaca yana doğru kaydı ve geniş, zarif halkalar çizerek yere inmeye başladı. Olgunlaşmış otların altın rengi püsküllerine birkaç metreden fazla bir mesafe kalmadığında kanatlarını açıp pençelerini uzatarak yere indi; sanki sabah havasında titriyor gibiydi. Bu anlık ürperti geçince atmaca yok olmuş, kambur Beldin, bir kaşı merakla

kalkmış, beline kadar otların içinde belirmişti. “Ta burada işin ne çocuk?” diye sordu hiçbir girizgâha gerek duymadan.

“Günaydın Beldin,” dedi Emanet sükûnetle, ata biraz durmak istediğini bildirmek amacıyla arkaya kaykılarak.

“Pol senin evden ne kadar uzaklara gittiğini biliyor mu?” diye sordu çirkin adam, Emanet’in kibarlık için yaptıklarını duymazlıktan gelerek.

“Tam olarak bilmeyebilir,” diye itiraf etti Emanet. “Dışarıda ata bindiğimi biliyor ama ne kadar çok yol katedebileceğimizi bilmiyor olabilir.”

“Her günümü seni izleyerek geçirmekten başka yapabileceğim işler var, biliyor musun,” diye homurdandı huysuz ihtiyar.

“Öyle yapmak zorunda değilsin.”

“Evet efendim, işin doğrusu yapmak zorundayım. Bu ay benim ayım.”

Emanet büyücüye aklı karışarak baktı.

“Ne zaman kulübeden ayrıksan, birimizin seni izlediğini bilmiyor muydun?”

“Neden böyle bir şey yapıyorsunuz ki?”

“Zedar’ı hatırlıyorsun, değil mi?”

Emanet hüzünle içini çekerek, “Evet,” dedi.

“Ona boşu boşuna acıyıp durma,” dedi Beldin. “Tam olarak hak ettiğini buldu.”

“Kimse bunu hak etmez.”

Beldin horlar gibi çirkin bir kahkaha attı. “Ona yetişen Belgarath olduğu için şanslı. Eğer ben olsaydım, onu yekpare taşın içine hapsetmekten fazlasını yapardım. Fakat şu anda konumuz bu değil. *Neden* Zedar’ın seni bulup, seni yanında taşıdığını hatırlıyor musun?”

“Aldur Taşı’nı çalmam için.”

“Doğru. Bildiğimiz kadarıyla Belgarion’dan başka Taş’a dokunup da hayatta kalabilen tek insan sensin. Diğer insanlar da bunu biliyor; o yüzden izleniyor olma fikrine alışsan fena olmayacak. Birilerinin seni yakalayabileceği şekilde ortalıklarda dolanmana izin veremeyiz. Şimdi, sen benim soruma cevap vermedin.”

“Hangi soruna?”

“Ta Vadinin bu bölümünde ne işin var?”

“Görmem gereken bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Bilmiyorum. İleride bir yerlerde. O tarafta ne vardır?”

“O tarafta bir ağaçtan başka bir şey yok.”

“O halde, o. Ağaç beni görmek istiyor.”

“Görmek mi?”

“Belki yanlış bir kelime seçmişimdir.”

Beldin kaşlarını çattı. “Ağaç olduğundan emin misin?”

“Hayır. Tam olarak değil. Bütün bildiğim o taraftaki bir şeyin…” Emanet tereddüt etti. “Yani beni gelmem için *davet* ediyordu. Bu doğru söz oldu mu?”

“O seninle konuşuyor, benimle değil. Hangi sözü istersen onu seç. Tamam o halde, haydi gidelim.”

“Ata binmek ister misin?” diye teklif etti Emanet. “At ikimizi de taşıyabilir.”

“Daha ona bir isim takmadın mı?”

“At yeterince güzel bir isim. Bir isme ihtiyacı olduğunu düşünmüyor. Binmek ister misin?”

“Uçabiliyorken neden ata binmek isteyeyim?”

Emanet kuvvetli bir merak hissetti içinde. “Neye benziyor?” diye sordu. “Uçmak yani?”

Beldin’in gözleri aniden değişerek daldı, hatta yumuşadı. “Tahayyül dahi edemezsin,” dedi. “Gözlerini benden ayırma. Ağacın üzerine gelince, yerini belirtmek için üzerinde halka çizeceğim.“ Uzun otlar arasında eğildi, kollarını kıvırdı ve hızla sıçradı. Havaya yükselirken titreyerek tüylendi ve fırlayıp gitti.

Gövdesi bir evden bile iri olan, dalları bir dönümlük yere gölge salan, tepesi yerden onlarca metre yükselen ağaç, geniş bir çayırın ortasında yalnız bir uçsuz bucaksızlık içinde duruyordu. İnanılmayacak kadar yaşlıydı. Kökleri neredeyse dünyanın kalbine dalıyor, dalları göğe değiyordu. Sanki gökyüzü ile yer arasında, insanoğlunun anlayışının ötesinde bir amaçla bir bağ kuruyormuş gibi, tek başına sessizce duruyordu.

Emanet, ağacın altındaki geniş gölgeli alana girerken Beldin hızla yere indi, neredeyse sıçrayarak doğal biçimini aldı. “Tamam,” diye homurdandı, “işte burada. Şimdi ne olcak?”

“Bilemiyorum.” Emanet atın sırtından yere süzüldü ve ayağının altında yaylanan yumuşak çimlerin üzerinde o devasa gövdeye doğru yürüdü. Ağacın farkındalığının hissi çok güçlüydü artık; Emanet ağaca, hâlâ ağacın kendisinden ne istediğini tam olarak

belirleyemeden merakla yaklaştı.

Sonra elini uzatarak pürtüklü gövdesine dokundu; ağaca dokunur dokunmaz anladı. Aniden ağacın varlığının tümünü kavradı. Tanrıların, dört unsurun kaosundan dünyayı şekillendirdikleri zamana kadar uzanan milyonlar ve milyonlarca günün sabahına bakabildiğini fark etti. Birden bire toprağın sessizce yuvarlanıp insanın gelişini beklediği o akıl almaz zamanın uzunluğunu bildi. Mevsimlerin nihayetsiz dönüşlerini gördü, Tanrıların toprak üzerindeki ayak seslerini duydu. Ağacın bildiği gibi Emanet de, insanoğlunun zamanın tabiatı hakkında uydurduğu kavramın gerisindeki safsatayı anladı. İnsanoğlu zamanı bölümlere ayırmak zorunda kalmıştı, zamanı başa çıkılabilir parçalara; dönemlere, yüzyıllara, yıllara ve saatlere ayırması gerekmişti. Ama bu ebedi ağaç zamanın tek bir parça olduğunu -aynı olayların sonsuz bir tekrarından ibaret olmayıp da başlangıcından sonuçtaki bir amaca doğru hareket ettiğini anlıyordu. Zamanla başa çıkabilmek için insanoğlunun yapmış olduğu gibi, onu kullanışlı parçacıklara ayırmanın gerçek bir manası yoktu. Bu basit doğruyu söylemek için çağırmıştı ağaç onu buraya. Bu gerçeği kavrayınca ağaç onu dostluk ve sevgiyle kabul etti.

Emanet yavaşça parmaklarının ağacın gövdesinden kayıp ayrılmasına izin verdikten sonra dönüp Beldin'in durduğu yere doğru yürüdü.

"Bu kadar mı?" diye sordu kambur büyücü. "Bütün istediği bu muymuş?"

"Evet. Hepsi bu kadar. Artık dönebiliriz."

Beldin ona dik dik baktı. "Ne dedi?"

"Bu kelimelere dökebileceğin cinsten bir şey değil."

"Dene."

"Şey… yıllara çok önem veriyoruz cinsinden bir şeyler söyledi."

"Çok fazla açıklayıcı oldun Emanet."

Emanet uğraştı, biraz önce öğrenmiş olduğu şeyleri kelimelerle ifade etmenin bir formülünü bulmaya çalıştı. "Her şey kendi vakti gelince olur," dedi sonunda. "Olanlar arasına, bizim yıl dediğimiz zaman diliminden az ya da çok girmesi önemli değildir."

"Nelerden söz ediyoruz?"

"Önemli olaylardan. Eve kadar peşimden gelmek zorunda mısın?"

"Gözümü senden ayırmamam icap ediyor. Mesele bu. Artık

dönüyor musun?”

“Evet.”

“Ben yukarıda olacağım.” Beldin bir kubbe gibi yükselen mavi göğü işaret etti. Titreşerek bir atmaca biçimini aldı ve kanatlarının güçlü bir hareketiyle havaya yükseldi.

Emanet, kendisini kestane rengi aygırın sırtına çekti. Çocuğun dalgın haleti ruhiyesi her nasılsa hayvana da sirayet etmişti; kuzeye, vadisinde yuvalanmış kulübeye doğru ilerlerken, dörtnala gitmiyor, yürüyordu.

Oğlan, düşünceler içinde kaybolmuş, etrafına pek dikkat etmeden güneş içindeki altın rengi otların arasından yavaşça gidiyordu. Bu yüzden, neredeyse burnunun dibine gelene kadar, dallarını etrafa iyice yaymış bir çamın altında duran cüppeli ve kukuletalı sureti fark etmemişti. Suret hafifçe hareket edince irkilerek burnundan soluyan at, çocuğu uyardı.

“Demek ki o sen imişsin,” dedi suret, insana ait denemeyecek bir sesle hırlayarak.

Emanet, atın titreyen boynunu güven verici bir şekilde okşayıp onu sakinleştirerek önündeki kara surete baktı. Bu gölgemsi biçimden yayılan nefret dalgalarını hissedebiliyordu ve bugüne kadar karşılaştığı şeyler içinde en çok *bundan* korkması gerektiğini biliyordu. Yine de, kendisini bile hayretler içinde bırakarak sükûnetini korudu ve korkmadı.

Suret güldü; çirkin, tozlu bir sesti bu. “Sen bir ahmaksın velet,” dedi. “Kork benden çünkü seni katiyetle yok edeceğim gün gelecek.”

“Katiyetle değil,” diye cevap verdi Emanet soğukkanlılıkla. Gölgelere sarınmış şekle yakından baktı ve -karlı tepe başında karşılaşmış olduğu Cyradis’in sureti gibi- bu şeklin aslında *burada* olmadığını, kötülük yüklü nefretini ıssız miller üzerinden, başka bir yerden yolladığını hemen gördü. “Ayrıca,” diye ekledi, “gölgelerden korkmayacak kadar da büyüdüm.”

“Etten kemikten halimizle de rast geleceğiz velet,” diye hırladı gölge, “ve o rastlantıda sen öleceksin.”

“Buna henüz karar verilmedi, öyle değil mi?” dedi Emanet. “O yüzden karşılışacağız -hangimizin kalıp, hangimizin gideceğine karar verilmesi için.”

Kara cüppeli suret, sert bir tıslamayla nefesini içine çekti. “Gençliğinin zevkine var velet,” diye hırladı, “çünkü bütün ömrün

bununla hudutlanacak. Ben galip geleceğim.” Sonra kara suret yok oldu.

Emanet derin bir nefes alarak gökyüzüne, daireler çizen Beldin’e baktı. Atmacanın keskin gözleri dahi ağacın yayılmış dallarını delerek o garip, kukuletalı suretin durduğu yeri göremezdi. Beldin bu karşılaşmadan haberdar olamazdı. Emanet aygırı ayaklarıyla dürttü ve at yalnız ağaçtan eşkin giderek ayrılıp, altın rengi güneş altında eve yollandı.

YEDİNCİ BÖLÜM

KULÜBEDE geçen yıllar, sakin yıllar olmuştu. Belgarath ile Beldin sık sık, uzun süreler için bir yerlere gidiyor ve seyahatten kir pas içinde, yorgun argın geri döndüklerinde, yüzlerinde genellikle aradığı şeyi bulamayan insanların bezgin ifadesi oluyordu. Durnik büyük bir sıklıkla dere kenarında, bütün dikkatini yorgun bir alabalığı, su içinde peşinden birkaç parça kırmızı yün parçası sallanan, tırnak büyüklüğünde cilalı bir metalin yenebilecek bir şey olmasa bile karşı konulamayacak kadar lezzetli olduğu konusunda ikna etme sorununa yöneltmiş olsa da, kulübe ile etrafına, bu binaların sahibinin bir Sendar olduğunu sözlerden daha yüksek haykıran bir şekilde, büyük bir titizlikle bakıyordu. Bahçe parmaklıkları, tabiatları gereğince, zemine göre zigzaglar çizip, kavisler oluştursalar da Durnik, *kendi* parmaklıklarının tamamen dümdüz olması konusunda son derece ısrarcıydı. Herhangi bir engeli *dolanıp* geçme yeteneğine mizaç itibariyle sahip olmadığı belliydi. Böylece, eğer diktiği çitlerin önüne kocaman bir kaya sıkışmışsa, derhal bir parmaklık yapımcısı olmayı bir yana bırakıp, bir kazıcı halini alıveriyordu.

Polgara kendisini tamamen ev işlerine adamıştı. Kulübenin içi kusursuzdu. Kapısının eşiği sadece süpürülmüyor sık sık da fırçayla ovuluyordu. Bahçesindeki fasulye, turp ve lahana karıkları en az Durnik'in çitleri kadar düzgündü ve ayrık otlarının bitmesi kesinlikle yasaktı. Görünüşte bu bitmez tükenmez işlerle uğraşırken yüzüne takındığı ifade hülyalı bir gönül hoşluğuydu; ayrıca

çalışırken çok eski şarkıları mırıldanıyor ve söylüyordu.

Öte yandan Emanet, bu durumda aylaklığa meyletmeye başladı. Bu, tembellik ettiği anlamında değildir; fakat kırlar arasındaki çiftlik binalarının etrafındaki işler son derece can sıkıcı olur, bunlara aynı şeyleri tekrar ve tekrar yapmak da dahildir. Yakacak odun istiflemek Hmanet'in en çok sevdiği eğlencelerden biri değildi. Bahçenin otlarını yolmak da, otlar hemen o akşam yeniden bitiverdiklerinden biraz nafile geliyordu insana. Tabakları kurulamak ise, kendi başlarına bırakıldıklarında da yardım görmeden kuruyabildikleri için tamamen bir ahmaklık gibiydi. Polgara'yı özellikle bu konuda kendi görüşüne çevirmek için biraz gayret sarfetmişti. Güzel büyücü ciddiyetle oğlanın kusursuz mantığını dinlemiş; oğlan tüm konuşma yeteneğiyle, tabakların kurulanma *ihtiyacında* olmadıklarını kendisine tatbikatla izah ederken başıyla onu onaylamıştı. Oğlan göz kamaştıran bir beyanatın katıksız ihtişamıyla sözünü bitirdiğinde ise gülümsemiş, "Evet canım," diyerek amansızca kurulama bezini ona uzatmıştı.

Öte yandan Emanet, pek öyle aralıksız bir zahmet altında eziliyor sayılmazdı. Aslına bakılacak olursa, kestane rengi aygırın sırtında, kulübeyi çevreyelen çayırlarda bir yel kadar özgürce dolaşarak birkaç saat geçirmediği bir gün bile olmuyordu.

Vadinin zamandan azade, altın mahmurluğunun ötesinde dünya, hareketine devam ediyordu. Kulübe her yerden uzak olmasına rağmen, konuklar da gelmiyor değildi. Tabii ki Hettar geçerken sık sık uğruyordu ve bazen yanında uzun boylu, güzel karısı Adara ile küçük oğulları da oluyordu. Kocası gibi Adara da tırnağının ucuna kadar bir Algar'dı; eyer üzerinde de yürür kadar rahattı. Emanet Adara'dan çok hoşlanıyordu. Yüzü her zaman ciddi, hatta asık da görünse, o sakin ifadenin hemen altında, oğlanın bayıldığı, alaycılık dolu, keskin bir zekâ dolanıyordu. Ama işin aslı bu kadar değildi. Kusursuz hatlara ve kaymaktaşı gibi bir cilde sahip uzun boylu, koyu saçlı kızın etrafa yağdığı, Emanet'in bilincinin hemen kıymıklarında dolanıp duran hafif, hassas, güzel bir kokusu vardı. Bu kokunun anlaşılması zor ama yine de garip bir biçimde zorlayıcı bir tarafı vardı. Bir keresinde Polgara bebekle oynarken Adara ile Emanet yakındaki bir tepeye kadar at sürmüşler ve orada kadın Emanet'e kullandığı bu parfümün nereden kaynaklandığını anlatmıştı.

"Garion'un kuzenim olduğunu biliyor musun?" diye sordu güzel Algar ona.

“Evet.”

“Bir keresinde Kaleden atla gezintiye çıkmıştık -her şeyin buz içine hapsolmuş olduğu bir kış günüydü. Otlar kahverengi ve cansızdı; çalılıkların da bütün yaprakları dökülmüştü. Ona büyücülük hakkında sorular sordum; ne olduğu, büyüyle neler yapabileceği hakkında. Büyüye pek inanmıyordum - inanmak istiyordum ama bir türlü inanasım da gelmiyordu. Bir çalı parçası aldı, etrafına kuru otlar sardı; sonra da bunu, tam gözlerimin önünde bir çiçeğe dönüştürdü.”

Emanet başıyla onayladı. “Evet, bu tam Garion’un yapacağı cins bir şey. İnanmana yardımcı oldu mu?”

Kadın gülümsedi. “Hemen değil - en azından tam olarak değil. Bir şey daha yapmasını istiyordum ama o, bunu yapamayacağını söyledi.”

“O neydi?”

Güzel Algar gül gibi kızardıktan sonra güldü. “Hâlâ beni utandırıyor,” dedi. “Gücünü kullanıp Hettar’ın beni sevmesini sağlamasını istemiştim.”

“Ama bunu yapmasına gerek yoktu ki,” dedi Emanet, “Hettar zaten seni seviyordu, öyle değil mi?”

“Şey - bunu fark etmesi için biraz yardıma ihtiyacı vardı. Fakat o gün, kendime çok acıyordum. Kaleye geri dönerken çiçeği unutup, tepenin korunaklı tarafında bırakmıştım. Bir yıl kadar sonra tepenin bütün yamacı alçak çalılarla ve o güzelim minik, lavanta rengi çiçeklerle dolmuştu. Ce’Nedra bu çiçeklere ‘Adara’nın gülü’ diyor; Ariana da henüz iyileştirdiği bir şey bulamadığımız halde bunlarda şifa olabileceği düşüncesinde. Çiçeğin kokusunu seviyorum; üstelik özel bir biçimde de *bana ait;* o yüzden sandıktaki giysilerimin arasına yapraklarını serpiştiriyorum.” Muzip bir edayla gülerek, “Hettar’ı *çok* duygusal yapıyor,” diye ekledi.

“Bunun sadece çiçek yüzünden olduğunu sanmıyorum,” dedi Emanet.

“Belki, ama bu konuda kendimi riske atmayacağım. Eğer bu koku bana bir avantaj veriyorsa, bunu kullanmak konusunda kararlıyım.

“Sanırım, bu manalı bir şey.”

“Aman Emanet,” diye güldü Adara, “sen kesinlikle çok şirin bir çocuksun.”

Hettar ile Adara’nın ziyaretleri sadece toplumsal bir niteliğe

sahip değildi. Hettar'ın babası en yakındaki Alorn hükümdarlardan Algarya Kabile Şeflerinin Başı Ço-Hag, Vadinin sınırları dışındaki dünyada meydana gelen olaylardan Polgara'yı haberdar etmenin kendi sorumluluğunda olduğunu düşünüyordu. Zaman zaman Mallorya imparatoru Kal Zakath'ın Hagga düzlüklerinden Gorut'daki büyük güney ormanına doğru yaptığı amansız yürüyüş ve güney Cthol Murgos'da bir türlü sonu gelmeyen kanlı savaşın gelişimi hakkında raporlar yolluyordu. Batılı Krallar, Zakath'ın Murgo kuzenlerine duyduğu bu anlamsız görünen nefreti anlamakta zorluk çekiyordu. Geçmişte bir zamanlar yaşanan kişisel bir hakaretten söz ediliyordu fakat bu da Taur Urgas ile ilgili bir şeydi ve Taur Urgas Thull Mardu Savaşı'nda ölmüştü. Öte yandan Zakath'ın Murgolara duyduğu düşmanlık, onları yöneten delinin ölmesiyle birlikte ölmemişti; şimdi de Malloryalılarını, belli ki tüm Murgo diyarlarını yok etmek ve insanlık hafızasından Murgoların bir zamanlar var olmuş olduklarına dair bütün izleri silmek için canavarca bir seferberlik içine sürüyordu.

Tolnedra'da, Riva Kraliçesi Ce'Nedra'nın babası XXIII. Ran Borune'nin sıhhati kötüye gidiyordu; Tol Honeth'te kendinden sonra imparatorluk tahtına otaracak bir oğlu olmadığı için imparatorluğun büyük aileleri yerine geçmek için şiddetli bir mücadele içine girmişlerdi. İnanılmaz miktarlarda rüşvet el değiştiriyordu; suikastçılar Tol Honeth caddelerinde geceleri bilenmiş hançerler ve gizlice Nyissa'nın yılan halkından alınmış öldürücü zehirlerin dolu olduğu şişeciklerle birlikte gezinip duruyordu. Öte yandan Honethleri, Vordueleri ve Horbları hayal kırıklığına uğratıp kızdıran kurnaz Ran Borune, Anadile Dükü General Varana'yı kendisine kral naibi olarak atamıştı; lejyonlar üzerindeki hâkimiyeti neredeyse mutlak olan Varana da taht için birbirini yiyen büyük sülalelerin aşırılıklarını durdurmak için sıkı tedbirler almıştı.

Öte yandan Angarakların mahvedici savaşları ile Tolnedra İmparatorluğu'nun Grandükleri arasındaki, bu ilkinden biraz daha az vahşice olan çatışmalar, Alorn Kralları için gelip geçici ilgi alanlarıydı. Kuzeyin hükümdarları Ayı Mezhebinin rahatsız edici dirilişi ve Drasniya Kralı Rhodar'ın sıhhatinin büyük bir hızla kötüleşiyor olduğunun hazin fakat inkâr edilemez gerçeği karşısında daha çok endişeliydi. İri cüssesine rağmen Rhodar, Thull Mardu Savaşı'nı bitiren sefer sırasında hayret verici bir askeri deha olduğunu göstermişti; fakat Ço-Hag şişman Drasniyalı hükümdarda

unutkanlık başladığını ve hatta son birkaç senedir çocuksulaştığını üzülerek rapor etmişti. İri cüssesi nedeniyle artık tek başına ayakta duramıyor ve en önemli devlet törenlerinde bile sık sık uykuya dalıyordu. Tatlı, genç kraliçesi Porenn, tacının üzerine yıktığı yükleri hafifletmek için elinden geleni yapıyordu fakat kendisini tanıyan herkes Kral Rhodar'ın daha uzun süre ülkenin başında kalamayacağını biliyordu.

Sonunda, kuzeyi kimsenin hatırlayamadığı kadar derin karlar ve buzlar içine hapseden kara kışın sonuna doğru, Kraliçe Porenn Vadiye, Polgara'dan Boktor'a gelip şifa hünerini Drasniya kralı üzerinde denemesini rica eden bir mesaj yolladı. Ulak, güneş Ulgo dağlarının üzerine tüm ağırlığıyla çökmüş mor bir bulut yatağına nazlı nazlı batarken, sert bir akşamüstü vardı kulübeye. Kalın samur kürklere iyice sarınmıştı fakat uzun, sivri burnu derin kukuletasının sıcağından çıkarak onu derhal ele vermişti.

"İpek!" diye heyecanla bağırdı Durnik, ufak tefek Drasniyalı kar içindeki avluda atından inerken. "Ta buralarda ne yapıyorsun?"

"Donuyorum aslını soracak olursan," diye cevap verdi İpek. "Umarım içeride yanan koca bir ateşiniz vardır."

"Pol, bak kim gelmiş," diye seslendi Durnik; kapıyı açan Polgara ziyaretçilerine baktı.

"Eee, Prens Kheldar," dedi Pol, sansar suratlı ufak tefek adama bakarak, "Gar og Nadrak'ı tamamen talan ettin de soygunculuğun için yeni bir alan aramaya buralara kadar mı geldin?"

"Hayır," dedi İpek ona, yarı donmuş ayaklarını yere vurarak. "Val Alorn'a giderken Boktor'dan geçme gafletinde bulundum. Porenn bana zulmederek, yolumu uzatmam için beni zorladı."

"İçeri gir," dedi Durnik, ufak tefek Drasniyalıya. "Atına ben bakarım."

İpek, samur kürkünü çıkardıktan sonra ellerini alevlere doğru uzatıp, kemerli şöminenin önünde titreyerek durdu. "Son bir haftadır soğuktan donuyorum," diye homurdandı. "Belgarath nerede?"

"Beldin ile birlikte Doğuda bir yerlere gittiler," diye cevap verdi Polgara, ısınması için yarı donmuş adama bir kupa baharatlı şarap hazırlarken.

"Önemli değil. Aslında seni görmeye gelmiştim. Amcamın iyi olmadığını duydunuz mu?"

Pol evet anlamında başını salladı; kor rengini almış bir demir

çubuk alarak bunu kabarcıklar yaratan bir tıslama sesiyle şarabın içine daldırdı. “Geçen güz Hettar bize bu konuda bir haber getirmişti. Hekimler hastalığına bir isim koyamadılar mı daha?”

“Yaşlılık.” İpek büyük bir minnettarlıkla kupayı Pol’ün elinden alırken omuzlarını silkti.

“Rhodar o kadar da yaşlı değil ki.”

“Fazladan bir sürü yük taşıyor. Bir süre sonra bunlar adamı yorar. Porenn umutsuzluk içinde. Beni, Boktor’a gelip, yapabileceğin bir şey var mı diye bakman için rica ettiğini -yok *yalvardığını*- söylemem için yolladı. Eğer sen gelmezsen Rhodar’ın kazların kuzeyden gelişini göremeyeceğini söylememi istedi.”

“Gerçekten o kadar kötü mü?”

“Ben hekim değilim,” diye cevap verdi İpek, “ama pek iyi görünmüyor; ayrıca aklı gidip geliyor gibi. İştahını bile kaybetmeye başladı; bu her zaman günde yedi öğün yemek yiyen bir adam için kötü bir belirti.”

“Tabii ki geliriz,” dedi Polgara hemen.

“Dur önce ben bir ısınayım,” dedi İpek kederli bir tonda.

Sendarya dağlarından gelip Algarya ovalarında uluyan bir kar fırtınası yüzünden birkaç gün Aldurford’un tam güneyinde oyalanmak zorunda kaldılar. Şanslarına fırtına kopmadan hemen önce hareket halindeki çobanlardan oluşan göçebe bir grubun kamp yerine varmışlar ve çığlıklar atan rüzgârla acımasız karlar içinde geçen günler boyunca misafirperver Algarların arabalarında oturmuşlardı. Sonunda hava açılınca Aldurford’a devam etmişler, nehri geçerek Boktor’a giden kar içindeki çayırlar arasından uzanan geniş yola varmışlardı.

Uykusunu kaçıran endişesi gözlerinin altındaki kara halkalardan belli olmasına rağmen hâlâ güzel görünen Kraliçe Porenn, onları Kral Rhodar’ın cümle kapısında karşıladı. “Ah Polgara,” dedi, minnettarlık ve bir iç ferahlığıyla büyücüyü kucaklarken.

“Sevgili Porenn,” dedi Polgara, endişeden bitmiş ufak tefek Drasniya kraliçesine sarılırken, “Daha erken gelirdik, ama çok kötü bir havaya denk geldik. Rhodar nasıl?”

“Her geçen gün biraz daha zayıflıyor,” diye cevap verdi Porenn sesinde bir ümitsizlikle. “Artık Kheva bile onu yoruyor.”

“Oğlunuz mu?”

Porenn başıyla onayladı. “Drasniya’nın bir sonraki kralı. Henüz altı yaşında - tahta çıkamayacak kadar küçük.”

“Neyse, bir bakalım, bunu geciktirmek için neler yapabiliriz.”

Lâkin Kral Rhodar, İpek’in yorumlarının düşündürdüğünden de kötü çıkmıştı. Emanet Drasniya Kralı’nı kıvrak zekâlı, görünüşte bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiye sahip şişman, neşeli bir adam olarak hatırlıyordu. Şimdi ise halsizdi; kül renkli teni kırış kırıştı. Ayağa kalkamıyordu; belki daha da ciddisi, uzandığında nefesi mutlaka ağrı veriyor, boğulur gibi oluyordu. Bir zamanlar uykudaki bir orduyu uyandıracak kadar gür olan sesi zayıf, şikâyetçi bir vızıltı halini almıştı. İçeri girdiklerinde yorgun bir edayla hafifçe gülümsemişti fakat birkaç dakika süren sohbetten sonra yeniden uykuya daldı.

“Sanırım onunla yalnız kalmam icap edecek,” dedi Polgara diğerlerine kesin, etkili bir sesle; fakat İpek’e attığı kaçamak bakıştan, hasta hükümdarın iyileşmesi için pek bir umut görmediği belliydi.

Rhodar’ın odasından çıktığında yüzündeki ifade ciddiydi.

“Eee?” diye sordu Porenn, gözlerinde korkuyla.

“Açık açık konuşacağım,” dedi Polgara. “Gerçeği senden saklayamayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz birbirimizi. Nefes alış verişini biraz kolaylaştırabilirim, rahatsızlıklarını da biraz azaltabilirim. Onu daha uyanık -kısa süreler için daha uyanık-tutacak bazı şeyler var ama bunları çok nadiren kullanmalıyız, belki verilmesi gereken bazı çok önemli karar olduğunda falan.”

“Ama onu iyileşliremezsin, öyle mi?” Porenn’in sakin sesinden, gözyaşlarını zor tuttuğu anlaşılıyordu.

“Bu iyileştirilebilecek bir durum değil Porenn. Bedeni yıpranmış. Yıllardır kendisini yiyerek öldürdüğünü söyleyip duruyordum. En az üç normal insan ağırlığında. İnsanın kalbi bu kadar ağırlığı taşımak için yaratılmamış ki. Son birkaç yıldır düzenli bir hareketi de olmadı; uyguladığı beslenme düzeni de bir insanın uygulayabileceği en kötü seçimdi.”

“Büyü kullanabilir misin?” diye sordu Drasniyalı kraliçe çaresizlik içinde.

“Porenn, onu yeni baştan yaratmak icap eder. Artık hemen hemen hiçbir organı görevini yerine getiremiyor. Büyü bir işe yaramaz. Çok üzgünüm.”

İki koca gözyaşı Kraliçe Porenn’in gözlerine doldu. “Ne kadar?” diye sordu, fısıltıdan ancak biraz daha yüksek çıkan bir sesle.

“Birkaç ay -en fazla altı.”

Porenn başını salladı; sonra yaşarmış gözlerine rağmen, çenesini cesur bir edayla kaldırdı. “Yeterince güçlü olduğunu düşündüğünde, aklını açacak olan o iksirlerden vermeni istiyorum ona. Onunla konuşmamız gerek. Yapılması gereken bazı ayarlamalar var -hem oğlumuzun hem de Drasniya’nın geleceği için.”

“Tabii Porenn.”

O uzun ve zalim kışın acı soğuğu birkaç gün sonra aniden kırılıverdi. Gece boyunca Çerek Körfezi’nden ılık bir rüzgâr eserek sağanak halinde rüzgârlı yağmurlar getirip, geniş Boktor bulvarlarına yığılmış karları ıslak, kahverengi buzlu sulara dönüştürdü. Emanet ile Drasniya tahtının varisi Prens Kheva hava koşullarındaki bu ani değişme yüzünden kendilerini saraya hapsolmuş buldular. Taht varisi Prens Kheva kara saçlı, ciddi yüzlü gürbüz bir oğlan çocuğuydu. Babası Kral Rhodar gibi Kheva da kırmızı renge düşkündü ve âdet olduğu üzre o renkte kadife yelek ile pantolon giyiyordu. Emanet prensten beş yaş kadar daha büyük olduğu halde, ikisi neredeyse hemen arkadaş oluvermişlerdi. Birlikte rengârenk boyanmış tahta bir topu, uzun taş merdivenlerden yuvarlamanın muazzam eğlencesini keşfettiler. Ama zıplayan top baş uşağın elindeki gümüş tepsiyi düşürünce kesin bir dille kendilerinden başka bir eğlence bulmaları istendi.

Bir süre sarayın yankılı mermer hollerinde, Kheva parlak kırmızı kadifeleri, Emanet de dayanıklı köylü kahverengileri içinde sonunda büyük balo salonuna varıncaya kadar dolandılar. Devasa salonun bir ucunda, ortasına koyu kırmızı halı döşenmiş geniş mermer bir merdiven sarayın üst katlarından aşağıya iniyordu ve bu heybetli merdivenin her iki yanında da pürüzsüz mermerden tırabzanlar vardı. İki oğlan, bu ikiz tırabzanlara şöyle bir tartarak baktılar; her ikisi de o kaygan mermerin muazzam potansiyelini hemen fark etmişlerdi. Balo salonunun her iki tarafında, boydan boya cilalı sandalyeler vardı ve her sandalyeye kadife minderler yerleştirilmişti. Oğlanlar tırabzanlara baktılar. Sonra minderlere baktılar. Sonra her ikisi birden dönerek, bir muhafız ya da saray çalışanının, balo salonunun arkasındaki geniş, çift kapısı civarında olup olmadığından emin olmak için etrafı yokladılar.

Emanet ihtiyatla kapıları kapattı; sonra Prens Kheva ile birlikte işe koyuldular. Bir sürü sandalye ve bir sürü kırmızı minder vardı. Bu minderler, mermer merdiven tırabzanlarının altına iki tümsek halinde yığıldıklarında heybetli bir çift tepe oluşturmuşlardı.

“Eee?” dedi Kheva her şey hazır edilince.

“Sanırım artık yapabiliriz,” diye cevap verdi Emanet.

Birlikte merdivenleri tırmandılar; sonra aşağıdaki balo salonunun beyaz mermer zeminine doğru tüm ihtişamıyla inen pürüzsüz, serin tırabzanlara bindiler.

“Haydi!” diye bağırdı Kheva ve ikisi birlikte kaymaya başladılar; kaydıkça inanılmaz bir hız kazanmışlar ve kendilerini beklemekte olan minder yığınlarına yumuşak gümbürtülerle inmişlerdi.

Zevkle kahkahalar atan iki oğlan kaymak için tekrar ve tekrar merdivenlerden yukarı koştu. Her şey hesaba katılacak olursa, minderlerden birinin dikişleri açılıp da büyük balo salonunun sakin havasını yavaşça uçuşan kaz tüyüyle dolduruncaya kadar akşamüstü gayet iyi geçti. Tabiidir ki işte tam o anda, Polgara onlara bakmaya geldi. Her nasılsa hep öyle olurdu. Bir şey kırıldığında, döküldüğünde ya da devrildiğinde yetkili biri peydahlanıverirdi. İnsanın ortalığı derleyip toplayacak vakti hiç olmazdı; o yüzden bu tür durumlar her zaman için mümkün olan en kötü şekilde görünürdü dışarıdan bakanlara.

Balo salonunun öbür yandaki çifte kapısı açıldı ve mavi kadifeler içinde kraliçeler kadar güzel olan Polgara içeri adım attı. Merdivenlerin dibinde, minder yığınlarının ortasında, etraflarına kaz tüyleri nazlı bir tipi gibi yağarken suçlu suçlu oturan çifte bakarken yüzü ciddiydi.

Emanet olduğu yere sinerek, nefesini tuttu.

Polgara kapıyı usulca ardından kapattı, yavaşça onlara doğru yürüdü; topukları mermer zeminde uğursuzca yüksek bir ses çıkartıyordu. Balo salonunun iki yanına dizilmiş, çıplak sandalyelere baktı. Mermer tırabzanlara baktı. Kuş tüyleri üzerlerine çöken oğlanlara baktı. Ve sonra, hiç beklenmedik bir şekilde gülmeye başladı; bomboş salonu tümüyle dolduran canlı, sıcak, coşkun bir kahkahaydı bu.

Emanet, onun bu tepkisi yüzünden kendisini biraz ihanete uğramış gibi hissetti. Kheva ile birlikte yoldan çıkıp başlarını belaya sokmuşlar ve o, bunun karşısında sadece gülmüştü. Ne azar vardı, ne iğneliyici bir çıkışma; kahkahadan başka bir şey yoktu. Kesinlikle bu laubaliliğin yersiz olduğunu, Pol’ün durumu gerektiği şekilde ciddiye almadığının bir belirtisi olduğunu hissetti. Bütün olup biten hakkında birazcık burukluk duydu. Pol’ün kendisinden sakındığı azan *hak etmişti* o.

“Burayı temizleyeceksiniz, değil mi?” diye sordu Pol.

“Elbette Leydi Polgara,” diye temin etti onu Kheva hemen. “Biz de tam toplayacaktık zaten.”

“Mükemmel Haşmetmeapları,” dedi Pol, dudaklarının kenarları hâlâ titreyerek. *“Bütün* tüyleri toplamaya çalışın.” Sonra, kahkahasının hafif yankısını arkasında havada öylece asılı bırakıp dönerek balo salonundan çıktı.

Bundan sonra oğlanlar yakından izlendi. Çok belirgin bir şey yoktu; her zaman için, işler çığrından çıkmadan önce onlara dur diyecek birileri bulunuyordu etrafta, o kadar.

Bir hafta kadar sonra, yağmurlar geçip, caddelerdeki buzlu karın çoğu eridiğinde, Emanet ile Kheva halı kaplı bir odada yere oturmuş, tahta bloklardan bir kale yapıyorlardı. Pencere yakınındaki bir masada parlak siyah kadifeler içinde son derece şık giyinmiş İpek, o sabah işlere bakmak için Gar og Nadrak’ta kalan ortağı Yarblek’ten almış olduğu bir mesajı dikkatle okuyordu. Öğleye doğru odaya bir uşak girerek sansar suratlı ufak tefek adamla kısa bir görüşme yaptı. İpek başıyla onaylayarak ayağa kalktı ve oğlanların oyun oynadıkları yere geldi. “Beyler temiz hava almaya ne dersiniz?” diye sordu onlara.

“Elbette,” diye cevap verdi Emanet, ayağa kalkarak.

“Ya sen kuzen?” diye sordu İpek, Kheva’ya.

“Elbette Asaletmeapları,” dedi Kheva.

İpek güldü. “O kadar resmi olmamız şart mı Kheva?”

“Annem, her zaman insanlara doğru şekilde hitap etmem gerektiğini söylüyor,” diye açıkladı Kheva, ciddiyetle. “Sanırım bunu alışmam için falan istiyor.”

“Annen burada değil,” dedi İpek çocuğa, şeytanca, “o yüzden biraz sözden çıkmaktan zarar gelmez.”

Kheva huzursuzca etrafına bakınarak, “Sence bunu yapmalı mıyız?” diye fısıldadı.

“Bu konuda hiç şüphem yok,” diye cevap verdi İpek. “Biraz hile yapmak senin için iyidir. İnsanın görüş açısının genişlemesine neden olur.”

“Sen sık sık hile yapar mısın?”

“Ben mi?” İpek hâlâ gülüyordu. “Her zaman kuzen. Her zaman. Haydi gidip kendimize pelerin bulalım ve şehri şöyle bir dolanalım. Haberalma servisinin karargâhına gitmem icap ediyor; bugün sizin bakıcınız olarak atandığıma göre, ikiniz de yanımda gelseniz fena olmaz.”

Dışarıdaki hava serin ve rutubetliydi; rüzgâr da onlar Boktor'un kaldırım taşı döşeli sokaklarından geçerken pelerinlerini bacaklarına kırbaç gibi çarpacak kadar canlıydı. Drasniya başkenti dünyanın belli başlı ticari merkezlerinden biriydi ve caddeler her ırktan insanla dolup taşıyordu. Zengin giyimli Tolnedralılar sokak köşelerinde makul kahverengi giysiler içindeki ciddi yüzlü Sendarlarla konuşuyorlardı. Rengârenk giyinmiş, zengin mücevherler içindeki Dransniyalılar deri giysili Nadraklarla pazarlık ediyordu; hatta peşlerinde, mallarla dolu ağır denkler taşıyan geniş sırtlı Thullu hamallarıyla kara giysili birkaç Murgo bile rüzgârlı sokakları arşınlıyordu. Tabii ki hamallar da, hiç yok olmayan casuslar tarafından ihtiyatlı bir mesafeden izleniyorlardı.

"Sevgili, sinsi Boktor," diye başladı söze İpek mübalağayla, "karşılaştığın her iki kişiden birinin casus olduğu belde."

"Bunlar casus mu?" diye sordu Kheva, adamlara hayret dolu bir ifadeyle bakarak.

"Elbette ki öyleler, Haşmetmeapları." İpek yeniden güldü. "Drasniya'daki herkes casustur - ya da olmak ister. Bu bizim ulusal sanayimiz. Bunu bilmiyor muydun?"

"Şey… sarayda epey casus olduğunu biliyordum ama sokaklarda olacağını tahmin edemezdim."

"Neden sarayda casus olsun?" diye sordu Emanet merakla.

Kheva omuzlarını silkti. "Herkes, herkesin ne yaptığını bilmek istiyor. Ne kadar önemliysen, o kadar fazla insan seni izliyor."

"Seni izleyen var mı?"

"Altı tanesini biliyorum. Herhalde birkaç tane daha vardır - ve labii ki her casus da başka bir casus tarafından izleniyor."

"Ne tuhaf bir yer," diye mırıldandı Emanet.

Kheva güldü. "Bir keresinde üç ya da dört yaşlarındaydım, merdivenlerin altında gizlenecek bir yer bulup orada uyuya kaldım. Zamanla, saraydaki bütün casuslar beni bulmak için yapılan aramaya katılmıştı. Kaç tane olduklarını görseydin şaşardın."

Bu kez İpek, kahkahalarla güldü. "Bu gerçekten de çok kötü bir larz kuzen," dedi. "Kraliyet ailesi üyelerinin casuslardan gizlenmemeleri icap eder. Bu onları çok üzüyor. İşte oradaki bina." Caddenin sakin bir köşesinde bulunan büyük, taş depoyu gösterdi.

"Ben de karargâhın, hep akademi ile aynı binada olduğunu zannederdim," dedi Kheva.

"Onlar *resmi* bürolar kuzen. Burası ise işlerin yapıldığı yer."

Depoya girerek, kutular ve balyalarla dolu mağaramsı bir odadan işçi kıyafeti giymiş, iri yarı bir adamın dayandığı küçük, açık bir kapıya doğru gittiler. Adam İpek'e bakar bakmaz eğilerek, yolu açmak için yana çekildi. Eski püskü görünümlü o kapının ardında geniş, güzelce aydınlatılmış, duvar kenarlarında üzeri parşömenlerle dolu bir düzine kadar masa bulunan bir oda vardı. Her masada dört beş kişi oturmuş, önlerindeki belgelere bakıyorlardı.

"Ne yapıyorlar böyle?" diye sordu Emanet merakla.

"Bilgi ayıklıyorlar," diye cevap verdi İpek. "Dünyada olup da, zamanla bu odaya gelmeyen çok az hadise vardır büyük bir ihtimalle. Eğer gerçekten merak ediyorsak, etraftakilere sorarak bu sabah Arendiya Kralı'nın kahvaltıda ne yediğini öğrenebiliriz. Biz oradaki odaya gideceğiz." Odanın öte yanındaki, sağlam görünüşlü kapıyı işaret etti.

Kapının ardındaki bölüm sade, hatta çıplaktı. Bir masa ile dört sandalye vardı sadece -başka bir şey yoktu. Masadaki sandalyelerden birinde oturan adam siyah pantolon ve inci grisi yelek giymişti. Kurumuş bir kemik kadar zayıftı ve burada, kendi adamlarının arasında bile, üzerinde, iyice gerilmiş bir yay hissi vardı. "İpek," dedi kısaca başıyla selam vererek.

"Cirit," diye cevap verdi İpek. "Beni mi görmek istedin?"

Masadaki adam oğlanlara baktı. Başını hafifçe Kheva'ya doğru eğerek, "Haşmetmeap," dedi.

"Kont Khendon," diye cevapladı prens kibar bir selamla.

Oturmakta olan adam, boş boş duran parmakları hafifçe seyirirken İpek'e baktı.

"Kont," dedi Kheva, neredeyse özür dilemesine, "annem bana gizli lisanı öğretti. Ne söylediğinizi biliyorum."

İpek'in Cirit dediği adam pişman olmuş gibi bir ifadeyle ellerininin hareketini durdurdu. "Kendi kazdığım tuzağa kendim düştüm galiba," dedi. Şöyle bir zihninde tartarak Emanet'e baktı.

"Bu Emanet, Polgara ile Durnik'in yetiştirdikleri oğlan," dedi İpek ona.

"Ah," dedi Cirit, "Taş'ın taşıyıcısı."

"Eğer özel bir şey konuşacaksanız Kheva'yla ben dışarda bekleyebiliriz," diye teklif etti Emanet.

Cirit bu konuda düşündü. "Sanırım buna gerek olmayacak," diye karar verdi sonunda. "Herhalde dikkatli olacağınız konusunda

ikinize de güvenebilirim. Oturun beyler.” Diğer üç sandalyeyi işaret etti.

“Ben emekliye ayrılmış sayılırım Cirit,” dedi İpek ona. “Şu sıralar beni oyalayan epeyce iş var.”

“Senden şahsen bir işe bulaşmanı istemeyecektim,” diye cevap verdi Cirit. “Senden bütün istediğim, girişimlerinden birinde birkaç yeni çalışanı işe alman.”

İpek ona merakla baktı.

“Kuzey Kervan Yolu’ndan, Gar og Nadrak’a mal yolluyorsun,” diye devam elti Cirit. “Hudut yakınlarında, sınırı geçmek için geçerli bir nedenleri olmayan yabancılardan şiddetle kuşku duyan birkaç köy var.”

“Sen de *benim* kervanlarımı, adamlarının o köylerde kalmalarını mazur göstermek için kullanacaksın,” diye tamamladı adamın sözünü İpek.

Cirit omuzlarını silkti. “Bu pek alışılmadık bir şey değil.”

“Doğu Drasniya’da seni bu kadar ilgilendiren neler olup bitiyor?”

“Taşrada her zaman olan şeyler.”

“Ayı Mezhebi mi?” diye sordu İpek kulaklarına inanamayarak. “Zamanınızı *onlarla* mı harıcıyorsunuz?”

“Son zamanlarda çok garip hareket ediyorlar. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

İpek, tek kaşını kaldırarak ona baktı.

“İstersen sadece merak de.”

O zaman İpek’in bakışları çok sertleşti. “Yo, hayır. Beni *o* kadar kolay yakalayamazsın dostum.”

“Yani hiç mi merak etmedin?”

“Hayır. İşin aslı hiç merak etmiyorum. Ne kadar kurnazca kurulursa kurulsun, yeminize takılıp sizin o keşif gezilerinizden biri için kendi işlerimi ihmal etmeye hiç niyetim yok. Başımı kaşıyacak vaktim yok Cirit.” Gözleri hafifçe kısıldı. “Neden Avcı’yı yollamıyorsun?”

“Avcı başka bir yerde meşgul İpek; üstelik Avcı’nın kim olduğunu bulmaya çalışmaktan da vazgeç.”

“Denemeye değer. Aslında hiç ilgilenmiyorum, bir parçacık bile.” Kollarını hoşgörüsüzce kavuşturarak sandalyesinde dimdik oturdu. Öte yandan uzun, sivri burnu seyiriyordu. “‘Garip davranmak’ derken neyi kastettin?” diye sordu biraz sonra.

“İlgilenmediğini zannetmiştim.”

“İlgilenmiyorum,” diye tekrarladı İpek telaşla. “Gerçekten ilgilenmiyorum.” Öte yandan burnu daha da fazla seyirmeye başlamıştı. Hiddetlenerek ayağa kalktı. “İşe almamı istediğin adamların isimlerini ver,” dedi aniden. “Ne yapabileceğime bir bakayım.”

“Elbette Prens Kheldar,” dedi Cirit uysallıkla. “Eski memuriyetinize olan sadakatinizi takdir ediyorum.”

Emanet, İpek’in büyük, dış odada söylediği bir şeyi hatırladı. “İpek, hemen hemen her konudaki bilginin bu binaya getirildiğini söylemişti,” dedi Cirit’e.

“Bu biraz abartılı sayılabilir ama elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz.”

“O halde belki de Zandramas hakkında bir şeyler duymuşsunuzdur.”

Cirit ona boş boş baktı.

“Bu Belgarion ile benim duyduğumuz bir şey,” diye açıkladı Emanet. “Belgarath da bunu merak ediyor. Belki siz duymuşsunuzdur diye düşündüm.”

“Duyduğumu söyleyemeyeceğim,” diye itiraf etti Cirit. “Ama tabii Darshiva’dan çok uzaktayız.”

“Darshiva ne?” diye sordu Emanet.

“Doğu Mallorya’daki eski Melcene İmparatorluğu’nun prensliklerinden biri. Zandramas bir Darshiva ismidir. Bunu bilmiyor muydun?”

“Hayır. Bilmiyordum.”

Kapı hafifçe vuruldu.

“Buyrun?” dedi Cirit.

Kapı açıldı ve on dokuz, yirmi yaşlarında genç bir hanım girdi içeri. Saçları bal rengi, gözleri yumuşak, altın parlaklığında bir kahverengiydi ve sade görünüşlü gri bir elbise giyiyordu. Yüzündeki ifade ciddiydi ama her iki yanağında da birer gamzenin hafif belirtisi vardı. “Amca,” dedi, sesinde onu karşı konulmaz bir biçimde çekici kılan bir çeşit titreşim vardı.

Cirit’in zayıf ve sert hatlı yüzü gözle görülür şekilde yumuşadı. “Efendim Liselle?” dedi.

“Bu küçük Liselle mi?” diye hayretle hafifçe bir bağırdı İpek.

“Artık pek o kadar küçük değil,” dedi Cirit.

“Onu son gördüğümde saçları hâlâ örgülüydü.”

“Birkaç yıl önce örgülerini tarayarak açtı,” dedi Cirit inceden inceye alay ederek, “ve bak altından neler çıktı.”

“Bakıyorum,” dedi İpek takdirle.

“İstediğin raporlar amca,” dedi kız, masaya bir deste parşömen bırakarak. Sonra Kheva’ya dönüp ona inanılmaz bir zarafetle reverans yaparak, “Haşmelmeap,” diye selamladı oğlanı.

“Kontes Liselle,” diye cevap verdi minik prens hafif bir selamla.

“Ve Prens Kheldar,” dedi kız sonra.

“Çocukken seninle hiç de böyle resmi değildik,” diye itiraz etti İpek.

“Ama artık çocuk değilim Asalelmeapları.”

İpek, Cirit’e baktı. “Küçük bir kızken, burnumu çekerdi.”

“Ama o kadar uzun ve ilginç bir burun ki,” dedi Liselle. Sonra gülümsedi ve gamzeleri aniden canlanıverdi.

“Liselle burada bize yardım ediyor,” dedi Cirit. “Birkaç aya kadar akademiye girecek.”

“Casus mu olacaksın?” diye sordu İpek inanamayarak.

“Bu bir aile mesleği Prens Kheldar. Annem de babam da casustu. Bakın, amcam da bir casus. Bütün arkadaşlarım casus. Ben nasıl başka bir şey olayım?”

İpek, biraz muvazenesini kaybetmiş gibi göründü. “Her nedense, pek uygun görünmüyor sanki.”

“Bunun anlamı da benim oldukça başarılı olacağımdır, öyle değil mi? Siz, bir casusa *benziyorsunuz* Prens Kheldar. Ben benzemiyorum, o yüzden benim sizin kadar çok derdim olmayacak.”

Kızın cevapları zekice, hatta biraz, şımarıkça da olsa, Emanet onun sıcak, kahverengi gözlerinde, muhtemelen İpek’in göremediği bazı şeyler görebiliyordu. Kontes Liselle’in artık erişkin bir kız olması gerçeğine rağmen, belli ki İpek onu küçük bir kız gibi - burnunu çekiştiren küçük bir kız gibi görüyordu. Öte yandan kızın *ona* bakışı, küçük bir kızın bakışı değildi; Emanet kızın birkaç yıldır, İpek ile erişkin olarak karşılaşmak için fırsat beklemiş olduğunu fark etti. Emanet tebessümünü gizlemek için ağzını eliyle örttü. Açıkgöz Prens Kheldar’ı, *çok* ilginç günler bekliyordu.

Kapı bir daha açıldı, belirsiz bir adam içeri girerek hızla masaya gitti ve Cirit’e bir şeyler fısıldadı. Emanet adamın yüzünün solgun olduğunu fark etti, elleri de titriyordu.

Cirit'in yüzü asıldı; içini çekti. Öte yandan, hiçbir bir duygusunu açık etmedi. Ayağa kalktı, masayı dolandı. "Haşmetmeap," dedi Prens Kheva'ya resmi bir dille, "sanırım derhal saraya dönmeniz icap ediyor."

İpek ile Liselle, ikisi birden hitabın değiştiğini fark ederek, dikkatle Drasniya Haberalma Şefine baktılar.

"Sanırım hepimiz Krala, saraya kadar refakat etmeliyiz," dedi Cirit hüzünle. "Annesine taziyelerimizi bildirerek, ona bu en kederli saatinde elimizden geldiğinde destek olmalıyız."

Drasniya Kralı, Haberalma Şefine baktı; gözleri faltaşı gibi açılmış, dudakları titriyordu.

Emanet, kibarca küçük oğlanın elini tutarak, "Gitsek iyi olacak Kheva," dedi. "Annenin şu anda sana çok ihtiyacı vardır."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ALORYA KRALLARI, Kral Rhodar'ın cenaze töreni ve daha sonra oğlu Kheva'nın taç giyme töreni için Boktor'da toplandı. Böyle bir toplantı, tabiidir ki, gelenekseldi. Kuzeydeki uluslar yüzyıllar geçtikçe bir dereceye kadar birbirlerinden uzaklaşmış olsalar bile, yine de Alornlar köklerindeki tek krallıkta, beş bin yıl önceki puslu bir geçmişte yaşamış olan Kral Ayıcüsseli Çerek'i hiç unutmamışlar ve bu tür hüzünlü zamanlarında kardeşlerini gömmek için bir araya gelmişlerdi. Kral Rhodar diğer uluslar tarafından da çok sevilip sayıldığı için Çerek Anheg, Algaryalı Ço-Hag ve Rivalı Belgarion'la Sendarya'dan Fulrach, Arendiya'dan Korodullin ve hatta Gar og Nadrak'tan kararsız Drosta lek Thun bile katılmışlardı törene. Bunlara ek olarak İmparator XXIII. Ran Boruııe'nin temsilcisi olarak General Varana ile Nyissa Kraliçesi Salmissra'nın sarayının Baş Hadımağası Sadi de hazır bulunuyorlardı.

Alorn Kralları'nın defin işlemi ciddi bir meseledir ve sadece diğer Alorn hükümdarların bulunabileceği bazı törenleri kapsar. Bununla birlikte, bu kadar kral ve yüksek mevkideki memurun bir araya geldiği bir durumda her şeyin törensel olması mümkün değildir. Kaçınılmaz olarak, sarayın koyu renk örtülerle perdelenmiş koridorlarında yapılan sessiz tartışmaların ana kaygısı politikaydı.

Koyu renk giysiler içerisinde sessizce duran Emanet, cenazeyi takip eden o günlerde, bir araya gelmiş bu küçük toplulukların birinden diğerine gidip duruyordu. Kralların hepsi onu tanıyordu ama her nedense varlığı kimsenin dikkatini çekmiyordu; eğer durup

da onun artık Mishrak ac Thull seferinde tanımış oldukları küçük oğlan çocuğu olmadığı gerçeğini düşünecek olsalar duyamayacağı bir sürü konuşmaya, bu sayede tanık olmuştu.

Alorn Kralları -Belgarion her zamanki mavi yelek ve pantolonu, kaba görünüşlü Anheg buruşuk mavi kaftanı ve yan yatmış tacı, alçak sesli Ço-Hag ise gümüş ve siyah renkleri içinde- sarayın geniş hollerinin birinin samur perdeli pervazında birlikte duruyordu.

"Porenn'in kral naibi gibi bir görev üstlenmesi gerekiyor," dedi Garion. "Kheva henüz altı yaşında; o işlerin başına geçecek kadar büyüyünceye kadar birinin işleri yürütmesi gerekir."

"Bir *kadın* mı?" dedi Anheg, donakalarak.

"Anheg, yine *aynı* şeyi mi tartışacağız?" diye sordu Ço-Hag nezaketle.

"Ben başka bir seçenek göremiyorum Anheg," dedi Garion en ısrarcı tutumuyla. "Kral Drosta'nın, Drasniya tahtına çocuk bir kralın geçecek olması ihtimali karşısında ağzının suları akıyor. Eğer burada adam gibi birini işin başına bırakmazsak, bizler daha evlerimize varmadan onun askerleri hudut boylarına saldırmaya başlar."

"Fakat Porenn çok ufak tefek," diye karşı çıktı Anheg mantıksızca, "ve çok güzel. Bir krallığı nasıl yönetebilir ki?"

"Muhtemelen çok iyi yönetir," diye cevap verdi Ço-Hag, sakat bacaklarındaki ağırlığı dikkatle bir bacağından diğerine vererek. "Rhodar tamamen ona bağımlıydı; sonuç olarak Grodeg'den kurtulmamıza neden olan plan da *onun* planıydı."

"Drasniya'da, yetkiyi eline alabilecek kadar yetenekli olan diğer tek kişi de Kont Khendon," dedi Garion Çerek Kralı'na. "Cirit dedikleri adam. Drasniya Haberalma Şefinin tahta oturup emirler vermeye başlamasını ister misiniz?"

Anheg omuzlarını silkti. "Bu berbat bir düşünce. Ya Prens Kheldar?"

Garion ona bakakaldı. "Ciddi olamazsın Anheg," dedi kulaklarına inanamayarak. "İpek kral naibi mi olacak?"

"Haklı olabilirsiniz," diye teslim oldu Anheg bir an düşündükten sonra. "İpek birazcık güvenilmez sayılır, öyle değil mi?"

"Biraz mı?" diye güldü Garion.

"O halde anlaştık mı?" diye sordu Ço-Hag. "Porenn olacak, tamam mı?"

Anheg homurdandı fakat sonunda kabul etti.

Algar Kralı, Garion'a döndü. "Muhtemelen bildiriyi senin sunman gerekecek."

"Benim mi? Benim Drasniya'da bir yetkim yok ki."

"Sen Batının Hükümdarısın," diye hatırlattı Ço-Hag ona. "Porenn'in naipliğini tanıdığını beyan et ve bunu sorgulayan veya onun sınırlarını ihlal eden herkesin *sana* hesap vermesi gerektiğini bildir.

"Bu, Drosla'yı uzak tutar." Anheg fena halde kıkırdadı. "Senden neredeyse 'Zakath'tan korktuğundan daha çok korkuyor. Büyük bir ihtimalle senin alevler içindeki kılıcının kaburgalarını deştiğine dair kâbuslar görüyordur."

Başka bir koridorda, Emanet General Varana ve Hadımağası Sadi'yle karşılaştı. Sadi, Nyissalıların benekli, yanardöner ipek cüppelerinden giymiş, general ise omuzlarında altın rengi geniş süs şeritlerinin bulunduğu gümüş rengi Tolnedra kaftanına bürünmüştü.

"Yani, resmileşti öyle mi?" dedi Sadi o garip kontralto sesiyle, bir yandan generalin kaftanını süzerken.

"Ne?" diye sordu Varana ona. General demir kırı rengi saçlara, hafifçe alaycı bir yüz ifadesine sahip heybetli bir adamdı.

"Sthiss Tor'da, Ran Borune'nin sizi evlat edindiği yolunda söylentiler duymuştuk."

"Tedbiren." Varana omuzları silkti. "İmparatorluğun belli başlı sülaleleri, taht kavgaları yüzünden Tolnedra'yı parçalamaya başlamıştı. Ran Borune, olayları yatıştırmak için harekete geçmek zorundaydı."

"O öldüğü zaman tahta sen geçeceksin ama, öyle değil mi?"

"Göreceğiz," diye cevap verdi Varana kaçamak bir şekilde. "Haşmetmeaplarının daha yıllarca yaşamasını temenni edelim."

"Tabii," diye mırıldandı Sadi. "Veliahtların gümüş rengi kaftanı size pek yakışmış ama sevgili Generalim." Uzun parmaklı eliyle, traşlanmış kellesini sıvazladı.

"Teşekkür ederim," dedi Varana hafifçe eğilip selam vererek. "Peki Salmissra'nın sarayındaki işler ne alemde?"

Sadi, alaylı bir edayla güldü. "Her zamanki gibi. Birbirimize karsı entrikalar, dolaplar çeviriyoruz, olanları görmezden geliyoruz ve mutfaklarımızda hazırlanan bütün yemekler, kırıntılarına kadar zehirle tatlandırılıyor."

"Böyle bir âdetiniz olduğunu duymuştum," dedi Varana. "Böylesine öldürücü bir atmosferde nasıl hayatta kalabiliyorsunuz?"

“Sinirlerimiz gergin olarak,” diye cevap verdi Sadi, yüzünü ekşiterek. “Hepimiz sıkı bir rejimdeyiz. Rutin olarak bilinen her zehire karşı, bilinen her panzehiri alırız. Zehirlerin bir kısmı çok da lezzetlidir. Öte yandan panzehirlerin tadı pek kötü olur.”

“İktidarın bedeli, sanırım.”

“Gerçekten öyle. İmparator sizi varisi ilan edince Toledra’daki diğer grandükler ne yaptı?”

Varana güldü. “Çığlıklarının Arendiya sınırındaki Perili Orman’dan yankılanışını duyabilirdiniz.”

“Zamanı gelince birkaç kelleyi koparmak zorunda kalabilirsiniz.”

“Mümkündür.”

“Tabii ki bütün lejyonlar size sadık…”

“Lejyonlar beni çok rahatlatıyor.”

“Galiba sizden hoşlandım General Varana,” dedi kafası traş edilmiş Nyissalı. “Eminim sizinle ben, ortak çıkarları olan bir anlaşmaya varabileceğiz.”

“Ben her zaman için komşularımla iyi geçinmeye çalışırım Sadi,” diye kabul etti Varana kendinden emin bir tavırla.

Başka bir koridorda Emanet pek garip bir uyum içinde olan bir grupla karşılaştı. Sade, iş giysisi kahverengisine benzeyen bir tonda giyinmiş olan Sendarya Kralı Fulrach, Arendiya’nın mor giysili Kralı Korodullin ve üzeri bol ziynetli, hastalıklı sarı renkte bir yelek giymiş, pul pul yüzlü Drosta lek Thun ile konuşuyordu.

“Kral naipliği hakkında bir şey duydunuz mu?” diye sordu sıska Nadrak Kralı tiz sesiyle. Drosta’nın gözleri pörtlemiş çiçek bozuğu yüzünden sanki fırlamış gibi görünüyordu; üstelik hiç yerinde duramıyordu.

“Kraliçe Porenn’in genç krala yol göstereceğini zannediyorum,” diye tahmin yürüttü Fulrach.

“Bir kadını görev başına getirecek halleri yok herhalde,” diye alay etti Drosta. “Alornları tanırım, kadınları her zaman insandan aşağı görürler.”

“Porenn pek diğer kadınlar gibi değildir,” diye dikkat çekti Sendarya Kralı. “Olağanüstü yeteneklidir.”

“Nasıl olur da bir kadın, Drasniya kadar geniş bir krallığın sınırlarını koruyabilir?”

“İdrakiniz biraz ters, Haşmetmeap,” dedi Korodullin Nadrak’a hiç tarzı olmayan bir açıksözlülükle. “Kaçınılmaz surette diğer Alorn Kralları onu destekleyecektir; özellikle de Rivalı Belgarion

onu müdafaa edecektir. Zannımca, halen hayatta olan hiçbir hükümdar. Batının Hükümdarının arzularına mukavemet edecek kadar çılgın değildir."

"Riva çok uzakta," diye fikir yürüttü Drosta, gözlerini kısarak.

"O kadar uzak değil Drosta," dedi Fulrach ona. "Belgarion'un kolu çok uzundur."

"Cenuptan ne gibi havadisler işittiniz Haşmetmeap?" diye sordu Korodullin, Nadrak Kralı'na.

Drosta kaba bir ses çıkardı. "Kal Zakath Murgo kanı içinde yüzüyormuş," dedi tiksintiyle. "Urgit'i batı dağlarına itiyor ve eline geçirdiği her Murgo'yu öldürüyormuş. Ben hâlâ birilerinin ona bir ok saplayacağını umuyorum ama insan hiçbir konuda bir Murgo'ya güvenemiyor ki."

"Kral Gethell ile bir ittifak yapmayı hiç düşündünüz mü?" diye sordu Fulrach.

"Thullarla mı? Ciddi değilsiniz herhalde Fulrach. Malloryalılarla tek başıma yüzleşeceğim anlamına gelse bile Thullarla iş yapmam. Gethell, Zakath'tan o kadar korkuyor ki, ismini duyduğunda bile altına kaçırıyor. Thull Mardu Savaşı'ndan sonra Zakath, Thull kuzenime, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratırsa çarmıha gereceğini söylemiş. Eğer Kal Zakath kuzeye gelmeye niyet ederse, muhtemelen Gethell en yakın gübre yığınının altına gizlenir."

"Zakath sizden de çok haz ediyor sayılmaz, kulağıma geldiği kadarıyla," dedi Korodullin.

Drosta tiz, biraz da isterik tınılı bir kahkaha atarak, "Beni kısık ateşte çevirmek istiyormuş," diye cevap verdi. "Ve muhtemelen derimden de bir çift pabuç çıkarttırır."

"Siz Angarakların çok önceleri birbirinizi nasıl olup da yok etmediğinize hayret ediyorum." Fulrach gülümsedi.

"Torak, yok etmememizi tembih etmişti." Drosta omuzlarım silkti. "Grolimlerine de sözüne karşı çıkanların bağırsaklarını deşmesini söylemişti. Her zaman için Torak'ı *seviyor* sayılmasak bile, her zaman bize söylediklerine uyduk. Ancak bir ahmak tersini yapardı -genellikle de ölü bir ahmak."

Bir sonraki gün Büyücü Belgarath Doğudan çıkageldi ve Drasniya Kralı Rhodar son istirahatgâhına yerleştirildi. Baştan aşağı siyahlar giymiş ufak tefek sarışın Kraliçe Porenn, merasim boyunca genç Kral Kheva'nın yanında durdu. Prens Kheldar genç kral ile annesinin tam arkasında duruyordu; gözlerinde garip, neredeyse

tekin olmayan bir ifade vardı. Emanet ona bakınca, hem ufak tefek casusun amcasının minik karısını yıllardır sevdiğini, hem de Porenn'in de ondan hoşlandığı halde onun sevgisine karşılık vermediğini son derece açık bir şekilde görebiliyordu. Devlet cenazeleri, bütün devlet işleri gibi uzun sürer. Bitmek tükenmek bilmeyen işlemler boyunca hem Kraliçe Porenn, hem de genç oğlu çok solgun görünüyordu fakat ikisi de bir an bile kederlerini dışavurmadılar.

Cenaze töreninin hemen ardından sarayda Kheva'nın taç giyme merasimi yapıldı ve tacını yeni giymiş kral, düdük gibi çıkan ama titremeyen bir sesle, önündeki zorlu yıllarda kendisine annesinin rehberlik edeceğini ilan etti.

Merasimin sonunda Batının Hükümdarı Riva Kralı Belgarion ayağa kalkarak, orada toplanmış ileri gelen kişilere kısaca seslendi. Kheva'yı hüküm sürmekte olan hükümdarların oldukça müstesna olan kardeşliğine memnuniyetle kabul etti, Ana Kraliçeyi kendisine naib olarak atadığı için onu bu irfanından dolayı tebrik ettikten sonra, istisnasız herkese Kraliçe Porenn'i desteklediğini ve Kraliçeye en ufak bir saygısızlık yapacak kişinin buna mutlak surette pişman olacağını bildirdi. Bu beyanatı yaparken Demirpençe Riva'nın iri kılıcına yaslanmakta olduğu için Drasniya taht odasındaki herkes onu çok ciddiye aldı.

Birkaç gün sonra bütün ziyaretçiler ayrıldı.

Polgara, Durnik, Emanet ve Belgarath; Kral Ço-Hag ve Kraliçe Silar eşliğinde güneye doğru at sürerken Algarya düzlüklerine bahar indi.

"Hüzünlü bir yolculuk," dedi Ço-Hag, Belgarath'a, birlikte at sürerlerken. "Rhodar'ı özleyeceğim."

"Hepimiz özleyeceğiz," diye cevap verdi Belgarath. İleriye, büyük bir sığır sürüsünün, Algar kabilelerinin oluşturduğu büyük bir topluluğun dikkatli gözleri altında Sendarya dağlarına ve Muros'taki büyük hayvan panayırına doğru yavaşça yürümekte olduğu ovaya baktı. "Hettar'ın, yılın bu zamanında Garion ile birlikte Riva'ya gitmeyi kabul etmesi beni biraz şaşırttı. Genellikle sığır sürülerinin başında olur."

"Adara ikna etti onu," dedi Kraliçe Silar ihtiyar büyücüye. "Ce'Nedra ile birlikte biraz daha zaman geçirmek istediler; Hettar'ın karısı için yapamayacağı şey yok."

Polgara gülümsedi. "Zavallı Hettar," dedi. "Tepesinde hem

Adara, hem Ce'Nedra bir ağızdan başlayınca, hiç şansı kalmamıştı. Onlar pek kararlı bir çift hanım."

"Tebdil-i hava ona da iyi gelecek," diye dikkat çekti Ço-Hag. "Yazları hep huzursuz oluyor; bir de şimdi bütün Murgolar güneye çekilince, onların istilacı çetelerini avlayarak bile eğlenemiyordu."

Güney Algarya'ya vardıklarında Co-Hag ile Silar onlara veda ederek, doğuya, Kaleye doğru döndüler. Vadinin güneyine doğru yapılan yolculuk boyunca bir şey olmadı. Belgarath birkaç gün kulübede kaldıktan sonra kulesine dönmek için hazırlıklara koyuldu. Sanki son anda aklına gelmiş gibi Emanet'i de davet etti.

"Burada işler biraz geç kaldı baba," dedi Polgara ona. "Bahçemi hale yola koymalıyım ve Durnik'in de kıştan sonra yapması gereken bir sürü işi var."

"Eh o halde, oğlanın ayak altında olmaması sizin için daha iyidir, öyle değil mi?"

Pol, babasına uzun uzun baktıktan sonra pes ederek, "Aman, tamam baba," dedi.

"Senin de böyle düşüneceğini biliyordum Pol," dedi ihtiyar kurt.

"Bütün yaz alıkoyma ama."

"Tabii ki alıkoymam. Biraz ikizlerle konuşup Beldin'in dönüp dönmediğine bakacağım. Bir aya kadar yeniden yola çıkarım zaten. O zaman onu eve getiririm."

Ve böylece Emanet ile Belgarath Vadinin kalbine inerek, bir kez daha kulede kalmaya başladılar. Beldin henüz Mallorya'dan dönmemişti ama Belgarath'ın Beltira ve Belkira ile konuşacağı çok şey vardı; böylece Emanet ile kestane rengi aygırı genellikle kendi başlarının çaresine bakarak eğlenmenin yollarını buluyorlardı.

Ulgo topraklarının sınırlarını çizen dağ eteklerini araştırmak için Vadinin batı ucuna doğru yöneldiklerinde parlak bir yaz sabahıydı. O uzanıp giden, ağaç kaplı tepeler arasında birkaç mil gittikten sonra, köpüre köpüre akan bir derenin yosun kaplı yeşil taşlardan çağladığı geniş ve alçak bir koyakta durdular. Sabah güneşi çok sıcaktı ve uzun, mis kokulu çamların gölgesi çok hoştu.

Onlar orada dururken, derenin kenarındaki çalıların arasından dişi bir kurt sessizce çıkarak durdu, arka ayakları üzerine oturarak onlara bakmaya başladı. Dişi kurdun etrafında garip mavi bir hâle, hayvanın kalın kürkünden yayılıyormuş hissini veren yumuşak bir parlaklık vardı.

Bir atın bir kurt karşısında, hatta kurdun kokusu karşısında bile

tepkisi, körü körüne bir panik olur; fakat aygır, dişi kurdun bakışlarına sükûnetle, en ufak bir titremenin eseri bile olmaksızın karşılık veriyordu.

Oğlan kurdun kim olduğunu biliyordu ama onunla burada karşılaşmak onu şaşırtmıştı. “Günaydın,” dedi kibarca kadına. “Çok hoş bir gün değil mi?”

Kurt, Beldin’in atmaca kılığına girerken titrediği gibi titredi. Etrafındaki hava berraklaştığında hayvanın yerinde, altın gözlü, kumral saçlı, yüzünde hafif bir tebessüm bulunan bir kadın duruyordu. Üzerinde, herhangi bir köylü kadının giyeceği cinsten sade, kahverengi bir elbise olduğu halde, bu giysiyi, mücevherler içindeki her kraliçenin kıskanacağı büyük bir asaletle taşıyordu. “Her zaman kurtları böyle kibar mı karşılarsın?” diye sordu kadın.

“Pek kurtla karşılaşmadım,” diye cevap verdi oğlan, “ama senin kim olduğundan oldukça emindim.”

“Evet, sanırım öyledir.”

Emanet atın sırtından yere süzüldü.

“O sizin bu sabah nerede olduğunuzu biliyor mu?”

“Belgarath mı? Herhalde bilmiyordur. Beltira ve Belkira ile konuşuyordu o yüzden at ile ben yeni bir yerlere bakmak için geldik.”

“Belki Ulgo dağlarına bu kadar girmeseniz daha iyi olur,” diye nasihat etti kadın. “Bu tepelerde oldukça vahşi yaratıklar vardır.”

Oğlan başıyla kabul etti. “Bunu unutmayacağım.”

“Benim için bir şey yapar mısın?” diye sordu kumral kadın lafı dolandırmadan.

“Elimden gelirse.”

“Kızımla konuş.”

“Tabii ki.”

“Polgara’ya, dünyada çok büyük bir şerrin ve büyük bir tehlikenin olduğunu söyle.”

“Zandramas mı?” diye sordu Emanet.

“Zandramas bunun bir parçası ama şerrin merkezi Sardion’dur. Kocam ile kızıma, Belgarion’u uyarmalarını söyle. Onun görevi henüz bitmedi.”

“Söylerim,” diye söz verdi Emanet, “ama bunu Polgara’ya senin söylemen daha kolay olmaz mıydı?”

Kumral saçlı kadın, gölgeli koyağa bakarak, “Hayır,” diye cevap

verdi hüzünle. “Ben ortaya çıkınca bu ona çok acı veriyor.”

“Neden?”

“Bu ona bütün o kaybolan yılları hatırlatıyor, annesinin yardımı olmadan büyümek zorunda kalan genç bir kızın bütün acısını canlandırıyor. Beni her gördüğünde bütün bunları yeniden yaşıyor.”

“Ona hiç anlatmadın demek ki? Senden yapmanı istedikleri fedakârlığı anlatmadın mı?”

Kumral kadın, oğlana dikkatle baktı. “Nasıl oluyor da kocam ve Polgara bilmezken, sen bunu bilebiliyorsun?”

“Emin değilim,” diye cevap verdi Emanet. “Ama *biliyorum* işte - nasıl senin *ölmediğini* biliyorsam.”

“Peki bunu Polgara’ya söyleyecek misin?”

“Eğer söylememi istemezsen, söylemem.”

Kadın içini çekti. “Bir gün belki, ama henüz söyleme. Sanırım babasıyla o, bunu bilmezlerse daha iyi olur. Benim görevin hâlâ bitmedi, beni bekliyor ve dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan onunla yüzleşmem en iyisi olacak.”

“Nasıl arzu edersen,” diye cevap verdi Emanet kibarca.

“Yine karşılaşacağız,” dedi kumral kadın. “Onları şu Sardion konusunda uyar. Zandramas’ı aramaya kendilerini çok kaptırıp bunu gözden kaçırmamalarını söyle. Şerrin kökü Sardion’da. Ve bir daha Cyradis ile karşılaştığında biraz daha dikkatli ol. Sana bir garazı yok, ama onun da kendi görevleri var ve bunları yerine getirmek için yapması gereken her şeyi yapar.”

“Dikkat ederim Poledra,” diye söz verdi çocuk.

“Ha,” dedi Poledra, sanki son anda aklına gelmiş gibi, “orada, yukarıda seni bekleyen biri var.” Çimenli Vadi’ye doğru uzun bir dil gibi uzanan kayalık bir çıkıntıyı işaret etti. “Henüz seni göremiyor, ama seni bekliyor.” Sonra gülümsedi, titreyerek yeniden mavi ışıltılı kurt suretine girerek, arkasına bile bakmadan koşarak gitti.

Emanet merakla yeniden atına bindi, koyaktan çıktı ve kayalık çıkıntıya, Ulgoların topraklarının parıldayan beyaz zirvelerine doğru yükselen daha yüksek tepelerin etrafından aşarak güneye doğru atını sürdü. Sonra, gözleri taşlık yamacı tararken, yamacın tam ortasındaki çalılıkla kaplı kayalığın ortasında parlak bir şeyden yansıyan güneş ışığını bir an için görür gibi oldu. Hiç tereddüt etmeden, o tarafa sürdü atını.

Sık çalılar arasında oturan adam, birbiri üzerine binmiş metal pullardan yapılmış garip bir zırh giyiyordu. Kısa boyluydu ama çok

güçlü omuzları vardı ve gözlerine tül gibi bir bez şerit örtülmüştü; bu onun gözlerini kapatmaktan çok parlak güneş ışığından korumak içindi.

"Sen misin Emanet?" diye sordu peçeli adam kulağa kaba gelen sesiyle.

"Evet," diye cevap verdi Emanet. "Seni uzun zamandır görmemiştim Relg."

"Seninle konuşmam gerek," dedi sert sesli yobaz. "Işıktan uzaklaşabilir miyiz?"

"Tabii."

Emanet atından aşağıya kayıp Ulgo'yu, tepeye uzanan bir mağara ağzına doğru çalılar içinden izledi. Relg, dışarı çıkıntı yapan kayanın altından biraz eğilerek içeri girdi. "Seni tanırım sanıyordum," dedi, Emanet mağaranın serin loşluğunda ona katılınca, "ama o kadar aydınlıkta bir türlü emin olamadım." Gözlerindeki bağı çözerek oğlana baktı. "Büyümüşsün."

Emanet gülümsedi. "Birkaç yıl oldu. Taiba nasıl?"

"Bana bir oğul verdi," dedi Relg, neredeyse bir mucizeden söz eder gibi. "Çok özel bir oğul."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Daha genç olduğum zamanlarda ve kendi kutsallığımın inancıyla dopdoluyken, UL benim ruhumla konuşmuştu. Yeni Gorim olacak çocuğun Ulgolara benim sayemde geleceğini söylemişti. Ben de gurura kapılarak, söylediği şeyin benim bu çocuğu arayarak ortaya çıkartacağım zannına kapılmıştım. Söylediği şeyin bu kadar basit olduğunu nasıl bilebilirdim? Sözünü ettiği benim oğlummuş. İşaret benim oğlumda -*benim* oğlumda!" Yobazın sesinde huşu dolu bir gurur vardı.

"UL'un tarzı insanlarınkinden farklıdır."

"Ne güzel söylüyorsun."

"Peki sen mutlu musun?"

"Yaşamım doldu," dedi Relg kısaca. "Ama şimdi başka bir görevim var. Yaşlı Gorimimiz beni Belgarath'ı bulmam için yolladı. Benimle acilen Prolgu'ya gelmesi icap ediyor."

"Çok uzakta değil," dedi Emanet. Relg'e bakınca, bu loş mağarada bile yobazın, gözlerini ışıktan korumak için iyice kısmış olduğunu fark etti. "Bir atım var," dedi. "Birkaç saat içerisinde gidip onu buraya getirebilirim istersen. O zaman güneşe çıkman gerekmeyecek."

Relg ona anlayışla, minnettarlıkla baktıktan sonra başıyla onayladı. *“Mutlaka* gelmesi gerektiğini söyle ona. Gorimin mutlaka onunla konuşması gerekiyor.”

“Gelecektir,” diye söz verdi Emanet. Sonra dönerek mağaradan çıktı.

“Ne istiyormuş?” diye sordu Belgarath, Emanet ona Relg’in kendisini görmek istediğini söyleyince.

“Onunla birlikte Prolgu’ya gitmeni istiyor,” diye cevap verdi Emanet. “Gorim seni görmek istiyormuş - eski olanı.”

“Eski olanı mı? Yeni bir tane daha mı varmış?”

Emanet başıyla onaylayarak, “Relg’in oğlu,” dedi.

Belgarath bir an için Emanet’e bakakaldıktan sonra aniden gülmeye başladı.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Görünüşe göre UL’un müthiş bir espri anlayışı var,” diye kıkırdadı yaşlı adam. “Bunu ondan hiç ummazdım.”

“Pek anlayamadım.”

“Bu çok uzun bir hikâyedir,” dedi Belgarath, gülmeye devam ederek. “Eğer Gorim beni görmek istiyorsa, gitsek fena olmaz.”

“Benim de mi gelmemi istiyorsun?”

“Eğer seni burada tek başına bırakırsam Polgara diri diri derimi yüzer. Haydi, yola koyulalım.”

Emanet, yaşlı adamı, Vadiden geçirerek Relg’in beklemekte olduğu mağara ile yamacın bulunduğu kayalık sırta doğru götürdü. Genç ata, Belgarath’ın kulesine tek başına dönmesi gerektiğini anlatmak birkaç dakikasını almıştı. Emanet onunla uzun uzadıya konuştu ve sonunda hayvanın en azından konunun ana hatlarını yakalar gibi olduğu belli oldu.

Prolgu’nun karanlık tünellerinde yapılan yolculuk birkaç gün almıştı. Yolun çoğunda Emanet körü körüne, el yordamıyla ilerlediklerini hissediyordu; fakat bu ışıksız geçitler açık bir gün ışığında gözleri bir işe yaramayan Relg’in yurduydu; üstelik yön bulma duyusu da kusursuzdu. Ve böylece sonunda, yaşlı Gorimin kendilerini beklediği sığ, cam gibi berrak gölüyle ortasında yükselen bir adanın bulunduğu hafifçe aydınlatılmış mağaraya vardılar.

“Yad ho, Belgarath,” diye seslendi ak bir cüppe giyen, ermiş görünüşlü yaşlı adam, yeraltı gölünün kıyısına vardıklarında, *“Groja UL.”*

“Gorim,” diye cevap verdi Belgarath saygıyla eğilerek, *“Yad ho,*

Groja UL.” Daha sonra mermer geçitten geçerek Gorimin yanına gittiler. Belgarath ile yaşlı adam, samimiyetle birbirlerinin kollarını tuttu. “Birkaç yıl oldu değil mi?” dedi büyücü. “Nasıl idare ediyorsun?”

“Kendimi neredeyse gencecik hissediyorum.” Gorim gülümsedi. “Relg halefimi buldu. Artık görevimin sonunu görebiliyorum.”

“Buldu mu?” diye sordu Belgarath aklı karışarak.

“Aynı kapıya çıkıyor.” Gorim sevgiyle Relg’e bakarak, “Anlaşmazlıklarımız vardı, değil mi oğul?” dedi, “Ama sonunda anlaşıldı ki hepimiz aynı menzil için uğraşıyormuşuz.”

“Bunu benim anlamam biraz daha uzun sürdü Kutsal Gorim,” diye cevap verdi Relg yüzünü ekşiterek. “Ben çoğu insandan daha inatçıyım. Bazen UL’un bana karşı sabrının tükenmemiş olmasına hayret ediyorum. Lütfen beni affedin ama gidip karım ile oğluma bakmak istiyorum. Günlerdir uzaktayım onlardan.” Dönerek aceleyle geçide doğru uzaklaştı.

Belgarath sırıttı. “Dikkat çekecek kadar değişmiş bir adam.”

“Karısı bir harika,” diye kabul etti Gorim.

“Çocuklarının seçilmiş olan olduğuna emin misin?”

Gorim başıyla onayladı. “UL bunu teyit etti. Taiba Ulgo kızı değil de Marag olduğu için buna karşı çıkanlar oldu ama UL’un sesi onları susturdu.”

“Eminim susturmuştur. UL’un sesi son derece nüfuz edicidir. Beni mi görmek istemiştin?”

Gorimin yüzü ciddileşti. Piramit şeklindeki evi işaret etti. “İçeri girelim. Görüşmemiz gereken acil bir durum var.”

Emanet, eve giren iki yaşlı adamı izledi. Oda, tavandan sallanan parlak kristal bir küre ile aydınlatılıyordu; alçak taş sıraları olan bir masa vardı. Masaya oturunca yaşlı Gorim, büyük bir ciddiyetle Belgarath’a bakarak, “Biz, yukarıda, güneş ışığında yaşayan insanlara benzemeyiz dostum,” dedi. “Onlar için ağaçlar arasındaki rüzgârın sesi vardır, çağlayan nehirler, havayı şarkılarıyla dolduran kuşlar vardır. Öte yandan burada, mağaralarımızda, biz sadece toprağın sesini duyarız.”

Belgarath başını salladı.

“Toprak ile kayalar Ulgo halkına garip yöntemlerle konuşur,” diye devam etti Gorim. “Dünyanın öbür yanından da sesler gelebilir bize. Böyle bir ses, birkaç yıldır kayalar arasında mırıldanıp duruyor ve her geçen ay daha da gürleşip belirginleşiyor.”

“Bir fay hattı mı acaba?” diye tahmin yürüttü Belgarath. “Kıtaların kaya yataklarının hareket ettiği bir yer olmasın?”

“Öyle olduğunu zannetmiyorum dostum,” diye ona katılmadığını belirtti Gorim. “Bizim işittiğimiz ses, huzursuz toprağın hareketinden kaynaklanan bir ses değil. Bu tek bir taşın uyanmasından meydana gelen bir ses.”

“Tam olarak ne dediğini anladığımdan emin değilim,” dedi Belgarath, kaşlarını çatarak.

“İşittiğimiz taş canlı Belgarath.”

Yaşlı büyücü arkadaşına baktı. “Sadece tek bir canlı taş vardır Gorim.”

“Ben de hep öyle olduğunu sanırdım. Aldur Taşı’nın dünya üzerindeki hareketini hep duymuştum; bu yeni ses de canlı bir taşın sesi. Uyanıyor Belgarath ve gücünü hissediyor. O Taş kötü dostum - o kadar kötü ki, toprak bile onun ağırlığı altında inliyor.”

“Bu ses ne kadar zamandır geliyor sana?”

“Lanetli Torak’ın ölümünün üzerinden çok geçmeden başladı.”

Belgarath dudaklarını büzdü. “Mallorya’da bir şeylerin harekete geçtiğini biliyorduk,” dedi. “Ama bu kadar ciddi olduğunun farkında değildik. Bu taş hakkında bana başka bilgi verebilir misin?”

“Sadece ismini söyleyebilirim,” diye cevap verdi Gorim. “Mağaralarda, galerilerde, topraktaki çatlaklarda fısıldandığını duyuyoruz. Taşın adı ‘Sardius.’”

Belgarath aniden başını kaldırdı. *“Cthrag Sardius mu?* Sardion yani?”

“Duymuş muydun?”

“Beldin Mallorya’da duymuş. Bu Zandramas denilen bir şeyle ilintiliymiş.”

Gorimin nefesi kesilir gibi oldu, yüzü ölü gibi, kül rengi kesildi. “Belgarath!” diye haykırdı hayret içinde bir sesle.

“Ne var?”

“Bu, bizim lisanımızdaki en korkunç lanettir.”

Belgarath ona bakakaldı. “Ulgo dilindeki sözlerin çoğunu bildiğimi zannediyordum. Nasıl oluyor da bunu hiç duymamışım?”

“Kimse bunu sana söylemezdi.”

“Ben Ulgoların *nasıl* lanet edileceğini bildiklerini bile bilmezdim. Ne anlama geliyor - genel anlamında yani?”

“Kargaşa demek -kaos- mutlak yokluk. Bu dehşet verici bir sözdür.”

Belgarath kaşlarını çattı. “Neden bir Ulgo lanet sözü, Darshiva’da birinin veya bir şeyin adı olarak ortaya çıksın? Ve neden Sardion ile ilintili olsun?”

“İki sözü de aynı şeyi anlatmak için kullanıyor olma ihtimali var mı?”

“Bunu düşünmemiştim,” diye itiraf etti Belgarath. “Sanırım olabilir. İkisi de aynı hissi veriyor sayılır.”

Polgara, Emanete büyükler konuşurken lafa karışmaması gerektiğini sıkı sıkı tembih etmişti fakat bu o kadar önemli görünüyordu ki bu kuralın kırılması icap ediyordu. “Aynı değiller,” dedi, iki ihtiyara.

Belgarath ona garip garip baktı.

“Sardion bir taş öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevapladı Gorim.

“Zandramas bir taş değil. Bir insan.”

“Bunu nereden biliyorsun oğlum?”

“Karşılaştık,” dedi Emanet, sessizce. “Tam olarak yüz yüze değil ama - şey…” Bunu açıklaması zordu. “Bir gölge gibiydi, ama gölgesi düşen kişi başka bir yerdeydi.”

“Bir gönderi,” diye açıkladı Belgarath Gorime. “Bu Grolimlerin yapmaktan hoşlandıkları basit bir numaradır.” Yeniden oğlana döndü. “Bu gölge sana bir şey söyledi mi?”

Emanet başıyla onayladı. “Beni öldüreceğini söyledi.”

Belgarath derin bir nefes alıp verdi. “Polgara’ya söyledin mi bunu?” diye sordu.

“Hayır. Söylemeli miydim?”

“Bunun oldukça önemli olduğunu düşünemedin mi?”

“Bunun sadece bir tehdit olduğunu düşündüm -beni korkutmak için.”

“Korkuttu mu?”

“Beni mi? Yok, pek değil.”

“Kendinden biraz fazla emin değil misin Emanet?” diye sordu Belgarath. “İnsanlar seni ölümle bu kadar çok mu tehdit ediyorlar ki, bundan artık bıktın veya her neyse?”

“Yo. Bu, ilk kezdi. Ama sadece bir gölgeydi ve gölgeler insanların canını yakamaz, öyle değil mi?”

“Bu gölgelerden başkalarına da rastladın mı?”

“Bir tek Cyradis’e.”

“Peki bu Cyradis kimin nesi?”

“Pek emin değilim. Mandorallen gibi konuşuyordu -o süslü eski laflarla falan- gözlerinin üzerine de bir bez bağlıydı.”

“Bir kâhine.” Belgarath homurdandı. “O sana ne anlattı?”

“Yine karşılaşacağımızı, beni galiba sevdiğini söyledi.”

“Eminim bu çok rahatlatmıştır seni,” dedi Belgarath inceden inceye alay ederek. “Böyle şeyleri gizleme Emanet. Normalin dışında bir şey olunca birilerine *anlat.”*

“Özür dilerim,” dedi Emanet. “Yani… Polgara’nın, Durnik’in ve senin aklınızda bir sürü başka şey var diye düşünmüştüm.”

“İşimizin veya sözümüzün kesilmesine pek *o* kadar önem vermeyiz çocuk. Bu minik maceraları bizimle *paylaş* lütfen.”

“Eğer isterseniz paylaşırım.”

Belgarath yeniden Gorime dönerek, “Sanırım bir yerlere varmaya başladık,” dedi, “bu ketum genç dostumuz sayesinde. Zandramas’ın, söylemesi ayıp, bir insan olduğunu öğrendik -Angarakların Cthrag Sardius dedikleri bu canlı taşla ilgisi olan bir insan. Daha önce Zandramas konusunda uyarılmıştık; o yüzden Sardion’un da doğrudan bir tehdit olduğunu varsayabiliriz.”

“O halde şimdi ne yapacağız?” diye sordu Gorim.

“Sanırım hepimiz Mallorya’da neler olup bittiğini tam olarak bulmak için elimizden geleni ardımıza koymayacağız -her yeri karış karış aramak zorunda kalsak bile. Şimdiye kadar, sadece meraklıydım. Şimdi, bütün bu işi ciddiye almamız gerektiği çıktı ortaya. Eğer Sardion canlı bir taşsa, o zaman o da Aldur Taşı gibi bir şeydir; ben de öyle gücü olan bir şeyin yanlış insanın eline geçmesini istemem -ve anlayabildiğim kadarıyla, bu Zandramas *kati surette* yanlış insan.“ Sonra dönüp Emanet’e baktı; yüzündeki ifade karışıktı. *“Senin* tüm bunlarla alakan ne oğul?” diye sordu. “Neden bu olaya karışmış olan herkes ve her şey sana bir ziyarete geliyor?”

“Bilmiyorum Belgarath,” diye cevap verdi Emanet samimiyetle.

“Belki de başlamamız gereken yer budur. Kendi kendime, şu günlerde seninle uzun uzun bir konuşmak için söz verip duruyordum. Sanırım bu işi yapmanın tam zamanı.”

“Nasıl istersen,” dedi Emanet. “Ne kadar yardımcı olabileceğimi bilemiyorum ama…”

“Biz de bunu anlayacağız Emanet. Bunu anlayacağız.”

İkinci Kısım

RİVA

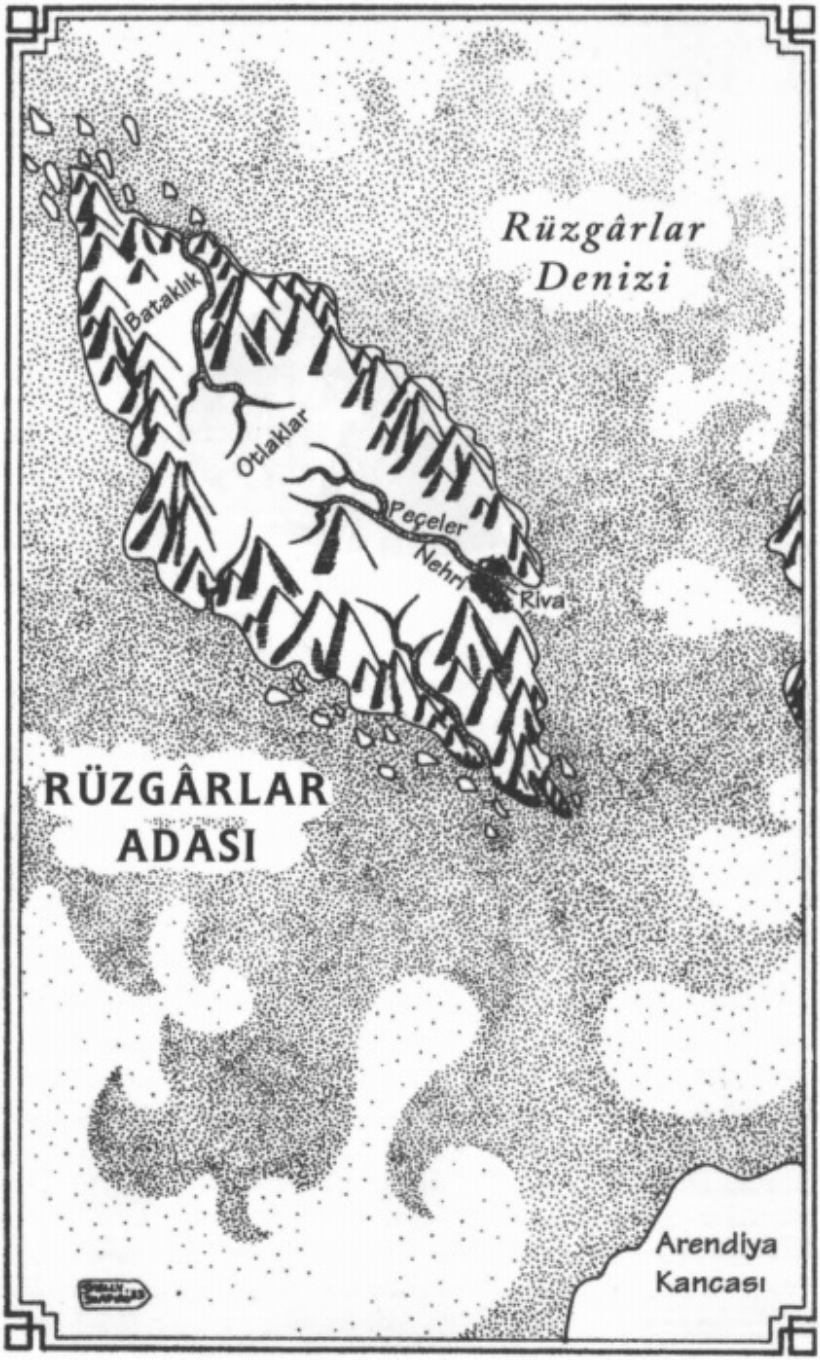
Rüzgârlar
Denizi
Bataklık
Otlaklar
Peçeler
Nehri
Riva
RÜZGÂRLAR
ADASI
Arendiya
Kancası

DOKUZUNCU BÖLÜM

RİVALI BELGARİON aslında tahta çıkmaya henüz hazır değildi. Sendarya'da bir çiftlikte büyümüş, çocukluğu sıradan bir çiftlik çocuğu gibi geçmişti. Riva Kralı'nın salonundaki bazalt tahta ilk geldiğinde çiftlik mutfakları ve ahırlar hakkında, taht odaları ve toplantı salonları hakkında olduğundan daha çok şey biliyordu. Devlet işleri onun için bir muammaydı; üstelik cebirden ne kadar anlamıyorsa, diplomasiden de o kadar anlamıyordu.

Şansına, Rüzgârlar Adası, yönetmesi zor bir krallık değildi. Riva halkı düzenli, ciddi insanlardı; üstelik görevlerine ve vatandaşlık sorumluluklarına da bağlıydılar. Bunlar, uzun boylu, kum rengi saçlı krallarının hükümdarlığının ilk yıllarında iyi bir idareci olmanın o zorlu sanatını öğrenirken, işini kolaylaştırmıştı. Doğal olarak hatalar yapıyordu, fakat o ilk sürçmelerin ve yanlış hesapların sonuçları hiçbir zaman önemli olmamıştı; üstelik tebar, tahta hiç beklenmedik bir şekilde gelip yerleşen bu hevesli, samimi genç adamın yaptığı bir hatayı hiçbir zaman tekrarlamadığını fark ettiklerinde memnun oluyordu. Bir kez yerine yerleşip, işine alıştıktan sonra herhalde Belgarion için -ya da onun tercih ettiği şekliyle Garion için- Riva Kralı olarak iktidardayken hemen hemen hiçbir büyük sorunla karşılaşmamıştı denebilir.

Bunun yanı sıra Garion'un başka unvanları da vardı. Bazıları son derece şeref vericiyken, bazıları pek o kadar şerefli sayılmazdı. Mesela "Tanrıkatleden" pek öyle sık üstlenilecek bir görev değildi. "Balı Denizi Efendisi" ise her nedense, daha ilk başlardan dalgaların

ve akıntıların pek fazla denetime ihtiyacı olmadığını ve genel olarak balıkların kendi hükümranlıklarını kendi başlarına sürdürebildiklerini anlamış olduğundan, onu pek endişelendirmiyordu. Garion'un en büyük baş ağrısı doğrudan kulağa büyük gelen "Batının Hükümdarı" unvanından kaynaklanıyordu. Angaraklarla olan savaşları bitmiş olduğu için ilk başlarda, bu unvanın da diğerleri gibi insanları etkilemek için bir formalite olduğunu, bir yerde hepsini toparlamak için diğerlerine eklenmiş, genelde boş bir sıfat olduğunu sanmıştı. Sonuç olarak ona bir vergi geliri getirmiyordu; ayrı bir tacı veya tahtı yoktu; ayrıca günlük sorunlarla ilgilenmek için idari bir kadrosu da bulunmuyordu.

Ama büyük bir hayal kırıklığıyla kısa bir süre sonra insan doğasının garipliklerinden birinin de, sorunlarını en baştaki kişiye götürmek eğilimi olduğunu öğrendi. Batının bir Hükümdarı olmamış olsaydı hükümdar dostlarının bütün o kafa karıştıran zorlukları kendi başlarına halletmenin bir yolunu bulacaklarından oldukça emindi. Fakat o yüce mevkiyi işgal ettiği sürece, hepsi de en zor, en ıstıraplı ve kesinlikle en çözülmez sorunlarını ona getirmekten çocukça bir zevk duyuyor ve sonra, o bu sorunlarla cebelleşip dururken, mutluluk içinde yüzlerinde güven dolu bir tebessümle yan gelip yatıyorlardı.

Örnek verecek olursak, Garion'un yirmi üçüncü yaşının yazında Arendiya'da ortaya çıkmış bir durum vardı. Tam o noktaya kadar yıl gayet güzel geçmişti. Ce'Nedra'yla ilişkilerini bozan yanlış anlama düzeltilmişti ve Garion ile karmaşık, minik karısı, aile saadeti içinde diye açıklanabilecek bir halde yaşayıp gidiyorlardı. Üzerinde bulunduğu kıtadaki varlığı büyük bir endişe yaratan Mallorya İmparatoru Zakath'ın seferi batı Cthol Murgos dağlarında takılmış kalmıştı ve daha onlarca yıl Batı Krallıklarının sınırlarından uzakta uğraşıp duracağına dair umut vermekteydi. Sıhhatini kaybetmiş olan İmparator XXI-II. Ran Borune'nin vekili olarak hareket eden Anadile Dükü General Varana, Tolnedra'nın büyük sülalelerinin, imparatorluk tahtı için yaptıkları yakışıksız kavgalar içindeki taşkınlıklarını oldukça sert de olsa bastırmıştı. Her şey göz önüne alındığında, Garion yaz aylarının o ılık ilk günlerinden birinde Arendiya Kralı Korodullin'den o mektup gelinceye kadar barış ve sükûnet dolu bir geleceğe bakıyordu.

Garion ile Ce'Nedra, konforlu kraliyet dairelerinde sakin bir akşamüstü geçiriyor, konuştukları konuya önem vermekten ziyade

sadece birbirleriyle sohbet etmenin zevki için önemsiz küçük konulardan konuşuyorlardı. Garion pencere yanındaki kocaman, mavi kadife kaplı koltuğa yayılmıştı, Ce'Nedra ise kenarı yaldızlı aynanın önünde durmuş uzun, bakır rengi saçlarını tarıyordu. Garion Ce'Nedra'nın saçlarından çok hoşlanıyordu. Renkleri çok heyecan vericiydi. Güzel kokuyordu; ayrıca her zaman pürüzsüz, beyaz boynunun yanından çok da hoş bir şekilde aşağı doğru dökülen neşeli mi neşeli tek bir serseri buklesi vardı. Uşak, Arendiya Kralı'ndan gelen mektubu büyük bir zarafetle gümüş tepsi içinde getirdiğinde, Garion gözlerini, güzel karısından neredeyse pişmanlıkla ayırmıştı. Güzelce süslenmiş balmumundan mühürü kırarak, çatırdayan parşömeni açtı.

"Kimden geliyormuş Garion'?" diye sordu Ce'Nedra bir yandan saçını fırçalamaya devam edip, aynadaki aksini bir nevi hülyalı memnuniyetle seyrederken.

"Korodullin," diye cevap vererek okumaya başladı Garion.

"Riva Kralı, Batının Hükümdarı, Haşmetmeap Belgarion'a selam olsun!" diye başlıyordu mektup.

"Bu name vasıl olduğunda, sizin ve kraliçenizin sıhhatte ve sükûnet içinde olmuş olması en samimi temennimizdir. Kalemimin kraliçem ile benim, siz ve eşiniz Haşmetmeaplarına karşı duyduğumuz hürmet ve muhabbet konusunda uzun uzun oyalanmasına memnuniyetle müsaade ederdim lâkin burada, Arendiya'da aciliyet kesbeden bir buhran vuku bulmuştur; bunun doğrudan sizin bazı dostlarınızın faaliyetlerinden neşretmiş olması hasebiyle, bu hadiselerle uğraşırken sizin yardımınızı rica etmeye karar vermiş bulunuyorum.

"Aziz dostumuz Vo Ebor Baronu, bizi büyük bir hüzün içerisinde bırakarak Thull Mardu'daki cephede almış olduğu o elem verici yaralara en nihayetinde mağlup olmuştur. Onun bu bahar aramızdan ayrılışı, size izah edemeyeceğim kadar çok müteessir etmiştir bizi. İyi ve sadık bir şövalye idi. Barones Nerina ile çocukları olmadığı için varisi, korkarım büyük bir trajedi yaşamış olan baronese rağmen, istenmediği bir mevkiye gelmiş olduğu hakikatinden çok kendisine miras kalan araziler ve unvanla alakadar olan, bir raddeye kadar sabırsız bir şövalye sayılabilecek, uzaktan yeğeni olan Şövalye Embrig olmuştur. Şövalye, bir asile hiç yakışmayan bir tavırla derhal mülkünü devralmak için Vb Ebor'a gitmiş ve beraberinde de tanıdığı, kendi kafadarı, içki arkadaşlarından oluşan muhtelif bir şövalye grubunu da

götürmüştür. Vo Ebor'a vardıklarında Şövalye Embrig ile hempaları kendilerini yakışıksız bir aleme kaptırmışlar ve hepsi de kadehlerine gark olduklarında, bu kaba şövalyelerin biri henüz dul kalmış olan Nerina'ya olan hayranlığını dile getirmiş. Hanımefendinin mahrumiyetini bir an dahi durup düşünmeyen Şövalye Embrig derhal hanımefendiyi sarhoş hempaına vermiştir. Arendiya'da kanunlarımızın belirli nedenleri dolayısıyla hakikaten de Şövalye Embrig'in böyle bir hakkı vardır; gerçi hiçbir gerçek şövalye, yeisi zarfında akrabası olan bir hanıma kendi iradesini böyle ısrarla kabul ettirmeye çalışmaz.

"Bu zulmün haberi derhal Vo Mandor'un kudretli Baronu Şövalye Mandorallen'e taşınmış ve büyük şövalye derhal atına atlamıştır. Vo Ebor'a vasıl olduğunda neler vuku bulduğunu, Şövalye Mandorallen'in cesaretini ve Barones Nerina'ya olan derin hürmetini göz önüne alacak olursanız, siz de gayet iyi tahayyül edebilirsiniz. Şövalye Embrig ile hempaları onun yoluna çıkma gafletinde bulunmuşlardır; anladığım kadarıyla bazı ölümler ve oldukça fazla miktarda keder verici yaralanmalar hasıl olmuştur. Dostunuz, baronesi Vo Mandor'da kendi refakatine almış, onu burada himayesinde nezaret altında bulundurmaya başlamıştır. Yaraları -belki de talihsizliktir ki- iyileşmekte olan Şövalye Embrig, Ebor ile Mandor arasında savaş olduğunu ilan etmiş ve kendi davasına çok sayıda soyluyu cezbetmiştir. Diğer soylular da Şövalye Mandorallen'in sancağı altında bir araya gelmiş; güney batı Arendiya genel bir savaşın eşiğine kadar gelmiştir. Bana ulaşan istihbarata göre her dem sabırsız bir genç olmuş olan Wildantorlu Lelldorin Asturyalı okçulardan bir ordu devşirmiş ve şu anda eski silah arkadaşına yardım etmek niyetiyle, bunlarla birlikte güneye doğru yürüyüşe geçmiştir.

"Ahval böyledir. Bir hüküm vermek mecburiyetinde kalırsam kanunlarımızın icbarıyla Şövalye Embrig'in lehinde bir karar vereceğimden endişelendiğim için Arendiya tahtının bu meseleye karışmak konusunda gönülsüz olduğunu bilmenizi arzu ederim.

"Kral Belgarion, Arendiya'ya gelmenizi, eski dostlarınız ve aziz arkadaşlarınız üzerindeki nüfuzunuzu kullanarak onları şu anda durdukları uçurum kenarından kurtarmanızı sizden istirham ediyorum. Korkarım sadece sizin ricanız vuku bulmak üzere olan bu felaketi defedebilir.

Umut ve dostlukla,
Korodullin."

Garion çaresizlik içinde mektuba bakakaldı. “Niye ben?” diye sordu, hiç düşünmeden.

“Ne diyor canım?” diye sordu Ce’Nedra, fırçasını bırakıp, fildişi tarağını alarak.

“Diyor ki…” Garion sözünü yarım bıraktı. “Mandorallen ile Lelldorin…” Ayağa kalkarak küfretmeye başladı. “Al,” dedi, mektubu kraliçeye uzatarak. “Oku.” Ellerini arkasında yumruk yaparak ve bir yandan hâlâ küfürler mırıldanarak bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı.

O, volta atmaya devam ederken Ce’Nedra da mektubu okudu. “Eyvah,” dedi sonunda dehşetle. “Eyvah.”

“Bence bu her şeyi pek güzel özetliyor.” Garion yeniden küfretmeye başladı.

“Garion, lütfen o lisanı kullanma. Korsana benziyorsun. Bu konuda ne yapacaksın?”

“En ufak bir fikrim yok.”

“Eh ama *bir şeyler* yapman gerekiyor.”

“Niye ben?” diye patladı Garion. “Neden hep bunları bana getiriyorlar?”

“Çünkü hepsi ufak tefek sorunları senin herkesten daha iyi halledebileceğini biliyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Garion imalı bir tonda.

“Nazik ol,” dedi Ce’Nedra. Sonra düşünceli bir edayla dudaklarını büzerek, yanağına fildişi tarakla vurmaya başladı. “Tacını takman şart tabii… Sonra mavi ve gümüşlü yelek de iyi gider.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Bu işi halletmek için Arendiya’ya gitmen gerekiyor ve bence çok iyi görünmelisin. Arendler dış görünüşe çok önem verir. Sen neden gidip bir gemi ayarlamıyorsun? Ben senin için birkaç parça eşya hazırlarım.” Pencereden, altın rengi akşamüstü güneşine baktı. “Sence erminini giymen için çok mu sıcak?”

“Ermin mermin giymeyeceğim Ce’Nedra. Zırhımı ve kılıcımı kuşanacağım.”

“Aman, o kadar da büyütme Garion. Bütün yapman gereken oraya giderek, onlara durmalarını söylemek.”

“Belki ama önce dikkatlerini çekmem icap eder. Söz ettiğimiz kişi Mandorallen… Ve Lelldorin. Aklı selim sahibi insanlardan söz etmiyoruz, hatırlıyorsun herhalde?”

Kız hafifçe kaşlarını çatınca alnı kırıştı. “Bu doğru,” diye kabul etti. Fakat sonra kocasını cesaretlendirircesine tatlı tatlı gülümsedi. “Ama bu işi halledeceğine eminim. Sana çok güveniyorum.”

“Sen de en az öbürleri kadar kötüsün,” dedi Garion biraz somurtarak.

“Ama yapabilirsin Garion. Herkes öyle diyor.”

“Gidip Brand’le konuşmalıyım,” dedi Garion suratsız bir tavırla. “Yapılması gereken bazı şeyler var; belli ki bu iş benim birkaç haftamı alacak.”

“Ben senin yerine işlere bakarım canım,” dedi Ce’Nedra temin edercesine, uzanıp kocasının yanağını okşayarak. “Sen koş git şimdi. Sen olmadığın zamanlar ben buradaki işleri gayet iyi idare ederim.”

Mide boşluğuna garip bir his ağır ağır yayılırken Garion kıza bakakaldı.

Birkaç gün sora, bulutlu bir günde Vo Mandor’a vardığında, olaylar daha da kötüleşmişti. Şövalye Embrig’in güçleri savaş alanında, Mandorallen’in şatosunun ancak üç fersah kadar ötesinde kamp kurmuşlar, Mandorallen ile Lelldorin ise onları karşılamak için şehirden dışarı çıkmışlardı. Garion, Arendiya’ya geldiğinde, yardımsever bir barondan ödünç aldığı savaş atı üzerinde arkadaşının sağlam kalesinin kapılarından yıldırım gibi geçti. Kral Korodullin’in hediyesi çelik zırhını tepeden tırnağa kuşanmıştı; Demirpençe’nin devasa kılıcı da sırtındaki kınında duruyordu. Kapılar onun için sonuna kadar açıldı; avluya girerek atının sırtından sakil bir hareketle indikten sonra hemen Barones Nerina’yı görmek istediğini söyledi.

Karalar içindeki kadını solgun bir yüzle surlardaki mazgallı siperler arasında sıkıntılı bir halde, savaşın başladığını ilan edecek olan boşboğaz duman sütunlarını görebilmek için doğu tarafındaki bulutlu gökyüzünü gözleriyle tararken buldu. “Her şeye ancak ben mukayyet olabilirim Kral Belgarion,” diye beyan etti Nerina, neredeyse hastalıklı bir halde. “Aramızdan ayrılmış olan aziz lordumla evlendiğim günden beri benden sadece mücadele, ahenksizlik ve elem hasıl oldu.”

“Kendinizi suçlamanıza gerek yok,” dedi Garion ona. “Mandorallen genellikle kimseden yardım almadan da kendi başını derde sokar. Lelldorin ile ne zaman yola çıktılar?”

“Dün öğleden sonra bir saatte,” diye cevap verdi kadın. “Muhaberenin kısa bir müddet sonra başlayacağı kanaatindeyim.”

Aşağıya, avludaki kaldırım taşlarına hüzünle bakarak içini çekti.

“O halde bir an önce gideyim,” dedi Garion sertçe. “Eğer onlar başlamadan yetişebilirsem belki bu işin önünü alırım.”

“Birden aklımda mükemmel bir fikir peydahlandı Haşmetmeap,” dedi kadın; solgun yüzünü minik, parlak bir tebessüm aydınlatmıştı. “Sizin vazifenizi kolaylaştırabilirim.”

“Umarım *birileri* bunu yapar,” dedi. “Şu anda her şey çok kötü bir sabah geçireceğimi gösteriyor.”

“Acele ediniz o halde Haşmetmeap, bu korkunç savaş daha şimdiden aziz dostlarımızın üzerine çökmüşken. Ve onlara deyiniz ki, vukuunun yakın olduğu bu savaşın müsebbibi artık bu hüzünlü dünyadan ayrılmıştır.”

“Tam olarak ne dediğinizi anladığımdan emin değilim.”

“Ziyadesiyle basittir Haşmetmeap. Bu çekişmenin sebebi *ben* olduğuma göre, çekişmeye bir nihayet vermek de bana düşer.”

Garion kadına şüpheyle baktı. “Neden söz ediyoruz Nerina? Bütün o ahmakların akıllarını nasıl başlarına getirebileceğinizi düşünüyorsun?”

Kadının tebessümü gerçekten de ışıl ışıldı. “Kocama, mezarın sükûnetinde katılarak, bu korkunç, kanlı muharebeyi başlamadan nihayete erdirmek için kendimi bu yüksek surlardan aşağıya fırlatmam kâfidir Lordum. Ben bu daha kısa ama daha mutluluk verici yoldan inerek, sizi aşağıdaki kaba taşların üzerinde bekleyeceğim. O zaman işte siz de benim vefatımın haberini savaş alanına taşırsınız. Ben vefat ettikten sonra, hiç kimsenin benim için kanının akmasına hacet kalmaz.” Ellerinden birini mazgallı siperin kaba taşları üzerine koydu.

“Aman, kesin şunu,” dedi Garion bıkkınlıkla, “ve oradan uzaklaşın.”

“Yo hayır Haşmetmeap,” dedi kadın oldukça kesin bir tavırla. “Bu mümkün olan cevapların en âlâsıdır. Tek bir hareketle hem vuku bulmak üzere olan bu savaşı defedebilirim, hem de bu hayatın yükünden kendimi azad edebilirim.”

“Nerina,” dedi Garion yorgun bir sesle, “atlamana izin vermeyeceğim ve bu iş burada kapanmıştır.”

“Eminim ki bana mani olmak için cebir kullanacak kadar kabalaşmazsınız,” dedi kadın sesinde bir hayret ifadesiyle.

“Bunu yapmama gerek yok,” dedi Garion. Kendisine hayretle bakan solgun yüze bakınca kadının, onun neden söz ettiği hakkında

en ufak bir fikri bile olmadığını anladı. “Düşündüm de, belki de o kadar kötü bir fikir değildir. Aşağıya yapacağın bu yolculuk aşağı yukarı bir buçuk gününü alır, o yüzden bu da yol boyunca sana düşünmek için zaman kazandırır; ayrıca ben yokken senin başını derde sokmana da engel olur.”

Garion’un söyledikleri son derece yavaş bir hızla aklına nüfuz ederken kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. “Benim bu en mükemmel çareme mani olmak için *büyücülük* kullanmayacaksınız değil mi,” diye kesildi nefesi.

“Bir dene istiyorsan.”

Çaresizlik içinde krala baktı, gözlerine yaşlar doldu. “Bu hareketiniz hiç de şövalyece değil Lordum,” diye suçladı onu.

“Ben, Sendarya’da bir çiftlikle büyüdüm Leydim,” diye hatırlattı Garion kadına. “Soylu bir eğitim avantajını hiç yakalayamadım, o yüzden zaman zaman bu tür ayıplarım oluyor. Kendinizi öldürmenize izin vermediğim için umarım beni affedebilirsiniz. Şimdi, müsaadenizle gidip oradaki bu saçmalığa bir son vermem gerek.” Dönüp merdivenlere doğru takırdayarak ilerledi. “Ha,” dedi omuzunun üstünden kadına bakarak, “sırtımı dönünce atlayabileceğinize dair fikirlere kapılayım demeyin. Benim kolum uzundur Nerina; hem de çok uzun.”

Kadın, dudakları titreyerek ona baktı.

“Böylesi daha iyi,” diyerek, merdivenlerden aşağıya indi Garion.

Mandorallen’in şatosundaki hizmetkârlar, aşağıya avluya indiğinde Garion’un fırtınalar estiren yüzüne bir baktıktan sonra yolundan çekildiler. Büyük bir zahmetle Garion kendisini, gelmiş olduğu koca demir kırı donlu savaş atının üzerine çekti, sırtındaki Riva Kralı’nın kılıcını kınına iyice yerleştirdi ve etrafına bakındı. “Birisi bana bir mızrak getirsin,” diye emretti.

Hizmetkârlar, Kralın emrini yerine getirebilmek için acele ederken birbirlerini çiğneyerek birkaç tane mızrak getirdiler. Garion içlerinden birini seçerek gökgürültüsü gibi dörtnala uzaklaştı.

Mandorallen’in kalesinin surlarının tam gerisinde bulunan Vo Mandor kasabasının sakinleri en az surların içindeki hizmetkârlar kadar ihtiyatlıydı. Riva’nın hiddetli Kralı geçerken herkes kaldırım taşlı sokakları boşaltmış, şehir kapıları da onun için ardına kadar açılmıştı.

Garion onların dikkatini çekmesi gerektiğini biliyordu; üstelik tam bir savaşın kıyısında bulunan Arendlere ulaşmanın zorluğu

herkes tarafından bilinirdi. Onları bir şeyle şaşırtması gerekiyordu. Yeşil Arendiya kırlarından, düzenli, saman damlı köylerinden, kayın ağacı ve akağaç korularından bir yıldırım gibi geçerken tepesinden hızla geçip giden gri bulutlara tartan bir bakış attı ve kafasında planının ilk belirtileri kendisini göstermeye başladı.

Vardığında, iki orduyu geniş, açık bir çayırın iki yanında toplanmış buldu. Asırlardır uygulanan bir Arendiya âdetine göre birkaç şahsi meydan okuma yapılmış, bu meseleler büyük bir meydan kavgasının girizgâhı olarak yoluna koyulmuştu. Her iki ordu da takdirle izlerken ortada her iki taraftan da birkaç zırhlı şövalye, at üzerinde mızrakla hamleler yapıp duruyordu. Çeliklere bürünmüş genç soylular beyinsizce, şevkle birbirlerine çarpıyor, çimenleri mızraklarının parçalanan kıymıklarıyla kirletiyordu.

Garion tek bir bakışla olanları anladı ve bu kavganın ortasına atılmak için bir an bile durup düşünmedi. Gerçi bu karşılaşmada birazcık hile yaptığı kabul edilmelidir. Elinde tuttuğu mızrak, Mimbre şövalyelerinin birbirlerini öldürmek veya sakatlamak için kullandıkları mızrakla aynı *görünüyordu.* Hemen hemen aradaki tek fark *onun* mızrağının, diğerlerinin tersine, neye denk gelirse gelsin kırılmayacak olmasıydı; dahası bir çeşit salt güç hâlesiyle kaplanmıştı. Garion'un mızrağın sivri çelik ucunu birilerine saplamak gibi bir niyeti yoktu. O sadece onların atlarından inmesini istiyordu. Dönmekte olan şaşkın şövalyelerin arasından ilk geçişinde süratli bir başarıyla üç şövalyeyi eyerlerinden yere fırlatmıştı. Sonra atını döndürerek ikisini daha o kadar büyük bir hızla atından etti ki, düşerken çıkartıkları takırtı, tek bir ses olarak birleşti.

Gerçi Arendlerin kafa diye kullandıkları katıksız kemiğe nüfuz etmek için biraz daha dikkat çekici bir şey gerekiyordu. Neredeyse laubalice bir tavırla Garion elindeki yılmaz mızrağı atıp, omzundan uzanarak Riva Kralı'nın kudretli kılıcını çıkardı. Aldur Taşı gözleri kör eden mavi aleviyle parlarken, kılıcın kendisi derhal alev aldı. Her zamanki gibi, muazzam cüssesine rağmen kılıcın Garion'un elinde hiçbir ağırlığı yoktu ve kılıcını bir şimşek hızıyla kullanıyordu. Doğruca şaşırıp kalmış şövalyelereden birine giderek, hayret içinde kalakalmış adamın mızrağını, ucundan sapına doğru otuz santimlik çubuklar halinde doğramaya başladı. Sadece sapı kaldığında Garion şövalyeyi eyerinden, alevler içindeki kılıcının yassı yüzüyle itip düşürdü. Sonra dönerek havaya kaldırılmış bir topuzu muntazaman ikiye ayırdıktan sonra, topuzu taşıyan adamı atıyla birlikte yere çaldı.

Saldırısının hiddetiyle afallayıp kalan, gözleri faltaşı gibi açılmış Mimbre şövalyeleri geri çekildi. Gerçi onların çekilmelerini sağlayan Garion'un savaştaki ezici yiğitliği değildi. Sıktığı dişleri arasından Riva Kralı ağza alınmayacak küfürler savuruyordu ve seçtiği lanetler en güçlü adamı bile kül gibi solduruyordu. Gözleri alev içinde etrafına bakındıktan sonra bütün iradesini bir noktaya topladı. Alevler içindeki kılıcı kaldırarak yukarıda karışmakta olan gökyüzünü işaret etti. *"ŞİMDİ!"* diye gürledi, şaklayan bir kırbaç sesiyle.

Belgarion'un tüm iradesi bulutları kuvvetle etkisi altına alırken, bulutlar neredeyse gözle görülür bir şekilde titrediler. Muazzam bir ağacın gövdesi kalınlığında bir şimşek cızırdayarak, kulakları sağır eden bir gümbürtüyle, her tarafı millerce sarsarak yere indi. Yıldırımın düştüğü yerde, çimenler arasında dumanları tüten büyük bir delik çıktı ortaya. Garion tekrar ve tekrar yıldırımı çağırdı. Gökgürültüsünün gümbürtüsü havayı yarıp gürülderken, yanan çimen ile kararmış toprağın baygın kokusu bir bulut gibi aniden dehşete düşmüş ordular üzerine sindi.

Derken şiddetli, uğultulu bir rüzgâr çıktı; aynı zamanda bulutlar, zıt güçlerini boşaltmak için o kadar yoğun bir sağanakla yırtılıp açıldılar ki şövalyelerin çoğu bu etkiyle eyerlerinden devrildiler. Rüzgâr çığlıklar atıp, sağanak tüm şiddetiyle üzerlerine inerken, orduları birbirlerinden ayıran tarla boyunca yıldırımlar düşüp duruyor; korkunç bir şekilde cızırdayarak havayı buhar ve dumanla dolduruyordu. Bu alanı geçmeyi akla bile getirmek mümkün değildi.

Garion etrafında yıldırımlar oynaşan, dehşete düşmüş atını gaddarca tam bu korkunç gösterinin ortasında tutuyordu. Sonunda, bütün dikkatleri üzerine topladığına ikna oluncaya kadar iki ordu üzerine de birkaç dakika daha yağmur yağdırdıktan sonra alevler içindeki kılıcının kayıtsız bir hareketiyle sağnağı durduruverdi.

"Bu ahmaklığa yeterince tahammül ettim!" diye buyurdu, en az gökgürültüsü kadar yüksek bir sesle. "Hemen silahlarınızı bırakın!"

Önce ona, daha sonra da şüpheyle birbirlerine baktılar.

"DERHAL!" diye gürledi Garion, emrinin altını, başka bir şimşek ve ortalığı inleten bir gökgürültüsüyle çizerek.

Hemen bırakılan silahların çıkardığı takırtı muazzam olmuştu.

"Şövalye Embrig ile Şövalye Mandorallen'i, hemen *burada* görmek istiyorum," dedi bunun üzerine Garion, kılıcıyla tam atının

önünde bir yeri işaret ederek. “Hemen!”

Çeliklere bürünmüş iki şövalye yavaşça, neredeyse gönülsüz okul çocukları gibi ihtiyatla ona yaklaştı.

“Sizler, tam olarak ne yaptığınızı düşünüyorsunuz?” diye sordu Garion ikisine birden.

“Şerefim beni mecbur etti Haşmetmeap,” diye beyan etti Şövalye Embrig kekeleyerek. Kırk yaşlarında, çok içki içen adamlarda olduğu gibi mor damarlar içinde bir burnu olan tıknaz, kırmızı suratlı bir adamdı. “Şövalye Mandorallen akrabam olan bir hanımı zorla kaçırmış bulunuyor.”

“Senin hanımefendiye olan alakan, sadece onun şahsiyeti üzerindeki otoriteni kapsamaktadır,” diye karşılık verdi Mandorallen hararetle. “Onun topraklarına ve menkul mallarına, onun hislerini tamahkârca gözardı ederek el koydun ve…”

“Tamam,” diye sözünü kesti Garion, “bu kadar yeter. Sizin arasındaki şahsi atışma Arendiya’nın yarısını bir savaşın eşiğine getirdi. İstediğiniz bu mu? Bütün yurdunuzu, sadece kendi dediğinizi yapmak için harap etmeyi göze alacak kadar çocuk musunuz siz?”

“Lâkin…” demeye çalıştı Mandorallen.

“Lakini, makini yok.” Daha sonra Garion -belli bir ölçüye kadar- onlar hakkında tam olarak ne düşündüğünü anlatmaya koyuldu. Sesinin tonu azarlar gibiydi ve kullandığı lisan da oldukça geniş kapsamlıydı. O konuşurken dinleyen iki adamın yüzleri sık sık soluyordu. Derken Garion, Lelldorin’in, dinlemek için ihtiyatla yaklaştığını gördü.

“Ve sen!” diye çevirdi dikkatini genç Asturyalıya, Garion. *“Senin* ta burada, Mimbre’de işin ne?”

“Benim mi? Şey… Mandorallen benim dostumdur Garion.”

“Senden yardım istedi mi?”

“Şey…”

“Ben de istemediğini tahmin etmiştim. Sen kendi kendine gelin güvey oldun.” Bunun üzerine Lelldorin’i de açıklamalarına katarak, sık sık sağ elindeki alevli kılıçla orayı burayı işaret ederek konuşmayı sürdürdü. Her üç adam da, gözleri faltaşı gibi açılmış, Garion kılıcı burunlarının dibine doğru sallarken, belli bir endişeyle izliyordu.

“Pekâlâ o halde,” dedi Garion, gerginliği giderdikten sonra, “şimdi bakın ne yapacağız.” Şövalye Embrig’e hırlaşmak istercesine

baktı. “Benimle dövüşmek ister misin?” diye meydan okudu, çenesini hırçın bir edayla kaldırarak.

Şövalye Embrig’in yüzü kireç kesildi, gözleri yerlerinden uğradı. *“Ben mi* Haşmetmeap?” dedi nefesi kesilerek. “Savaş alanında *benim* Tanrıkatleden’e karşı mı çıkmamı istiyorsunuz?” diye devam etti şiddetle titremeye başlayarak.

“Bunun olabileceğini düşünmemiştim,” diye homurdandı Garion. “Durum böyle olunca hemen Barones Nerina üzerindeki otoritenizi *bana* devredip, bundan vazgeçeceksiniz.”

“Büyük bir memnuniyetle Haşmetmeap,” Embrig’in sözleri ağzından kendiliğinden dökülüvermişti sanki.

“Mandorallen,” dedi Garion, *“sen* benimle dövüşmek ister misin?”

“Siz benim dostumsunuz Garion,” diye karşı çıktı Mandorallen. “Size elimi kaldırmaktansa ölmeyi tercih ederim.”

“Güzel. O halde *sen* de baronesin tüm taşınmaz varlığı hakkında yaptığın hak taleplerini bana devrediyorsun - hem de hemen. Artık onun hamisi *benim.”*

“Bunu kabul ediyorum,” diye cevapladı Mandorallen yavaşça.

“Şövalye Embrig,” dedi Garion o zaman, “size -normal şartlarda Nerina’ya geçecek olan topraklar da dahil olmak üzere- Vo Ebor Baronluğunun tamamını ihsan ediyorum. Bunları kabul ediyor musunuz?”

“Ediyorum Haşmetmeap.”

“Şövalye Mandorallen, sizin de vesayetimde bulunan Vo Ebor’lu Nerina’yla evlenmenize müsaade ediyorum. Onu kabul ediyor musunuz?”

“Bütün kalbimle Lordum,” dedi boğulur gibi olan Mandorallen, gözleri yaşararak.

“Mükemmel,” dedi Lelldorin takdirle.

“Kapa çeneni Lelldorin,” dedi Garion ona. “O halde her şey halloldu beyler. Savaşınız bitti. Ordularınızı toplayıp evlerinize dönün. Eğer bu iş bir daha patlak verirse geri gelirim. Buraya bir kez daha gelmek zorunda kalırsam da *çok* kızarım. Hepimiz birbirimizi anlıyor muyuz?”

Hiç seslerini çıkarmadan başlarıyla onayladılar.

Savaş böylece sona erdi.

Öte yandan, Mandorallen’in ordusunun Vo Mandor’a dönmesiyle Garion’un kararını duyan Barones Nerina hafiften kıyametleri

koparmıştı. “Ben, Lordumun keyfi için herhangi bir adama hediye edilebilecek bir serf kızı mıyım?” diye sordu mübalağalı bir havada.

“Vasin olarak benim otoritemi mi sorguluyorsun?” diye sordu Garion doğrudan.

“Hayır Lordum. Şövalye Embrig buna rıza göstermiş. Artık benim vasim sizsiniz. Bana ne emrederseniz ben onu yapmakla mükellefim.”

“Mandorallen’i seviyor musun?”

Barones aceleyle koca şövalyeye bakarak kızardı.

“Cevap ver bana!”

“Seviyorum Lordum,” diye itiraf etti Barones alçak sesle.

“O halde sorun nedir? Onu yıllardır seviyorsun ama ben onunla evlenmeni emredince, karşı çıkıyorsun.”

“Lordum,” diye cevap verdi Barones dikleşerek, “göz önüne almamız icap eden muhtelif edep ve erkân vardır. Bir hanımefendi bu kadar kaba bir usûlde baştan savılmaz.” Bunu söyleyerek arkasını döndüğü gibi, bir fırtına misali odadan çıktı.

Mandorallen inledi; ağzından bir hıçkırık sesi kaçırıvermişti.

“Şimdi ne oldu?” diye sordu Garion.

“Korkarım Nerina’ın ile hiçbir vakit evlenemeyeceğim,” diye açıkladı Mandorallen yıkılarak.

“Saçmalama. Lelldorin, *sen* bu olup bitenden bir şey anlıyor musun?”

Lelldorin kaşlarını çattı. “Galiba Garion. Burada atladığın bir sürü, oldukça narin bazı müzakereler ve formaliteler var. Çeyiz meselesi var, vasinin -yani senin tabii ki- resmi, yazılı rızası olması lazım ve belki de en önemlisi, tanıkların da hazır bulunduğu resmi bir evlenme teklifi olmalı.”

“Ayrıntılardan dolayı mı reddediyor?” diye sordu Garion kulaklarına inanamayarak.

“Bir kadın için ayrıntılar çok önemlidir Garion.”

Garion teslimiyetle içini çekti. Bu, onun tahmin ettiğinden de uzun sürecekti. “Benimle gelin,” dedi onlara.

Nerina odasının kapısını kitlemiş, Garion’un kibarca kapısını çalmasına cevap vermeyi reddetmişti. Sonunda Garion yolunu engelleyen sağlam meşe kalaslara baktı. “Yıkıl!” dedi ve kapı içeri doğru havaya uçarak, yatağı üzerinde kucağında kıymıklar ve tahta parçalarıyla hayretler içinde oturmakta olan hanımı gözler önüne serecek şekilde açıldı. “Şimdi,” dedi, enkazın üzerinden atlayarak

geçen Garion, “işimize bakalım. Sence ne kadar büyüklükte bir çeyiz yeterince uygundur?”

Mandorallen küçük bir yadigâra bile razıydı -hatta razıdan öte çok istiyordu, fakat Nerina bunun önemli bir şey olması konusunda ısrar etti. Garion biraz irkilerek, leydinin kabul edebileceği bir teklifte bulundu. Daha sonra bir kalem ve mürekkep isteyerek -Lelldorin’in yardımıyla- münasip bir muvafakatname karaladı. “Pekâlâ,“ dedi daha sonra Mandorallen’e, “teklif et bakalım.”

“Böyle bir evlenme teklifinin, bu tarz münasebetsiz bir telaşla yapılması âdet değildir,” diye karşı çıktı Nerina. “Çiftin birbirlerine aşina olabilmeleri için bir vakit geçmesinin münasip olduğu düşünülür.”

“Siz zaten birbirinize aşinasınız Nerina,” diye hatırlattı Garion. “Haydi, devam edin.”

Mandorallen leydisinin önünde diz çöktü, zırhı yerlerde takırdıyordu. “Beni zevcin olarak kabul ediyor musun Nerina?” diye sordu kadına.

Nerina çaresizlik içersinde ona baktı.

“Münasip bir cevap hazırlayabilecek zamanım olmadı Lordum.”

“‘Evet’ demeyi dene Nerina,” diye önerdi Garion.

“Bu sizin emriniz midir Lordum?”

“Eğer öyle kabul etmek istiyorsan.”

“O halde itaat etmek mecburiyetindeyim. Size rıza gösteriyorum Şövalye Mandorallen - tüm kalbimle.”

“Mükemmel,” dedi Garion canlanıp, ellerini ovuşturarak. “Kalk ayağa Mandorallen ve hemen tapınağınıza gidelim. Bir papaz bulup, akşam yemeğine kadar bütün bunları resmiyete dökelim.”

“Eminim ki işi bu kadar aceleye getirmeye niyetli değilsinizdir Lordum,” dedi Nerina nefesi kesilerek.

“İşin aslı, niyetliyim. Riva’ya dönmem gerekiyor ve ikinizi sağ salim evlendirmeden gitmeye hiç niyetim yok. Etrafta göz kulak olacak birileri bulunmazsa Arendiya’da işler çığrından çıkıveriyor.”

“Münasip bir kıyafet içerisinde değilim Haşmetmeap,” diye karşı çıktı Nerina, siyah elbiselerine bakarak. “Böylesine kasvetli bir renge sahip bir elbiseyle evlenmemi istemezsiniz herhalde?”

“Ben de,” diye karşı çıktı Mandorallen de, “hâlâ zırhlar içindeyim. Bir erkek, düğününe çelik içerisinde gitmemelidir.”

“Sizin neler giydiğiniz benim hiç umurumda değil,” diye açıkladı Garion onlara. “Önemli olan kalplerinizde olan, sırtınızda olan

değil.”

“Ama…” diye kekeledi Nerina. “Bir duvağım bile yok.”

Garion ona uzun ve sert bir bakış fırlattı. Sonra aceleyle odaya bakındı, yakındaki masalardan birinin üzerinde duran dantel bir örtüyü alarak, bunu güzelce leydinin başına yerleştirdi. “Pek hoş,” diye mırıldandı. “Aklına gelen başka bir şey var mı?”

“Yüzük?” diye önerdi Lelldorin tereddütle.

Garion dönüp ona dik dik bakarak, “Sen de mi?” dedi.

“Ama gerçekten de bir yüzükleri olması gerek Garion,” dedi Lelldorin kendini savunarak.

Garion bu konuda biraz düşündükten sonra konsantre oldu, havada sade, altın bir yüzük yaptı. “Bu işe yarar mı?” diye sordu, yüzüğü onlara doğru tutarak.

“Bana refakat edecek biri olmayacak mı?” diye sordu Nerina cılız, titrek bir sesle. “Kendisini cesaretlendirecek ve destek olacak münasip mevkiye sahip hanımlar olmadan soylu bir hanımın evlenmesi gayri münasiptir.”

“Git birini bul,” dedi Garion Lelldorin’e.

“Kimi seçeyim?” diye sordu Lelldorin çaresizlik içersinde.

“Umurumda değil. Soylu bir hanım bulup tapınağa getir, yeter. Saçından sürükleyip getirmek zorunda kalsan da.”

Lelldorin telaşla koştu.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Garion Mandorallen ile Nerina’ya, artık sabrının tükenmekte olduğunu belli eden oldukça tehlikeli bir ses tonuyla.

“Damadın da yanında yakın bir dostunun olması âdettendir Garion,” diye hatırlattı Mandorallen.

“Lelldorin orada olacak,” dedi Garion, “ben de. Senin düşmene, bayılmana veya kaçmana izin vermeyiz.”

“Birkaç çiçeğim de mi olmasın?” diye sordu Nerina sızlanırcasına bir tonda.

Garion ona baktı. “Elbette,” diye cevap verdi yapmacık, nazik bir ses tonuyla. Daha sonra havada -hızla- zambaklar peydahlayarak bunları birer birer hayret içinde kalan leydinin eline verdi. “Renkleri doğru olmuş mu Nerina?” diye sordu Kontese. “Eğer istersen değiştirebilirim -mor yapmamı istersin belki, ya da açık yeşile ne buyrulur, belki de parlak bir mavi sana yakışırdı.”

Sonunda bunun sonu olmadığına karar verdi. Ellerinden geldiğince bir şeylere karşı çıkacaklardı. Her ikisi de o muazzam

trajedilerinin ortasında yaşamaya o kadar çok alışmışlardı ki bu hüzünlü eğlencelerinden ayrılmaya gönüllü değillerdi - hatta bunu yapamıyorlardı bir türlü. Mecburen çözüm tamamen ona kalmıştı. Bunun aşırı gösterişli bir şey olduğunu bilerek ama yine de işin içinde olan bu iki kişinin zihinsel kapasitelerini de göz önüne alarak kılıcını çekti. “Hep birlikte tapınağa gidiyoruz,” diye beyan etti, “ve siz ikiniz evleneceksiniz.” Paramparça olmuş kapıyı kılıcıyla işaret ederek, “Şimdi, marş marş!” diye emretti.

Ve böylece bütün zamanların o en büyük trajik aşk öykülerinden biri mutlu bir sona bağlanmış oldu. O akşamüstü, son anda ortaya çıkacak manilerin olayı yarım bırakmamasını garanti altına almak için alevler içindeki kılıcı ile Garion onların başına dikilmiş ve Mandorallen ile Nerina’sı evlenmişti.

Genelde Garion kendinden ve olayları halledi tarzından gayet memnundu. Ertesi sabah Riva’ya dönmek için ayrılırken, kendi kendini tebrik eder bir ruh hali içerisindeydi.

ONUNCU BÖLÜM

RİVA'YA döndüğü günün akşamı Ce'Nedra ile birlikte mavi halılı oturma odalarında dinlenirlerken, "Her neyse," demişti Garion, "Mandorallen'in şatosuna geri dönüp de Nerina'ya evlenebileceklerini söylediğimizde, kıyametleri koparttı." "Zaten onun Mandorallen'i sevdiğine hep inanmışımdır," dedi Ce'Nedra.

"Seviyor ama bunca yıldır bu büyük trajik aşkın merkezinde yaşamaya öyle alışmış ki, bundan vazgeçmek istemedi. O soylu ıstırabı henüz bünyesinden atabilmiş değil."

"Bu kadar kötü niyetli olma Garion."

"Arendler başımı ağrıtıyor. Önce çeyiz diye tutturdu, hem de büyük bir çeyiz."

"Bu mantıklı."

"Bunu *benim* vermem gerektiğini düşünecek olursan değil."

"Senin mi? Neden onun çeyizini sen yapacakmışsın ki?"

"Onun vasisiyim, unuttun mu? Bütün o sizlere, bizlere, o havalara rağmen Drasniyalı bir at satıcısı gibi sıkı pazarlık ediyor. İşi bittiğinde cüzdanım epey hafiflemişti. Ayrıca resmi bir muvafakatname istedi; ayrıca bir duvak, kendisine yardım edecek bir hanımefendi, bir yüzük ve çiçek istedi. Bense her geçen dakika biraz daha rahatsız olmaya başlıyordum."

"Bir şeyi unutmadın mı?"

"Zannetmiyorum."

"Mandorallen ona evlenme teklif etmedi mi?" Ce'Nedra öne eğildi, minik yüzü son derece dikkat kesilmişti. "Eminim bu konuda

da ısrarcı olmuştur.”

“Haklısın, neredeyse o bölümü unutuyordum.”

Ufak tefek kraliçe başını neredeyse hüzünle salladı. “Ah Garion,” dedi tasvip etmeyen bir tonda.

“O daha önceydi - çeyiz meselesini hallettikten sonra. Neyse, evlenme teklif etti, ben Nerina’nın evet demesini sağladım, sonra…”

“Bir dakika,” dedi Ce’Nedra sertçe, minik elini havaya kaldırarak. “O bölümü öyle aceleyle geçiştirme. Evlenme teklif ettiğinde tam olarak ne dedi?”

Garion kulağını kaşıyarak, “Hatırladığımı zannetmiyorum,” diye itiraf etti.

“Dene,” diye yüreklendirdi karısı. “Lütfen.”

“Dur bakayım,” diye düşündü Garion, tavanın oymalı tahta kirişlerine bakarak. “İlk önce kendi tabiriyle “birbirlerine aşina olmadan” ona evlenme teklif edilmesine karşı çıkmıştı. Galiba, tenha yerlerde tek başlarına gizli gizli buluşmaktan, aşk şiirlerinden, çiçeklerden, o baygın bakışlardan falan söz ediyordu.”

Ce’Nedra ona sertçe, minik bir bakış fırlattı. “Biliyor musun bazen insanı çıldırtabiliyorsun. Duyarlılığın bir odununki kadar.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Boş ver. Sonra ne olduğunu anlat sen.”

“Şey, ben de ona *bu* tür saçmalıklara katlanamayacağımı söyledim. Zaten birbirlerini tanıdıklarını, işimize devam etmemizi söyledim.”

“Pek şirinsin, öyle değil mi?” dedi Ce’Nedra iğneleyeci bir edayla.

“Ce’Nedra, ne oldu şimdi?”

“Boş ver. Sen öyküne devam et. Ne zaman böyle bir konuda bir şey anlatsan hep böyle ağır davranıyorsun.”

“Ben mi? Durmadan sözümü kesip duran sensin.”

“Devam etsene Garion.”

Garion omuzlarını silkti. “Pek fazla bir şey kalmadı. Mandorallen sordu, o da evet dedi, sonra onları tapınağa kadar götürdüm.”

“Sözler Garion,” diye ısrar etti kraliçe. “Sözler. Tam olarak ne dedi Mandorallen?”

“Öyle taşları yerinden oynatacak bir şey değil. ‘Beni zevcin olarak kabul ediyor musun?’ gibi bir şeyler dedi.”

“Ay,” dedi Ce’Nedra sesi titreyerek. Garion karısının gözlerindeki yaşları görünce hayret içinde kaldı.

“Ne oldu?” diye bilmek istedi.

“Boş ver,” diye cevap verdi karısı, gözlerine bir mendilin ucuyla hafifçe dokunarak. “O zaman Nerina ne dedi?”

“Münasip bir cevap hazırlayacak kadar vakti olmadığını söyledi, ben de ona ‘evet’ demesini söyledim.”

“Sonra?”

“O da, ‘Seni bütün kalbimle kabul ediyorum Şövalye Mandorallen,’ dedi.”

“Ay,” dedi yine Ce’Nedra, mendili bir kez daha dolan gözlerine giderken. “Ne kadar hoş.”

“Öyle diyorsan öyledir,” dedi Garion. “Bana biraz uzadı gibi gelmişti.”

“Bazen gerçekten de ümitsiz bir vaka oluyorsun,” dedi Ce’Nedra. Sonra biraz ümitsizce içini çekti. “Bana hiç resmen evlenme teklifi eden olmadı.”

“Elbette ki oldu,” dedi Garion kızarak. “Tolnedra Sefiri ile taht odasına girdiğinizde yapılan bütün o merasimi unuttun mu?”

“Evlenme teklifini yapan *bendim* Garion,” diye hatırlattı ufak tefek kraliçe, alevli buklelerini geriye doğru savurarak. “Tahtının önüne gelerek, beni zevcen olarak kabul edip etmeyeceğini sordum. Sen kabul ettin ve her şey olup bitti. Sen bir kere bile *bana* evlenme teklif etmedin.”

Garion kaşlarını çatarak, hatırlamaya çalıştı. “Etmiş *olmalıyım.”*

“Bir kere bile.”

“Eh, sonunda evlendiğimize göre, bu o kadar da önemli değil, değil mi?”

Ce’Nedra’nın yüz ifadesi buz kesti.

Garion bu ifadeyi derhal fark etti. “Gerçekten de bu kadar önemli mi Ce’Nedra?” diye sordu kıza.

“Evet Garion. Önemli.”

Genç kral içini çekti. “Tamam o halde. Bunu yapsam iyi olacak.”

“Neyi yapsan?”

“Evlenme teklif etsem. Benimle evlenir misin Ce’Nedra?”

“Elinden daha iyisi gelemiyor mu?”

Garion ona uzun uzun baktı. İtiraf etmeliydi ki Ce’Nedra son derece çekiciydi. Her tarafı fırfırlı, orada burada dantelleri olan

uçuk yeşil bir elbise giymiş, son derece ciddi bir havayla sandalyesine somurtarak oturmuş, memnuniyetsiz görünüyordu. Garion sandalyesinden kalktı, kızın oturduğu yere gitti ve mübalağa ile diz çöktü. Ufak tefek kraliçenin elini elleri arasına alarak, yalvarırcasına yüzüne baktı; Mandorallen'in yüzündeki o budalaca hayranlık ifadesini takınmaya çalışıyordu. "İmparatorluk Prensesi Hazretleri, zevcileri olmama rıza gösterir mi?" diye sordu. "Sevgi dolu dürüst bir yürek ile hudutsuz bir bağlılıktan başka size sunabileceğim pek bir şeyim yok."

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu kız kuşkuyla.

"Hayır." dedi Garion. "Sen resmi bir evlilik teklifi istedin, ben de sana teklifte bulundum. Eee?"

"Eee, ne?"

"Benimle evlenmeye rıza gösterecek misin?"

Ce'Nedra Garion'a cilveli bir bakış attı. Sonra sevgiyle uzanıp kocasının saçlarını karıştırarak, "Bu konuda bir düşüneyim," diye cevap verdi.

"Ne demek, bu konuda düşüneyim?"

"Kim bilir?" dedi Ce'Nedra sırıtarak. "Belki daha iyi bir teklif alırım. Ayağa kalk artık Garion. Yerde öyle durmaya devam edersen, pantolonunun dizlerinde iz olacak."

Garion ayağa kalktı. "Kadınlar!" dedi, çileden çıkmış bir halde ellerini havaya kaldırarak.

Bir zamanlar, Garion bunun salt aldatmaca olduğunu henüz anlayamadan önce dizlerinin bağını çözen şekilde, masumca gözlerini açarak baktı ona Ce'Nedra. "Beni artık sevmiyor musun?" diye sordu titreyen, sahtekâr, küçük kız sesiyle.

"Artık birbirimize böyle yapmayacağımız konusunda söz vermemiş miydik?"

"Bu özel bir durum şekerim," diye cevap verdi Ce'Nedra. Sonra kahkahayı basarak yerinden fırladığı gibi kollarını kocasının boynuna doladı. "Ah Garion," dedi, gülmeye devam ederek. "Seni çok seviyorum."

"Ben de öyle olmasını ümit ediyorum," dedi Garion kollarını kızın omuzlarına dolayarak, havaya kaldırdığı dudaklarından öptü.

Ertesi sabah Garion oldukça rahat giyindikten sonra Ce'Nedra'nın şahsına ait oturma odasının kapısını çaldı.

"Buyrun?" diye cevap verdi kız.

"Benim, Garion," dedi genç kral. "Girebilir miyim?" Sendaryalı

terbiyesi o kadar iliklerine işlemişti ki burada kral olmasına rağmen bir başkasının odasının kapısını açarken her zaman izin istiyordu.

"Elbette," dedi Ce'Nedra.

Kapının mandalını kaldırarak kızın süslü şahsi alanına, her yanı pembe ve uçuk yeşil farbalalarla, metrelerce hışırtılı satenle, brokar döşemelerle dolu odaya girdi. Ce'Nedra'nın en sevdiği nedimesi olan Arell, gerekli reveransları yapmak için biraz aklı karışarak ayağa kalktı. Arell, Brand'in yeğeni, en küçük kız kardeşinin kızıydı; aynı zamanda kraliçeye refakat eden birkaç soylu kadından biriydi. Alorn kadınlarının tam bir örneği gibiydi Arell; uzun boylu, sarışın, dolgun, altın rengi saç örgüleri başında dolanarak topuz yapılmış, derin mavi gözlü, kaymak gibi tenli bir kızdı. Ce'Nedra ile ikisi neredeyse birbirlerinden hiç ayrılmıyorlar, zamanlarını genellikle baş başa verip fısıldaşıp, gülüşerek geçiriyorlardı. Her nedense, Garion ne zaman odaya girse Arell her zaman kıpkırmızı kesilirdi. Garion bunun nedenini hiç anlayamıyordu ama gizli gizli Ce'Nedra'nın, nedimesine aslında *kesinlikle* anlatılmaması gereken şeyleri -Rivalı kızın ona her baktığında yanaklarını kızartan şeyleri- anlatmış olmasından kuşkulanıyordu.

"Ben şehre iniyorum," diye bildirdi Garion karısına. "Bir şey istiyor musun?"

"Kendi alışverişimi kendim yapmayı tercih ederim Garion," diye cevap verdi Ce'Nedra, saten tuvaletinin önünü düzelterek. "Hiçbir zaman doğru şeyleri alamıyorsun zaten."

Tam buna cevap verecekti ki vazgeçti. "Nasıl istersen. Öğleyin görüşürüz o halde."

"Beyim nasıl emrederlerse," dedi Ce'Nedra dalga geçercesine diz çökerek.

"Kes şunu."

Ce'Nedra Garion'a dil çıkardıktan sonra gidip onu öptü.

Garion Arell'e döndü. "Leydim," dedi, kibarca eğilerek.

Arell'in mavi gözleri bastırılmış bir neşeyle parladı, ayrıca bakışlarında hafif bir tehlikeli pırıltı vardı. Kızararak yeniden reverans yaptı. "Haşmetmeap," dedi saygıyla.

Garion kraliyet dairesinden ayrılırken, Ce'Nedra'nın Arell'e, kızın böyle kızarmasına ve garip garip bakmasına neden olabilecek ne anlattığını merak etti. Gerçi bu sarışın kıza minnettarlık duyuyordu. Ce'Nedra'ya arkadaşlık ettiği için, Garion'un diğer konulara eğilebilmesi için serbest kalmasına imkân sağlıyordu. Pol

Teyze müdahale edip de, her ikisine de büyük acı veren o soğukluğu hallettiğinden beri, Ce'Nedra Garion'un boş vakitlerini sahiplenmeye başlamıştı. Genel anlamda evli olmanın oldukça hoş bir şey olduğunu düşünüyordu ama zaman zaman Ce'Nedra olayları biraz abartıyordu.

Dışarıdaki koridorda, elinde bir parşömen sayfası tutan Brand'in ikinci oğlu Kail bekliyordu. "Sanırım bununla derhal ilgilenmeniz gerekiyor Efendimiz," dedi resmi bir dille.

Kail babası ve kardeşleri gibi uzun boylu, geniş omuzlu bir savaşçı olmasına rağmen yine de çalışkan, zeki, ihtiyatlı bir adamdı; tahta sunulmuş bir sürü dilekçe, başvuru ve teklifi tarayarak arasından önemli ile önemsizi ayırabilecek kadar iyi tanırdı Riva'yı ve halkını. Garion tahta ilk çıktığında, memurları idare etmesi için bir kişiye ihtiyaç duyacağı gerçeği kendisini fazlasıyla belli etmişti ve bu işe en uygun seçim Kail olmuştu. Yirmi dört yaşlarındaydı ve güzelce kesilmiş kahverengi bir sakalı vardı. Çalışma odasında geçirmiş olduğu saatler gözlerini hafifçe kısarak bakmasına ve kaşları arasında derin bir çizgi oluşmasına neden olmuştu. Her gün Garion ile birlikte birkaç saat geçirdiği için kısa bir süre sonra dost olmuşlardı; Garion Kail'in kararlarına ve nasihatlerine çok değer verirdi. "Ciddi bir şey mi?" diye sordu, parşömeni alıp bakarak.

"Olabilir Efendimiz," diye cevap verdi Kail. "Belli bir vadinin mülkiyeti üzerine bir anlaşmazlık çıkmış. İşin içine karışan ailelerin her ikisi de oldukça güçlüdür; sanırım işler daha ileriye gitmeden bu konuyu yatıştırmamızda fayda var."

"Vadinin kime ait olduğuna dair elimizde kesin kanıtlar var mı?"

Kail başını salladı. "İki aile de, bu araziyi asırlardır ortaklaşa kullanırdı. Yalnız, son günlerde aralarında bir sürtüşme olmuş."

"Anlıyorum," dedi Garion. Bu konuda biraz düşündü. "Ne karara varırsam varayım, taraflardan biri benden memnun olmayacak, öyle değil mi?"

"Büyük bir ihtimalle Haşmetmeap."

"Tamam o halde. Her ikisini de mutsuz edeceğiz. Resmi görünüşlü bir şeyler yazarak, bunlara ait olan bu vadinin artık bana ait olduğunu beyan et. Bir-iki hafta böylece endişelenmelerini sağlayalım; sonra araziyi tam ortadan ikiye bölerek, her birine bir yarısını veririm. Bana o kadar çok kızacaklar ki, birbirlerinden hoşlanmadıklarını bile unutacaklar. Bu adanın Arendiya'ya dönmesini istemiyorum."

Kail gülerek, “Çok pratik Belgarion,” dedi.

Garion ona sırıttı. “Ben Sendarya’da büyüdüm, unuttun mu? Ha, bu arada vadiden şerit halinde bir bölgeyi alıkoy - tam ortadan yüz metre kadar bir yeri. Buraya kraliyet arazisi veya işte onun gibi bir isim ver ve geçişi yasakla. Bu, onların sınır üzerinden birbirleriyle itişip kakışmalarına mani olur.” Parşömeni yeniden Kail’e uzatarak, kendinden memnun bir halde koridorda ilerlemeye başladı.

O sabah şehirdeki işlerini yaparken, Joran isminde hünerli bir sanatçı olan, tanıdığı genç bir cam ustasına gitmişti. Görünüşte bu ziyaretinin sebebi, Ce’Nedra’ya hediye etmek için ısmarladığı bir kristal kadeh takımına bakmaktı. Gerçek amacı ise daha ciddi bir şeydi. .Sıradan bir insan gibi yetiştirilmiş olduğu için Garion, sıradan halkın düşüncelerinin ve sorunlarının nadiren tahttakilere ulaştığının, hükümdarların birçoğundan daha fazla farkındaydı. Şehirde bir çift kulağı olması gerektiğine derinden inanıyordu - kendi aleyhindeki fikirleri gelip kendisine ispiyonlaması için değil, ona halkının gerçek sorunları hakkında net ve önyargısız bir görüntüsünü verebilsin diye. Bu iş için Joran’ı seçmişti.

Kadehlere bakıyormuş numarası yaptıktan sonra birlikte Joran’ın dükkânının arkasındaki küçük, özel bir odaya çekildiler.

“Arendiya’dan gelir gelmez notunu aldım,” dedi Garion. “Mesele gerçekten bu kadar ciddi mi?”

“Korkarım öyle Haşmetmeap,” diye cevap verdi Joran. “Vergi hakkında pek düşünülmemiş sanırım; önemli ölçüde, pek hoş olmayan eleştirilere neden oluyor.”

“Hepsi de bana yönelik herhalde?”

“Kral sizsiniz sonuç olarak.”

“Teşekkürler,” dedi Garion ince bir alayla. “Genelde neresinden memnun değiller?”

“Hiçbir vergi sevilmez,” diye gözlemlerini belirtti Joran, “fakat herkes aynı miktarı ödemek zorunda olunca katlanılır. İnsanları huzursuz eden, muafiyet konusu.”

“Muafiyet mi? O da ne?”

“Soylular ticari vergileri ödemek zorunda değil. Bunu bilmiyor muydunuz?”

“Yo,” dedi Garion. “Bilmiyordum.”

“Teoride, soyluların yerine getirmeleri gereken başka yükümlülükleri vardır -asker besleyip, desteklemek gibi falan. Ama bu artık geçerliliğini yitirdi. Artık kraliyet kendi ordusunu kendi

yetiştiriyor. Öte yandan bir soylu ticarete atıldığı zaman, ticari vergilerin hiçbirini ödemek zorunda kalmıyor. Onunla diğer tüccarlar arasındaki tek fark, onun bir soyluluk unvanı olması. Onun dükkânı da benimkiyle aynı oluyor, o da tıpkı benim kadar vakit harcıyor - ama ben vergi ödemek zorundayım, o değil."

"Bu pek adil görünmüyor," diye kabul etti Garion.

"İşi daha da kötüleştiren, ben vergilerimi ödeyebilmek için fiyatlarımı artırmak zorunda kalıyorum ama soylu tüccar fiyatları indirerek, müşterilerimi çalabiliyor."

"Bunun halledilmesi gerek," dedi Garion. "Bu muafiyeti kaldıracağız."

"Soylular bundan hoşlanmayacak," diye uyardı Joran.

"Hoşlanmak zorunda değiller," dedi Garion açıkça.

"Çok adil bir kralsınız Haşmetmeap."

"Bu işin benim adilliğinde pek bir ilgisi yok," diye karşı çıktı Garion. "Şehirde kaç soylu ticaretle uğraşıyor?"

Joran omuzlarını silkti. "Birkaç düzine sanırım."

"Peki diğer tüccarlardan kaç tane var?"

"Yüzlerce."

"Benden yüzlerce insanın nefret etmesindense, iki düzine insanın nefret etmesini tercih ederim."

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim," diye itiraf etti Joran.

"Ben düşünmek zorundayım," dedi Garion hoşnutsuzca.

Bunu izleyen haftada Rüzgârlar Denizi'ni birbiri ardı sıra kasırgalar süpürüp, kayalık adayı buz gibi rüzgârlarla tarayarak, yağmurlarla dövdü. Riva'nın iklimi hiçbir zaman, uzun süre latif denebilecek cinsten değildi ve bu yaz fırtınaları o kadar yaygındı ki, Rivalılar bunu doğal bir nizam olarak kabullenmişti. Ama Ce'Nedra çok daha güneyde, Tol Honeth'in bitmeyen güneşleri altında büyümüştü; hava her kararıp yağmurla dolduğunda, Hisarı kaplayan o rutubetli serinlik onun moralini ve huzurunu bozuyor, keyfini kaçırıyordu. Bu kötü hava nöbetlerinde kendisini, bir fincan çay ve -genellikle hayal bile edilemeyecek kadar mükemmel Arendiyalı şövalyeler ile sürekli bir felaketin kıyısında bulunup ah eden leydilere ait abartılı bir aşk kitabı olan- kocaman bir kitapla ateşin yanındaki kocaman yeşil kadife koltuğa gömmeyi âdet edinmişti. Öte yandan uzun süre bir yere kapanmış olmak eninde sonunda onu kitabından kopartıp başka şeyler aramaya itiyordu.

Bir sabah geç vakitte, rüzgâr bacalarda uğuldayıp yağmur

pencereleri kırbaçlarken, kuzeydeki kraliyet arazilerindeki yün üretimi hakkındaki sıkıcı bir raporu dikkatle incelemekte olan Garion'un bulunduğu çalışma odasına girdi. Ufak tefek kraliçe ermin biyeli, yeşil kadifeden bir kaftan giymişti, yüzünde de memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yün hakkında bir şeyler okuyorum," diye cevap verdi Garion.

"Neden?"

"Bu konuyu bilmem gerektiğini düşünüyorum. Herkes yüzlerinde ciddi bir ifadeyle yün hakkında konuşup duruyor. Bu onlar için son derece önemli olmalı."

"Bu konu gerçekten o kadar ilgini çekiyor mu?"

Garion omuzlarını silkti. "Masrafların ödenmesine yardımcı oluyor."

Karısı pencerenin önüne giderek yağmura bakmaya başladı. *"Hiç* durmayacak mı?" diye sordu sonunda.

"Zamanla sanırım."

"Gideyim Arell'i çağırayım. Belki birlikte şehre iner, dükkânlara bakarız."

"Dışarısı oldukça ıslak Ce'Nedra."

"Pelerin takarım, üstelik biraz yağmur da beni eritecek değil. Bana biraz para verir misin?"

"Geçen hafta vermemiş miydim?"

"Harcadım. Şimdi biraz daha paraya ihtiyacım var."

Garion raporu bir kenara bırakarak duvara dayalı ağır bir dolaba doğru gitti. Yeleğindeki ceplerin birinden bir anahtar çıkartarak dolabı açtı ve üst çekmeceyi çekti. Ce'Nedra yanına giderek merakla çekmecenin içine baktı. Çekmece yarıya kadar birbirine karışmış altın, gümüş ve bakır sikkelerle doluydu.

"Bütün bunları nereden buldun?" dedi hayretle.

"Zaman zaman bana veriyorlar," diye cevap verdi kocası. "Yanımda taşımak istemediğim için buraya atıyorum. Sen biliyorsun zannediyordum."

"Nasıl bilebilirim? Bana hiçbir şey anlatmıyorsun ki. Ne kadar var burada?"

Garion omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Garion!" Kızın sesi hayretten donmuştu. "Saymıyorsun bile, öyle mi?"

"Hayır. Saymam mı gerekiyor?"

“Tolnedralı olmadığın kesin. Bütün kraliyet hâzinesi bu değildir herhalde?”

“Hayır. Onu başka bir yerde tutuyorlar. Bunlar sadece şahsi harcamalar için sanırım.”

“Bunların sayılması gerek Garion.”

“Zamanım olduğunu zannetmiyorum Ce’Nedra.”

“İyi, benim var. Çekmeceyi çıkartıp masanın üzerine getir.”

Ağırlığıyla hafifçe inleyerek kızın dediğini yaptıktan sonra, karısının oturarak mutluluk içinde paraları sayışını seyretti. Ce’Nedra’nın paralarla uğraşıp, onları istif etmekten bu kadar büyük bir zevk alabileceği hiç aklına gelmemişti. Paraların keyifli şıngırtısı kulaklarını doldururken ufak tefek kraliçenin yüzü ışıldıyordu. Paralardan birkaç tanesi kararmıştı. Bunlara hoşnutsuzlukla bakarak, paraları kaftanının kenarına silmek için saymasına ara vermişti.

“Şehre mi inecektin?” diye sordu Garion, masanın diğer tarafındaki yerine otururken.

“Sanırım bugün inmem.” Saymaya devam ediyordu. Tek bir tutam saç kurtulup yüzüne düşmüştü; elindeki işe dalmışken zaman zaman ne yaptığının farkına bile varmadan bu saça üflüyordu. Çekmeceden bir avuç daha şıngırtılı para alarak önündeki masaya dikkatle istif etmeye başladı. Bu işi o kadar büyük bir ciddiyetle yapıyordu ki Garion gülmeye başladı.

Ce’Nedra bakışlarını sertçe kaldırarak, “Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey canım,” diyerek, Ce’Nedra’nın tıngırtılı para sayması eşliğinde kendi işine döndü Garion.

Yaz ilerledikçe, güney enlemlerden güzel haberler gelmeye devam etti. Cthol Murgos Kralı Urgit dağların daha derinliklerine gerilemiş, Mallorya İmparatoru Kal Zakath’ın ilerleyişi daha da yavaşlamıştı. Mallorya ordusu sarp arazide Murgoların peşine ilk düştüğünde büyük kayıplar vermişti; o yüzden şimdi büyük bir dikkatle ilerliyorlardı. Garion, güneydeki düşmanların neredeyse kıpırdayamayacak durumda oldukları haberlerinden çok büyük keyif alıyordu.

Yazın sonlarına doğru Algarya’dan Garion’un kuzeni Adara’nın Hettar’a ikinci oğlunu verdiği haberi geldi. Ce’Nedra mutluluktan delirerek hem anneye hem de bebeğe uygun hediyeler almak için Garion’un çalışma odasındaki çekmeceye iyice daldı.

Öte yandan, sonbaharın başlarında gelen haber o kadar neşeli değildi. Hüzünle yazılmış bir mektupta General Varana onlara Ce'Nedra'nın babası İmparator XXIII. Ran Borune'nin durumunun hızla kötüye gittiğini ve bir an önce Tol Honeth'e gelmeleri gerektiğini bildirmişti. Şanslarına, Riva Kralı ile son derece endişeli küçük karısını taşıyan gemi uygun bir rüzgâr önünde güneye giderken güz göğü açık kalmıştı. Bir hafta içerisinde Nedrane'nin geniş ağzında bulunan Tol Horb'a ulaşarak, Tol Honeth'de bulunan İmparatorluk başkentine doğru, nehir yukarı kürek çekmeye başladılar.

Ancak birkaç fersah gitmişlerdi ki gemileri beyaz ve altın rengi sancaklarla süslü küçük bir filoyla karşılandı; bu gemiler etraflarını sararak onlara Tol Honeth'e kadar refakat ettiler. Bu mavnaların birinin üzerinde, Nedrane'nin geniş yüzeyi üzerine çiçek yaprakları saçarak İmparatorluk Prensesini şarkılar söyleyip resmi bir merasimle karşılayan genç Tolnedralı kadınların oluşturdukları bir koro vardı.

Garion geminin güvertesinde Ce'Nedra'nın yanında dururken bu şarkılı karşılama karşısında biraz kaşlarını çatarak, "Bu şimdi yerinde bir hareket mi?" diye sordu.

"Bu bir gelenektir," dedi karısı. "Şehre girişlerinde İmparatorluk ailesinin mensuplarına refakat edilir."

Garion şarkının sözlerini dinledi. "Senin evlendiğini henüz duymamışlar mı?" diye sordu. "İmparatorluk Prensesini karşılıyorlar, Riva Kraliçesini değil."

"Biz yöremize bağlı yaşayan bir halkız Garion," dedi Ce'Nedra. "Bir Tolnedralının gözünde, İmparatorluk Prensesi, uzak bir adanın kraliçesinden daha önemlidir."

Onlar nehir yukarı giderken şarkılar devam etti. Parıltılar içindeki beyaz Tol Honeth şehri görününce, surlardan pirinç trompetlerin muazzam sesi onları selamladı. Onlara geniş bulvarlardan İmparatorluk Sarayı'nın topraklarına kadar refakat edecek olan, koyu kırmızı sancakları esintiyle çırpınan, miğferlerindeki tüyler sallanan pırıl pırıl bir müfreze lejyoner, mermer rıhtımda bekliyordu.

Dikkat çekecek kadar aksayarak yürüyen, kısa kesilmiş, kıvırcık saçlı, iri kıyım profesyonel bir asker olan General Varana, onları saray kapısında karşıladı. Yüzündeki ifade ciddiydi.

"Zamanında yetiştik mi amca?" diye sordu Ce'Nedra, sesinde

korkulu bir tınıyla.

General başını evet anlamında salladıktan sonra ufak tefek kraliçeye sarıldı. “Cesur olmalısın Ce’Nedra,” dedi kıza. “Baban çok, çok hasta.”

“Hiç umut yok mu?” diye sordu Ce’Nedra cılız bir sesle.

“Umut hiç kesilmez,” diye cevap verdi Varana, ama ses tonu tam aksini söylüyordu.

“Onu şimdi görebilir miyiz?”

“Tabii ki.” General, Garion’a ciddi bir edayla baktı. “Haşmetmeap,” dedi başıyla selamlayarak.

“Asaletmeap,” diye cevap verdi Garion, Ce’Nedra’nın sıhhati gittikçe bozulan babasının Varana’yı birkaç yıl önce “evlat” edindiğini ve generalin İmparatorluk tahtının varisi olduğunu hatırlayarak.

Varana aksayan ayağıyla onları büyük sarayın mermer koridorlarından geçirerek, göğüs zırhları pırıl pırıl cilalanmış, kule gibi iki lejyonerin beklediği bir kapıya getirdi. Onlar yaklaşırken ağır kapı sessizce açılmış, kolsuz bir kahverengi manto giymiş olan İmparatorluk Başmabeyincisi Lord Morin belirmişti. Garion’un son gördüğünden beri yaşlanmıştı Morin; ayrıca erimekte olan İmparatoru için duyduğu endişe de yüzünden açıkça okunuyordu.

“Sevgili Morin,” dedi Ce’Nedra babasının en iyi dostuna gayri ihtiyari sarılarak.

“Minik Ce’Nedra,” diye cevap verdi Morin şefkatle. “Zamanında yetiştiğin için çok mutlu oldum. Seni sorup duruyordu. Belki de senin geliyor olduğunu bilmek, onu hayatta tutan son bağdı.”

“Uyanık mı?”

Morin başıyla onayladı. “Sık sık uyukluyor ama yine de genellikle gayet uyanık.”

Ce’Nedra bütün cesaretini toplayıp kendisine çeki düzen vererek omuzlarını dikleştirdi ve dikkatle aydınlık, iyimser bir tebessüm takındı. “Tamam,” dedi. “Haydi içeri girelim.”

Ran Borune, kenarları perdeli bir yatakta, altın rengi örtüler altında yatıyordu. Hiçbir zaman iri yarı bir adam olmamıştı zaten, ama hastalığı onu bir deri bir kemik bırakmıştı. Teni solgun olmaktan ziyade griydi; gagaya benzeyen burnu da zayıflayarak bitkin yüzünden bir geminin burnu gibi çıkmıştı. Gözleri kapalıydı, nefes almaya gayret ederken incecik kalmış göğsü sanki çırpınıyordu.

“Baba?” dedi Ce’Nedra; sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, bir fısıltı gibiydi.

İmparator gözlerinden birini açtı. “Eh,” dedi huysuzca, “hele şükür sonunda gelebildin.”

“Hiçbir şey beni alıkoyamazdı,” dedi kızı, babasının buruşmuş yanağını öpmek için yatağın üzerinden uzanarak.

“Bu pek insanın içini rahatlatmıyor,” diye homurdandı adam.

“Artık geldiğime göre, seni bir an önce iyi etmeye koyulabiliriz.”

“Bana analık etmeye kalkma Ce’Nedra. Hekimlerim çoktan vazgeçtiler.”

“Onlar ne biliyorlarmış ki? Biz Boruneler kolay kolay yıkılmayız.”

“Benim aklım başka yerdeyken birileri böyle bir yasa mı geçirmiş?” İmparator kızının omuzundan damadına baktı. “İyi görünüyorsun Garion,” dedi. “Ve lütfen ne kadar iyi göründüğüm konusunda yavan yavan konuşarak vakit kaybetme. Çok berbat görünüyorum değil mi?”

“Epeyce berbat, evet,” diye cevap verdi Garion.

Ran Borune, ona hızla minik bir gülücük attı. Sonra yeniden kızına döndü. “Eee Ce’Nedra,” dedi neşeyle, “bugün ne konuda kavga edeceğiz?”

“Kavga etmek mi? Kim söyledi kavga edeceğimizi?”

“Biz hep kavga ederiz. Bunu dört gözle bekliyordum. O gün lejyonlarımı çaldığından beri şöyle doğru dürüst bir kavga edemedim.”

“Ödünç aldım baba,” diye düzeltti Ce’Nedra son derece resmi bir tavırla, neredeyse elinde olmadan.

“Sen öyle mi diyorsun yaptığına?” İmparator açıkça Garion’a göz kırptı. “Orada olmalıydın,” diye kıkırdadı. “Önce beni kışkırtıp bir krize soktu, sonra benim ağzımdan köpükler gelirken bütün ordumu yürütüp gitti.”

“Yürütmek mi?” diye bağırdı Ce’Nedra.

Ran Borune kıkırdamaya başladı fakat kahkahaları, onu o kadar nefes nefese ve zayıf bırakan, ciğerlerini söken bir öksürüğe dönüştü ki başını bile kaldıramaz oldu. O zaman gözlerini kapatarak, Ce’Nedra onun üzerine endişeyle eğilirken, uykuya daldı.

On, on beş dakika kadar sonra Lord Morin, küçük bir şişe ve gümüş bir kaşıkla sessizce içeri girdi. “İlaç zamanı,” dedi yavaşça Ce’Nedra’ya. “Pek bir işe yaradığını zannetmiyorum ama her

ihtimale karşı gerekli şeyleri yapıyoruz.”

“Sen misin Morin?” diye sordu İmparator gözlerini açmadan.

“Evet Ran Borune.”

“Tol Rane’den ses çıkmadı mı daha?”

“Çıktı Haşmetmeap.”

“Ne dedi?”

“Korkarım orada da sezonu geçmiş.”

“Dünyanın bir yerlerinde, hâlâ meyvası olan *bir* ağaç olmalı,” dedi imparatorluk yatağında yatan bir deri bir kemik kalmış ufak tefek adam çileden çıkarak.

“Haşmetmeap biraz taze meyva arzu ettiklerini ifade etmişlerdi,” diye açıkladı Morin, Ce’Nedra ile Garion’a.

“Herhangi bir meyva değil Morin,” diye hırıltıyla söylendi Ran Borune. “Kiraz. Ben kiraz istiyorum. Şu anda bana olgun kiraz getirecek bir adama grandüklük veririm.”

“Bu kadar aksilik etme baba,” diye azarladı Ce’Nedra babasını.” Kiraz mevsimi biteli bir aydan fazla oluyor. Şöyle olgun bir şeftaliye ne dersin?”

“Ben şeftali *istemiyorum.* Ben kiraz istiyorum!”

“İyi ama kiraz bulamazsın ki.”

“Sen evlatlık görevlerini yerine getirmeyen bir kızsın Ce’Nedra,” diye suçladı babası onu.

Garion eğilerek, sessizce, “Hemen geliyorum,” dedi karısına ve Morin ile birlikte odadan ayrıldı. Dışarıda, koridorda General Varana’yla karşılaştılar.

“Nasıl?” diye sordu general.

“Huysuz,” diye cevap verdi Garion. “Biraz kiraz istiyor.”

“Biliyorum,” dedi Varana tersçe. “Haftalardır istiyor. Borunelerin imkânsızı bulup isteyeceğinden hiç şüphen olmasın.”

“Saray arazisinde hiç kiraz ağacı var mı?”

“Özel bahçesinde birkaç tane var. Neden sordunuz?”

“Onlarla biraz konuşabileceğimi düşündüm,” dedi Garion masum bir ifadeyle, “biraz bir şeyler izah eder, biraz da yüreklendiririm.”

Varana hiç tasvip etmeyerek süzdü onu.

“Bu aslında ahlak dışı bir şey değil,” diye ikna etmeye çalıştı onu Garion.

Varana elini kaldırarak, başını çevirdi. “Lütfen Belgarion,” dedi

acılı bir sesle, “bana açıklamaya çalışma. Bu konuyu duymak bile istemiyorum. Eğer yapacaksan bir an önce yap ve bitir; ama lütfen beni bunun doğal veya tekin olduğu konusunda ikna etmeye çalışma.”

“Tamam,” diye kabul etti Garion. “O bahçe ne tarafta demiştin?”

Tabii ki pek zor olmamıştı. Garion, Büyücü Belgarath’ın bunu yapışını birçok kere seyretmişti. Hasta odasının dışındaki koridora elinde küçük bir sepet koyu kırmızı kirazla döndüğünde on dakika bile geçmemişti.

Varana sepete dik dik baktığı halde bir şey söylemedi. Garion yavaşça kapıyı açarak içeri girdi.

Ran Borune, kabartılmış yastıkları üzerine doğrultularak yatırılmıştı, bitkin yüzü çökük görünüyordu. “Neden olmazmış anlamıyorum,” diyordu Ce’Nedra’ya. “Saygılı bir evlat, şimdiye kadar babasına yarım düzine torun görmeyi nasip ederdi.”

“Eh bunu kabullen baba,” diye cevap verdi kızı. “Neden herkes bu konuda bu kadar endişeli?”

“Çünkü bu önemli Ce’Nedra. *Sen* bile bu kadar ahmak olamazsın, bunu anlamayacak kadar…” Garion’un elindeki sepete inanamayan gözlerle bakarak sözünü yarım bıraktı. “Nereden buldun bunları?” diye sordu.

“Gerçekten öğrenmek istediğinizi zannetmiyorum Ran Borune. Bu, her nedense Tolnedralıları biraz rahatsız eden bir şey.”

“Bunları havadan peydahlamadın değil mi?” diye sordu İmparator kuşkuyla.

“Hayır. Öyle yapmak daha zor. Bahçenizdeki ağaçları biraz yüreklendirdim o kadar. Çok yardımcı oldular.”

“Ne kadar harika bir adamla evlenmişsin böyle Ce’Nedra,” diye haykırdı Ran Borune, kirazları açgözlülükle süzerek. “Onları tam buraya koy oğlum.” Tam yanına, yatağın üzerine vurdu.

Ce’Nedra kocasına minnet dolu minik bir gülücük attıktan sonra elindeki sepeti alarak babasının yanına yerleştirdi. Neredeyse, yaptığının farkında bile olmadan kirazlardan birini alarak ağzına attı.

“Ce’Nedra! Kirazlarımı yemeyi bırak!”

“Olmuşlar mı diye bakıyordum baba.”

“Bir geri zekâlı bile bunların olmuş olduklarını anlar,” dedi İmparator, sepeti sıkı sıkı tutup, yanına iyice yaklaştırarak. “Eğer istiyorsan, git kendin topla.” Dikkatle, dolgun, parlak kirazlardan

birini seçerek ağzına götürdü. “Nefis,” dedi memnuniyetle çiğnerken.

“Çekirdeklerini öyle yere tükürme baba,” diye azarladı Ce’Nedra babasını.

“Orası benim yerim,” dedi İmparator kızına. “Sen kendi işine bak. İşin zevki çekirdekleri tükürmekte.” Birkaç kiraz daha yedi. “Bunları nasıl bulduğunu hiç tartışmayacağız Garion,” dedi âlicenaplıkla. “Teknik olarak İmparatorlukta büyü yapmak Tolnedra kanunlarına aykırıdır ama bu kez, bir defalığına görmezden geleceğiz.”

“Teşekkür ederim Ran Borune,” dedi Garion. “Buna çok memnun oldum.”

Kirazların yarısını bitirdikten sonra İmparator gülümseyerek, memnuniyetle içini çekti. “Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi. “Ce’Vanne da bana böyle bir sepet içinde taze kiraz getirirdi.”

“Annem,” dedi Ce’Nedra Garion’a.

Ran Borune’nin gözleri bulutlandı. “Onu çok özlüyorum,” dedi sessizce. “Onunla yaşamak çok zordu ama onu her geçen gün daha fazla özlüyorum.”

“Ben onu çok az hatırlıyorum,” dedi Ce’Nedra hüzünle.

“Ben onu çok iyi hatırlıyorum,” dedi babası. “Yüzünü tek bir kez daha görebilmek için bütün İmparatorluğumu verirdim.”

Ce’Nedra babasının halsiz elini ellerine alarak, sorarcasına Garion’a baktı. “Yapabilir misin?” diye sordu, gözlerinde hazır bekleyen iki koca damlayla.

“Tam olarak emin değilim,” diye cevap verdi Garion biraz zihni karışarak. “Sanırım nasıl yapılacağını biliyorum ama annenle hiç karşılaşmadım, o yüzden mecburen…” Aklından bunu halletmeye çalışarak sözünü yarım bıraktı. “Eminim Pol Teyze yapardı ama…” Yatağın kenarına geldi. “Deneyebiliriz,” dedi. Önce Ce’Nedra’nın diğer elini, daha sonra da Ran Borune’ninkini tutarak ikisini de kendisine bağladı.

Bu son derece zor bir şeydi. Ran Borune’nin hafızası yaşı ve uzun süren hastalığı nedeniyle puslanmıştı ve Ce’Nedra’nın annesi hakkında hatırladıkları o kadar yarım yamalaktı ki, var olduklarını söylemek bile çok zordu. Garion yoğunlaştı, bütün iradesini bu işe yönlendirdi. Kaçışan bütün hatıraları tek bir surette toplamak için uğraşırken, terler alnında boncuk boncuk olmuştu.

Penceredeki tül perdelerden giren ışık, sanki güneşi bir bulut kapatmış gibi karardı; sonra, uzaktan hafif bir çıngırtı sesi geldi, sanki minik altın çıngıraklardan geliyormuş gibi. Odaya aniden bir orman kokusu doldu; yosun, yaprak ve yeşil ağaçların belli belirsiz kokusu. Işık biraz daha soldu ve çıngırtıyla koku fazlalaştı.

Derken, ölmekte olan İmparatorun yatağının ayak ucunda havada puslu, belirsiz bir parlaklık belirdi. Parlaklık git gide arttı ve kadın ortaya çıktı. Ce'Vanne kızından biraz daha uzun boyluydu ama Garion hemen Ran Borune'nin tek evladına neden bu kadar düşkün olduğunu anladı. Saçları tamamen aynı kestane tonundaydı; teni aynı altın tonlu zeytin rengindeydi; ve gözleri tıpa tıp aynı yeşildendi. İnatçı bir çehreye sahip olduğuna kuşku yoktu ama gözleri sevgi doluydu.

Suret sessizce yatağı dolandı, geçerken Ce'Nedra'nın yüzüne titrek, hayalet parmak uçlarıyla dokunmak için biraz oyalandı. Garion aniden o minik çıngırak seslerinin kaynağını gördü. Ce'Nedra'nın annesi kızının çok hoşlandığı iki altın palamut küpe takıyordu ve bunların içindeki minik çıngırak tokmakları, kadın ne zaman başını oynatsa o hafif, melodik çıngırtıyı meydana getiriyordu. Garion'un aklına, bu küpelerin karısının Riva'daki tuvalet masasında durduğu geliverdi.

Ce'Vanne elini kocasına uzattı. Ran Borune'nin yüzü hayretle, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ce'Vanne," dedi titrek bir fısıltıyla, yastıklarından doğrulmaya çalışarak. Titreyen elini Garion'un elinden kurtararak kadına doğru uzandı. Bir an için elleri birbirine değmişti sanki; sonra Ran Borune uzun, titrek bir ah çekti, yastıklarına gömüldü ve öldü.

O hafif orman kokusu ile minik altın çıngırakların yankısı yavaşça odadan çekilip, pencereye ışık geri gelirken Ce'Nedra uzun bir süre babasının elini tutmaya devam ederek oturup kaldı. Sonunda, cansız eli kibarca örtünün üzerine bıraktı, ayağa kalktı, odaya neredeyse ilgisizce bakındı. "Tabii ki buranın havalandırılması gerekecek," dedi, ne dediğinin farkında bile olmadan. "Belki havayı yumuşatmak için biraz çiçek toplanabilir." Yatağın örtüsünü düzeltti ve ağırbaşlılıkla babasının cansız bedenine baktı. Sonra döndü. "Ah Garion," diye feryat ederek, aniden kendini kocasının kollarına attı.

Garion karısının saçlarını okşayıp, kendisine yaslanmış minik bedeninin titremesini hissederken, bakışlarını Tolnedra İmparatoru'nun huzur dolu, hareketsiz yüzünden ayıramıyordu.

Belki bir ışık oyunuydu ama sanki Ran Borune'nin dudaklarında bir tebessüm var gibiydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BORUNE Hanedanından İmparator XXIII. Ran Borune'nin resmi cenaze töreni birkaç gün sonra İmparatorluğun Aslan Tanrısı Nedra'nın Tapınağı'nda düzenlendi. Tapınak, İmparatorluk Sarayı'ndan pek uzakta olmayan heybetli, mermer bir binaydı. Sunak, tam ortasında bir aslan başı olan devasa bir altın dövme yelpazeyle destekleniyordu. Tam sunağın önünde de Ce'Nedra'nın babasının sade mermer tabutu duruyordu. Sabık İmparator boynuna kadar altın bir örtüyle örtülmüş sükûnetle yatıyordu. Kenarları boyunca sütunların sıralanmış olduğu tapınağın iç holü, Ran Borune'ye saygılarını sunmaktan çok giysilerinin zenginliğini ve şahsi süslerinin ağırlığını göstererek birbirleriyle rekabet eden büyük ailelerin mensuplarıyla dolup taşıyordu.

En koyu matem giysilerini giymiş olan Garion ile Ce'Nedra, methiyeler dile getirilirken, geniş holün önünde General Varana'nın yanına oturmuşlardı. Tolnedra siyasetine göre, önemli ailelerin her birinin temsilcisi, bu hüzün verici olay için bir konuşma yapmalıydı. Garion bu konuşmaların çok önceden hazırlanmış olduğundan kuşkulanıyordu. Hepsi de oldukça süslü ve yorucuydu ve her biri Ran Borune gitmiş bile olsa İmparatorluğun devam ettiğine parmak basıyor gibiydi. Konuşmacıların birçoğu bu konuda oldukça kendini beğenmişti.

Nihayet methiyeler bir son bulunca, sürekli terleyen, son derece şehvani bir ağza sahip, tıknaz bir adam olan, Nedra'nın ak cüppeli

Başrahibi de ayağa kalkıp sunağın önüne bir adım atarak söylenenlere bir katkıda bulundu. Ran Borune'nin yaşamından bazı olayları örnek göstererek, servet sahibi olup bunu akıllıca kullanmak konusunda uzun bir vaaz verdi. İlk başlarda Garion, Başrahibin seçtiği konu karşısında şaşırıp kalmıştı fakat kalabalığın yüzündeki vecd halindeki ifadeler, Tolnedralı bir cemaat için para hakkındaki bir vaazın son derece etkileyici olduğunu ve böyle bir konu seçmekle Başrahibin Ce'Nedra'nın babası hakkında istediği kadar övgü dolu yorumu konuşma arasına sıkıştırabildiğini göstermişti.

Bütün o bezdirici konuşmalar bittikten sonra ufak tefek İmparatoru, tapınağın altındaki mezarın Borune bölümündeki mermer kapak altına, karısının yanına yatırmışlardı. Daha sonra sözde matem içinde olan kalabalık, kayıpları büyük olan aileye taziyelerini bildirmek için tapınağın ana salonuna döndüler. Ce'Nedra çok solgun görünse de iyi dayanıyordu. Bir ara hafifçe sallanır gibi oldu; Garion hiç düşünmeden onu tutmak için elini uzattı.

"Bana dokunma!" diye dişleri arasından hiddetle fısıldadı karısı, çenesini sert bir tavırda havaya kaldırarak.

"Ne?" dedi Garion hayretle.

"Düşmanlarımızın önünde zayıflığımızı gösteremeyiz. Honethler, Horblar veya Vordueler bayram yapsın diye kendimi kaybedecek değilim. Böyle bir şey yaparsam babam mezarından çıkar gelir."

Bütün büyük sülalelerin soyluları, samur kaftanlı ufak tefek Riva Kraliçesine sahte olduğu belli olan derin üzüntülerini sunmak için sıra sıra geçmeye devam ediyordu. Garion onların yan gizledikleri sırıtışlarını alçakça, iğneli alaylarını iğrenç buldu. Zaman geçtikçe yüzü daha da sertleşti ve olanları daha uygunsuz bulmaya başladı. Onun bu tehditkâr varlığı kısa bir süre sonra grandüklerin, hanımların ve dalkavuklarının neşelerini kaçırdı. Tolnedralılar birden bire ortaya çıkıp Riva tahtında hak talep eden ve adımlarıyla yerleri sarsan bu uzun boylu, gizemli Alorn hükümdardan gerçekten korkuyorlardı. Ce'Nedra'ya zehirli yorumlarını bildirmek için yaklaşırlarken bile onun soğuk ve sert yüzü teklemelerine, özenle hazırlanmış birçok küstahlığın söylenmeden geçilmesine neden oluyordu.

Sonunda Garion o kadar tiksindi ki, Sendarya terbiyesini bile unutucak derecede bir kesinlikle elini eşinin dirseğine götürdü.

“Artık ayrılacağız,” dedi karısına, geniş tapınaktaki herkesin rahatlıkla duyabileceği bir sesle. “Buranın havası biraz kokuştu.”

Ce’Nedra ona hayret dolu bir bakış attıktan sonra çenesini kraliçelere ve imparatoriçelere layık bir havayla kaldırıp, hafifçe kocasının koluna girerek onunla birlikte devasa bronz kapılara doğru yürüdü. Kalabalık arasından resmi adımlarla geçerlerken sessizlik çok derin olmuştu; önlerinde de geniş bir yol açılmıştı.

“Çok iyi yaptın canım,” diye övdü kocasını Ce’Nedra altın kakmalı imparatorluk arabasında saraya doğru ilerlerlerken.

“Uygun olanı budur diye düşündüm,” diye cevap verdi kocası. “Öyle bir an geldi ki, ya iğneleyici bir söz söyleyecektim ya da hepsini birden kurbağaya çevirecektim.”

“Ay, ne kadar büyüleyici bir fikir,” diye haykırdı Ce’Nedra. “Eğer istersen geri dönebiliriz.”

Varana bir saat kadar sonra saraya geldiğinde kelimenin tam anlamıyla zevkten dört köşeydi. “Belgarion,” dedi ağzı kulaklarında, “sen mükemmel bir genç adamsın, biliyor musun? O bir tek sözünle neredeyse kuzey Tolnedra’nın tüm soylularını kalpten yaraladın.”

“Hangi sözdü o?”

“Kokuştu.”

“Bunu söylediğim için üzgünüm.”

“Üzülme. Tam olarak onları tanımlıyordu.”

“Gerçi biraz kaba oldu ama…”

“O şartlar altında değil. Ama senin yaşam boyu sürecek düşmanlar edinmeni sağladı.”

“Tam ihtiyacım olan şey,” diye cevap verdi Garion tersçe. “Bana birkaç yıl daha tanıyın, dünyanın dört bir yanından düşmanlarım olacak.”

“Eğer bir kral kendisine düşman edinemiyorsa işini yapmıyor demektir Belgarion. Her ahmak kimseyi gücendirmeden yaşayıp gidebilir.”

“Sağol.”

Ran Borune öldükten sonra Varana’nın ne tür bir yol seçeceği konusunda bazı tereddütler vardı. Sabık İmparator tarafından “evlat” edinilmiş olması belli ki bir oyundu ve bu olayı destekleyecek pek fazla hukuksal dayanak yoktu. Tahta aday olanlar, İmparatorluk Tacına olan tamahkârlıklarıyla gözleri kör olarak, tahta kimin çıkacağı sorusu eski usulle halloluncaya kadar onun bir nevi vekilharç gibi görev göreceği konusunda kendi

kendilerini ikna etmişlerdi.

Bu mesele, Varana'nın, Ran Borune'nin cenazesinden iki gün sonra resmi olarak taç giymesine kadar havada kalmıştı. General Nedra Tapınağı'na, sadece İmparatorun giymesine izin verilen geleneksel altın cüppeyle değil de üniforması içinde aksayarak girdiğinde, taht için çekişenler arasındaki haince sevinç neredeyse elle tutulur bir haldeydi. Belli ki bu adam terfiini ciddiye almaya niyetli değildi. Ona rüşvet vermek biraz pahalıya mal olabilirdi ama İmparatorluk Sarayı'nın yolu hâlâ açık demekti. Altın kakmalı göğüs zırhı parlayan Varana, sunağa yaklaşırken hepsinin ağzı kulaklarındaydı.

Tıknaz Başrahip bir an için danışmak amacıyla generale bir şeyler fısıldadı. Varana cevap verince adamın kutsal yüzü aniden ölü gibi bembeyaz kesildi. Deliler gibi titreyerek sunak üzerindeki altın ve kristalden yapılmış kutunun kapağını açarak, üzeri taşlarla süslü İmparatorluk Tacını çıkardı. Varana'nın kısa kesilmiş saçları ananevi yağlar içindeydi ve Başrahip titreyen elleriyle tacı kaldırdı. "Tacını takarak," diye beyan etti neredeyse korkudan viyaklar gibi çıkan bir sesle, "seni tüm Tolnedra'nın Hükümdarı, İmparator XXIV. Ran Borune ilan ediyorum."

Hazır bulunanların duruma intikal etmesi birkaç dakika aldı. Daha sonra imparatorluk ismi seçiminden Varana'nın tacı alıkoymak niyetinde olduğunu açıkça beyan ettiği gerçeğini fark edince tapınak Tolnedra soylularının elem dolu protesto iniltileriyle doldu. Bu uluma ve iniltiler, tapınağın ana salonunun kenarlarında uzanan sütunları arasına sıralanmış Tolnedra lejyonerlerinin çeliğin çeliğe sürtmesiyle çıkan koca bir gürültüyle kılıçlarını çekmeleriyle bıçakla kesilir gibi kesiliverdi. Parlak kılıçlar havaya kalkarak selama durdu.

"Selam olsun sana Ran Borune!" diye gümbürdedi lejyonerler. "Selam olsun Tolnedra İmparatoru'na!"

Ve böylece her şey olup bitmişti.

O akşam Garion, Ce'Nedra ve yeni taç giymiş İmparator düzinelerce mumun altın bir parlaklık kattığı koyu kırmızı döşemeliklerle kaplanmış özel bir dairede otururlarken, Varana anlatmaya başladı. "Gafil avlamak, askerlikte olduğu kadar politikada da önemli bir taktiktir Belgarion. Eğer rakibin senin ne yapacağını bilmiyorsa, buna karşı bir tedbir alması da imkânsızdır." General artık İmparatorun altın cüppesini giyiyordu.

“Bu akla yatkın,” diye cevap verdi Garion, Tolnedra şarabı dolu kadehten bir yudum alırken. “Son ana kadar İmparatorluk kaftanı yerine göğüs zırhını takıyor olman onların bir tahmin yürütmelerine mani oldu.”

“Onun nedeni daha çok tedbirdendi.” Varana güldü. “O genç soyluların birçoğunun askeri bir eğitimi vardır; biz lejyonerlerimize hançer fırlatmayı da öğretiriz. Sırtım onlara dönük olacağından, kürek kemiklerimin arasında sağlam bir çelik katmanının bulunmasının iyi olacağını düşündüm.”

“Tolnedra politikası çok sinir gerici oluyor, değil mi?”

Varana kabul ederek başını salladı. “Ama eğlenceli,” diye de ekledi sonra.

“Garip bir eğlence anlayışınız var. Bana da birkaç hançer fırlatmışlardı, ben pek o kadar eğlenceli bulmadım.”

“Biz Anadilelerin garip bir espri anlayışı vardır.”

“Borune, amca,” diye düzeltti Ce’Nedra resmi bir tavırla.

“Ne dedin canım?”

“Artık bir Borunesin, Anadile değil - ve bir Borune gibi davranmaya başlama zamanın da geldi.”

“Huysuz olmam mı gerekiyor demek istiyorsun yani? Bu benim tabiatımda yok.”

“Eğer istersen Ce’Nedra sana ders verebilir,” diye teklifte bulundu Garion, karısına sevgiyle sırıtarak.

“Ne?” diye haykırdı Ce’Nedra hiddetle, sesi bir oktav kadar yükselmişti.

“Sanırım bu konuda ders verebilir,” diye kabul etti Varana yumuşak bir sesle. “Her zaman için bu konuda çok başarılıydı.”

Ce’Nedra, sırıtmakta olan iki hükümdara bakarak hüzünle içini çekti. Sonra sanatsal bir çabayla, trajik bir yüz ifadesi takındı. “Zavallı bir kızcağızın elinden ne gelebilir ki?” diye sordu titrek bir sesle. “İşte burada, zulüm altında, hem kocam hem de ağabeyim tarafından suiistimal ediliyorum.”

Varana göz kırptı. “A, bak bu hiç aklıma gelmemişti. Artık benim kız kardeşimsin değil mi?”

“Galiba benim tahmin ettiğim kadar zeki değilsin canım ağabeyim,” diye kedi gibi mırıldandı Ce’Nedra. “Garion’un o kadar da zeki olmadığını *biliyordum* ama senden daha fazlasını beklerdim.”

Garion ile Varana pişmanlıkla birbirlerine baktılar.

“Ne dersiniz beyler, biraz daha oynamak ister misiniz?” diye sordu Ce’Nedra gözleri pırıltı içinde, dudaklarında kendini beğenmiş bir tesebessüm oynaşırken.

Kapı hafifçe çalındı.

“Buyrun?” dedi Varana.

“Lord Morin sizi görmeye gelmiş Haşmetmeap,” diye beyan etti kapının dışındaki muhafız.

İmparatorluk Başmabeyincisi yavaşça odaya girdi. Yüzünde, o kadar uzun bir süredir büyük bir sadakatle hizmet ettiği adamın göçüp gitmesinden duyduğu derin üzüntünün izi olmasına rağmen, görevlerini, her zaman göze çarpan özelliklerinden biri olan sorumlulukla yerine getiriyordu.

“Buyur Morin?” dedi Varana.

“Dışarıda bekleyen birisi var Haşmetmeap. Adı biraz kötüye çıkmış olduğu için onu size takdim etmeden önce, sizinle özel görüşmemde yarar olduğunu düşünmüştüm.”

“Adı kötüye mi çıkmış?”

“Gelen fahişe Bethra Haşmetmeap,” dedi Morin, Ce’Nedra’ya hafifçe mahcup bir tavırla bakarak. “Kendisi… Iıı… nasıl desek, geçmişte hükümdarlığa çok faydalar sağlamıştı. İcra etmekte olduğu meslek nedeniyle büyük miktarlarda bilgiye ulaşabilmekteydi, ayrıca bütün yaşamı boyunca Ran Borune’nin dostu olmuştu. Zaman zaman onu bazı samimiyetsiz soyluların faaliyetlerine karşı bilgilendirirdi. Ran Borune, onunla… Iıı… bazı diğer şeylerin yanı sıra, konuşabilmek için de saraya dikkat çekmeden girebilmesi için bazı ayarlamalar yapmıştı.”

“Bak sen şu yaşlı kurnaz tilkiye.”

“Verdiği bilgilerin yanlış olduğuna daha şimdiye kadar hiç rastlamadık Haşmetmeap,” diye devam etti Morin. “Size bildirmesi gereken çok önemli bir şey olduğunu söylüyor.”

“O halde onu içeri al Morin,” dedi Varana, “tabii ki müsaadenle sevgili kız kardeşim,” diye ekledi Ce’Nedra’ya.

“Elbette,” diye kabul etti Ce’Nedra, gözleri merakla alevlenerek.

Morin kadını içeri aldı; üzerinde kapişonlu, hafif bir pelerin vardı, ama kadın pürüzsüz, dolgun kollarından birini pelerinden çıkartıp kukuletasını geri ittiğinde Garion kadına bakakaldı. Onu tanıyordu. Pol Teyzesi ve diğerleriyle birlikte Dönek Zedar ve çalınan Taş’ın peşinden giderken Tol Honeth’ten geçtiklerinde, bu kadın İpek’e yaklaşarak takılmıştı. Pelerininin yakasını açıp

pürüzsüz omuzlarından aşağıya doğru etkileyici bir biçimde süzülmesini sağlarken, Garion kadının onu son gördüğü on yıldan beri pek değişmemiş olduğunu fark etti. Mavi-siyah parlak saçlarında beyazın izi dahi yoktu. Şaşırtıcı derecede güzel yüzü hâlâ bir genç kızınki kadar pürüzsüzdü; sık kirpikli gözleri de hâlâ tutkulu bir muziplikle doluydu. Tuvaleti çok uçuk bir eflatun rengindeydi ve sardığı olgun, neredeyse fazla dolgun bedeni örtmekten çok ortaya çıkaracak şekilde biçimlendirilmişti. Bu, karşılaştığı her erkeğe doğrudan meydan okuyan cinsten bir bedendi. Garion, Ce'Nedra'nın yeşil gözlerinin bir akik sertliğiyle kendisine dikilmiş olduğunu fark edinceye kadar, açık açık kadını seyretmeye dalmıştı; Ce'Nedra'yı fark edince aceleyle başka tarafa baktı.

"Haşmetmeap," dedi Bethra, yeni İmparatora zarafetle reverans yaparken, gırtlaktan gelen kalın bir sesle, "kendimi takdim etmeden önce bir süre beklerdim fakat hemen bilmeniz gerektiğini düşündüğüm birkaç şey öğrendim."

"Dostluğunuzu takdir ediyorum Bethra Hanım," diye cevap verdi Varana zarif bir kibarlıkla.

Kadın sıcak, tehlikeli bir kahkaha attı. "Ben bir hanım değilim Haşmetmeap," diye düzeltti onu. "Hanımefendi olmadığım kesin." Ce'Nedra'ya doğru hafif bir reverans yaptı. "Prenses," diye mırıldandı.

"Madam," diye cevap verdi Ce'Nedra sesinde belli belirsiz bir ürperme ve başının çok hafif bir hareketiyle.

"Ah," dedi Bethra neredeyse hüzünle. Sonra yeniden Varana'ya döndü. "Bu akşamüstü, geç saatlerde müessesemde Kont Ergon ile Baron Kelbor'u ağırlıyordum."

"Güçlü Honeth soylularından bir çift," diye açıkladı Varana Garion'a.

"Honeth sülalesinden gelen beyler Haşmetmeapın resmi kimliğinden pek hoşlanmışa benzemiyorlar," diye devam etti Bethra. "Bu konuda telaşla ve biraz da ateşlice konuşuyorlardı fakat söylediklerini ciddiye almanızı tavsiye ederim. Ergon tam anlamıyla eşşeğin daniskasıdır; kendini beğenmekten, atıp tutmaktan başka bir şey bilmez ama Baron Kelbor pek hafife alınacak bir tip değildir. Her neyse, sarayın etrafında bu kadar çok lejyon olunca bir suikastçının yanınıza ulaşmasının imkânsız olduğu sonucuna vardılar; fakat bunun üzerine Kelbor, 'Bir yılanı öldürmek istersen

kuyruğunu kesersin - tam başının arkasından. Varana'ya ulaşamayız ama oğluna ulaşabiliriz. Bir varisi olmazsa Varana'nın soyu da onunla birlikte ölüp gider,' dedi."

"Oğlum mu?" dedi Varana sertçe.

"Hayatı tehlikede Haşmetmeap. Bilseniz iyi olur diye düşündüm."

"Teşekkür ederim Bethra," diye cevap verdi Varana ciddiyetle. Sonra Morin'e döndü. "Üçüncü lejyondan bir müfrezeyi oğlumun evine yollayın," dedi. "Ben hazırlıkları tamamlayıncaya kadar eve girmeyi ve çıkmayı tamamen yasaklıyorum."

"Derhal Haşmetmeap."

"Ayrıca Honeth sülalesinden gelen bu iki beyle de konuşmak isityorum. Onları saraya davet etmek için birkaç asker yollayın. Bu konuyu onlarla konuşacak zamanı buluncaya kadar, zindanlarda işkence odasının yanındaki bölümde beklemelerini sağlayın."

"Böyle bir şey yapamazsın," dedi Ce'Nedra nefesi kesilir gibi olarak.

"Muhtemelen yapamam," diye kabul etti Varana, "ama bunu onların bilmesine gerek yok, değil mi? Onları bir-iki saat bir terletelim hele."

"Hemen bu işle meşgul olacağım Haşmetmeap," dedi Morin. Eğilip selam vererek yavaşça odadan çıktı.

"Duyduğuma göre babamı tanıyormuşsunuz," dedi Ce'Nedra, odanın ortasında duran bol kıvrımlı kadına.

"Evet Prenses," diye cevap verdi Bethra. "Aslında oldukça iyi tanırdım. Yıllardır dosttuk."

Ce'Nedra'nın gözleri kısıldı.

"Babanız dinç bir adamdı Prenses," dedi Bethra kıza sükûnetle. Birçok kişinin kendi anne ve babası için bu tür şeylere inanmak istemediklerini bilirim ama zaman zaman böyle şeyler olur. Onu oldukça severdim ve sanırım çok özleyeceğim."

"Size inanmıyorum," dedi Ce'Nedra açık açık.

"Tabii ki bu size bağlı bir şey."

"Babam böyle bir şey yapmazdı."

"Nasıl isterseniz Prenses," dedi Bethra hafif bir tebessümle.

"Yalan söylüyorsunuz!" diye atıldı Ce'Nedra.

Bethra'nın gözlerinde bir pırıltı görünüp geçti. "Hayır Prenses. Ben yalan söylemem. Zaman zaman gerçeği gizleyebilirim ama hiç

yalan söylemem. Yalanlar ortaya çok çabuk çıkar. Ran Borune ile çok samimiydik ve arkadaşlığımızın tadını birçok yönden çıkartırdık." Yüzünde belli belirsiz bir keyif ifadesi belirdi. "Yetiştiriliş tarzınız sizi bazı gerçeklerden uzak tutmuş Prenses Ce'Nedra. Tol Honeth son derece pis bir şehirdir ve ben burada kendimi çok rahat hissediyorum. Gelin çıplak bir gerçekle yüzleşelim. Ben bir fahişeyim ve bu yüzden de bir mazeret beyan ettiğim yok. İş kolay, hatta zaman zaman zevkli bile; üstelik parası da çok iyi. Dünyadaki en zengin ve en güçlü adamların bir kısmıyla aram çok iyi. Konuşuyoruz; benim sohbetime değer veriyorlar ama evime geldiklerinde, ilgilendikleri konu benim sohbetim olmuyor. Sohbet sonra geliyor. Babanızı ziyaret ettiğimde de aşağı yukarı böyle olurdu. Konuşurduk Prenses, ama genellikle daha sonra."

Ce'Nedra'nın yüzü alev alevdi; gözleri ise yaşadığı şoktan faltaşı gibi açılmıştı. "Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı," dedi nefesi kesilircesine.

"O halde demek ki gecikmiş," dedi Bethra sakin bir tavırla. "Artık çok daha irfan sahibi oldun - belki o kadar mutlu değilsin ama bilgin arttı. Şimdi müsaade ederseniz gitsem iyi olacak. Honethlerin her yanda casusları vardır; bu ziyareti haber almamalarında fayda var."

"Bize getirmiş olduğun bilgi için sana teşekkür etmek isterim Bethra," dedi Varana kadına. "Bu zahmetine karşı sana bir şey vermeme izin ver."

"Buna hiçbir zaman gerek olmamıştı Haşmetmeap," diye cevap verdi kadın hafif, çapkın bir tebessümle. "Sattığım şey bilgi değildir. Şimdi gidiyorum - tabii iş hakkında konuşmak istiyorsanız o başka." Pelerinini yeniden giyerken durdu ve imparatora uzun uzun baktı.

"Şey… şimdi sırası olmayabilir Bethra," dedi Varana sesinde belli belirsiz bir pişmanlık tınısıyla, Ce'Nedra'ya telaşla yan gözle bakarak.

"Başka bir zaman belki, kim bilir." Kadın yeniden reverans yaparak yavaşça odadan ayrıldı; üzerindeki kokunun mis gibi kalıntıları havada asılı kalmıştı.

Ce'Nedra hiddetle kızarmaya devam ediyordu ve gözlerinden öfke fışkırıyordu. Garion ve Varana'ya bakmak için olduğu yerde döndü. "Sakın bir şey diyeyim demeyin," diye emretti. "Tek bir söz bile istemiyorum."

Tol Honeth'e yapmış oldukları bu hüzünlü ziyaret birkaç gün

sonra bitti ve Garion ile Ce'Nedra, Rüzgârlar Adası'na dönüş için yeniden gemiye bindiler. Ce'Nedra, hüznünü çok nadiren dışavursa da, Garion, babasının ölümünün onu çok derinden incittiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Karısını sevdiği için ve onun hislerine karşı hassas olduğundan bu günleri izleyen birkaç ay zarfında ona fazladan bir şefkat ve incelikle davranmıştı.

O yılın güz aylarının ortalarında Alorn Kralları ile Drasniya Vekilharcı Kraliçe Porenn, geleneksel Alorn Divanı için Riva'ya gelmişlerdi. Bu toplantının, daha önceki toplantılara damgasını vuran cinsten bir aciliyeti yoktu. Torak ölmüştü, Angaraklar iç savaşla sarsılmaktaydı, ayrıca Riva tahtına da bir kral oturmuştu. Bu toplantı neredeyse tamamen sosyal bir olaya dönüşmüştü; tabii krallar gene de Hisarın güney kulesindeki mavi döşemeli konsey odasında işle ilgili bazı toplantılar yapar gibi yapıyorlardı. Güney Cthol Murgos'taki savaşın düştüğü çıkmazdan, Varana'nın kuzey Tolnedralı Vordue sülalesinden çektiklerinden ciddiyetle konuşuyorlardı.

Muhtemelen suikast girişimlerinde başarısız oldukları için ikaz edilmiş olan Vordueler ayrılmayı denemeye karar vermişlerdi. Varana'nın XXIV. Ran Borune olarak taç giymesinden kısa bir süre sonra Vordue sülalesi, Grandüklüğün artık Tolnedra'nın bir parçası olmadığını, -henüz tahta kimin geçeceğine karar vermedikleri halde- ayrı ve bağımsız bir krallık olduğunu ilan etmişlerdi.

"Varana lejyonerlerini onlara karşı sürmek zorunda kalacak," diye açıkladı Kral Anheg, ağzındaki bira köpüğünü koluna silerek. "Yoksa öbür aileler de ayrılmaya kalkar ve bütün Tolnedra yerinden çıkmış bir zemberek gibi dört bir yana dağılır."

"Bu o kadar basit değil Anheg," dedi Kraliçe Porenn ona yumuşakça, aşağıdaki limanda olanları seyrettiği pencereye sırtını dönerek. Drasniya Kraliçesi hâlâ koyu yas giysileri giyiyordu; siyah giysisi onun tatlı sarışınlığını daha da artırıyor gibiydi. "Lejyonlar yabancı bir düşmanla seve seve savaşır fakat Varana onlardan kendi halkına saldırmalarını isteyemez."

Anheg omuzlarını silkti. "Güneyden lejyoner getirebilir. Onların hepsi ya Borunedir, ya Anadile, ya da Rane. Onlar Vordueleri ezmekten rahatsız olmaz."

"Ama o zaman da kuzey lejyonları onları durdurmak için devreye girer. Lejyonerler birbirleriyle savaşmaya başlayınca o zaman İmparatorluk *gerçekten* parçalanır."

“Sanırım hiç bu tarafından düşünmemiştim,” diye itiraf etti Anheg. “Biliyor musun Porenn son derece zekisin - bir kadına göre.”

“Sen de son derece anlayışlısın - bir erkeğe göre,” diye cevap verdi kraliçe tatlı bir tebessümle.

“Kraliçeye bir puan,” dedi Kral Ço-Hag alçak sesle.

“Skor mu tutuyoruz?” diye sordu Garion nezaketle.

“Olayı takip etmemizi sağlıyor, bir yerde,” diye cevap verdi Algarya Kabile Şefleri’nin Başı ciddi bir yüzle.

Aradan ancak birkaç gün geçmişti ki Riva’ya, Varana’nın Vorduelerle olan sorununa oldukça yeni sayılabilecek yaklaşımına dair haber ulaştı. Bir sabah limana bir Drasniya gemisi geldi ve Drasniya Haberalma Servisinden bir ajan, Kraliçe Porenn’e bir deste mektup getirdi. Kraliçe bunları okuduktan sonra divan odasına yüzünde hafifçe kedini beğenmiş bir tebessümle girdi. “Sanırım Varana’nın yetenekleri konusunda artık rahat edebiliriz beyler,” dedi Alorn Kralları’na. “Vordue sorununa güzel bir çözüm bulmuşa benziyor.”

“Ya?” diye gürledi Brand. “Neymiş o?”

“Kaynaklarım bana, onun Arendiya Kralı Korodullin ile gizli bir anlaşma yaptığını bildiriyor. Bu sözüm ona Vordue Krallığı, aniden Arendiyalı haydutların istilasına uğruyor; çoğu da, gariptir ya, tepeden tırnağa kadar zırhlar içinde.”

“Bir dakika Porenn,” diye sözünü kesti Anheg. “Eğer bu gizli bir anlaşmaysa, nasıl oluyor da senin haberin oluyor?”

Drasniya’nın ufak tefek sarışın kraliçesi ağırbaşlılıkla gözlerini indirdi. “Neden sordunuz Anheg’ciğim, yoksa her şeyi bildiğim gerçeğinden bihaber miydiniz?”

“Bir puan daha,” dedi Kral Ço-Hag, Garion’a.

“Ben de aynı fikirdeyim, evet,” diye kabul etti Garion da.

“Her halükârda,” diye devam etti Drasniya Kraliçesi, “şu anda Vordue’de, haydut numarası yapıp, ortalığı istedikleri gibi yağmalayıp talan eden beyinsiz bir sürü genç Mimbre şövalyesinden oluşan müfrezeler var. Vorduelerin ordu denebilecek bir düzenleri yok, o yüzden lejyonerlere yardım diye feryat figan ediyorlarmış. Bizden bazıları, Varana’nın cevabının bir kopyasını ele geçirebilmiş.” Kraliçe bir belgeyi açtı. “‘Vordue Krallığı hükümetine,’” diye okudu, “‘Selamlar. Yapmış olduğunuz yardım talebi beni ziyadesiyle hayretler içerisinde bırakmıştır. Mutlaka Tol Vordue’de bulunan saygıdeğer beyefendi, Tolnedra lejyonlarını

hudutlarının ötesine yollayarak birkaç Arendiyalı haydutla başa çıkmak için yeni kurulmuş olan krallıklarının egemenliğini ihlal etmemizi istemez. Sivil halkın asayişini sağlamak her hükümetin en yüce bir mesuliyetidir ve ben de kuvvetlerimi bu derece ehemmiyetli bir bölgeye karıştırmayı hayal dahi edemem. Böyle bir şey yapmaya yeltenmek demek, yeni devletinizin mevcudiyetini sürdürmesi mevzuunda, tüm dünyadaki aklı selim sahibi kişiler tarafından kuşku duyulmasına sebebiyet vermesi anlamı arz eder. Diğer taraftan, netice itibariyle tamamen dâhiliyeyle ilgili bir mesele olan bu mevzuyla başa çıkmanız için size en iyi temennilerimi sunmak isterim."

Anheg gülerek neşe içinde masayı yumruklamaya başlamıştı. "Herhalde buna içilir," dedi kahkahalar atarak.

"Epey bir içilir," diye kabul etti Garion. "Asayişi sağlamaya çalışan Vordueler şerefine içebiliriz."

"Eminim beyler beni affedecektir," dedi Kraliçe Porenn. "İş ciddi ciddi içmeye gelince, sanırım kimse Alorya Kralları'yla boy ölçüşmeyi hayal bile edemez."

"Elbette Porenn," diye kabul etti Anheg yüce gönüllülükle. "Biz senin hakkını senin adına içeriz hatta."

"Ne kadar iyisiniz," diye mırıldanarak çekildi kraliçe.

Garion için akşamın geri kalanının çoğu bira buharlarının puslu sisi içinde kaybolmuştu. Koridorun birinden bir yanında Anheg, bir yanında da Brand'le zigzaglar çizerek gittiğini hatırlıyordu. Üçü de kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlar ve garip bir uyum içerisinde sendelemişlerdi. Sanki şarkı da söylediklerini hatırlar gibiydi. Ayıkken Garion hiç şarkı söylemezdi. Öte yandan o gece bu, dünyanın en doğal, en eğlenceli şeyi gibi gelmişti.

Daha önce hiç sarhoş olmamıştı. Pol Teyze her zaman için içki içmeyi tasvip etmemiş ve birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da onun kararlarına saygı duymuştu. Böylece ertesi sabah hissettiklerine tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

Her şey bir yana, Ce'Nedra hiç hoşgörülü değildi. Zamanın var olduğundan bu yana yaşamış her kadın gibi, kocasının bu acısından, oh olsun dercesine zevk almıştı. "Sana çok fazla içtiğini söylemiştim," diye hatırlattı.

"Lütfen yapma," dedi Garion, başını elleri arasına alarak.

"Kendi kabahatin," diye sırıttı karısı.

"Beni rahat bırak yeter," diye yalvardı Garion. "Ölmeye

çalışıyorum.”

“A, öleceğini hiç zannetmem Garion. Ölmeyi isteyebilirsin ama ölmeyeceksin.”

“O kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın?”

“Hepimiz senin şarkı söylemene *bayıldık* doğrusu,” diye tebrik etti onu kız neşeyle. “Ben şahsen, senin daha önce var olmayan notalar icat ettiğini bile düşünüyorum.”

Garion inleyerek bir kez daha başını titreyen elleri arasına aldı.

Alorn Divanı bir hafta kadar daha ya sürdü, ya sürmedi. Daha da uzun sürebilirdi ama uluyan bir rüzgârla gelen acımasız güz fırtınaları, toplanmış olan konuklara Rüzgârlar Denizi daha geçilebilecek haldeyken ana karaya dönmeleri gerektiğini hatırlatmıştı.

Aradan pek uzun bir süre geçmeden uzun boylu, yaşını başını almış Riva Vekilharcı Brand, Garion ile özel bir görüşme talep etti. Dışarıda fırtına şeklinde bir yağmur yağıyordu; iki adam masada, karşı karşıya rahat sandalyelerine otururlarken, yağmurdan bir örtü Garion’un çalışma odasının pencerelerini aralıklarla tırmalıyordu. “Açık açık konuşabilir miyim Belgarion?” diye sordu iri, hüzünlü gözlü adam.

“Bunu sormana gerek olmadığını biliyorsun.”

“Fakat konuşacağım mesele, özel bir mesele. Alınmanı istemem.”

“Söylenmesi gerektiğini düşündüğün şeyi söyle. Alınmayacağıma söz veriyorum.”

Brand pencereden gri gökyüzüne, rüzgârın savurduğu yağmura baktı. “Belgarion, Prenses Ce’Nedra ile evlenmenizin üzerinden sekiz yıl geçti.”

Garion başıyla onayladı.

“Senin özel hayatına izinsiz girmek istemiyorum ama eşinin hâlâ tahta bir varis vermemiş olması, sonuç olarak, bir devlet meselesi.”

Garion dudaklarını büzdü. “Senin, Anheg’in ve diğerlerinin çok endişelendiğinizi biliyorum. Ama bu endişenizin henüz yersiz olduğunu düşünüyorum.”

“Sekiz sene uzun bir süredir Belgarion. Hepimiz eşini ne kadar çok sevdiğini biliyoruz. Hepimiz ondan çok hoşlanıyoruz.” Brand hafifçe gülümsedi. “Zaman zaman huysuzluk etse de.”

“Fark ettin demek.”

“Onun peşinden Thull Mardu’daki savaş meydanına seve seve

gittik -ve muhtemelen isterse yine de gideriz- fakat onun kısır olma ihtimaliyle yüzleşmek zorundayız.”

“Ben kısır olmadığına kaniyim,” dedi Garion sertçe.

“O halde neden çocuğu olmuyor?”

Garion cevap veremedi.

“Belgarion, bu krallığın -ve tüm Alorya’nın- kaderi senin son nefesinde yatıyor. Bütün kuzey krallıklarında şu anda konuşulan başka bir konu yok hemen hemen.”

“Bunu bilmiyordum,” diye kabul etti Garion.

“Grodeg ile dalkavukları Thull Mardu’da neredeyse tamamen silindi gitti, ama Çerek, Drasniya ve Algarya’nın uzak köşelerinde Ayı Mezhebi yeniden güçlenmeye başlamış. Bunu biliyordun, öyle değil mi?”

Garion başıyla onayladı.

“Şehirlerde dahi, mezhebin amaç ve inanışlarına yakınlık duyanlar var. Bu insanlar senin eş olarak Tolnedralı bir prenses seçmenden memnun olmamışlardı. Ce’Nedra’nın sana bir bebek verememesinin Belar’ın senin onunla evlenmeni hoş görmemiş olduğunun bir ispatı olduğu söylentileri daha şimdiden dört bir yanı sarmış.”

“Bu saçma sapan bir batıl inanç,” diye küçümsedi Garion.

“Tabii ki öyle, ama bir kez bu tür bir düşünce alıp yürümeye başlarsa, hoş olmayan bazı etkileri olacağına kuşku yok. Alorn toplumunun diğer üyeleri -senin dostların olanlar- bu konuda çok endişeleniyor. Açık konuşmak gerekirse, genel olarak, artık herkes Ce’Nedra’yı boşamanın zamanı geldiğine inanıyor.”

“Ne?”

“Böyle bir hakkın var, biliyorsun. Onların hepsinin görüşüne göre, en iyi çözüm senin, kısır Tolnedralı kraliçeni bir yana bırakıp sana düzinelerce çocuk verebilecek güzel, doğurgan bir Alorn kızı alman olabilir.”

“Bu asla söz konusu değil,” dedi Garion celâllenerek. “Böyle bir şey yapmam. O ahmaklar Vo Mimbre Anlaşması diye bir şey duymamışlar mı? Ce’Nedra’yı boşamak istesem bile boşayamam. Bizim evliliğimize beş yüz yıl öncden karar verilmiş.”

“Ayı Mezhebi, bu anlaşmanın Alornlara, Belgarath ve Polgara’nın zorlamasıyla kabul ettirilmiş olduğuna inanıyor,” diye cevap verdi Brand. “Bu ikisi Aldur’a sadık oldukları için mezhep, bu işi Belar’ın rızası olmadan yapmış olabileceklerini düşünüyor.”

“Saçma,” diye kestirip attı Garion.

“Her dinde bir sürü saçmalık vardır Belgarion. Öte yandan Ce’-Nedra’nın Alorn toplumunun bütün kesimlerinden çok az sayıda arkadaşa sahip olduğu bir gerçek. Seninle dost olanların çoğu da ondan pek hoşlanmıyor. Hem dostların, hem de düşmanların ondan boşanmanı istiyor. Hepsi ondan ne kadar çok hoşlandığını biliyor o yüzden muhtemelen hiçbiri sana bu öneriyle yaklaşamaz. Bunun yerine, daha doğrudan bir eyleme girişebilirler.”

“Ne gibi?”

“Senin, onu boşaman için ikna edilemeyeceğini bildiklerinden, birisi ondan ilelebet kurtulmayı deneyebilir.”

“Buna cüret edemezler!”

“Alornlar da en az Arendler kadar duygusaldır Belgarion - ve zaman zaman en az o kadar kalın kafalı da olabiliyorlar. Hepimiz bunun farkındayız. Anheg ile Ço-Hag, her ikisi de seni bu konuda uyarmam için beni zorladılar; Porenn ise bütün casuslarını bu konuya verdi ki, eğer birileri kraliçeye karşı bir plan yapmaya başlarsa önceden haberimiz olsun.”

“Peki Brand, sen bu işin neresindesin?” diye sordu Garion yavaşça.

“Belgarion,” dedi iri adam sertçe, “seni kendi oğlum gibi severim ve Ce’Nedra da hiç sahip olamadığım kızım kadar kıymetlidir benim için. Dünyada hiçbir şey beni, yatak odanızın yanındaki bebek odasının zemininin çocuklarla kaynaması kadar mutlu edemez. Sekiz yıl oldu. Artık iş, bir tedbir almamız gereken noktaya vardı - hiçbir şey için olmasa bile, her ikimizin de çok sevdiği o ufak tefek, cesur kızı korumak için.”

“Ne yapabiliriz?” diye sordu Garion çaresizlik içerisinde.

“Bizi ikimiz sadece erkeğiz Garion. Biz, bir kadının neden çocuğu olur veya olmaz nereden bilelim? Bütün bu sorunun da merkezi bu. Senden rica ediyorum Garion -sana yalvarıyorum- Polgara’yı çağır. Onun nasihatine ve yardımına ihtiyacımız var. Hemen.”

Vekilharç sessizce odadan ayrıldıktan sonra Garion uzun süre oturup yağmuru seyretti. Her şeyi hesaba katınca bu konuşmadan Ce’Nedra’yı haber etmemenin en akıllı iş olacağına karar verdi. Loş koridorlarda dolanan suikastçılardan bahsedip de onu korkutmak istemiyordu; politik menfaatler için bir boşanmanın düşünülüyor olabilmesi bile, hiç de hoş karşılayabileceği bir şey değildi. Dikkatle

düşündükten sonra, en iyisinin çenesini tutup Pol Teyzesini çağırmak olacağına karar verdi. Ne yazık ki, çok önemli bir şeyi unutmuştu. O akşam mumlarla aydınlatılmış neşeli kraliyet dairesine girdiğinde, ihtiyatla, gün boyunca ters bir şeylerin olmadığım gösterecek bir tebessüm takınmıştı.

İçeri girdiğinde kendisini karşılayan buz gibi sessizlikten uyanmış olmalıydı; bu tehlike uyarısını atlamış bile olsa bir çeşit infilaktan sonra aceleyle etrafı derleyip toparlarken atlanmış olan kapının kaplaması üzerindeki izleri, köşelerde kalmış birkaç vazo ile porselen şekillerin parçalarını fark etmiş olmalıydı. Ne yazık ki Riva Kralı zaman zaman biraz dikkatsiz olabiliyordu. "İyi akşamlar canım," diye selamladı, buz gibi duran minik karısını neşeli bir sesle.

"Öyle mi?"

"Günün nasıl geçti?"

Ce'Nedra dönüp, içinde bir sürü hançerin gizlenmiş olduğu bir bakış attı kocasına. "Böyle bir şey sormaya nasıl cüret edebiliyorsun?"

Garion gözlerini kırpıştırdı.

"Söyle bakalım," dedi karısı, "ne zaman Efendim, Efendimin yatağında yerimi alacak ve tüm Hisarı sümüklü Alorn yumurcaklarıyla dolduracak olan sarı kafalı kuluçka makinasıyla evlebilsin diye bir kenara konacağım?"

"Nereden-?"

"Efendimiz, nişanlandığımız zaman boynuma zincirlemiş olduğu armağını unutmuş olmalı," dedi karısı. "Efendimiz aynı zamanda tam olarak Beldaran'ın tılsımının ne işe yaradığını da unutmuş olmalı."

"Ah," dedi Garion, aniden hatırlayarak. "Eyvah!"

"Ne yazık ki tılsım boynumdan çıkmıyor," dedi Ce'Nedra onu iğnelercesine. "Bundan sonraki karma veremeyeceksin - tabii tılsımı geri almak için boynumu vurdurmayı düşünüyorsan o başka."

"Keser misin şunu?"

"Efendimiz nasıl buyururlarsa. Beni Tolnedra'ya geri yollamayı mı düşünüyordunuz - yoksa yağmur altında kapının önüne konup, kendi başımın çaresine mi bakmam isteniyor?"

"Demek ki Brand ile yaptığım konuşmayı duydun, anladığım kadarıyla."

"Belli ki."

“Öyleyse, bir bölümünü duyabildiğine göre, hepsini de duymuşsundur. Brand sadece ağzından köpükler saçan bir grup fanatiğin saçma sapan fikirlerinin sana karşı yarattığı tehlikeyi bildiriyordu.”

“Onu dinlememen gerekirdi.”

“Birilerinin seni öldürebileceği konusunda beni uyarmaya çalışırken mi? Ce’Nedra ciddi ol.”

“Fikri bir kere aklına soktu Garion,” dedi karısı suçlamasına. “Artık ne zaman istersen benden kurtulabileceğini biliyorsun. O uzun sarı örgüleri ve fazla gelişmiş göğüsleri olan boş kafalı Alorn kızlarını nasıl kestiğini görmüştüm. Artık fırsat eline geçti Garion. Hangisini seçeceksin?”

“İçindekileri döktün mü?”

Karısının gözleri kısıldı. “Anlıyorum,” dedi. “Sadece kısır olmakla kalmıyorum, bir de şirretim.”

“Hayır, arada sırada biraz fazla salaklaşıyorsun o kadar.”

“Salak mı?”

“Herkes arada bir salaklık yapar,” diye ekledi Garion sakin bir edayla. “Bu insan olmanın bir parçası. Aslına bakacak olursan, etrafa bir şeyler fırlatmamana hayret ettim ben.”

Ce’Nedra köşede duran kırık parçalarının olduğu tarafa aceleyle bir bakış attı.

“Hah,” dedi kocası, karısının bakışını yakalayarak. “Gördüğüm kadarıyla bunu daha önceden yapmışsın. O kısmı kaçırdığıma memnun oldum. Bir yandan etrafta uçuşan çanak çömlekten kaçmaya çalışırken, bir yandan da viyak viyak lanetler yağdıran bir insana bir şeyler izah etmeye çalışmak zor oluyor.”

Ce’Nedra biraz kızardı.

“Onu da mı yaptın?” diye sordu Garion nezaketle. “Bazen bütün o lafları nereden duyduğunu merak etmekten alamıyorum kendimi. Ne anlama geldiklerini nereden öğrendin?”

“Sen sürekli küfrediyorsun ya,” diye suçladı karısı.

“Biliyorum,” diye itiraf etti Garion. “Bu çok büyük bir haksızlık. Bana izin var ama sana yok.”

“Bu kuralı kim koymuş merak ediyorum,” diye başladı ufak tefek kraliçe fakat sonra gözlerini kıstı. “Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun,” diye suçladı kocasını.

“Hayır Ce’Nedra, değiştirdim bile. Diğer konuda bir yere varamıyorduk. Sen kısır *değilsin* ve ben seni boşayacak *değilim*,

başkalarının örgüleri ne kadar uzun da olsa ya da -neyse boş ver.”

Ce’Nedra ona baktı. “Ah Garion, ya öyleysem?” dedi cılız bir sesle. “Ya kısırsam yani?”

“Bu çok saçma Ce’Nedra. Bunu tartışmayacağız bile.”

Öte yandan Riva Kraliçesinin gözlerinde oynaşan kuşku, bu konuyu tartışmasalar bile, onun bu konuda endişelenmeye devam edeceğini açıkça ortaya koyuyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MEVSİM NEDENİYLE Rüzgârlar Denizi çok tehlikeli bir hal aldı; Garion'un Aldur Vadisi'ne bir haberci yollayabilmesi için bütün bir ay beklemesi gerekti. Bu vakte kadar sonbaharın son günlerinde yaşanan kar fırtınaları doğu Sendarya'daki dağ geçitlerini tamamen kapatmış, kraliyet habercisi kelimenin tam anlamıyla Algarya ovalarından bata çıka ilerlemek zorunda kalmıştı. Bütün bu gecikmelerle, Pol Teyze, Durnik ve Emanet'in Riva limanındaki karlı rıhtıma yanaşmaları neredeyse Eras Yortusu'nu bulmuştu. Durnik, böyle bir yolculuğun yapılabilmesini mümkün kılan, hiçbir denizin başına saracağı hiçbir fırtınadan korkmayan dik başlı Kaptan Greldik ile karşılaşmalarının tamamen bir tesadüf olduğunu itiraf etmişti. Polgara, Hisarın uzun merdivenlerine tırmanmaya başlamadan önce avare denizci ile kısaca konuşmuştu; Garion hayret içinde Greldik'in palamarı çözdüğü gibi denize yelken açtığını gördü.

Polgara, Garion'u kendisini çağırmak mecburiyetinde bırakan sorunun önemini hiç umursamıyor görünüyordu. Bu konuda onunla sadece birkaç kez konuşmuş, ona doğrudan, kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilmesine neden olan sorular sormuştu. Ce'Nedra ile yaptığı görüşmeler biraz daha uzun olmuştu ama yalnızca biraz daha uzun. Garion, onun harekete geçmeden önce birini veya bir şeyi bekliyor olduğu hissine kapılmıştı.

O yıl Riva'daki Eras Yortusu kutlamaları biraz sessiz geçmişti. Eğlentilere katılacak olan Polgara, Durnik ve Emanet'in orada

olması çok hoş da olsa, Brand'in Garion'un aklına sokmuş olduğu sorun, bu bayramın neşesini bastırıyordu.

Birkaç hafta sonra Garion karlı bir akşamüstü kraliyet dairesine girince Polgara ile Ce'Nedra'yı sıcacık bir ateş önünde oturmuş bir yandan çaylarını yudumlar, bir yandan da alçak sesle söyleşirlerken buldu. Konuklarının geldiği zamandan beri içinde gitgide büyümekte olan merak sonunda kabardı, burasına geldi.

"Pol Teyze," diye başladı söze.

"Evet tatlım?"

"Bir aydan fazla bir zamandır buradasın artık."

"O kadar olmuş mu? Gerçekten de insan sevdiklerinin yanında olunca vaktin nasıl geçtiğini anlamıyor."

"Hâlâ şu minik sorun var biliyorsun," diye hatırlattı teyzesine Garion.

"Evet Garion," diye cevap verdi Pol sabırla. "Bunun farkındayım."

"Bu konuda bir şey yapıyor muyuz?"

"Hayır," diye cevap verdi teyzesi sükûnetle, "henüz değil en azından."

"Bu biraz önemli Pol Teyze. Seni sıkıştırıyormuş gibi olmak istemem ama…" Çaresizlik içinde sözünü yarım bıraktı.

Polgara koltuğundan kalktı, pencereye giderek dışarıdaki minik, özel bahçeye baktı. Bahçe kar içindeydi; Ce'Nedra'nın Garion ile nişanlandıkları zaman dikmiş olduğu bir çift birbirine sarılmış meşe ağacı, dallarındaki yükle biraz eğilmişlerdi. "Büyürken öğrenmen gereken şeylerden biri de Garion," dedi Pol karla kaplı bahçeye ciddiyetle bakarken, "sabırdır. Her şeyin uygun bir mevsimi vardır. Sizin sorununuzun çözümü o kadar karmaşık değil fakat onunla uğraşmanın uygun zamanı değil henüz."

"Hiç anlayamıyorum Pol Teyze."

"O halde bana güven, olmaz mı?"

"Tabii ki sana güveniyorum Pol Teyze. Sadece…"

"Sadece ne, tatlım?"

"Hiç."

Kaptan Greldik'in güneyden gelmesi kışın ilerleyen vakitlerini bulmuştu. Fırtına gemisinin gövdesini çatlatıp açmış, gemi zorlanarak burundan dolanıp limana girerken de su almaya başlamıştı.

“Oradayken, bir an için yüzmem gerekebileceğini düşündüm,” diye homurdandı sakallı Çerek rıhtıma atlarken. “Şu benim yaşlı ineği nerede karaya çekebiliriz? Altını bir kalafatlamam gerekiyor.”

“Denizcilerin çoğu şuradaki körfezciği kullanır,” diye cevap verdi Garion işaret ederek.

“Gemimi kışın karaya çıkarmaktan *nefret* ederim,” dedi Greldik acı acı. “İçki bulabileceğim bir yer var mı?”

“Hisarda bulabilirsin,” diye teklif etti Garion.

“Teşekkürler. Ha, Polgara’nın istediği ziyaretçiyi getirdim.”

“Ziyaretçi mi?”

Greldik geri çekildi, kıçtaki kamaranın yerini tayin etmek için gözlerini kısarak gemiye doğru bir baktı; tayin ettiği noktaya gidip döşemeye birkaç kere tekme atarak, “Geldik!” diye böğürdü. Sonra Garion’a döndü. “Gemide bir kadınla seyahat etmekten gerçekten nefret ediyorum. Batıl inançlı falan değilimdir ama bazen gerçekten onların uğursuzluk getirdiklerine inanasım geliyor; ayrıca hal ve hareketlerine de dikkat etmen icap ediyor.”

“Gemide bir kadın mı var?” diye sordu Garion merakla.

Greldik memnuniyetsizlikle homurdandı. “Ufak tefek güzel bir şey, ama kendisine farklı muamele edilmesini bekliyordu; ne yazık ki bütün mürettebatın geminin dibinden su boşaltırken buna pek vakit bulamıyorsun.”

“Merhaba Garion,” dedi cılız bir ses güverteden.

“Xera?” Garion karısının kuzininin minik yüzüne bakakaldı. “Gerçekten sen misin ?”

“Evet Garion,” diye cevap verdi kızıl saçlı Orman Perisi sakin bir edayla. Kulaklarına kadar kalın, sıcak kürkler içindeydi, nefesi buz gibi havada buharlar çıkartıyordu. “Leydi Polgara’nın çağrısını duyar duymaz, mümkün olduğunca çabuk geldim.” Ekşi yüzlü Greldik’e tatlı tatlı gülümsedi. “Kaptan,” dedi, “adamlarınızın birkaçı o balyaları yukarıya çıkartabilir mi benim için?”

“Toprak,” diye homurdandı Greldik. “Kışın göbeğinde iki bin fersahı küçük bir kız, iki fıçı su ve dört balya toprak taşımak için katettim.”

“Verimli toprak Kaptan,” diye düzeltti Xera titizlikle, “verimli toprak. Arada fark var, biliyorsun.”

“Ben gemiciyim,” dedi Greldik. “Bana göre toprak, topraktır.”

“Nasıl istersen Kaptan,” dedi Xera çekici bir edayla. “Hadi şimdi cici bir çocuk ol ve balyaları benim için Hisara taşıtıver, tabii

fıçılara da ihtiyacım var.”

Homurdanan Greldik gerekli emirleri verdi.

Ce’Nedra kuzininin Riva’ya gelmiş olduğunu duyduğunda mutluluktan çılgına dönmüştü. İki kız birbirlerinin kollarına atlayarak, hemen Polgara’yı bulmak için koşup gittiler.

“Birbirlerini çok seviyorlar değil mi?” diye gözlemledi Durnik. Demirci kürkler giymiş, ayaklarına da güzelce katranlanmış çizmeler geçirmişti. Geldikten kısa bir süre sonra kışın göbeği olmasına rağmen, dağdan akıp gelen ve şehrin tam kuzeyinden geçip giden nehrin oluşturduğu girdaplı bir birikinti bulmuştu. Hayret verici ölçüde kendini tutarak bir on dakika kadar kenarları buz kaplı su birikintisine baktıktan sonra bir balık oltası aramaya gitmişti. Şimdi zamanının çoğunu büyük bir mutlulukta bu karanlık, çalkantılı suları balmumlu bir ip ve parlak bir yemle yoklayıp tam o çalkantılı yüzeyin altında gezinen gümüş yanlı somon balığı bulmakla geçiriyordu. Garion Pol Teyzesini sadece bir kez, Durnik ıslıklar çalan dondurucu bir tipinin tam ortasında sırtında oltasıyla birlikte Hisardan çıkarken yolunu kestiği zaman azarlar gibi yaparken görmüştü.

“Şimdi bunları ne yapacağım?” diye sordu Greldik, Xera’nın balyaları ve fıçılarını uzun merdivenlerden şehrin üzerine tünemiş kasvetli kaleye çıkarmış olan altı iri yarı gemiciyi göstererek.

“Ha,” dedi Garion, “adamların onları şuraya bırakıversin.” Girmiş oldukları antrenin köşesinde bir yeri işaret etti. “Hanımların bunlarla ne yapmak istediklerini sonra öğrenirim ben.”

Greldik homurdandı. “İyi.” Sonra ellerini ovuşturdu. “Artık şu içkiye gelsek…”

Garion’un, karısı, karısının kuzini ve Polgara’nın neyin peşinde olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Genellikle, o ne zaman odaya girse, konuşmalarını yarıda kesiyorlardı. Dört balya verimli toprak ile içinde su olduğu anlaşılan iki fıçı, Garion’u hayretler içinde bırakarak, kraliyet yatak odasının bir köşesine öylece terk edilivermişti. Ce’Nedra dikbaşlılıkla bunu açıklamayı reddediyordu, fakat bunların neden kraliyet yatağına bu kadar yakın olmaları gerektiğini sorduğu zaman ona bakış tarzı sadece gizemli değil aslında hafif yaramazcaydı da.

Xera’nın gelişinden bir-iki hafta kadar sonraydı ki havada yaşanan ani bir değişiklik güneşin çıkmasına neden olmuş ve hava sıcaklığı neredeyse donma noktasına kadar yükselmişti. Öğleden

biraz önce Garion Drasniya büyükelçisiyle görüşürken, gözleri faltaşı gibi açılmış bir hizmetkâr tereddüt içerisinde kraliyet çalışma odasına girdi. “Özür dilerim Haşmetmeap,” diye kekeledi zavallı adam. “Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, fakat Leydi Polgara sizi hemen ona götürmemi istedi. Meşgul olduğunuz zamanlar sizi rahatsız etmediğimizi ona anlatmaya çalıştım ama o… şey, biraz ısrar etti.”

“Gidip ne istediğine baksanız iyi olur Haşmetmeap,” diye önerdi Drasniyalı büyükelçi. “Eğer Leydi Polgara *beni* çağırtmış olsaydı, onun kapısına doğru koşmaya başlamıştım bile.”

“Ondan korkmanıza gerek yok Kont,” diye açıkladı Garion. “Aslında canınızı yakmaz.”

“Bu denemeyi göze almayacağım bir şey Haşmetmeap. Tartıştığımız konuya bir başka zaman devam edebiliriz.”

Biraz kaşlarını çatan Garion, Pol Teyzesinin dairesine giden holden ilerledi. Hafifçe kapıyı çaldıktan sonra içeri girdi.

“Hıh, geldin mi,” dedi teyzesi eğlenircesine. “Bir uşak daha yollayacaktım arkandan.” Kürk biyeli bir pelerin giymiş, kukuletasını sadece yüzünü açıkta bırakacak şekilde iyice çekmişti. Benzer şekilde giyinmiş olan Ce’Nedra ile Xera da tam arkasında duruyorlardı. “Gidip Durnik’i bulmanı istiyorum,” dedi. “Büyük bir ihtimalle balık avlıyordun Onu bul ve Hisara getir. Bir yerlerden bir kürek ile bir kazma bulduktan sonra aletlerle Durnik’i, tam dairenizin penceresinin altındaki ufak bahçeye getir.”

Garion teyzesine bakakalmıştı.

Teyzesi ellerinden birini, hadi, der gibi salladı. “Çabuk çabuk Garion,” dedi. “Gün ilerliyor.”

“Tamam Pol Teyze,” dedi Garion düşünmeden. Arkasını dönüp, koşar adım uzaklaştı. Holün yarısına gelmişti ki burada kralın kendisi olduğunu ve insanların *herhalde* ona öyle emirler vererek işe koşamayacaklarını hatırladı.

Durnik, tabii ki, karısının çağrısına derhal uydu -şey *hemen hemen* derhal. Oltasını toplamadan tek bir kere daha atıp sonra dikkatlice sardı ve Garion’un peşinden Hisara döndü. Birlikte, kraliyet dairesinin yanındaki özel küçük bahçeye girdiklerinde, Pol Teyze, Ce’Nedra ve Xera oraya inmişler, birbirine dolanmış meşelerin altında duruyorlardı.

“Bakın şimdi ne yapacağız,” dedi Pol Teyze ciddi bir iş konuşuyormuş gibi. “Bu ağaçların etrafındaki yerin altmış santim

kadar kazılmasını istiyorum.”

“Ama Pol Teyze,” diye sözünü kesti Garion, “toprak donuk gibi. Kazmak biraz zor olacak.”

“Kazmalar tam da bu işe yarıyor canım,” dedi Pol sabırla.

“Toprağın erimesini beklersek daha kolay olmaz mı?”

“Muhtemelen, ama işin şimdi yapılması gerekiyor. Kaz Garion.”

“Bahçıvanlarım var Pol Teyze. Birkaç tanesini çağırtabiliriz.” Kazmayla küreğe huzursuzca baktı.

“Bu işi aile arasında tutsak daha iyi olur canım. Tam şuradan kazmaya başlayabilirsin.” İşaret etti.

Garion içini çekerek kazmayı aldı.

Bunu izleyenlere akıl sır erecek gibi değildi. Garion ile Durnik donmuş toprağı akşamüstü geç vakitlere kadar kazdılar, kürediler ve Pol Teyzenin gösterdiği yeri açtılar. Sonra hazırlamış oldukları çukura dört balya verimli toprağı boşalttılar, gevşek toprağı çiğnediler ve kara toprağı iki fıçı içindeki suyla bol bol suladılar. Bundan sonra Pol Teyze her şeyi yeniden karla örtmelerini söyledi.

“Sen bundan bir şey anladın mı?” diye sordu Garion Durnik’e, aletlerini ahırların yakınındaki avluda bulunan bahçıvan kulübesine bırakırlarken.

“Hayır,” diye itiraf etti Durnik, “ama eminim o ne yaptığını biliyordur.” Akşam göğüne bir göz attıktan sonra içini çekti. “Herhalde su birikintisine dönmek için geç olmuştur,” dedi eseflenerek.

Pol Teyze ile kızlar her gün bahçeyi ziyaret ediyorlardı ama Garion hiçbir zaman tam olarak ne yaptıklarını anlayamamıştı; ertesi hafta da bütün dikkati dedesi Büyücü Belgarath’ın aniden ortaya çıkıvermesine çekilmişti. Genç kral çalışma odasında Emanet ile birlikte oturmuş, oğlanın ona birkaç yıl önce vermiş olduğu atı nasıl terbiye ettiğine dair bazı detayları anlatışını dinliyordu ki kapı bir ön merasime gerek duyulmadan büyük bir gümbürtüyle açıldı ve içeriye, yüzü bir fırtına bulutunu andıran, üstü başı yolculuktan leş gibi olmuş Belgarath girdi.

“Dede!” diye haykırdı Garion, ayağa fırlayarak. “Burada…”

“Kapa çeneni ve otur oturduğun yere!” diye bağırdı Belgarath ona.

“Ne?”

“Sana dediğimi yap. Biraz konuşacağız Garion -daha doğrusu *ben* konuşacağım ve *sen* dinleyeceksin.” Görünüşe göre gittikçe

artmakta olan sinirini yatıştırmak için biraz durdu. “Ne yaptığın konusunda en ufak bir fikrin var mı?” diye sordu en sonunda.

“Benim mi? Ne hakkında konuşuyoruz dede?” diye sordu Garion.

“Senin Mimbre ovalarında yaptığın minik havai fişek gösterisinden söz ediyoruz,” diye cevap verdi Belgarath buz gibi. “Senin şu doğaçlama yarattığın şimşekli fırtınadan.”

“Dede,” diye açıkladı Garion elinden geldiğince kibarca, “tam bir savaşın eşiğine gelmişlerdi. Büyük bir ihtimalle bütün Arendiya işin içine karışacaktı. Sen kendin, böyle bir şeyin olmasını istemeyeceğimizi söylemiştin. Onları durdurmam gerekiyordu.”

“Seni harekete geçiren nedenlerden söz etmiyoruz Garion. Senin metodlarından söz ediyoruz. Hangi akla hizmet bir fırtına koparttın?”

“Dikkatlerini çekmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm.”

“Aklına başka bir şey gelmedi mi?”

“Saldırıya geçmişlerdi bile dede. Başka şeyler düşünecek kadar vaktim yoktu.”

“Sana tekrar ve tekrar, havayla oynamamamız gerektiğini söylemedim mi?”

“Şey -bu acil bir durum sayılırdı.”

“Sen *bunun* acil olduğunu düşünüyorduysan, ahmaklığın sayesinde Vadide yarattığın tipiyi görmeliydin; bir de bunun Doğu Denizi’nde ortaya çıkardığı kasırgaları… Dünyanın dört bir yanına ittirdiğin tayfunlar ve kuraklıklardan söz bile etmiyorum. Sende hiç sorumluluk hissi yok mu?”

“Bunları yapacağını bilmiyordum.” Garion donakalmıştı.

“Oğlum senin işin bilmek!” diye gürledi Belgarath aniden ona doğru; yüzü hiddetle benek benek olmuştu. “Ortalığı yatıştırmak için Beldin ile altı ay boyunca durmadan yolculuk yapmak zorunda kaldık ve ne kadar güç harcadığımızı Tanrılar bilir. Düşüncesizce yarattığın o tek fırtınayla tüm yerkürenin bütün iklim düzenini değiştirme noktasına geldiğinin farkında mısın sen? Ve böyle bir değişimin de kainatı etkileyen bir felaket olacağını?”

“Bir tane ufacık fırtınanın mı?”

“Evet, bir tane ufacık fırtına,” dedi Belgarath kırıcı bir dilde. “Senin bir tanecik ufacık fırtınan, tam zamanı ve yerine denk gelince tüm dünyanın iklimini bundan sonraki birkaç asır kadar değişmenin eşiğine getirdi kaz kafalı!”

“Dede,” diye itiraz etti Garion.

“Buzul çağının ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Garion boş bir yüzle başını salladı.

“Genel ortalama sıcaklığın düştüğü bir zamandır -birazcık düşer. Kuzeyin uçlarında bu karın yaz aylarında bile hiç erimemesi anlamına gelir. Kar her yıl biraz daha birikmeye başlar. Buzulları meydana getirir ve buzullar gittikçe güneye doğru harekete geçer. Senin o küçük gösterin, birkaç yüzyıl içinde Drasniya bataklıklarından altmış metre yüksekliğinde bir buz duvarının ilerlemesine neden olabilirdi. Boktor ile Val Alorn’u buzun altında bırakacaktın, salak. Bunu mu istiyorsun?”

“Tabii ki istemiyorum dede. Gerçekten bilmiyordum. Bilseydim böyle bir şeyi başlatmazdım.”

“Bunu öğrenmek, diri diri buzlara gömmek üzere olduğun milyonlarca insanı bilsen ne rahatlatırdı,” diye cevap verdi Belgarath derin bir alayla. “Bir daha yapayım deme böyle bir şey! Bir daha, hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğinden emin olmadığın bir şeyi sakın elleyeyim deme. O zaman bile, işi şansa bırakmamakta fayda var.”

“Ama… ama… Pol Teyzeyle sen Perili Ormanda bir yağmur fırtınası çağırmıştınız,” diye hatırlattı Garion kendini savunmaya çalışarak.

“Biz, ne yaptığımızı biliyorduk,” diye bağırdı Belgarath neredeyse çığlık çığlığa. “Orada bir tehlike yoktu.” İnanılmaz bir gayretle ihtiyar adam kendisine hâkim oldu. “Bir daha iklimi elleyeyim deme Garion - en azından bin yıl kadar bu konuda çalışmadan.”

“Bin yıl mı!”

“En az. Senin durumunda belki iki bin yıl. İnanılmaz bir şansın var. Her zaman için yanlış zamanda, yanlış yerde olmayı beceriyorsun.”

“Bir daha yapmam dede,” diye söz verdi Garion hararetle, dünyanın dört bir yanında karşı konulamaz bir şekilde ilerleyen buzdan yüksek duvarların düşüncesiyle titreyerek.

Belgarath ona uzun uzun, sertçe bir baktıktan sonra bıraktı. Daha sonra, kendisine yeniden hâkim olmasının ardından, bir elinde bir maşrapa birayla ateşin karşısındaki bir sandalyeye yayılıp oturdu. Garion biranın yaşlı adamın mizacım yumuşattığı gerçeğini bilecek kadar iyi tanıyordu dedesini; ilk patlama yatışır yatışmaz

hemen bira getirmelerini sağlamıştı. “Çalışmaların nasıl gidiyor oğul?” diye sordu yaşlı büyücü.

“Son zamanlarda pek vakit bulamıyordum dede,” diye cevap verdi Garion suçlu suçlu.

Belgarath ona uzun, soğuk bir bakış attı; Garion büyücünün hararetinin yeniden artmaya başladığını belli eden, boynundaki renk değişimini açıkça görebiliyordu.

“Özür dilerim dede,” diye ekledi aceleyle. “Bugünden itibaren, çalışmak için zaman *yaratacağım.”*

Belgarath’ın gözleri biraz açıldı. “Bunu yapma,” dedi hemen. “Havayla oynayarak yeterince sorun yarattın zaten. Zamanla da uğraşmaya başlarsan, Tanrılar bile neler olabileceğini kestiremez.”

“Tam olarak onu kastetmemiştim dede.”

“Ne demek istediğini söyle o zaman. Bu yanlış anlaşmalar konusu, tehlikeli bir bölge biliyorsun.” Ondan sonra dikkatini Emanet’e yönelterek, “Sen burada ne arıyorsun evlat?” diye sordu.

“Durnik ile Polgara da burada,” diye cevap verdi Emanet. “Benim de birlikte gelmemi uygun buldular.”

“Polgara da mı burada?” Belgarath hayret etmiş gibiydi.

“Ondan gelmesini rica ettim,” diye açıkladı Garion. “Benim için halletmeye çalıştığı ufak bir sorun var… En azından ben hallettiğini *düşünüyorum.* Biraz gizemli hareket etmeye başladı da.”

“Zaman zaman yaptıklarını abartır. Tam olarak üzerinde çalıştığı bu sorun nedir?”

“Iıı…” Garion, kibar bir merakla oturmuş ikisini izlemekte olan Emanet’e baktı. Biraz kızararak, “Bu… Eee… Riva Tahtının… Iıı… varisiyle ilgili bir şey,” diye açıkladı nazikçe.

“Ne sorun varmış orda?” diye sordu Belgarath kalın kafalılık ederek. “Riva Tahtının varisi *sensin”*

“Hayır, yani ben, sonrakini kastediyorum.”

“Ben hâlâ bir sorun göremiyorum.”

“Dede bir varis *yok* - en azından henüz yok.”

“Yok mu? Sen ne yapıyordun oğlum?”

“Boş ver,” dedi Garion, vazgeçerek.

Sonunda bahar geldiğinde Polgara’nın birbirini kucaklayan meşe ağaçlarına gösterdiği dikkat bütün vaktini almaya başladı. Bahçeye günde en az on-on beş kere gidiyor, bir tomurcuk görmek için bütün dalları budakları dikkatle inceliyordu. Sonunda dalların

uçları kabarmaya başlayınca yüzünde garip bir memnuniyet ifadesi belirdi. Bir kez daha iki genç hanımla, yani Ce'Nedra ve Xera ile birlikte bahçede oyalanmaya başladılar. Garion bitkilerle ilgili bu eğlenceleri şaşırtıcı buluyordu - hatta biraz rahatsız edici bile bulduğu söylenebilirdi. Sonuç olarak Pol Teyzesinden Riva'ya çok daha ciddi bir sorunla ilgilenmesi için gelmesini rica etmişti.

Havanın ilk düzeldiği günlerde Xera Perili Orman'daki evine döndü. Aradan pek bir zaman geçmeden Pol Teyze, sakin bir tavırla Durnik ve Emanet'le birlikte kısa bir süre sonra kendilerinin de gideceklerini beyan etti. "Babamı da götürürüz," diye açıkladı bir yandan bira içip bir yandan da utancından kızarıp duran Brand'in yeğeni Leydi Arell ile taşkınca şakalaşan yaşlı büyücüye hiç tasvip etmeyen gözlerle bakarak.

"Pol Teyze," diye karşı çıktı Garion, "peki Ce'Nedra ve benimle ilgili… Iıı… o minik sorun ne olacak?"

"Ne olacak canım?"

"Bu konuda bir şeyler yapmayacak mısın?"

"Yaptım Garion," diye cevap verdi teyzesi ağırbaşlılıkla.

"Pol Teyze bütün zamanını bahçede geçirdin."

"Evet canım. Biliyorum."

Hepsi gittikten sonra birkaç hafta boyunca Garion bu konuda kafa yordu. Hatta sorunu tam olarak açıklayamamış olmaktan, ya da Pol Teyze'nin her nasılsa yanlış anlamış olduğundan bile kuşkulandı.

Bahar vakti bütün çiçekler açıp, şehrin ardındaki dik çayırlar parlak bir yeşile bürünüp de orada burada yabani çiçeklerin oluşturduğu canlı renkli bölgeler belirdiğinde Ce'Nedra tuhaf davranmaya başladı. Garion sık sık karısını bahçelerinde oturmuş garip, şefkat dolu bir ifadeyle meşe ağaçlarına bakarken buluyordu; sık sık da Hisardan ayrılıyor ve günün sonunda yanında Leydi Arell ile birlikte yabani çiçeklerle süslenmiş olarak geri dönüyordu. Her yemekten önce minik, gümüş bir kaptan bir yudum bir şey içip yüzünü ekşitiyordu.

"O içtiğin şey nedir?" diye sordu bir sabah merakla karısına.

"Bir çeşit kuvvet ilacı," diye cevap verdi kız titreyerek. "İçinde meşe tomurcukları var, tadı kesinlikle korkunç."

"Pol Teyze yapıvermiştir senin için."

"Nereden bildin?"

"Onun ilaçlarının lezzeti hep berbattır."

“Mmmm,” dedi ufak tefek kraliçe aklı başka yerlerde. Sonra Garion’a uzun uzun baktı. “Bugün çok işin var mı?”

“Pek yok. Neden sordun?”

“Düşündüm de, mutfağa gidip biraz ekmek, biraz et, biraz peynir alıp günü ormanda geçirebiliriz.”

“Ormanda mı? Ne için?”

“Garion,” dedi karısı neredeyse alınmış bir tonda, “bütün bir kış boyunca bu kasvetli eski kalede kapandım kaldım. Biraz temiz hava ve güneşe ihtiyacım var. Rutubetli taşlardan ziyade etrafımda ağaçların ve yabani çiçeklerin kokularını duymalıyım.”

“Neden seninle gelmesi için Arell’e rica etmiyorsun? Ben bütün bir gün yok olmasam fena olmaz.”

Kız ona öfkelenerek baktı. “Biraz önce yapacak önemli bir işin olmadığını söyledin.”

“Hiç belli olmuyor ki. Bir şey çıkabilir.”

“Bekler o zaman,” dedi karısı sıktığı dişlerinin arasından.

Garion ona şöyle bir bakınca tehlike sinyallerini derhal tanıdı; bunun üzerine elinden geldiğince uysallıkla cevap verdi: “Sanırım haklısın hayatım. Birlikte çıkıp bir hava almamamız için bir neden göremiyorum. Arell’i, hatta belki Kail’i de bize katılmaları için çağırabiliriz.”

“Hayır Garion,” dedi karısı oldukça kesin bir tonda.

“Hayır mı?”

“Kesinlikle olmaz.”

Böylece, kahvaltıdan kısa bir süre sonra Riva Kralı ufak tefek karısıyla el ele, yanlarında tıka basa doldurulmuş bir sepet ile Hisardan ayrılarak şehrin gerisindeki geniş çayırdan geçip, adanın belkemiğini oluşturan parlak, karla kaplı zirvelere doğru dimdik tırmanan, yapraklarını dökmeyen ağaçların güneşle beneklenmiş gölgesi altına yürüdüler.

Ormana girer girmez Ce’Nedra’nın yüzündeki bütün hoşnutsuzluk ifadeleri uçup gitti. Uzun çamların ve köknarların arasında gezerlerken yabani çiçekler topladı ve bunları örerek kendisine taçlar yaptı. Sabah güneşi tepelerindeki yüksek dalların arasından belli bir eğimle süzülüyor, yosunlu orman zeminini mavi gölgeler üzerine altından ışıklarla benekliyordu. Yüksek ağaçların reçinemsi kokuları sert bir esanstı; kuşlar sütun gibi ağaçların gövdeleri arasında hızla uçup dönüyor, güneşi karşılamak için şakıyordu.

Bir süre sonra bir açıklık buldular; ağaçların kucakladığı, kenarında tek bir yumuşak bakışlı ceylanın durduğu bir derenin parlak taşlar üzerinden fokurdayarak mırıldandığı ve parlak bir orman havuzuna boşaldığı yosunlu bir alan. Ceylan narin bacaklarının üzerinde dönerek akan sudan kaldırdı başını, onlara pek de korkmadan baktı, sonra bir yandan toynakları taşlar üzerinde tıkırdar, kuyruğu oynaşırken yeniden ormana doğru yola koyuldu.

"Ah burası mükemmel," dedi Ce'Nedra yüzünde yumuşak bir tebessümle. Yuvarlak bir kaya üzerine oturarak ayakkabılarının bağlarını çözmeye başladı.

Garion sepeti bırakarak gerindi; geçen birkaç haftanın bıraktığı gerginliğin yavaş yavaş üzerinden kalktığını hissetmişti. "İyi ki böyle bir şey düşünmüşsün," dedi, güneşten ısınmış yosunların üzerine yayılarak. "Gerçekten çok güzel bir fikir."

"Tabiatıyla," dedi Ce'Nedra. "Benim bütün fikirlerim güzeldir."

"O *kadar* uzun boylu mu bilemem." Sonra aklına bir şey geldi. "Ce'Nedra," dedi.

"Efendim."

"Sana bir şey sormak istiyorum. Bütün Orman Perilerinin adları X ile başlıyor, öyle değil mi? Xera, Xantha, falan."

"Bu bir gelenektir," diye cevap verdi karısı, bağcıklarıyla uğraşmaya devam ederek.

"O halde neden senin ismin öyle değil? Yani neden bir X ile başlamıyor?"

"Başlıyor." Ayakkabılarından birini çekip çıkardı. "Tolnedralılar bunu biraz farklı telaffuz ediyorlar o kadar. Orman Perilerinin okur yazarlıkları yoktur, o yüzden yazım kuralları onları pek kaygılandırmıyor."

"X'Nedra?"

"Oldukça yaklaştın. Ama X'yi biraz daha yumuşak çıkartmalısın."

"Biliyor musun, bunu uzun süredir merak edip duruyordum."

"Neden sormadın o halde?"

"Bilmiyorum. Bir türlü fırsatım olmadı."

"Her şeyin bir nedeni vardır Garion," diye açıkladı karısı ona, "ama sormazsan, hiçbir zaman öğrenemezsin."

"Şimdi tıpkı Pol Teyze'ye benzedin."

"Evet canım. Biliyorum." Gülümsedi, diğer ayakkabısını da

çıkardı ve ayak parmaklarını mutlulukla oynatmaya başladı.

“Neden yalınayaksın?” diye sordu kocası aylakça.

“Yosunları ayaklarımda hissetmek istiyorum; biraz sonra yüzmeye başlayabilirim diye düşünüyorum.”

“Çok soğuk. Dere doğruca buzuldan çıkıp geliyor.”

“Biraz soğuk canımı yakmaz.” Omuzlarını silkti. Sonra sanki birinin meydan okumasına cevap verirmişçesine ayağa kalktı ve üzerindekileri çıkartmaya başladı.

“Ce’Nedra! Ya biri gelirse?”

Kız, insanın kulaklarında çınlayan bir kahkaha attı. “Gelirlerse ne olacak? Saygınlığımdan ödün vermemek için kıyafetlerimi ıslatacak değilim. Bu kadar aşırı erdemli olma Garion.”

“Ondan değil. Şey için…”

“Ne?”

“Boş ver.”

Hafif adımlarla su birikintisine koştu, buz gibi sular etrafına sıçradıkça neşeyle çığlıklar atıyordu. Uzun bir dalışla su birikintisinin dibine daldı, iri, yosunlu bir kütüğün suyun kristal gibi berrak yüzeyine doğru uzandığı diğer tarafına yüzerek yaramaz bir tebessüm ve omuzlarına akan saçlarla suyun yüzeyine çıktı. “Eee?” dedi kocasına.

“Eee, ne?”

“Gelmiyor musun?”

“Tabii ki gelmiyorum.”

“Batının kudretli Hükümdarı soğuk sudan korkuyorlar mı?”

“Batının kudretli Hükümdarı, etrafa biraz su sıçratmak uğruna hasta olmayı göze almayacak kadar sağduyu sahibi.”

“Garion gerçekten de eski kafalı olmaya başladın. Şu tacını çıkart da biraz rahatla.”

“Tacım başımda değil.”

“O zaman başka bir şeyleri çıkart.”

“Ce’Nedra!”

Kız gümüş tırtılı bir kahkaha daha attı ve çıplak ayağıyla tekmeler savurarak etrafa sabah güneşinde kıymetli taşlar gibi parlayan su damlacıkları yağdırmaya başladı. Sonra suya sırt üstü uzandı; saçları su birikintisinin yüzeyine bakır bir yelpaze gibi yayılmıştı. Biraz önce kendisi için yabani çiçeklerden örmüş olduğu taç yüzdüğü için açılmış, bütün çiçekler, minik dalgacıklarla inip

çıkarak suyun üzerinde yüzmeye başlamıştı.

Garion sırtını bir ağaç gövdesine dayamış, yosunlu bir tümsek üzerine rahat rahat oturmuştu. Güneş sıcaktı; ağaçların, çimenin, yabani çiçeklerin kokuları burnuna doluyordu. Denizin tuz kokusunu taşıyan bir esinti, açıklığı çevreleyen yüksek köknar ağaçlarının yeşil dalları arasında ah ediyor, güneş ışınları, lekeler halinde orman zeminine düşüyordu.

Yanardöner mavi ve altından bir alev gibi desenli kanatları olan maceraperest bir kelebek, uzun ağaçların gövdeleri arasından ışığa doğru uçtu. Ya renklerden, ya kokudan, ya da daha başka daha gizemli bir dürtüyle berrak havanın içinde suya ve su üzerinde inip kalkan çiçeklere doğru kanat çırptı. Her birine kanatlarıyla hafifçe dokunarak, merakla bir çiçekten diğerine uçtu. Nefesi kesilmiş bir heyecan ifadesiyle Ce'Nedra, sadece yüzü suyun yüzeyinde kalacak şekilde yavaş yavaş suyun içine gömüldü. Kelebek, beklemekte olan kraliçeye gitgide yaklaşarak meraklı araştırmasına devam ediyordu. Derken kraliçenin yüzünün üzerine geldi, yumuşak kanatları Ce'Nedra'nın dudaklarını vecd halinde süpürmeye başladı.

"Oh maşallah." Garion güldü. "Karım artık kelebeklerle arkadaşlık etmeye başladı."

"Bir öpücük alabilmek için her şeyi yaparım," diye cevap verdi karısı cilveli bir bakışla.

"Bütün istediğin öpücükse, bunu halledebilirim," dedi Garion.

"İlginç bir düşünce. Sanırım şimdi bir öpücük istiyorum. Diğer âşığımın ilgisi dağıldı gibi." Su birikintisinin ucundaki bir çalının üzerine, titreyen kanatlarla konmuş olan kelebeği işaret etti.

"Tam suyun en derin yerindesin," diye dikkat çekti Garion.

"Yani?"

"Çıkmayı düşündüğünü zannetmiyorum."

"Öpücüğü teklif eden sendin Garion. Herhangi bir şart da koşmadın üstelik."

Garion içini çekti, ayağa kalktı ve üzerindekileri çıkartmaya başladı. "İkimiz de pişman olacağız," diye kehanette bulundu. "Yazın soğuk aldın mı aylarca iyileşemezsin."

"Soğuk almayacaksın Garion. Haydi gel artık."

Önce homurdanan Garion sonra erkek gibi suya girdi. "Çok zalim bir kadınsın Ce'Nedra," diye suçladı karısını, şoke eden soğuk karşısında irkilerek.

"Bu kadar bebek olma. Buraya gel."

Dişlerini sıkarak suyun içinden karısına doğru ilerledi; giderken de ayağını koca bir taşa çarptı. Karısının yanına varınca, Ce'Nedra buz gibi ıslak minik kollarını kocasının boynuna dolayarak dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Öpücüğü uzun sürmüş ve kocasının biraz da olsa dengesini kaybetmesine neden olmuştu. Garion, öpücüğünün ortasında, karısı yaramazca sırıtmaya başlayınca dudaklarının hafifçe gerildiğini hissetti; sonra Ce'Nedra hiç uyarmadan bacaklarım kaldırıverdi ve ağırlığı kralı suyun dibine çekti.

Ağzındakileri tükürüp küfrederek doğruldu Garion.

"Eğlenceli değil miydi?" diye kıkırdadı karısı.

"Pek değil," diye homurdandı Garion. "Boğulmak en sevdiğim eğlence çeşitlerinden biri değildir."

Kız bunu duymazdan geldi. "Eh, artık tamamen ıslandığına göre, benimle yüzebilirsin."

Birlikte on beş dakika kadar yüzdükten sonra sudan, dudakları mosmor olmuş, titreyerek çıktılar.

"Bir ateş yak Garion," dedi Ce'Nedra takırdayan dişlerinin arasından.

"Yanıma kav almadım ki," dedi kral, "ya da çakmaktaşı."

"O halde öbür türlü yap."

"Nasıl öbür türlü?" diye sordu boş boş.

"Biliyorsun…" Büyü yaparmış gibi el işaretleri yaptı.

"Ha. Unutmuşum."

"Acele et Garion. Donuyorum."

Birkaç çalıçırpı ve düşmüş dal toplayan Garion yosunlar arasında bir yer açtı ve iradesini odun yığını üzerine yoğunlaştırdı. Önce minik, asma filizi gibi bir duman tütmeye başladı, sonra parlak kavuniçi alevden bir dil uzandı. Birkaç dakika içerisinde, titremekte olan Ce'Nedra'nın büzüştüğü yosun kaplı tümseğin üzerinde küçük, tatlı bir ateş çatırdamaya başlamıştı bile.

"Ay, böylesi çok daha iyi," dedi kraliçe ellerini ateşe doğru uzatarak. "Siz, insanın yanında taşımasına değer, işe yarar birisiniz Lordum."

"Teşekkür ederim Leydim. Bu arada Leydim üzerine bir şeyler giymeyi düşünürler miydi?"

"Kuruyuncaya kadar düşünmüyorlar. Islakken üzerime kuru bir şeyler giymekten *nefret* ederim."

"O halde kimsenin gelmemesi için dua edelim. Pek öyle insan

içine çıkacak bir kılıkta değiliz biliyorsun.”

“Çok tutucusun Garion.”

“Galiba öyle,” diye itiraf etti kocası.

“Neden buraya yanıma gelmiyorsun?” diye davet etti minik kraliçe. “Burası çok daha sıcak.”

Gitmemek için bir neden göremediğinden, gidip sıcak yosunlar üzerinde karısına eşlik etti Garion.

“Gördün mü,” dedi karısı, kollarını onun boynuna dolayarak. “Böylesi çok daha hoş değil mi?” Ce’Nedra onu öptü - nefesini kesen, kalbinin deli gibi atmasına neden olan ciddi bir öpücüktü bu.

Kız sonunda boynuna doladığı ellerini gevşetince Garion huzursuzca etrafına bakındı. Su birikintisinin ucundaki bir çırpıntı gözüne takıldı. Biraz mahcup bir ifadeyle öksürdü.

“Ne oldu?” diye sordu karısı.

“Galiba kelebek bizi seyrediyor,” dedi Garion biraz kızararak.

“Bunda bir şey yok.” Ce’Nedra gülümseyerek kollarını boynuna dolayıp kocasını yeniden öptü.

O yıl, bahar ayları yavaşça yaza dönerken dünya garip bir sessizlik içindeydi. Vorduelerin ayrılma planları silahlı Mimbre “haydutlarının” şiddetli saldırıları karşısında ufalandı ve Vordue ailesi sonunda yeniden İmparatorluğa kabul edilmelerini neredeyse mutlak bir tevazuyla rica ederek teslim oldu. Varana’nın vergicilerinden pek hoşlanmasalar da, lejyonerler geri geldiğinde, onları karşılamak için sokaklara koştular.

Genel olarak Cthol Murgos’dan gelen haberler de çok iyiydi ama iyice güneyde meydana gelenler Kal Zakath’ın Malloryalılarının ovaları tutması ve Urgit’in Murgolarının dağlara iyice yerleşmesiyle hâlâ çıkmazda kalmaya devam ediyordu.

Drasniya Haberalma Teşkilatı tarafından Garion’a yollanan periyodik raporlar yeniden ortaya çıkan Ayı Mezhebinin kırsal alanda dolanmaktan başka pek önemli bir şey yapmıyor olduğunu belirtir gibiydi.

Garion krizlerin bir ara verdiği bu dönemin tadını çıkartıyordu. Öyle acil bir işi olmadığı için sabah geç vakitlere kadar uyumayı alışkanlık haline getirmişti; güneş doğduktan sonra bir-iki saat kadar yatakta keyifle kestiriyordu.

Yazın ortalarına doğru böyle bir sabah, kelimenin tam anlamıyla harika bir rüya görmekteydi. Ce’Nedra ile birlikte, Faldor’un çiftliğindeki samanlıktaki tavan arasından aşağıdaki yumuşak

samanların üzerine atlıyorlardı. Karısının yataktan fırlayıp yan odaya koşup şiddetle ve gürültüyle öğürmeye başlamasıyla uykusundan biraz da apar topar kaldırılıverdi.

"Ce'Nedra!" diye seslendi, peşinden gitmek için yataktan atlayarak. "Ne yapıyorsun?"

"Kusuyorum," diye cevap verdi karısı, dizleri üzerinde tuttuğu leğenden solgun yüzünü kaldırarak.

"Hasta mısın?"

"Hayır," dedi sözcüğü uzata uzata, alay edercesine. "Eğlence olsun diye kusuyorum."

"Hekimlerden birini çağırayım," dedi Garion bir cüppeye uzanarak.

"Boş ver."

"Ama hastasın."

"Tabii ki, ama bir hekime ihtiyacım yok."

"Bu çok anlamsız bir şey Ce'Nedra. Eğer hastaysan bir hekime ihtiyacın var demektir."

"Benim böyle hastalanmam icap ediyor," diye açıkladı karısı.

"Ne?"

"Sen hiçbir şey bilmez misin Garion? Büyük bir ihtimalle bundan sonraki birkaç ay boyunca her sabah böyle rahatsızlanacağım."

"Seni hiç anlayamıyorum Ce'Nedra."

"İnanılmayacak kadar kalın kafalısın. Benim durumumda olan insanlar *her* sabah böyle hastalanır."

"Durumun mu? Ne durumu?"

Kız, neredeyse çaresizlikle bakışlarını havaya kaldırdı. "Garion," dedi abartılı bir sabırla, "geçen sonbahardaki minik sorunumuzu hatırlıyor musun? Hani Leydi Polgara'yı çağırmamıza neden olan o sorunu?"

"Şey… evet."

"Çok memnun oldum. Eh işte, artık öyle bir sorunumuz yok."

Garion yavaş yavaş anlamaya başlayarak kıza bakakaldı. "Yani…"

"Evet canım," dedi karısı solgun bir tebessümle. "Baba olacaksın. Şimdi müsaade edersen yeniden kusacağım galiba."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

UYMUYORLARDI. Garion iki pasajın manalarını ne kadar çarpıtsa, evirse çevirse de bunları birbirine uydurmanın bir yolunu bulamıyordu. Her ikisi de aynı zaman dilimini tasvir ediyor olmalarına rağmen, tamamen ayrı yönlere gidiyorlardı. Dışarıda altın rengi parlak bir güz. sabahı vardı ama tozlu kütüphane biraz loş, ürpertici ve itici geliyordu insana.

Garion kendisini bir alim gibi hissetmiyordu ve Belgarath'ın omuzlarına yüklediği işe de biraz gönülsüzce yaklaşıyordu. Zaten, okuması icap eden belgelerin ciltleri bile insanı yıldırıyordu; bir de bu kadim parşömenlerin ve küflü deri ciltlerin kokusunun sinmiş olduğu kasvetli küçük oda her zaman için içini karartırdı. Bununla birlikte daha önce de tatsız işlerle uğraşmıştı ve bu konuda biraz suratsızlık etse de, günün en az iki saatini büyük bir sorumluluk bilinciyle bu zindan kılıklı hücrede geçiriyor, genellikle okunması zor bir el yazısıyla yazılmış kadim kitaplar ve kâğıt rulolarıyla cebelleşiyordu. En azından, diyordu kendi kendine, mutfakta bulaşık yıkamaktan iyidir.

Dişlerini sıkarak, bir kez daha mukayese etmek için iki ruloyu masaya yan yana koydu. Gözlerinden kaçanı kulaklarının yakalaması umuduyla yavaş yavaş, yüksek sesle okudu. *Kitab-ı Darine* nisbeten daha açık ve daha doğrudandı. "Dikkat edin," diyordu, "Aldur Taşı'nın koyu kırmızı bir ateşle yandığı gün Karanlığın Çocuğunun adı açıklanacaktır. Işığın Çocuğunun oğlunu iyi kollayın çünkü başka erkek kardeşi olmayacak. Ve bir zamanlar

tek ama şimdi çift olan tekrar birleşecek ve bu birleşme sonucu, biri, bir daha olmayacak."

Taş kırmızı *olmuştu* ve Karanlığın Çocuğunun ismi -Zandramas- açıklanmıştı. Bütün bunlar olanlara uyuyordu. Işığın Çocuğunun oğlunun -yani kendi oğlunun- bir erkek kardeşi olmayacağı konusu Garion'u biraz endişelendirmişti. İlk başlarda bunu Ce'Nedra ile başka çocukları olmayacağına yormuştu ama bu konuda daha çok düşündükçe yürüttüğü mantıkta bir aksaklık olduğunu daha iyi anlamaya başladı. Orada bütün söylenen Ce'Nedra ile tek bir oğulları olacağıydı. Kızlar hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Bu konuda düşündükçe, dizleri etrafında toplanmış cıvıl cıvıl küçük kızların düşüncesi ona daha da çekici gelmeye başlamıştı.

Öte yandan son bölüm -bir zamanlar tek olan çift ile ilgili olan bölüm- henüz bir anlam ifade etmiyordu ama zamanla bunun da bir anlam ifade etmeye başlayacağından oldukça emindi.

Elini, *Kitab-ı Mrin*'in satırları üzerinde gezdirmeye başladı; mumun titrek sarı ışığında yazılara dikkatle bakıyordu. Bir kez daha yavaş yavaş ve dikkatlice okudu. "Işığın Çocuğu, Karanlığın Çocuğu ile karşılaşacak ve onu yenecek…" Bu şüphesiz Torak ile karşılaşmalarını anlatıyordu, "…ve Karanlık kaçacak." Torak öldüğünde Karanlık Kehanet zaten *kaçmıştı.* "Ama dikkat edin, ışığın ortasında bulunan taş…" Belli ki Aldur Taşıydı, "……cak." Tam burada bir kelimenin üzerine mürekkep dökülmüştü. Garion kaşlarını çattı ve biçimsiz mürekkep lekesinin altında kalmış kelimenin ne olabileceğini bulmaya çalıştı. Bu lekeye bakarken, üzerine garip bir bitkinlik çöktü, sanki bu mürekkep damlasını yana itip altında olana bakmaya çalışmak koca bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak kadar zor bir şeymiş gibi. Omuzlarım silkerek devam etti, "…ve bu buluşma artık olmayan bir yerde vuku bulacak ve seçim burada yapılacak."

Şu son bölüm onun sıkıntıyla ulumak istemesine neden olmuştu. Nasıl olur da bir buluşma -ya da herhangi bir şey- artık olmayan bir yerde olabilirdi? Ve "seçim" kelimesiyle ne kastediliyordu? Ne seçimi? Ne ile neyin arasındaki seçim?

Küfredip baştan okudu. Gözleri sayfadaki o lekeye gelince yine üzerindeki o garip bitkinliği hissetti. Silkinip bu yorgunluğu üzerinden atarak devam etti. O lekenin altındaki kelime ne olursa olsun, sonuç olarak tek bir kelimeydi ve tek bir kelime *o kadar da* önemli olamazdı. Huzursuz bir şekilde kâğıt tomarını bir kenara bırakarak başka çıkar yollar düşünmeye başladı. Aklına gelen ilk

şey bu noktanın, birçoğu gibi Mrin Kâhininin meşhur deliliğinin ortaya çıktığı noktalardan biri olmasıydı. Başka bir olasılık da bu kopyanın doğru olmadığıydı. Belki de sayfaya bu mürekkep lekesini düşüren kâtip dikkatsizlikle bir-iki satır atlayıvermişti. Garion, aynı şeyi kendisinin yapıp son derece ağırbaşlı beyannameyi korkunç bir bildiriye dönüştürmüş olduğu bir durumu hatırladı, öyle ki neredeyse kendisini Doğu Sıradağlarının bu tarafındaki bütün krallıkların tek askeri diktatörü ilan etmenin eşiğine gelmişti. Yaptığı hatayı fark edince sadece bu rahatsızlık verici satırları silmekle kalmamış, kimsenin eline geçmemesi için, içi titreye titreye bütün sayfayı yakmıştı.

Ayağa kalkarak tutulmuş kaslarını gevşetmek için gerindi ve kütüphanenin küçük, çıplak penceresine gitti. Sonbahar göğü insanın içini açan bir mavilikteydi. Son birkaç haftadır geceleri soğuk geçiyordu ve günün ilk ışıkları şehrin üzerinde uzanan yüksek çayırlardaki kırağıları gözler önüne seriyordu. Öte yandan günler sıcak ve altın rengiydi. Zamanı tayin etmek için güneşin yerini kontrol etti. Öğle vakti Tolnedra büyükelçisi Kont Valgon'la buluşacağına söz vermişti ve geç kalmak istemiyordu. Pol Teyze dakikliğin ne kadar önemli olduğunu hep söylerdi ve Garion her zaman dakik olmak için elinden geleni yapardı.

Masaya geri dönerek, ne yaptığının farkına bile varmadan her iki tomarı da dürmeye başladı, aklı hâlâ birbiriyle çelişki içinde olan pasajlardaydı. Sonra mumları söndürerek kütüphaneden çıktı ve kapıyı dikkatle kapattı.

Valgon her zamanki gibi insanı bezdiriyordu. Tolnedralıların kişiliklerinde, söyleyeceklerini aşırı derecede süslemeden söylemelerini imkânsız kılan, doğuştan bir kibir varmış gibi geldi Garion'a. O günkü tartışma konuları ticari gemilerin Riva limanında mallarını indirirken uygulanması istenen "öncelik"le ilgiliydi. Valgon "öncelik" sözünü son derece fazla seviyor gibiydi; konuşmaları sırasında her iki cümleden birine bu kelimeyi ne yapıp edip sokuşturuyordu. Valgon'un ricası -ya da talebi-Tolnedralı tacirlerin, şehrin eteğindeki sınırlı rıhtımlarda ilk sıra hakkına sahip olması gibi görünüyordu.

"Sevgili Valgon," diye başladı Garion, reddetmenin diplomatik bir yolunu bulmaya çalışarak, "Benim inancıma göre bu meselenin aslında…" Taht odasına açılan kocaman oyma iki kapı içeri doğru savrulup açılınca sözü yarım kaldı.

Garion taht odasına her girdiğinde olduğu gibi, dışarıda nöbet

tutan uzun boylu, gri pelerinli nöbetçilerden biri içeri girerek boğazını temizledi ve muhtemelen adanın diğer tarafından da duyulabilecek bir sesle ilan etti: “Riva Kraliçesi Haşmetmeap Ce’Nedra, Tolnedra İmparatorluğu İmparatorluk Prensesi, Batı Orduları Komutanı, Riva Kralı, Tanrıkatleden, Batı Denizi’nin ve Batının Hükümdarı Haşmetmeap Belgarion’un aziz eşi!”

Miniminnacık Ce’Nedra tüm ağırbaşlılığıyla tam nöbetçinin peşinden içeri girdi; omuzları tüm o unvanlarla hiç eğilmemişti. Büyümekle olan karnını örtmek için korsajdan toplanmış ördek başı yeşili kadife bir tuvalet giymişti; gözleri muzır bir ifadeyle pırıldıyordu.

Valgon dönerek, saygıyla selam verdi.

Ce’Nedra nöbetçinin koluna dokunup parmaklarının ucunda yükselerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Nöbetçi başıyla onayladı, salonun ön kısmında bulunan tahta doğru döndü ve yeniden boğazını temizledi. “Merhum Kral Rhodar’ın yeğeni, Kuzey Hudutlarının Hükümdarı Kral Kheva’nın kuzeni, Asaletmeap Drasniya Prensi Kheldar!”

Garion hayret içinde tahttan fırladı.

İpek büyük bir azametle içeri girdi. Yeleği canlı bir inci grisiydi; parmakları yüzüklerle parıldıyor, boyundan sallanan kalın bir altın zincirde de safirden bir süs asılı duruyordu. “Rahatsız olmayın beyler,” dedi Garion ile Kont Valgon’a kendini beğenmiş bir edayla elini sallayarak, “ayağa kalkmanıza lüzum yok.” Mağrur bir havayla kolunu Ce’Nedra’ya uzattı ve birlikte halı serilmiş geniş orta yoldan ilerleyerek kor içindeki üç yer tandırını geçip ilerlediler.

“İpek!” diye seslendi Garion.

“Tam üstüne bastın,” diye cevap verdi İpek alaycı ufak bir reveransla. “Düşünülecek olursa… Haşmetmeap çok iyi görünüyor.”

“Ne düşünülecek olursa?”

İpek göz kırptı.

“Bu kadar meşhur bir tacir prensle tekrar görüşmüş olmaktan büyük bir memnuniyet duyuyorum,” diye mırıldandı Valgon saygıyla. “Son yıllarda, zatı âliniz büyük bir efsane oldunuz. Doğudaki sergüzeştleriniz Tol Honeth’te ticaret ile uğraşan büyük sülaleler için mutlak bir keder olmuştur.”

“Naçizane bazı başarılarımız olmuştur,” diye cevap verdi İpek sol elindeki kocaman yakut bir yüzüğe hohladıktan sonra onu yeleğinin önüne sürtüp parlatarak. “Bir sonraki raporunuzda lütfen

yeni İmparatorunuza olan saygılarımı iletin. Vordue meselesini halledişi tam bir ustalık işiydi.”

Valgon’un yüzünde hafif, kaçamak bir tebessüm belirdi. “Eminim Haşmetmeap İmparator iyi temennilerinizi takdir edecektir Prens Kheldar.” Garion’a döndü. “Eminim Haşmetmeap ile eski dostunun konuşacak çok mevzuları vardır,” dedi. “Belki şu diğer mevzuu daha sonra ele alabiliriz.” Eğilerek selam verdi. “Haşmetmeapın izniyle çekilmek istiyorum.”

“Tabii Valgon,” diye cevap verdi Garion. “Teşekkür ederim.”

Tolnedralı yeniden eğilerek selam verdi ve taht odasından yavaşça ayrıldı.

Ce’Nedra tahtın ayak ucuna gelerek, ellerini İpek’in elleriyle sevgiyle kenetledi. “İnşallah işini yarım bıraktığımız için bize kızmadın Garion,” dedi. “Valgon ile *çok heyecan verici* bir konuşma yaptığınıza hiç şüphem yok.”

Garion yüzünü ekşitti. “Bütün o formaliteye neden gerek duydunuz?” diye sordu merakla. “Yani bütün o unvanlarla falan işiniz ne?”

İpek sırıttı. “Ce’Nedra’nın fikri. Valgon’u yeterince unvana boğabilirsek, gitmesi konusunda onu ikna edebileceğimizi düşündü. Önemli bir şeyi bölmedik inşallah?”

Garion ona ters ters baktı. “Tolnedralı tacirlerin gemilerini boşaltmalarıyla ilgili sorun hakkında konuşuyordu. Bir kere daha bana ‘öncelik’ deseydi herhalde atlayıp onu boğardım.”

“Ya?” dedi Ce’Nedra gözlerini küçük bir kız çocuğu gibi açarak. “Onu geri çağıralım o zaman.”

“Anladığım kadarıyla ondan pek hoşlanmıyorsunuz,” diye tahmin yürüttü İpek.

“O bir Honeth,” diye cevap verdi Ce’Nedra, nezaketsiz minik bir ses çıkartarak. “Ben Honethleri pek adam yerine koymam.”

“Haydi rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidelim,” dedi Garion, resmi taht odasına bir göz gezdirerek.

“Haşmetmeap nereye gitmeyi dilerlerse,” dedi İpek abartılı bir reveransla.

“Aman, kes şunu!” dedi Garion, tahtan yere inip yan kapıya doğru ilerleyerek.

Kraliyet dairesinin sakin, güneşli kutsiyetine varınca Garion rahat bir nefes alarak tacını çıkardı ve resmi devlet cüppesini değiştirdi. “Şunun içinde ne kadar sıcak bastığını tahmin

edemezsin," dedi, cüppeyi bir yumak yapıp köşede duran bir sandalyenin üzerine atarken.

"Aynı zamanda kırışıyor da canım," diye hatırlattı Ce'Nedra, cüppeyi kaldırıp dikkatlice katlayarak, sandalyenin arkasına düzgünce astı.

"Belki sana Mallorya sateninden bir cüppe bulabiliriz - uygun bir renkte ve aralarına gümüş teller dokunmuş bir kumaştan," diye önerdi İpek. "Pek bir zengin durur -üstelik zevkli bir sadeliği vardır - ayrıca bu kadar ağır da olmaz."

"Düşünmekte fayda var," dedi Garion.

"Ayrıca emin ol, sana *son derece* uygun bir fiyata ayarlayabilirim."

Garion hayretle baktı ona; İpek gülmeye başladı.

"Hiç değişmeyeceksin değil mi İpek?"

"Tabii ki değişmeyeceğim," diye cevap verdi ufak tefek hırsız, buyur edilmeden bir sandalyeye yerleşerek.

"Seni Riva'ya hangi rüzgâr attı?" diye sordu Garion ona, masanın öbür yanında arkadaşının karşısına bir sandalye çekerek.

"Sevgi - en azından en büyük nedeni sevgi. Şu son yıllarda ikinizi hiç göremedim." Etrafına bakındı. "Herhalde yakınlarda içecek bir şeyleriniz yoktur?"

"Belki bir şeyler buluruz," diye sırıttı Garion.

"Oldukça hoş, küçük bir şarabımız var," diye önerdi Ce'Nedra, cilâlı kara bir büfeye doğru giderek. "Garion'u biradan uzak tutmaya çalışıyoruz da."

İpek'in kaşlarından biri havaya kalktı.

"Bira içtiği zamanlarda, talihsiz bir biçimde şarkı söylemeye meyli oluyor," diye açıkladı Ce'Nedra. "Buna katlanmanı istemem doğrusu."

"Tamam," dedi Garion karısına.

"Sesinin kötülüğünden değil," diye devam etti Ce'Nedra acımasızca, "doğru notaları araması insanı kahrediyor - ve tabii bulamıyor da."

"Müsaade eder misini" dedi Garion Ce'Nedra'ya.

Ce'Nedra kulakları çınlatan bir kahkaha atarak iki gümüş kadehi kan kırmızısı Tolnedra şarabıyla doldurdu.

"Sen bize katılmayacak mısın?" diye sordu İpek.

Kraliçe yüzünü ekşitti. "Riva tahtının varisinin şaraba pek

merakı yok," diye cevap verdi, ellerinden birini şişkinleşmiş karnının üzerine dikkatle koyarak. "Ya da, belki de çok hoşuna gidiyordur. Şarap onun tekme atmasına neden oluyor; ne kadar az kaburgamı kırarsa, o kadar iyi diye düşünüyorum."

"Hıı," dedi İpek nazikçe.

Kadehleri masaya getirerek, masanın üzerine bıraktı. "Şimdi, beyler bana müsaade ederseniz, banyo zamanım geldi."

"Zevklerinden biri," dedi Garion. "Hemen hemen her akşamüstü iki saatini kadınlar hamamında geçiriyor; kirlenmediği zamanlar bile."

Ce'Nedra omuzlarını silkti. "Sırtıma iyi geliyor. Son zamanlarda bu yükü taşıyıp duruyorum." Bir kez daha karnına dokundu. "Üstelik her geçen gün daha da ağırlaşıyor."

"Bebek doğurma işinin kadınlara düşmesine şükrediyorum," dedi İpek. "Herhalde benim bu iş için gücüm olmazdı."

"Çok terbiyesiz bir adamsın Kheldar," diye tersçe cevap verdi Kraliçe.

"Tabii ki öyleyim." İpek sırıttı.

Ce'Nedra ona sert bir bakış attıktan sonra hamamda genellikle kendisine eşlik eden Leydi Arell'i aramaya gitti.

"Kelimenin tam anlamıyla cıvıl cıvıl görünüyor," diye teşhis koydu İpek, "üstelik benim tahmin ettiğimin yarısı kadar huysuz değildi."

"Birkaç ay önce buralarda olmalıydın."

"Kötü müydü?"

"Tahayyül bile edemezsin."

"Sanırım böyle oluyormuş - ya da bana öyle dediler."

"Son zamanlarda neler yapıyorsun?" diye sordu Garion sandalyesine iyice yaslanarak. "Senden pek bir haber alamadık."

"Mallorya'daydım," diye cevap verdi İpek, şarabından bir yudum alarak. "Kürk ticareti artık pek o kadar çekici değil; işin bu kısmıyla Yarblek ilgileniyor zaten. Mallorya ipeklerinde, halılarında, işlenmemiş taşlarında çok iyi para olduğunu düşündük; o yüzden ben de incelemek için o taraflara gittim."

"Batılı bir tüccar için Mallorya biraz tehlikeli değil mi?"

İpek omuzlarını silkti. "Rak Goska'dan, aslına bakarsan Tol Honeth'ten bile daha kötü değil. Bütün hayatımı tehlikeli yerlerde geçirdim Garion."

“Mallarını, Mallorya gemilerinden indirildikleri Yar Marak veya Thull Zelik’ten alsan olmuyor mu?”

“Fiyatlar yerinde daha iyi oluyor. Mal, her defasında yeni bir elden geçince, fiyatı iki misli artıyor.”

“Sanırım bu mantıklı.” Garion, İpek’in dünyada istediği her yere gitmesine olanak sağlayan hürriyetine gıpta ederek arkadaşına baktı. “Mallorya neye benziyor?” diye sordu. “Birçok hikâye duyuyoruz ama sanırım genellikle anlatılanlar hikâyeden öteye geçmiyor.”

“Şu sıralarda bir kargaşa var,” diye cevap verdi İpek ciddiyetle. “Kal Zakath Murgolarla olan savaşına devam ediyor; Grolimler ise Torak’ın ölümünü duyunca darmadağın oldular. Mallorya toplumu her zaman, ya Mal Zeth, ya da Mal Yaska -yani ya imparator, ya da tapınak- tarafından yönetilmiştir, ama şimdi başta kimse yok gibi görünüyor. Hükümet bürokrasisi her şeyi bir arada tutmaya çalışıyor, ama Malloryalılar güçlü bir lidere muhtaç ve şu anda böyle bir liderleri yok. Bir sürü garip şey su yüzüne çıkmaya başladı - isyanlar, yeni dinler, bu tür şeyler.”

Garion’un aklına bir şey geldi. “Hiç Zandramas ismiyle karşılaştın mı?” diye sordu merakla.

İpek ona dikkatli dikkatli baktı. “Bunu sormuş olman çok garip,” dedi. “Boktor’dayken, Rhodar’ın ölümünden hemen önce Cirit ile konuşuyordum. Emanet de oradaydı ve Cirit’e aynı soruyu sordu. Cirit ona, bunun bir Darshiva ismi olduğunu ve bütün bildiğinin bundan ibaret olduğunu söyledi. Mallorya’ya geri döndüğümde birkaç yerde sordum fakat ne zaman bundan söz etsem insanların dudakları mühürleniyor, sıktıkları yumrukları bembeyaz kesiliyordu o yüzden ben de vazgeçtim. Ben de biraz önce sözünü ettiğim o yeni dinlerle bir ilgisi olduğu sonucunu çıkardım.”

“Peki Sardion ya da Cthrag Sardius diye bir şeyden söz edildiğini hiç duydun mu?”

İpek kaşlarını çattı; düşünürken kadehinin kenarını alt dudağına vuruyordu. “Kulağa hiç yabancı gelmiyor ama tam olarak nerede duyduğumu çıkartamıyorum.”

“Eğer hatırlayacak olursan, bu konudaki her şeyi bana anlatman beni çok memun eder.”

“Önemli mi?”

“Önemli olabilir. Dedem ile Beldin bunun peşindeler.”

“Mal Zeth ile Melcene’de bazı bağlantılarım var,” dedi İpek.

“Geri döndüğümde bakalım neler bulabileceğim.”

“Hemen geri döneceksin o halde, öyle mi?”

İpek başıyla onayladı. “Orada kalacaktım ama Yar Nadrak’ta ufak bir kriz yaşandı. Kral Drosta açgözlü olmaya başladı. Krallığında yaptığımız bazı işleri görmezden gelmesi için ona hiç fena sayılmayacak rüşvetler veriyorduk. Çok fazla para kazandığımız hissine kapılmış ve bizim Gar og Nadrak’taki bazı mallarımızı kamulaştırmaya karar vermiş. Onu bu fikrinden caydırmak için geri gelmek zorunda kaldım.”

“Nasıl başardın bunu? Drosta’nın genellikle Gar og Nadrak’ta dilediğini yaptığı izlenimini edinmişimdir.”

“Onu tehdit ettim,” dedi İpek. “Ona Drasniya Kralı’na çok yakın olduğumu ve Kal Zakath ile aramın iyi olduğunu ima ettim. Doğudan veya Batıdan gelecek olan bir istila ihtimali ona pek çekici gelmedi ve bu fikrinden vazgeçti.”

“Zakath ile aranız gerçekten iyi mi?”

“Onunla hiç karşılaşmadım, ama Drosta bunu bilmiyor.”

“Yalan mı söyledin? Bu tehlikeli değil mi?”

İpek güldü. “Birçok şey tehlikelidir Garion. Her ikimiz de daha önce gergin bölgelerde bulunduk. Rak Cthol dünyanın en emniyetli yeri sayılmazdı hatırlarsan; sonra Cthol Mishrak’ın da beni huzursuz etmiş olduğuna kuşku yok.”

Garion kadehiyle oynuyordu. “Biliyor musun İpek?” dedi. “Bütün bunları biraz özledim sanki.”

“Bütün neleri?”

“Bilmiyorum -tehlikeyi, heyecanı. Benim adıma hemen hemen her şey rayına oturdu. Bu günlerdeki en büyük heyecanım Tolnedra büyükelçisinden sıvışmaya çalışmak. Bazen düşünüyorum da…” Sözü orada bıraktı.

“Benimle birlikte Mallorya’ya gelebilirsin eğer istersen,” diye teklif etti İpek. “Senin yeteneklerine sahip bir adam için ilginç işler bulabilirim.”

“Eğer tam şimdi ayrılırsam Ce’Nedra’nın pek mutlu olacağını zannetmiyorum.”

“Hiç evlenmememin nedenlerinden biri de bu,” dedi İpek. “Bu tür konularda endişelenmeme gerek kalmıyor.”

“Geri dönerken Boktor’a uğrayacak mısın?”

“Kısa bir süre için belki. Yar Nadrak’tan buraya gelirken uğramam gereken kişileri ziyaret ettim. Porenn Kheva’yı çok iyi

yetiştiriyor. Büyük ihtimalle büyüyünce iyi bir kral olacak. Sonra Cirit'i görmeye de gittim tabii ki. Bu biraz da bekleniyordu. Bizim yabancı ülkeler hakkındaki izlenimlerimizi dinlemekten hoşlanıyor - resmi sıfatlı bir görevimiz olmasa da."

"Cirit çok iyi, değil mi?"

"En iyisidir."

"Ben hep senin en iyisi olduğunu düşünürdüm."

"Uzaktan yakından alakası yok Garion." İpek gülümsedi. "Ben çok kararsızımdır - zekiyimdir belki ama kararsızımdır. Dikkatim çok çabuk dağılır. Cirit bir şeyin peşine takılınca, başka hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermez. Şu anda, şu Ayı Mezhebi işinin altındakileri bulmaya çalışıyor."

"Bir şansı var mı?"

"Henüz yok. Birkaç yıldır birisini mezhebin iç konseylerinden birine sokmaya çalışıyordu ama bunu başaramadı. Ona, Avcı'yı yollaması gerektiğini söyledim ama bana Avcı'nın başka bir işle meşgul olduğunu ve onun işine burnumu sokmamamı söyledi."

"Avcı mı? Avcı kim?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti İpek. "Önemli olan onun kim olduğu değil yani. Bu casuslarımızın en gizlililerine verilen bir isimdir ve zaman zaman değişir. Avcının kim olduğunu sadece Cirit bilir ve o da kimseye söylemez - Porenn'e bile. Cirit de on beş yıl kadar önce bir süre Avcılık yapmış. Her zaman bir Drasniyalı olması da şart değildir; hatta erkek olması bile. Dünyadaki herkes olabilir. Hatta bildiğimiz biri bile olabilir -mesela belki Barak'tır, ya da Relg- ya da belki Nyissa'dan biri."

"Belki de Mandorallen?" diye önerdi Garion gülümseyerek.

İpek bunu bir düşündü. "Hayır Garion," diye sonuca vardı. "Sanırım Mandorallen'de gerekli donanım yok. Gerçi insanı şaşırtabilir. Bazı durumlarda Avcı Murgo bile olmuştur."

"Murgo mu? İnsan bir Murgo'ya nasıl güvenebilir?"

"Her zaman Avcı'ya *güvenmemiz* gerektiğini söylemedim."

Garion çaresizlik içinde başını salladı. "Casusları ve casusluğu hiçbir zaman anlayamayacağım."

"Bu bir oyun," dedi İpek ona. "Bir süre oynadıktan sonra oyunun kendisi, hangi tarafta olduğundan daha önemli olmaya başlıyor. Bazen bir şeyi yapma nedenimiz son derece çapraşık oluyor."

"Bunu fark ettim," dedi Garion. "Konu açılmışken sorayım, Riva'ya gelişinin *gerçek* nedeni nedir?"

“Öyle gizli bir şey değil Garion,” diye cevap verdi İpek nazikçe, gri yeleğinin kenarlarını düzelterek. “Birkaç sene evvel sürekli seyahat eden bir tacirin işlerin ucunu kaçırabildiğini fark ettim. Eğer yöresel olaylara hâkim olmak istiyorsan, bölgede bir temsilcin olması gerekiyor - ortaya çıkan fırsatları değerlendirmeyi bilebilecek biri. Cam, güzel çizmeler, yün pelerinler gibi bazı Riva ürünleri için birkaç pazar keşfettim ve burada bir temsilcimin bulunmasının iyi olacağını düşündüm.”

“Bu gerçekten de çok iyi bir fikir İpek. Şehirde işler biraz sakin. Biraz yeni iş sahası açarak hareketlendirebiliriz.”

İpek’in yüzü aydınlanarak baktı ona.

“Üstelik ek bir vergi geliri de her zaman işime yarar,” diye ekledi Garion.

“Ne?”

“Birkaç vergi var İpek -pek öyle yük teşkil edecek şeyler değil ama eminim sen anlarsın. Bir krallığı yönetmek çok masraflı bir şey.”

“Garion!” İpek’in sesinde acı vardı.

“İlk öğrendiğim şeylerden biri bu oldu. İnsanlar, herkesin aynı miktarda ödediğini bildikten sonra vergileri pek umursamıyor. Hiç ayrım yapamıyorum - eski bir dost için bile. Seni Kail ile tanıştırırım. O benim başyöneticim. Senin için her şeyi halleder.”

“Beni çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattın Garion,” dedi İpek üzgün bir ifadeyle.

“Senin de birçok kez söylediğin gibi, iş iştir vesselam.”

Kapı hafifçe vuruldu.

“Buyrun?” diye cevap verdi Garion.

“Riva Vekilharcı geldiler Haşmetmeap,” diye duyurdu kapının dışında duran nöbetçi.

“İçeri yolla.”

Uzun boylu, saçları aklaşmakta olan Riva Vekilharcı yavaşça içeri girdi. “Prens Kheldar,” diye hafif bir baş hareketiyle İpek’i selamladıktan sonra Garion’a döndü. “Sizi rahatsız etmek istemezdim Haşmetmeap,” diye özür diledi, “fakat acil bir durum var.”

“Elbette Brand,” diye cevap verdi Garion kibarca. “Otur lütfen.”

“Teşekkür ederim Belgarion,” dedi Brand minnettarlıkla bir sandalyeye çökerken. “Bacaklarım artık eskisi gibi değil.”

“Yaşlanmak ne büyük bir neşe kaynağı değil mi?” diye sordu

İpek. “Akıl daha da kuvvetlenir ama geriye kalan her şey dağılmaya başlar.”

Brand hafifçe tebessüm etti. “Burada, Hisardaki garnizonda bazı tartışmalar oldu Belgarion,” diye doğrudan meseleye girdi. “Olaya karışan iki genci ben bizzat cezalandıracağım fakat onlarla *siz* konuşursanız, belki kan dökülmesini önleyebiliriz.”

“Kan dökülmesini mi?”

“Oldukça önemsiz bir konu üzerinde münakaşa ediyorlarmış ve laf lafı açmış. Biraz itişip kakışmışlar, birbirlerinin birkaç dişini dökmüşler. İşin de böylece sonuçlanması gerekirdi fakat birbirlerine resmen meydan okumaya başlamışlar. Sizin, bu işe kılıçların karışmasına engel olmak isteyeceğinizi düşündüm.”

“Kesinlikle.”

“Onlara bu düello davetlerini geri almalarını emredebilirim ama gecenin bir vakti sessizce süzülüp, gözden ırak bir yer bulup birbirleriyle çatışmaya devam etme ihtimalleri her zaman vardır. Ama eğer kral onlarla konuşursa, bu tür bir ahmaklığın önüne geçebiliriz. Bunlar oldukça iyi gençler ve birbirlerini ufak parçalar halinde doğrayıp telef etmelerini istemeyiz.”

Garion onaylayarak başını salladı. “Onları derhal bana yollayın ve…”

Her zaman üzerinde taşıdığı madalyon garip, hafif bir hareketle seyirdi; Garion göğsü üzerinde hissettiği bu çırpıntı hareketiyle şaşırarak söyleyeceği şeyi yarıda bıraktı. Tılsım aniden çok ısınmaya başladı, kulaklarında da garip bir uğultu vardı.

“Ne var Garion?” diye sordu İpek merakla.

Garion, bu uğultunun kaynağını anlamaya çalışırken bir elini havaya kaldırdı. Derken boynundaki sihir öyle şiddetli bir hareketle sallandı ki sanki göğsüne vurulmuş gibi hissetti. Uğultu parçalanmaya başladı ve kendisine seslenen Ce’Nedra’nın sesini duydu. *“Garion! İmdat!”*

Brand ile İpek kendisine hayretle bakarken ayağa fırladı. “Ce’Nedra?” diye bağırdı. “Neredesin?”

“İmdat Garion! Hamam!”

“Çabuk!” diye bağırdı Garion diğerlerine. “Ce’Nedra’nın bize ihtiyacı var! Hamamda!” diyerek odadan fırladı; geçerken köşede kınında duran sade bir kılıcı da aldı.

“Ne var?” diye sordu İpek, koşarak dış koridora çıktıklarında, Garion’un yanında ilerlerken.

“Bilmiyorum,” diye bağırdı Garion. “Benden yardım istedi.” Bir yandan koşarken, bir yandan da kılıcı kınından kurtarmak için sallıyordu. “Hamamda bir şeyler oluyor.”

Hisarın bodrum katında bulunan hamamlara inen, meşalelerin aydınlattığı sayısız basamak onlara sonsuz gibi gelmişti. Garion merdivenleri üçer, dörder inerken İpek ile Brand eteğinin dibinden onu takip ediyordu. Şaşırıp kalan uşaklar ve görevliler onlar asık yüzleri ve ellerinde çekilmiş silahlarıyla rüzgâr gibi geçerken önlerinden çekiliyordu.

En son merdivenlerin dibinde, kadınlar hamamının kapısının içeriden sıkıca sürgülenmiş olduğunu gördüler. İradesini derhal toplayan Garion, iradesini yönlendirerek emretti, “Yıkıl!” Demirlerle tutturulmuş kapı menteşeleri üzerinde içeri doğru savruldu.

İçerideki manzara dehşet vericiydi. Leydi Arell, sırtında bir hançerle yere yığılmış yatıyordu. Dumanları tüten havuzun ortasında kara cüppeli uzun boylu, bir deri bir kemik bir kadın, bir şeyi -kuvvetsizce karşı koyan bir şeyi- suyun altında tutuyordu ve çırpınan bu şeyin üzerinde, su üzerinde bakır rengi saçlar yelpaze gibi açılıp yayılmıştı.

“Ce’Nedra!” diye bağırdı Garion, kılıcını kaldırdığı gibi havuza girerek.

Cüppeli kadın ona şaşkın bir bakış fırlattıktan sonra çılgınlar gibi çırpınarak hiddet içindeki kraldan kaçmaya çalıştı.

Ce’Nedra’nın minik bedeni gevşek bir biçimde havuzun yüzeyine yükseldi; suda hafifçe çalkanarak yüzü koyun su üzerinde yüzmeye başladı. Istırapla haykıran Garion kılıcını elinden düşürüp göğsüne kadar gelen sıcak suda yürümeye çalışarak, ellerinin hemen biraz ötesindeki hareketsiz bedene ulaşmak için çaresizlikle uzandı.

Hiddetle kükreyen Brand kılıcını kaldırıp hamamın öte yanındaki dar bir kapıdan kaçmaya çalışan uzun boylu kadına saldırmak için havuzun etrafındaki taş döşeli yoldan ilerlemeye başlamıştı ama İpek, uzun bir hançeri çektiği gibi kadının ardından hızla koşmaya başlamıştı bile.

Garion karısının bedenini kollarına aldı ve havuzun kenarına doğru ilerlemeye çalıştı. Dehşet içinde Ce’Nedra’nın nefes almadığını fark etti.

“Ne yapabilirim?” diye haykırdı çaresizlik içerisinde. “Pol Teyze ne yapabilirim?” Fakat Pol Teyze orada yoktu. Ce’Nedra’yı havuzun

kenarındaki taşların üzerine yatırdı. Ne en ufak bir hareketten bir emare, ne bir nefes çırpıntısı vardı; üstelik karısının yüzü korkunç bir mavimtırak gri rengine bürünmüştü.

"Birileri bana yardım etsin!" diye bağırdı Garion cansız minik bedeni kollarına alıp sıkı sıkı sarılarak.

Göğsü üzerinde bir şey sertçe titreşince bir umutla karısının hareketsiz yüzüne baktı, belki bir yaşam belirtisi bulur diye. Fakat Ce'Nedra hareket etmedi, minik bedeni hâlâ gevşekti. Yine karısına sıkı sıkı sarıldı.

Bir kez daha o belirgin, sert titreşimi hissetti -sanki tam kalbinin üzerine biri vurmuş gibi. Bir kez daha Ce'Nedra'yı kendinden uzaklaştırıp, gözyaşlarıyla dolu gözleriyle bu garip, insanı sarsan titreşimin kaynağını aradı. Havuzun mermer duvarlarının üzerindeki demir halkalara tutturulmuş meşalelerden birinin titrek ışığı karısının boynundaki gümüş tılsımın parlak yüzeyinde oynaşıyordu. Yoksa… Titreyen ellerle parmaklarını tılsımın üzerine koydu. Parmaklarında çarpılmışçasına bir sızı hissetti. Şaşırarak elini geri çekti. Sonra tılsımı avucunun içine aldı. Avcunun içindeki tılsımı, aksak bir ritimle atan gümüş bir kalp gibi hissediyordu.

"Ce'Nedra!" dedi sertçe. "Uyanman gerek. Lütfen ölme Ce'Nedra!" Fakat karısından hiçbir emare, hiçbir hareket yoktu. Tılsımı elinden bırakmayan Garion ağlamaya başladı. "Pol Teyze," diye ağladı yıkılmış bir halde, "ne yapabilirim?"

"Garion?" Bu, Pol Teyze'nin miller üzerinden aşıp gelen şaşkın sesiydi.

"Pol Teyze," diye hıçkırdı Garion, "bana yardım et!"

"Ne var? Sorun nedir?"

"Ce'Nedra. Bo-boğuldu!" Ve gerçeğin tüm dehşeti büyük, kuvvetli bir tokat gibi indi ve yeniden hıçkırmaya başladı, kocaman, insanı parçalayan hıçkırıklarla.

"Kes şunu!" Pol Teyze'nin sesi bir kırbaç gibi şaklamıştı. "Nerede?" diye sordu. "Ne zaman oldu bu?"

"Burada, hamamda. Nefes almıyor Pol Teyze. Galiba öldü."

"Saçmalamayı kes Garion!" Sesi, yüze inen bir tokat gibiydi. "Nefesi kesileli ne kadar oluyor?"

"Birkaç dakika - bilmiyorum."

"Kaybedecek vaktin yok. Onu sudan çıkarttın mı?"

"Evet - ama nefes almıyor, yüzü kül gibi."

"Dikkatli dinle. Suyu ciğerlerinden çıkartman lazım. Onu yüzü

koyun yatır ve sırtına bastır. Normal nefes alma ritmiyle yapmaya çalış bunu ve çok sert bastırmamaya çalış. Bebeğe zarar vermek istemezsin."

"Ama…"

"Ne diyorsam onu yap Garion!"

Sessiz karısını yüzü koyun çevirerek dikkatle kaburgalarına bastırdı. Minik kızın ağzından inanılmaz miktarda su geldi ama hâlâ hareketsizdi.

Garion durarak yeniden tılsımı eline aldı. "Hiçbir şey olmuyor Pol Teyze."

"Durma."

Yeniden Ce'Nedra'nın kaburgalarına bastırmaya devam etti. Tam ümitsizliğe kapılmaya hazırlanıyordu ki, karısı öksürmeye başladı; neredeyse sevinçten ağlamaya başlayacaktı. Kızın sırtına bastırmaya devam etti. Ce'Nedra bir kez daha öksürdü ve sonra cılız bir sesle ağlamaya başladı. Garion elini tılsıma koydu. "Ağlıyor Pol Teyze! Yaşıyor!"

"Güzel. Artık durabilirsin. Ne oldu?"

"Kadının biri onu burada, hamamda öldürmeye çalıştı. İpek ile Brand kadının peşindeler şu anda."

Uzun bir sessizlik oldu. "Anlıyorum," dedi Pol Teyze sonunda. "Şimdi dinle Garion - çok dikkatle dinle. Bu olaydan sonra Ce'Nedra'nın ciğerleri çok zayıf olacaktır. Şu an en büyük tehlike kan birikmesi ve ateş. Onu sıcak ve sakin bir ortamda tutun. Onun —ve bebeğinin- yaşamı buna bağlı. Nefesi güçlenir güçlenmez onu yatağa taşı. En kısa zamanda orada olacağım."

Hafif hafif ağlayan karısına bir yatak yapmak için bulduğu bütün havlu ve bornozları bir araya getirerek hızla hareket etmeye başladı. Ce'Nedra'nın üzerine bir pelerin örterken İpek döndü, yüzü asıktı; Brand da alenen öfleye pöfleye tam onun arkasından belirdi.

"İyi mi?" diye sordu dev Vekilharç; yüzünde derin bir endişe vardı.

"Sanırım," dedi Garion. "Yeniden nefes almasını sağladım. Kadın kaçtı mı?"

"Tam olarak değil," diye cevap verdi İpek. "Surların kenarına gelinceye kadar yukarı tırmandı. Oraya vardığında, tam onun arkasındaydım. Kaçış yolu olmadığını anlayınca kendini aşağıya attı."

Bunun üzerine Garion içinin rahatladığını hissetti. "Güzel," dedi

hiç düşünmeden.

“Hayır. Aslında değil. Onu sorguya çekmemiz gerekirdi. Şimdi bu işi yapması için onu buraya kimin yolladığını asla öğrenemeyeceğiz.”

“Bunu düşünmemiştim.”

Brand hüzünle, yeğeninin sessiz bedenine doğru ilerledi. “Zavallı Arell’im,” dedi, sesi gözyaşı yüklüydü. Kızın yanına diz çökerek, sırtında duran hançeri tuttu. “Ölürken bile kraliçesine hizmet etti,“ dedi neredeyse gururla.

Garion ona baktı.

“Hançer takılmış,” diye açıkladı Brand, çekmeye çalışarak. “Onu öldüren kadın hançeri çekip çıkartamamış. O yüzden Ce’Nedra’yı boğmaya çalışıyormuş. Eğer bu bıçağı kullanabilmiş olsaydı, muhtemelen çok geç kalacaktık.”

“Bu işten kimin sorumlu olduğunu bulacağım,” diye duyurdu Garion sıktığı dişleri arasından. “Derisini yüzdüreceğim.”

“Derisini yüzdürmek iyidir,” diye kabul etti İpek. “Ya da kaynatmak. Kaynatmak hep benim en gözde yöntemim olmuştur.”

“Garion,” dedi Ce’Nedra zayıf bir sesle; Garion ona dönerken aklındaki bütün intikam düşünceleri uçup gitti. Karısına sıkı sıkı sarılırken, İpek’in Brand ile sessiz konuşmalarım da belli belirsiz duyuyordu.

“Birisi hevesli suikastçımızdan arta kalanları topladıktan sonra,” diyordu ufak tefek adam kısaca, “bütün giysilerinin bana getirilmesini istiyorum.”

“Kadının bütün giysilerinin mi?”

“Öyle. Kadın artık konuşabilecek halde değil, ama giysileri konuşabilir. Bir insanın çamaşırlarına bakarak ne kadar çok şey öğrenebileceğinize inanamazsınız. Bunun gerisinde kim olduğunu öğrenmeye çalışmalıyız; ve elimizdeki tek ip ucu, oradaki o ölü kadın. Kim olduğunu, nereden geldiğini öğrenmek istiyorum. Bunu ne kadar çabuk yaparsam, yağı o kadar çabuk kaynatmaya başlayabiliriz.”

“Yağı mı?”

“Bu işin ardındaki adamı yavaş yavaş kaynatacağım - yavaşça, en ince ayrıntılara gereken en büyük ihtimamı göstererek üstelik.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

POLGARA o akşamüstü geç vakit geldi. Kimse, aşılması haftalar sürmesi gereken yüzlerce fersahı birkaç saatte nasıl katettiği sorusunu sormayı uygun bulmamıştı. Öte yandan surlarda nöbet tutan ve onu hasta odasına kadar götüren nöbetçinin gözlerinde belli belirsiz çılgın bir ifade vardı, hani sanki biraz önce o konuda konuşmak istemediği bir şeyi görmüş biri gibi.

Tam onun geldiği sırada Garion saray hekimlerinden biriyle, kanamanın iyileştirici özelliğinin önemi ile ilgili bir tartışmanın tam ortasındaydı; sohbet, Garion'un eline bir kılıç alıp, elinde bir neşterle yatağa yaklaşmakta olan tıp adamına, adamı hayretler içinde bırakarak karşı koyması noktasına varmıştı. "Eğer karımın damarlarını onunla açmaya kalkışırsan," diye beyan etmekteydi genç kral sertçe, "ben de seninkileri bununla açacağım."

"Tamam," dedi Polgara kesin bir dille, "bu kadar yeter Garion." Cüppesini çıkartarak bir sandalyenin arkasına astı.

"Pol Teyze," dedi Garion rahat bir nefes alarak.

Güzel büyücü minik kraliçeye bakan dört hekime dönmüştü bile. "Çabalarınızdan dolayı sizlere teşekkür ederim beyler," dedi onlara. "Eğer ihtiyacım olursa sizi çağırtırım." Sesindeki yol verme tınısı o kadar kesindi ki dört hekim sessizce uygun adım gittiler.

"Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra yatağından bitkin bir sesle. Polgara derhal ona doğru döndü. "Efendim canım," dedi, Ce'Nedra'nın minik elini elleri arasına alarak. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

“Göğsüm ağrıyor ve nedense bir türlü uyanık kalamıyorum.”

“Hiç vakit geçirmeden seni iyi edip ayağa kaldıracağız canım,“ diye temin etti onu Polgara. Eleştirircesine yatağa baktı. “Sanırım biraz daha yastığa ihtiyacım olacak Garion,” dedi. “Onu oturur pozisyona getirmek istiyorum.”

Garion aceleyle oturma odasından dışarıdaki koridora açılan kapıya doğru gitti.

“Buyrun Haşmetmeap?” dedi nöbetçi, Garion kapıyı açınca.

“Bana bir düzine kadar yastık bulabilir misin?”

“Tabii ki Haşmetmeap.” Nöbetçi koridordan ilerlemeye başladı.

“Düşündüm de iki düzine olsun,” diye seslendi Garion arkasından. Sonra yeniden yatak odasına döndü.

“Ciddiyim Leydi Polgara,” diyordu Ce’Nedra zayıf, cılız sesiyle. “Eğer bir seçim yapmak zorunda kalırsanız bebeğimi kurtarın. Beni düşünmeyin bile.”

“Anlıyorum,” diye cevap verdi Polgara ciddiyetle. “Umarım artık bu saçmalıktan kurtulmuşsundur.”

Ce’Nedra ona bakakaldı.

“Melodram her zaman için biraz midemi bulandırır.”

Ce’Nedra’nın yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı.

“Bu iyiye işaret,” diye yüreklendirdi onu Pol Teyze. “Kızarabiliyorsan, önemsiz bazı şeylere dikkat edebilecek kadar iyisin demektir.”

“Önemsiz mi?”

“Biraz önce söylediğin o şeyin ne kadar salakça olduğunu görerek utanabilmek gibi. Bebeğin gayet iyi Ce’Nedra. Aslında, şu anda, senden çok daha iyi. Tam şu anda uyuyor.”

Ce’Nedra’nın gözleri açıldı ve ellerini korumak istercesine karnına götürdü. “Onu görebiliyor musun?” diye sordu Pol Teyzeye kuşkuyla.

“Görmek, tam doğru kelime değil canım,” dedi Polgara, bir bardak içinde iki tozu birbirine karıştırırken. “Ne yaptığını ve ne düşündüğünü biliyorum.” Bardaktaki karışıma su ekledi ve içindekiler köpürüp dumanları tüterken eleştirel bir gözle izledi. “Al,” diye talimat verdi, bardağı hastasına uzatırken, “İç bunu.” Sonra Garion’a döndü. “Ateşi yak canım. Sonuç olarak sonbahardayız ve üşümesini istemiyoruz.”

Brand ile İpek suikastçının parçalanmış cesedini dikkatle incelemişler, o akşam geç vakit Garion kendilerine katıldığında

dikkatlerini kadının giysilerinde yoğunlaştırmışlardı. “Henüz bir şey bulamadınız mı?” diye sordu Garion odaya girdiğinde.

“Alorn olduğunu biliyoruz,” diye cevap verdi Brand gür sesiyle. “Otuz beş yaşlarında ve yaşamını çalışarak kazanmıyormuş. En azından ellerinde nasırlar olacak kadar zorlu bir işte çalışmıyormuş.”

“Bu bizi pek de bir yerlere götürecek bir bilgi sayılmaz,” dedi Garion.

“Bir başlangıç,” dedi İpek ona, kan içinde kalmış elbisenin kol ağızlarını dikkatlice inceleyerek.

“Sanki Ayı Mezhebi’ni çağrıştırıyor gibi, öyle değil mi?”

“Şart değil,” diye cevap verdi İpek elbiseyi bırakıp keten iç elbisesini alarak. “Kimliğini gizlemek istediğin zaman başka bir ülkenin suikastçılarını kullanırsın. Tabii bu tür bir düşünce tarzı Ayı Mezhebi için biraz fazla ince kaçabilir.” Kaşlarını çattı. “Bu dikişi nerede görmüştüm ben?” diye mırıldandı, ölü kadının iç çamaşırlarına bakmaya devam ederek.

“Arell’e çok üzüldüm,” dedi Garion Brand’e. “Hepimiz onu çok seviyorduk.” Söylediği kulağına o kadar yetersiz gelmişti ki.

“Bilseydi çok memnun olurdu Belgarion,” dedi Brand sessizce. “Ce’Nedra’yı çok severdi.”

içindeki bunaltı yavaş yavaş fokurdamaya dönüşen Garion İpek’e dönerek, “Ne yapacağız?” diye sordu. “Eğer bunun gerisinde kim olduğunu bulamazsak, büyük bir ihtimalle yeniden deneyecektir.”

“Ben de bunu ümit ediyorum,” dedi İpek.

“Ne yapıyorsun?”

“Canlı birilerini yakalayabilirsek zamandan tasarruf ederdik. İnsan bir ölüden ancak bu kadarını çıkartabiliyor.”

“Keşke Thull Mardu’da Ayı Mezhebi temizliğini biraz daha kökten yapsaymışız,” dedi Brand.

“Yerinde olsam bu işin Ayı Mezhebinin sorumluluğu olduğu konusunda bu kadar emin olmazdım,” dedi İpek ona. “Başka bazı olasılıklar da var.”

“Başka kim Ce’Nedra’ya zarar vermek isteyebilir ki?” diye sordu Garion.

İpek bir sandalyeye yayıldı; aklı başka yerlerde yanağını kaşıyordu, alnı ise düşüncelerle kırış kırış olmuştu. “Belki hedef Ce’Nedra değildi,” diye fikir yürüttü.

“Ne?”

“Bu son derece mümkün biliyorsun, yani bu saldırının, taşıdığı bebeğe yöneltilmiş olması. Dünyada, Demirpençe’nin tahtına bir varis gelmesini istemeyenler olabilir.”

“Kim?”

“Aklıma ilk geliverenler Grolimler oldu,” diye cevap verdi İpek. “Ya da Nyissalılar - hatta birkaç Tolnedralı. Ben bu konuda kesin karar vermek istemiyorum - biraz daha bir şeyler buluncaya kadar.“ Kan içinde kalmış iç çamaşırını kaldırdı. “Bununla başlayacağım. Yarın bunu şehre götürüp bulduğum bütün kadın ve erkek terzilerine göstereceğim. Dokumadan bir şeyler çıkartabilirim; ayrıca kenarında da garip bir ilmek atma tarzı var. Bunun ne olduğunu bana söyleyebilecek birisini bulursam bize tutunacak bir dal sağlayabilir.”

Brand düşünceli düşünceli, Ce’Nedra’yı öldürmeye çalışan kadının hareketsiz, battaniyeyle örtülü bedenine baktı. “Hisara kapılardan birini kullanarak girmiş olmalı,” diye fikir yürüttü. “Bu da bir nöbetçinin yanından geçmiş olduğunu ve ona şöyle veya böyle bir gerekçe beyan ettiğini gösterir. Son bir haftadır nöbette olan herkesi toplayacağım ve gelip ona bakmalarını sağlayacağım. Tam olarak ne zaman içeri girdiğini öğrendiğimiz zaman belki bir iz sürmeye de başlayabiliriz. Gelmiş olduğu gemiyi bulmak ve kaptanıyla bir konuşmak isterdim.”

“Ben ne yapabilirim?” diye sordu Garion hemen.

“Sen Ce’Nedra’nın odasından uzaklaşmasan iyi olur,” diye önerdi İpek. “Polgara bir nedenle yanından ne zaman ayrılsa, sen girip onun yerini almalısın. Başka teşebbüsler de olabilir biliyorsun; Ce’Nedra sıkı sıkı korunursa kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Polgara’nın dikkatli gözetiminde Ce’Nedra sakin bir gece geçirdi; ertesi gün nefesi çok daha güçlüydü. İçmesi icap eden ilaçların tadı konusunda acı acı şikâyetlerde bulundu; Polgara kraliçenin uzun tiradını büyük bir ilgi gösterisiyle dinledi. “Şimdi hepsini iç.”

“Tadının bu kadar kötü olması şart mı?” dedi Ce’Nedra ürpererek.

“Tabii ki şart. Eğer ilaçlar lezzetli olsaydı hastalar ilaçların tadına varabilmek için hasta kalmaya devam etmek isterlerdi. Tatlan ne kadar kötü olursa, insan o kadar hızla iyileşir.”

O akşamüstü geç vakitlerde İpek yüzünde bezginlik dolu bir ifadeyle döndü. “İki kumaşı birbirine eklemek için bu kadar çok yol olduğunu hiç farketmemişim,” diye homurdandı.

“Pek şansın yoktu anlaşılan,” dedi Garion.

“Pek yoktu,” diye cevap verdi İpek kendisini bir sandalyeye atarak. “Ama her çeşidinden bol bol akıl veren oldu.”

“Ya?”

“Bir erkek terzisi, bu dikişin sadece Nyissa’da kullanıldığını, bu konuda bütün terzilik itibarını ortaya koyduğunu söyledi. Bir kadın terzisi, kendinden son derece emin bir tarzda bunun bir Ulgo giysisi olduğunu söyledi. Bir yarım akıllı da, bu tür ilmekleri sadece yelkenleri tamir ederken kullandıkları için bu giysinin bir denizciye ait olduğunu söyleyecek kadar ileri gitti.”

“Neden bahsediyorsun sen İpek?” diye sordu Polgara merakla, Ce’Nedra’nın baş ucuna gitmek için oturma odasından geçerken.

“Birilerinin şunun kenarlarındaki dikiş tarzını belirlemesi için uğraşıyordum,” dedi İpek bezgin bir ses tonuyla, kana bulanmış iç çamaşırını sallayarak.

“Dur bakayım. Bir de ben göreyim.”

İpek hiçbir şey söylemeden giysiyi uzattı.

Polgara elindekine büyük bir dikkatle baktı. “Kuzey doğu Drasniya,” dedi, “Rheon kasabasının yakınlarından bir yerlerden.”

“Emin misin?” İpek hemen ayağa fırladı.

Polgara başıyla onayladı. “Bu dikiş tarzı yüzlerce yıl önce geliştirilmişti; bu bölgede giysilerin ceylan derisinden dikildiği zamanlarda.”

“Bu çok iğrenç,” dedi İpek.

“Neymiş iğrenç olan?”

“Bunun peşinde bütün günümü harcadım; o merdivenleri bir indim, bir çıktım, Riva’daki bütün terzi dükkânlarına girip çıktım; ama istediğimi öğrenmek için bunu sana göstermem yeterliymiş.”

“Bu benim kabahatim değil Prens Kheldar,” dedi Pol sansar suratlı adama çamaşırı geri vererek. “Şimdiye kadar bu tür ufak sorunları bana getirmen gerektiğini öğrenemediysen, o zaman sende pek ümit yok demektir.”

“Teşekkür ederim Polgara,” dedi İpek sitemle.

“O halde, suikastçı bir Drasniyalıymış,” dedi Garion.

“*Kuzeydoğulu* bir Drasniyalı,” diye düzeltti İpek. “Oradaki o insanlar biraz tuhaftır; neredeyse bataklıklarda yaşayanlardan daha fenadırlar.”

“Tuhaf mı?”

“Soğuk, ketum, samimiyetsiz, kabile halinde yaşayan, esrarlı insanlar. Kuzey doğu Drasniya’daki herkes sanki bütün devlet sırlarına vakıfmış gibi davranır.”

“Neden Ce’Nedra’dan bu kadar nefret etsinler ki?” diye sordu Garion, aklı karışıp kaşlarını çatarak.

“Ben olsam bu suikastçının bir Drasniyalı olduğu düşüncesine kendimi çok kaptırmazdım Garion,” dedi İpek. “Öldürtmek için adam tutan insanlar genellikle yaşadıkları yerlerden birilerini seçmemeye çalışır; dünyada bir sürü suikastçı olmasına rağmen, çok azı kadındır.” Dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü. “Gerçi Rheon’a bir gideceğim sanırım, şöyle etrafa bir bakınmak için.”

Soğuk kış kendini hissettirdiği sıralarda, Polgara Ce’Nedra’nın tehlikeyi atlattığını söyledi. “Gerçi sanırım burada kalmaya devam edeceğim,” diye ekledi. “Durnik ile Emanet, birkaç ay daha evde başlarının çaresine bakabilirler; hem eve döndükten hemen sonra yeniden geri gelmem icap edecekti zaten.”

Garion ona boş gözlerle baktı.

“Ce’Nedra’nın bebeğini bir başkasının doğurtmasına izin vereceğimi düşünmüyordun herhalde?”

Eras Yortusu’ndan hemen önce lapa lapa kar yağmış ve Riva şehrinin dik caddeleri geçit vermez olmuştu. Ce’Nedra gözle görülür bir şekilde daha da hırçınlaştı. Gittikçe şişen karnı onu biçimsizleştirmiş ve şehir sokaklarındaki karın derinliği onu iyice Hisara hapsetmişti. Polgara ufak kraliçenin patlamalarını ve ağlama nöbetlerini serinkanlılıkla karşılıyor, bu patlamaların en şiddetli anında dahi yüz ifadesini nadiren değiştiriyordu. “Bu bebeği istiyorsun, değil mi?” diye sormuştu böyle durumlardan birinde anlamlı anlamlı.

“Tabii ki istiyorum,” diye cevap verdi Ce’Nedra dargın bir edayla.

“O halde bunlara katlanmak zorundasın. Çocuk odasını doldurmanın benim bildiğim tek yolu bu.”

“Benimle makul konuşmaya kalkmayın Leydi Polgara,” diye parladı Ce’Nedra. “Şu anda hiç makul olacak halde değilim.”

Polgara ona belli belirsiz bir tebessümle bakınca, Ce’Nedra elinde olmadan gülmeye başladı. “Salakça davranıyorum değil mi?”

“Biraz öyle.”

“Ama kendimi o kadar kocaman ve çirkin hissediyorum ki.”

“Bu geçecek Ce’Nedra.”

“Bazen keşke yumurtlayabilseydim diyorum - kuşlar gibi.”

“Ben eski tarzı tercih edeceğim canım. Sende kuluçkaya yatacak bir mizaç olduğunu zannetmiyorum.”

Eras Yortusu sessizce gelip geçti. Adada yapılan kutlamalar sıçaktı ama biraz tutuktu. Sanki bütün ada nüfusu nefesini tutmuş, kutlama yapmak için daha önemli bir neden bekliyordu. Kış, zaten yükselmiş olan kar yığınlarına yenilerinin eklenmesiyle geçip gitmeye devam etti. Eras Yortusu’ndan bir-iki ay sonra karlar hafifçe erir gibi oldu; bu hava iki gün kadar sürdükten sonra buz gibi soğuk yeniden bastırdı ve erimiş kar yığınlarını buz kalıplarına çevirdi. Haftalar insanı bezdirircesine birbirini izliyor ve herkes bekliyordu.

“Şuna bir bakar mısın?” dedi Ce’Nedra hiddetle Garion’a, kalktıklarından kısa bir süre sonra.

“Neye canım?” diye cevap verdi kocası tatlılıkla.

“Şuna!” Bezginlikle pencereyi işaret etti. “Yine kar yağıyor.” Sesinde bir suçlama tınısı vardı.

“Bu benim kabahatim değil ki,” dedi Garion, kendini savunurcasına.

“Senin dedim mi?” Sakil bir vaziyette dönüp kocasına hiddetle baktı. Ufak tefek oluşu, şiş karnını daha da iri gösteriyordu; bazen de sanki bu sadece kocasının marifetiymiş gibi koca göbeğini ona doğru uzatıyordu adeta.

“Bu kesinlikle tahammül edilemez bir şey,” diye beyan etti. “Neden sanki beni alıp bu donmuş…” Tam tiradının ortasında durdu; yüzünden garip bir ifade gelip geçti.

“İyi misin canım?” diye sordu Garion.

“‘Canım’layıp durma Garion. Ben…” Yine sustu. “Ay,” dedi nefes nefese.

“Ne oldu?” Garion ayağa kalktı.

“Ah, aman,” dedi Ce’Nedra, ellerini beline koyarak. “Aman, aman, aman.”

“Ce’Nedra, söylediklerinden bir şey anlamıyorum. Sorun nedir?”

“Galiba gidip uzansam daha iyi olacak,” dedi kraliçe neredeyse ne dediğinin farkına bile varmadan. Görkemli bir paytak yürüyüşle odanın diğer tarafına gitmeye başladı. Durdu. “Aman,” dedi çok daha büyük bir ateşle. Yüzü solgundu ve destek olsun diye bir eliyle sandalyenin arkalığına tutunmuştu. “Garion, Leydi Polgara’yı çağırtsan fena olmayacak sanırım.”

“Yoksa… Yani şimdi sen…”

“Kekeleyip durma Garion,” dedi kraliçe sinirle. “Kapıyı aç ve Pol Teyze diye bağır.”

“Yani söylemeye çalıştığın şey…”

“Çalışmıyorum Garion. Söylüyorum. Onu hemen buraya getir.” Yalak odasının kapısına doğru paytak paytak ilerledi ve yine nefesi kesilir gibi olarak durdu. “Ah, aman aman,” dedi.

Garion paldır küldür kapıya koşup, kapıyı aniden şiddetle çekip açtı. “Leydi Polgara’yı getir!” dedi, boş bulunup şaşırmış nöbetçiye. “Hemen! Koş!”

“Başüstüne Haşmetmeap!” diye cevap verdi adam, mızrağını bıraktığı gibi holden fırlayıp giderek.

Garion kapıyı çarparak Ce’Nedra’nın yanına koştu. “Ne yapayım?” diye sordu, ellerini ovuşturarak.

“Yatağa gitmeme yardım et,” dedi Ce’Nedra.

“Yatak!” dedi Garion. “Tamam!” Minik kraliçenin koluna yapıştığı gibi çekiştirmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Yatak,” deyiverdi Garion, dört direkli kraliyet yatağını işaret ederek.

“Onun ne olduğunu biliyorum Garion. Bana yardım et. Çekiştirip durma.”

“Ha.” Karısının elini tuttu, diğer kolunu bedenine dolayarak kızın ayaklarını yerden kesti. Gözleri faltaşı gibi açık, aklı tamamen boşalmış bir halde tökezleye tökezleye yatağa doğru gitti.

“Beni yere indir koca budala!”

“Yatak,” diye ısrar etti Garion, elinden gelen tüm konuşma kabiliyetini seferber edip açıklamaya çalışarak. Dikkatle kızı yeniden yere bıraktı ve ileri doğru koştu. “Güzel yatak,” dedi yüreklendirircesine örtüleri okşayarak.

Ce’Nedra gözlerini kapatıp içini çekti. “Yolumdan çekil yeter Garion,” dedi her şeye boyun eğmiş bir halde.

“Ama…”

“Neden ateşi yakmıyorsun?” diye önerdi karısı.

“Ne?” Anlayamadan etrafına bakınmaya başladı.

“Şömine. İçinde kütüklerin yandığı, duvardaki delik. Oraya biraz daha odun koy. Bebek için odanın güzel ve sıcak olmasını istiyoruz, değil mi?” Yatağa ulaşarak, yaslandı.

Garion şömineye koşup, salak salak bakmaya başladı.

“Şimdi ne var?”

“Odun,” diye cevap verdi Garion. “Odun yok.”

“Öbür odadan biraz getir.”

Ne kadar müthiş, parlak bir öneride bulunmuştu öyle karısı! Karısına minnettarlıkla bakakaldı.

“Öbür odaya git Garion,” dedi Ce’Nedra, yavaş yavaş, kelimelerin üzerine basa basa konuşarak. “Biraz odun al. Onları buraya taşı. Ateşe at. Buraya kadar hepsini anladın mı?”

“Tamam!” dedi Garion heyecanla. Fırladığı gibi öbür odaya gitti, bir odun parçacığı aldı, bununla birlikte koşturup geldi. “Odun,” dedi, dal parçasını gururla tutarak.

“Çok güzel Garion,” dedi karısı, zahmetle yatağa tırmanırken. “Şimdi onu ateşe at, yine dışarı çık, biraz daha getir.”

“Daha,” diye kabul etti Garion, dalı ateşe fırlatıp yeniden kapıdan fırlayarak.

Oturma odasındaki odun kovasını -birer birer- boşalttıktan sonra deliler gibi etrafa bakınarak, ne yapması gerektiğini çözmeye çalıştı. Bir sandalye aldı. Eğer bunu duvara çarparsam, diye düşündü, sandalye şömineye atılacak parçalara bölünebilir.

Dairenin kapısı açıldı ve Polgara içeri girdi. Olduğu yerde kalan Polgara, gözleri yerinden fırlayarak Garion’a baktı. “O sandalyeyle ne halt ediyorsun?” diye sordu.

“Odun,” diye açıkladı Garion, ağır mobilyayı sağa sola savurarak. “Odun lazım… Ateş için.”

Polgara, beyaz önlüğünün önünü eliyle düzelterek ona uzun uzun baktı. “Anlıyorum,” dedi. “Bu da o vak’alardan biri. Sandalyeyi bırak Garion. Ce’Nedra nerede?”

“Yatak,” diye cevap verdi kral, cilalı sandalyeyi esefle yere bırakarak. Sonra yüzü aydınlanarak Pol’e baktı. “Bebek,” diye bilgilendirdi teyzesini.

Pol gözlerini tavana dikti. “Garion,” dedi, bir çocukla konuşur gibi dikkatle, “Ce’Nedra’nın yatması için şu anda çok erken. Etrafta yürümesi, hareket etmesi gerekir.”

Başını inatla salladı Garion. “Yatak,” diye tekrarladı. “Bebek.” Etrafına bakınıp yeniden sandalyeyi aldı.

Polgara içini çekti, kapıyı açtı ve nöbetçiyi çağırdı. “Genç adam,” dedi, “Haşmetmeaplarını mutfağın önündeki avluya götürüversene. Orada büyük bir odun yığını var. Ona bir balta

bulun da odunları kırıversin.”

Herkes bugün ne kadar da pür zekâydı böyle. Garion Pol Teyze’nin o anda yapmış olduğu öneriye bayıldı kaldı. Sandalyeyi yeniden yere bıraktı ve refakatindeki kafası karışmış nöbetçi ile dışarı koştu.

İlk saatte koca bir araba yükü kadar odun kesti; baltayı o kadar hızlı kullanıyordu ki neredeyse etrafa yağdırdığı yongalar havayı karartıyordu. Sonra durarak yeleğini çıkarttı ve kendini gerçekten işine verdi. Öğle vakti saygılı bir aşçı ona kalın bir dilim yeni kızarmış biftek, koca bir somun ekmek ve biraz bira getirdi. Garion kurt gibi iki üç ısırık alıp, birkaç yudum da bira yuttuktan sonra baltasını aldığı gibi başka bir kütüğe saldırdı. Mutfak önündeki yığını bitirip biraz daha odun aramaya gitmesi mümkündü ama güneş kavuştuktan biraz sonra Brand onu durdurdu.

İriyarı, beyaz saçlı Vekilharcın yüzünde geniş bir tebessüm vardı. “Tebrikler Belgarion,” dedi. “Bir oğlun var.”

Garion duraksayarak kalan kütüklere neredeyse esefle baktı. Derken, Brand’in söylemiş oldukları sonunda aklına nüfuz etti. Balta elinden kayıp düştü. “Bir oğul mu?” dedi. “Ne kadar hayret verici. Ne kadar da çabuk.” Odun yığınına baktı. “Daha buraya yeni gelmiştim. Ben de hep daha uzun sürer zannederdim.”

Brand ona dikkatle baktıktan sonra koluna girdi. “Haydi gel artık Belgarion,” dedi. “Gel çıkıp oğlunla tanışalım.”

Garion eğilerek dikkatle bir kucak dolusu odun aldı. “Ateş için,” diye açıkladı. “Ce’Nedra şöyle güzel, büyük bir ateş istiyor.”

“Ce’Nedra seninle gurur duyacak Belgarion,” diye temin etti Brand onu.

Kraliyet yatak odasına vardıklarında Garion kucağındaki odunları dikkatle pencere yanındaki cilalı masa üzerine bırakarak, parmaklarının ucunda yatağa yaklaştı.

Ce’Nedra çok yorgun ve solgun görünüyordu ama yine de yüzünde kendinden memnun, minik bir tebessüm vardı. Yanında, yumuşak battaniyeler içinde çok minik bir kişi yuvalanmış duruyordu. Yeni gelenin kırmızı bir yüzü vardı ve neredeyse hiç saçı yoktu. Uyuyor gibi görünüyordu ama Garion yaklaşırken gözlerini açtı. Veliaht ağırbaşlılıkla babasına baktı, içini çekti, geğirdi ve yeniden uykuya daldı.

“Ah, çok güzel değil mi Garion?” dedi Ce’Nedra huşu dolu cılız bir sesle.

“Evet,” dedi Garion, boğazına koca bir yumru oturarak. “Sen de çok güzelsin.” Yatağın yanına diz çökerek her ikisine birden sarıldı.

“Çok güzel çocuklar,” dedi Polgara, yatağın öte yanından. “Her ikiniz de çok iyiydiniz.”

Ertesi gün Garion ile yeni doğmuş oğlu çok eski bir merasimden geçtiler. Mavi ve gümüş renklerinde çok güzel bir tuvalet giymiş olan Polgara’nın yanında oğlunu, adanın soylularının beklemekte olduğu Riva Kralı’nın salonuna taşıdı Garion. Üçü birlikte salona girdiklerinde, Demirpençe’nin kılıcının sapında bulunan Aldur Taşı masmavi bir ışıkla alevleniverdi. Neredeyse aklı karışan Garion tahta yaklaştı. “Bu benim oğlum Geran,” diye beyan etti; bunu biraz da toplanmış olan kalabalığa söylemişti ama garip bir şekilde Taş’ın kendisine hitap etmişti. Oğluna bir isim bulmak zor olmamıştı. Babasını hatırlamasa bile Garion her zaman onu onurlandırmak istemişti ve *kendi* oğluna babasının ismini vermekten daha uygun bir yol düşünemiyordu.

Dikkatle oğlunu Polgara’ya uzattı, uzanarak koca kılıcı eline aldı. Kılıcı tutarak, Polgara’nın kucağında battaniyelere sarılmış duran bebeğe doğru uzattı. Taş’ın oynaşan ışığı daha da parladı. Sonra Geran, sanki ışık dikkatini çekmiş gibi minik pembe elini uzatarak, parlayan mücevherin üzerine koydu. Bebeğin dokunuşuyla Taş’tan rengârenk bir hâle yayılarak her üçünü ve bütün salonu aydınlatan titrek bir gökkuşağına dönüştü. Garion’un kulaklarını, sanki bütün dünyayı sarsıyormuş gibi muazzam bir notaya yükselen, büyük bir koro doldurdu.

“Selam Geran!” diye yankılandı kalabalığın sesi gökgürültüsü gibi bir sesle.

“Selam Geran,” diye ekledi Garion’un aklının içindeki keskin ses.

Polgara hiçbir şey demedi. Gözlerinin içindeki ifade her şeyi anlattığı için onun konuşmasına gerek yoktu.

Kış olduğu ve Rüzgârlar Adası fırtınalarla dövüldüğü halde Alorn Kralları’nın hepsi Geran’ın doğumunu kutlamak için Riva’ya geldi. Riva’ya yapılan yolculukta diğerleri, dostlar ve eski tanıdıklar Anheg, Ço-Hag ve Kraliçe Porenn’e katıldı. Barak, yanında karısı Merel ile birlikte oradaydı tabii ki. Hettar ile Adara da geldi. Leldorin ile Mandorallen, Ariana ve Nerina ile birlikte Arendiya’dan geldiler.

Artık bu tür konulara biraz daha duyarlı olmaya başlayan Garion dostlarının ne kadar çok çocuk yapmış olduklarına hayret

etmişti. Başını ne yana çevirirse çevirsin sanki her yerde bebekler vardı; ayrıca koşup gülüşen küçük oğlanların ve kızların sesleri Hisarın kasvetli koridorlarını doldurmuştu. Drasniya'nın çocuk kralı Kheva ile Barak'ın oğlu Unrak kısa bir süre sonra can ciğer dost olmuşlardı. Nerina'nın kızları, Adara'nın oğullarıyla kıkır kıkır gülerek bitmek tükenmek bilmeyen oyunlar oynamaya başlamıştı. Artık insanın aklını başından alan genç bir hanım olmuş olan ve her an, kızının taliplerinin hiçbirini tehdit etmese de kesinlikle bir ahmaklığa tahammülü olmadığını açıkça belli eden iriyarı, kırmızı sakallı babasının dikkatli bakışları altında kalan Barak'ın en büyük kızı Gundred, sürüyle Rivalı genç soylunun kalplerini çalmıştı. Gundred'in bir küçüğü, küçük Terzie erişkinliğin eşiğindeydi; bir daha küçük çocuklarla sıçrayıp oynuyor, bir sonraki an ise etraftan hiç eksik olmayan gelişim çağındaki Rivalı delikanlılara göz süzüyordu.

Kral Fulrach ile General Brendig, kutlamaların aşağı yukarı yarısında Sendarya'dan geldiler. Kraliçe Layla en samimi tebriklerini yollamıştı ama kocasıyla birlikte bu yolculuğa katılamamıştı. "Neredeyse geminin güvertesine kadar çıkmıştı ki," diye anlattı Fulrach, "o sırada bir rüzgâr, denizdeki bir dalganın rıhtımın taşlarında patlamasına neden oldu; o da bayıldı. Böyle olunca onu bu yolculuğa mecbur etmemeye karar verdik."

"En iyisine karar vermişsiniz," diye kabul etti Garion.

Durnik ile Emanet de Vadiden geldiler; doğal olarak yanlarında Belgarath da vardı.

Kutlamalar haftalarca sürdü. Balolar yapıldı, resmi törenlerle hem ziyaretçiler hem de dost krallıkların birçoğunun büyükelçileri tarafından hediyeler sunuldu. Ve tabii ki saatlerce yad edilen anılar ve ciddi miktarlarda içki tüketimi oldu. Bebeği ile birlikte kelimenin tam anlamıyla bütün ilginin odağı olan Ce'Nedra, güzelliğinin doruğundaydı.

Garion, günlük görevleriyle bu kutlamaların birleşmesi neticesinde kendisine ayıracak hiç vakti kalmadığını fark etmişti. Barak ile, Hettar ile, Mandorallen ve Lelldorin ile konuşabilecek bir-iki saat bulmayı diliyordu; ama günlerini ne kadar yeniden planlamaya çalışsa da bu vakti bir türlü bulamıyordu.

Bir akşam, çok geç bir vakitte, Belgarath yanına geldi. İhtiyar büyücü çalışma odasına girerken, başını okumakta olduğu bir rapordan kaldırdı. "Biraz konuşsak iyi olur diye düşündüm," dedi

ihtiyar adam.

Garion elindeki raporu kenara attı. “Seni ihmal ettiğimden değil dede,” diye özür diledi, “ama günlerimi dolduran o kadar çok şey var ki.”

Belgarath omuzlarını silkti. “Her şey kısa bir süre içinde yeniden sakinleşir. Seni tebrik etme fırsatı bulmuş muydum?”

“Sanırım.”

“Güzel. Demek ki o iş hallolmuş. İnsanlar bebekler gelince hep o kadar fazla tantana yaparlar ki. Şahsen ben, bu işi o kadar umursamıyorum. Hepsi yaygaracı ve ıslak olurlar, genellikle yani; onlarla konuşmak da imkânsızdır. Almamda bir sakınca yok değil mi?” Masanın üzerindeki kristal şarap sürahisindeki uçuk renkli şarabı işaret etti.

“Yok. Al tabii.”

“Sen de biraz ister misin?”

“Hayır teşekkür ederim dede.”

Belgarath kendisine bir kadeh şarap doldurduktan sonra Garion’un karşısındaki sandalyeye yerleşerek, “Krallık işi nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Sıkıcı,” diye cevap verdi Garion esefle.

“Aslında bu o kadar da kötü bir şey değil, biliyor musun. İşler heyecanlandığında, genellikle son derece kötü bir şeyler oluyor demektir.”

“Sanırım haklısın.”

“Çalışmalarına devam ediyor musun?”

Garion hemen doğruldu. “Bu konuyu açtığına sevindim. İşler o kadar hareketliydi ki önemli bir şey aklımdan uçup gitti.”

“Ya?”

“İnsanlar bu kehanetlerin kopyalarını çıkartırken çok dikkatli olurlar mı?”

Belgarath omuzlarını silkti. “Epeyce dikkatli olurlar sanırım. Neden soruyorsun?”

“Galiba *Kitab-ı Mrin*’in bendeki kopyasında bir yer atlanmış.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Yazmada, hiçbir anlama gelmeyen bir pasaj var.”

“Belki *sana* anlamsız gelmiştir; o kadar uzun zamandır bu yazmalar üzerinde çalışmıyorsun.”

“Onu demek istemiyorum dede. Ben kapalı bir anlamdan söz

etmiyorum. Benim sözünü ettiğim başlayan ama sonra bir yere bağlanmadan havada kalan bir cümle. Yani demek istediğim olması gerektiği gibi bir sonu yok.”

“Gramer hatalarına mı takıldın?”

Garion başını kaşıdı. “Bu şekilde havada kalan tek pasaj bu. Şöyle yazılmış, ‘Ama dikkat edin, ışığın ortasında bulunan taş’ sonra bir mürekkep lekesi var, sonra da şöyle devam ediyor, ‘ve bu buluşma artık olmayan bir yerde vuku bulacak ve burada seçim yapılacak.’”

Belgarath kaşlarını çattı. “Bu pasajı biliyorum sanırım,” dedi.

“İki cümle birbirine uymuyor dede. İlk bölüm Taş’tan söz ediyor, en azından ben öyle anlıyorum; ikinci bölüm ise bir buluşmadan. Mürekkep lekesinin altındaki kelimenin ne olduğunu bilmiyorum ama ne yaparsam yapayım bu iki cümlenin nasıl bağlanabileceğini bir türlü çözemiyorum. Bence eksik olan bir şey var. O yüzden bu tür şeyleri nasıl kopyaladıklarını sordum. Kitabı yazan kâtip bir-iki satır atlamış olabilir mi?”

“Zannetmem Garion,” dedi Belgarath. “Yeni kopya, her zaman yazandan başka bir kişi tarafından eskisi ile karşılaştırılırdı. Bu tür şeylere oldukça dikkat ederiz.”

“O halde o mürekkep lekesinin altında ne var?”

Belgarath düşünceli düşünceli sakalını kaşıdı. “Tam olarak hatırlayamıyorum,” diye itiraf etti. “Anheg burada. Belki o hatırlıyordur; ya da ondan, Val Alorn’a geri döndükten sonra bu bölümün kopyasını yazdırıp yollamasını rica edebilirsin.”

“Bu güzel bir fikir.”

“Senin yerinde olsam buna çok kafa yormazdım Garion. Sonuç olarak, bu pasajın bir bölümü sadece.”

“Sadece bir tek o pasajda çok önemli şeyler var dede; epeyce önemli oldukları anlaşılıyor.”

“Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, peşini bırakma. Bu, öğrenmenin güzel bir yoludur.”

“Bu konuyu birazcık bile olsa merak etmedin mi?”

“Şu anda aklımda başka şeyler var. Bu çelişkiyi bulan sensin, o yüzden bunu dünyaya duyurup, çözme şerefini de sana veriyorum.”

“Pek yardımcı olmuyorsun dede.”

Belgarath ona sırıttı. “Olmaya çalışmıyorum da ondan Garion. Kendi sorunlarını kendin çözebilecek kadar büyüdün.” Şarap sürahisine baktı. “Şunun tadına bir daha bakayım.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

VE ON İKİ OLACAKLAR çünkü on iki, Tanrıları hoşnut eden bir sayıdır. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü bir keresinde rüyamda bir kuzgun gelip söylemişti bunu bana. Her zaman on iki sayısını çok sevdim ve işte bu yüzden Tanrılar, gerçekleri uluslara aktarmam için beni seçtiler…"

Garion bu küf kokulu kitaba kaşlarını çattı. İlk sayfalarda biraz ümit vardı: Işığa ve Karanlığa dair bazı imalı sözler ve son derece açık bir şekilde "En kutsal şeyler her zaman için, büyük bir kötülüğü sezdiğinde al bir alevle yanacak olan, göğün rengini taşıyanlar olacaktır," diye beyan eden umutlandırıcı bir bölüm. Bu pasajı bulduğunda, gerçek ve o yüzden de bulunmamış bir kehanete rastladığını düşünerek büyük bir hevesle okumuştu. Kitabın kalan kısmı ne yazık ki tamamen anlamsız çıkmıştı. Kitabın başındaki kısa biyografik not, kitabın yazarının üç bininci yıllarda yaşamış olan, önemli bir servete sahip Drasniyalı bir tüccar olduğunu ve bu gizli karalamaların ölümünden sonra bulunduğunu belirtiyordu. Garion, böylesine huzursuz bir akla sahip bir adamın, normal bir toplumda iş görmüş olmasına bile hayret etti.

Bıkkınlıkla kitabı kapatarak bunu da masada önünde birikmeye başlamış olan ve ha bire artan saçmalıklar yığınına ekledi. Sonra Arendiya'da terk edilmiş bir evde bulunmuş ince bir cildi çekip çıkarttı. İlk birkaç sayfa çok önemsiz bir Arendiya soylusunun ev hesaplarına ayrılmıştı. Daha sonra, dördüncü sayfada gündelik bilgiler birden bire kopuveriyordu. "Işığın Çocuğu kılıcını alıp, gizli

olanı aramaya gidecek," diye okudu Garion. Bunun ardından hemen bir komşudan alman bir düzine kadar domuzla ilgili sıkıcı ve detaylı bir hesap tutanağı başlıyordu. Sonra, bir kez daha kim olduğu belli olmayan yazar, kehanete başlamıştı. "Işığın Çocuğunun macerası, ruhu zaptedilmiş biri, merkezi boş olan bir taş ve bir elinde Işığı, bir elinde Karanlığı tutacak bir bebek için olacak." İşte bu, bir yerlere çıkacak gibiydi. Garion eriyen mumlardan birini daha yakına çekerek kitabın üzerine eğildi ve her sayfasını dikkatle okumaya başladı. Ama sonunda o iki pasajın, bütün ciltte Arendiya'da bir yerlerdeki unutulmuş çiftlikteki günlük işlerden söz etmeyen tek bölümler olduğu ortaya çıktı.

Garion içini çekti, arkasına yaslandı ve hafifçe aydınlatılmış kütüphaneye bakındı. Ciltli kitaplar kara raflarda tozlu diziler halinde duruyordu ve her kitaplığın üzerinde tomarlar da saten kılıfları içinde sıralanmışlardı. İki mumdan çıkan ışık oynaşıyor, sanki oda dans ediyormuş gibi bir görüntü oluşturuyordu.

"Bu işi yapmanın daha hızlı bir yolu olmalı," diye mırıldandı.

"Aslında var da," dedi içindeki alaycı ses ona.

"Ne?"

"Daha hızlı bir yolu olması gerektiğini söyledin. Ben de, var, dedim."

"Sen nerelerdeydin?"

"Orada burada."

Garion, bu diğer bilinci, sadece Garion'un öğrenmesini istediği kadarını söyleyeceğini bilecek kadar tanıyordu. "Tamam," dedi, "bu hızlı yol neymiş?"

"Şimdiye kadar yaptığın gibi her kelimeyi okumak zorunda değilsin. Aklını açık tut ve sayfaları çevir. Benim, her kitaba koymuş olduğum şeyler, bir yerde yerlerinden sana doğru sıçrayacaklar."

"Kehanetler her zaman bütün bu diğer anlamsız şeylerle karışmış halde mi oluyor?"

"Genellikle öyle."

"Neden böyle yaptın?"

"Birkaç nedeni var. Genellikle, yazıyı yazan adamın, kitabına neler sakladığını bilmesini istemediğimdendir. Sonra, tabii ki, bu yolla bilgilerin dost olmayan ellere düşmesini de engellemiş oluyorum."

"Ama dost olanların ellerine de düşmemiş oluyor."

"Benden bir açıklama mı istiyordun yoksa parlak mütalaalar yapmak için fırsat mı küllüyordun?"

"Tamam." Garion pes ederek içini çekti.

“Sana, sözün olaylara anlam kazandırdığını söylemiştim sanırım. Söz yazılmış olmalı ama öyle herkesin kolayca bulabileceği bir yerde değil.”

Garion kaşlarını çattı. “Yani bütün bunları, bütün bu kitaplara sadece birkaç kişinin okuması için mi koyduğunu söylüyorsun.”

“*‘Birkaç’ tabiri pek uymadı. ‘Bir’i dene.”*

“Bir mi? Kim?”

“Belli ki sen.”

“Ben mi? Niye ben?”

“Gene mi aynı soru?”

“Yani bütün bunların bir yerde -bana yazılmış- özel bir mektup gibi bir şey mi olduğunu söylemeye çalışıyorsun?”

“Bir manada evet, öyle.”

“Peki ya ben bunların hepsini okuyamazsam?”

“Neden şimdi okuyorsun?”

“Belgarath okumamı söyledi de ondan.”

“Peki sence Belgarath neden söyledi bunu?”

“Çünkü…” Garion sustu. “Ona bunu bana söylemesini *sen* mi söyledin?”

“Tabiatiyle. Onun bundan haberi yoktu tabii ki ama ben onu azıcık dürttüm. Herkes Kitab-ı Mrin’i okuyabilir. O yüzden yazmayı bu kadar üstü kapalı yazdırdım. Ama sana verilecek olan bu özel talimat son derece açık - tabii senin de yeterince dikkat etmen icap eder.”

“Neden, ne bilmem gerekiyorsa bana doğrudan *sen* söylemiyorsun?”

“Bunu yapmama izin yok.”

“İzin yok mu?”

“Bizim kurallarımız vardır; benim ve zıttımın. Son derece hassas bir denge içersindeyiz, bu şekilde kalmak zorundayız. Sadece vasıtalarımız aracılığıyla hareket etmek konusunda anlaştık; eğer ben, mesela sana ne yapman gerektiğini doğrudan söyleyerek, bizzat müdahale edecek olursam, o zaman zıttım da çizgiyi geçmeye hak kazanır. O yüzden ikimiz de kehanetler denen şey üzerinden çalışıyoruz.”

“Bu biraz karışık değil mi?”

“Başka türlüsü mutlak bir kaos olurdu. Zıttım ile benim sınırımız yoktur. Eğer birbirimizle doğrudan karşılaşacak olsak güneşler olduğu gibi yok olur.”

Garion ürpererek, zar zor yutkundu. “Bunu fark etmemiştim,”

diye itiraf etti. Sonra aklına bir şey geldi. *“Kitab-ı Mrin*’deki o satır için bana bir açıklama yapmana izin veriliyor mu - hani ortasında o mürekkep lekesi olan satır için?”

“Bu, senin bu konuda ne bilmek istediğine bağlı.”

“Lekenin altındaki kelime nedir?”

“Orada birkaç kelime var. Ona, doğru ışıkta bakarsan görebilmen icap eder. Diğer kitaplara gelince, sana söylediğim şekilde okumaya çalış. Zamandan tasarruf ettiğini göreceksin; üstelik ayıracak o kadar çok da vaktin yok zaten.”

“Bu da ne demek şimdi?”

Fakat ses gitmişti.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve üzerinde geceliği ve kalın sabahlığıyla Ce’Nedra içeri girdi. “Garion,” dedi, *“hiç* yatmayacak mısın?”

“Ne?” Başını kaldırdı. “Ha, tabii. Hemen.”

“Yanında kim vardı?”

“Kimse. Neden sordun?”

“Birisiyle konuştuğunu duydum.”

“Yüksek sesle okuyordum, o kadar.”

“Yatağa gel Garion,” dedi karısı sertçe. “Bütün kütüphaneyi bir gecede okuyup bitiremezsin.”

“Doğru canım,” diye kabullendi Garion.

Bunun üzerinden fazla bir vakit geçmeden, bahar Hisarın arkasındaki yamaçlardan aşağı doğru yayılan çayırlara dokunmaya başladığında, Kral Anheg’in söz vermiş olduğu mektup da geldi. Garion hemen *Kitab-ı Mrin*’deki o karışık pasajın kopyasını, *kendisininkiyle* karşılaştırmak için kütüphaneye götürdü. İkisini yan yana koyduğunda, küfretmeye başladı. Anheg’in kopyasının da tam aynı yerinde mürekkep lekesi vardı. “Ona söylemiştim!” diye köpürdü Garion. “Ona özellikle tam o noktayı görmek istediğimi söylemiştim! Hatta ona göstermiştim bile!” Hiddetle küfürler ederek, elleri havada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Ce’Nedra, *Kitab-ı Mrin*’deki bu konunun kocasında sabit bir fikir haline gelmesini tuhaf bir biçimde, son derece doğal karşılamıştı. Tabii ki ufak tefek kraliçenin dikkati neredeyse tamamen yeni doğmuş oğluna yönelmişti ve Garion söylediği veya yaptığı her şeyin karısının dikkatini pek çekmediğinden oldukça emindi. Genç Prens Geran’a ziyadesiyle fazla annecilik yapıyordu karısı. Ce’Nedra hemen hemen bebek uyanık olduğu her saniye ve uyurken de sık sık

onu kucağından indirmiyordu. Geran iyi huylu bir bebekti ve çok nadiren ağlayıp zırlıyordu. Annesinin sürekli ilgisini son derece soğukkanlılıkla karşılıyordu; mıncıklanmalara, sevilmelere, yersiz öpücüklere karşı ise temkinliydi. Öte yandan Garion, Ce'Nedra'nın her şeyi biraz fazla kaçırdığı düşüncesindeydi. Geran'ı sürekli kucağında taşıma konusunda ısrarcı olduğu için bu Garion'un oğlunu kucağına alabilme fırsatım hep azaltıyordu. Bir keresinde karısına sıranın kendisine gelip gelmeyeceğini bile soracaktı neredeyse, ama son anda sormaktan vazgeçmişti. Gerçekten haksızlık olduğunu düşündüğü konu Ce'Nedra'nın zamanlamasıydı. Ne zaman Geran'ı birkaç dakika için beşiğine bırakacak olsa ve Garion sonunda onu eline alabilecek bir vakit bulsa, ufak tefek kraliçenin elleri hemen elbisesinin önündeki düğmelere gidiyor ve kraliçe gayet sakin bir edayla Geran'ı emzirme vaktinin geldiğini bildiriyordu. Tabii ki Garion bir yemeği oğluna çok görmüyordu ama genellikle de bebek pek öyle aç görünmüyordu.

Öte yandan bir süre sonra, sonunda Geran'ın hayatlarındaki inkâr edilemez varlığına alışmaya başladığında loş, küflü kütüphane yeniden onu çekmeye başlamıştı. O alaycı sesin kendisine önermiş olduğu yöntem hayret verici bir şekilde işe yaramıştı. Biraz tecrübeden sonra sıradan şeylerden bahseden sayfaları birbiri ardına hızla gözden geçirebildiğini ve sıradan yazıların arasına gömülmüş gelecekle ilgili pasajlarda gözlerinin otomatikman durduğunu gördü. Bu pasajların ne kadar sıklıkla hiç beklenmedik yerlere saklanmış olduğuna hayret etti. Çoğu durumlarda, yazanların araya ne soktuklarının farkına bile varmamış oldukları çok belirgin oluyordu. Sık sık bir cümle yarıda kalıyor ve aniden kehanete geçiliyordu, sonra tam olarak kaldığı yerden devam ediyordu. Garion, bu bilgiyi araya sıkıştırmış olan bilinçsiz kâhinlerin yazılanları yeniden okurlarken biraz önce yazmış olduğu şeyin farkına bile varmamış olduğundan gayet emindi.

Öte yandan *Kitab-ı Mrin* ve biraz daha az da olsa *Kitab-ı Darine* her şeyin çekirdeği olmaya devam ediyordu. Diğer çalışmalardaki pasajlar bunları daha bir açıyor veya genişletiyordu, ama bu iki ana kehanet her şeyi tertemiz bir biçimde kaydetmişti. Garion bir yandan okurken bir yandan da işaretlemeye, her yeni pasaja bir numara vermeye sonra bu sayıları *Mrin* tomarındaki paragraflara verdiği harflerle birleştirmeye başladı. *Mrin*'de bulduğu her paragraf genellikle diğer eserlerden zar zor çıkarttığı üç veya dört destekleyici veya açıklayıcı satıra sahip oluyordu - o lekeli pasaj

hariç hepsi.

"Bugünkü araştırmaların nasıl gitti canım?" diye sordu Ce'Nedra neşeyle, bir akşam kraliyet dairesine bezgin ve keyifsiz bir halde döndüğünde. Ce'Nedra tam o sırada Geran'ı emziriyordu ve bebeğini göğsünde tuttuğu o anda yüzü şefkatle aydınlanmıştı.

"Neredeyse her şeyden vazgeçme raddesine geldim," diye açıkladı Garion kendisini bir sandalyeye atarak. "Belki de kütüphaneyi kilitleyip anahtarını atmak en iyisi."

Karısı ona sevgiyle bakarak gülümsedi. "Bunun bir işe yaramayacağını biliyorsun Garion. Bir-iki gün sonra dayanamayacağını biliyorsun ve senin kıramayacağın kadar sağlam bir kapı da yoktur."

"Belki de bütün o kitapları ve tomarları yakmak en iyisidir," dedi Garion huysuzca. "Artık başka bir konuya kendimi veremez oldum. O lekenin altında bir şeyin gizli olduğunu *biliyorum* ama ne olabileceğine dair hiçbir yerde bir ipucu bulamıyorum."

"Eğer o kütüphaneyi yakarsan büyük bir ihtimalle Belgarath seni bir turpa çevirir," diye uyardı karısı gülümseyerek. "Bilirsin kitapları çok sever."

"Bir süre turp olmak fena olmazdı," diye cevap verdi Garion.

"Aslında çok basit Garion," dedi karısı o insanı çileden çıkartan sakinliğiyle. "Madem bütün kopyalarında leke var, neden gidip aslına bakmıyorsun?"

Garion karısına bakakaldı.

"Bir yerlerde olması gerekiyor, öyle değil mi?"

"Şey, sanırım öyledir."

"Nerede olduğunu bul, sonra gidip bak; ya da birini yolla aldırt."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Belli. Bu konuda atıp tutmak ve mutsuz olmak çok daha eğlenceli."

"Biliyor musun, bu gerçekten çok iyi bir fikir Ce'Nedra."

"Tabiatiyle. Siz erkekler her zaman işleri zora koşmayı seversiniz. Bir daha bir sorunun olursa canım, bana danış. Sana nasıl çözeceğini söyleyiveririm."

Garion bunu duymazdan geldi.

Garion ertesi sabah ilk iş olarak şehre inip Belar Tapınağı'ndaki Riva Diyakozunu ziyaret etti. Riva Diyakozu asık suratlı, kibar bir adamdı. Cemaatlerinin işlerinden çok politikayla uğraşan, kıtadaki belli başlı tapınaklardaki Belar rahiplerinin aksine, Riva

Tapınağı'nın lideri neredeyse istisnasız bir şekilde kendisini -ruhsal olduğu kadar fiziksel olarak da- sadece sıradan insanların refahına adamıştı. Garion zaten ondan hep hoşlanmıştı.

"Doğrusu ben de aslını hiç görmedim Haşmetmeap," diye cevapladı Diyakoz, "ama bana her zaman aslının Mrin Nehrinin kıyısındaki o türbede, bataklıklar ile Boktor'un arasında, tutulduğu söylenmiştir."

"Türbe mi?"

"Kadim Drasniyalılar türbeyi Mrin Kâhininin zincirli tutulduğu yere inşa etmişler," diye açıkladı Diyakoz. "Zavallı adam öldükten sonra Kral Boğaense oraya bir çeşit abide gibi bir şey yapılmasını emretmiş. Türbeyi tam mezarının üzerine yapmışlar. Yazmanın aslı buradaki kristal bir kutu içinde saklanır. Onu korumak için türbede bir grup rahip bulunur. İnsanların ona dokunmasına pek izin verilmez; fakat sizin Riva Kralı olduğunuz gerçeğini göz önüne alacak olursak eminim size ayrıcalık yapacaklardır."

"Yani demek ki yazma hep oradaymış?"

"Dört bininci yıldaki Angarak istilası hariç. Tam Boktor yakılmadan önce, bir gemi ile korunması için Val Alorn'a götürülmüş. Torak onu ele geçirmeye çalışmış, bu yüzden onu ülke dışına çıkarmak daha akıllıca gelmiş."

"Bu mantıklı," dedi Garion. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim saygıdeğer Efendim."

"Yardımcı olabildimse ne mutlu Haşmetmeap."

Kurtulmak biraz zor olacaktı. İki gün sonra liman yetkilileri ile yapılacak bir toplantı olduğu için o hafta söz konusu bile değildi. Ertesi hafta daha da kötüydü. Her zaman için bir sürü resmi toplantı ve devlet işi oluyordu. Garion yanında engelleyemediği muhafızla birlikte Hisarın uzun merdivenlerinden tırmanırken içini çekti. Sanki burada, bu adada mahkûmdu. Her zaman, zamanının o kadar çoğuna el koyuyorlardı ki. Her gününe at sırtında başladığı ve aynı yatakta üst üste iki gece uyuyamadığı zamanları hatırlıyordu, üstelik o günler o kadar da uzak sayılmazdı. Öte yandan düşününce, o zamanlar bile istediğini yapacak kadar hür olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Bilmese bile, bu sorumluluk yükü omuzlarına, yıllarca önce rüzgârlı bir güz gecesi Pol Teyze, Belgarath ve Durnik ile birlikte Faldor'un çiftliğinin kapısından önlerinde uzanan o engin dünyaya adım attıklarında çökmüştü.

"Eh," diye mırıldandı kendi kendine, "bu da önemli. Brand

burasını yönetebilir. Bir süre bensiz idare etmek zorunda kalacaklar.”

“Ne dediniz Haşmetmeap?” diye sordu muhafız kibarca.

“Sadece yüksek sesle düşünüyordum,” diye cevap verdi Garion biraz utanarak.

Ce’Nedra o gece karamsar ve keyifsiz görünüyordu. Geran’ı sanki dalgın dalgın tutuyor; bebek yüzünde ciddi bir dikkat ifadesiyle boynundaki tılsım ile oynarken ona pek dikkat etmiyordu.

“Neyin var canım?” diye sordu Garion.

“Başım ağrıyor o kadar,” diye cevap verdi karısı kısaca. “Kulaklarımda da garip bir çınlama var.”

“Yorgunsun.”

“Belki de öyledir.” Ce’Nedra ayağa kalktı. “Geran’ı beşiğine yatırayım da gidip yatayım,” diye açıkladı. “Belki iyi bir uyku uyursam kendimi daha iyi hissederim.”

“Onu yatağına ben yatırabilirim,” diye önerdi Garion.

“Hayır,” dedi karısı garip bir ifadeyle. “Onun beşiğine sağ salim yattığını görmek istiyorum.”

“Sağ salim mi?” diye güldü Garion. “Ce’Nedra burası Riva. Dünyanın en emniyetli köşesi.”

“Git de bunu Arell’e anlat,” dedi karısı ve yatak odalarının yanındaki, Geran’ın beşiğinin bulunduğu küçük odaya geçti.

Garion o gece oldukça geç vakte kadar oturup okudu. Ce’Nedra’nın huzursuz ruh hali her nasılsa ona da sirayet etmişti ve bir türlü yatmak istemiyordu. Sonunda kitabını bir kenara bırakarak aşağıdaki Rüzgârlar Denizi’nin mehtap altındaki sularını seyretmek için pencereye gitti. Uzun ve yavaş dalgalar, soluk ışığın altında neredeyse eriyik gümüşe benziyordu ve görkemli hareketleri de garip bir biçimde insanı hipnotize ediyordu. Sonunda mumları üfleyerek yavaşça yatak odasına geçti.

Ce’Nedra uykusunda huzursuzca dönüp duruyor yarım yamalak bir şeyler mırıldanıyordu: Bölük pörçük bir sohbetin anlamsız kırıntıları. Garion soyunup karısını rahatsız etmemeye çalışarak yatağa girdi.

“Hayır,” dedi karısı buyurgan bir sesle. “Bunu yapmana izin vermem.” Sonra inleyerek, başını yastık üzerinde bir oraya, bir buraya çevirip durdu.

Garion yumuşak karanlıkta yatıp, rüyasında konuşan karısını dinlemeye başladı.

“Garion!” diye nefesi kesildi karısının aniden uyanarak. “Ayakların çok soğuk!”

“Ya,” dedi Garion, “Özür dilerim.”

Ce’Nedra neredeyse hemen yeniden uykuya daldı ve mırıldanmaları sürdü.

Birkaç saat sonra Garion’u uyandıran değişik bir sesti. Ses garip bir biçimde tanıdık geliyordu; Garion neredeyse hâlâ uyur bir vaziyette, tam olarak sesi daha önce nerede duyduğunu çıkartmaya çalışarak olduğu yerde yatmaya devam etti. Bu, bir kadın sesiydi, alçak ve ahenkli; garip, yatıştırıcı bir tonda konuşuyordu.

Derken aniden Ce’Nedra’nın yatakta yanında olmadığını fark etti ve anında uyanıverdi. “Ama onlar bulamasınlar diye onu saklamalıyım,” dediğini duydu Ce’Nedra’nın garip uyuşmuş bir sesle. Örtüleri üzerinden attığı gibi yataktan çıktı.

Bebek odasının kapısından hafif bir ışık süzülüyor ve sanki sesler de o taraftan geliyordu. Garion hızla kapıya doğru ilerledi; çıplak ayakları halı üzerinde hiç ses çıkarmıyordu.

“Bebeğinin üzerini aç Ce’Nedra,” diyordu diğer kadın sakin, ikna edici bir sesle. “Canını yakacaksın.”

Garion kapıdan baktı. Ce’Nedra beyaz geceliğiyle beşiğin yanında duruyordu; gözleri boş boş bakıyordu, yanında da başka bir suret vardı. Beşiğin ayak ucundaki bir sandalyenin üzerinde battaniye ve yastıklardan oluşmuş koca bir yığın vardı. Riva Kraliçesi rüyadaymış gibi yatak örtülerini bebeğinin üzerine düzenli bir şekilde yığıp duruyordu.

“Ce’Nedra,” dedi kadın ona. “Dur. Beni dinle.”

“Onu gizlemeliyim,” diye cevap verdi Ce’Nedra inatla. “Onu öldürmek istiyorlar.”

“Ce’Nedra. Onu havasızlıktan boğacaksın. Şimdi bütün battaniye ve yastıkları kaldır.”

“Ama…”

“Ne dediysem onu yap Ce’Nedra,” dedi kadın sertçe. “Hemen.”

Ce’Nedra hafifçe sızlandıktan sonra örtüleri beşikten almaya başladı.

“Bak böylesi daha iyi. Şimdi beni dinle. Sana böyle şeyler söylediği zaman onu dinlememelisin. O adam senin dostun değil.”

Ce’Nedra’nın yüzünde aklının karıştığını gösteren bir ifade belirdi. “Değil mi?”

“O senin düşmanın. Geran’ın canını yakmak isteyen o.”

“Bebeğim?”

“Bebeğin gayet iyi Ce’Nedra ama geceleri sana gelen bu sesle savaşman gerek.”

“Kim…” diye lafa başladı Garion ama o sırada kadın ona bakmak için dönünce sözü yarım kaldı, ağzı hayretle bir karış açıldı. Kadının sarımsı kahverengi saçları, sıcak, altın rengi gözleri vardı. Elbisesi sade ve kahverengiydi, neredeyse tam toprak rengi. Garion onu tanıyordu. Onunla bir kez doğu Drasniya bataklıklarında Belgarath ve İpek ile birlikte, Cthol Mishrak’ın tekin olmayan harabesindeki o korkunç randevuya giderlerken karşılaşmıştı.

Pol Teyze’nin annesi, kızına çok benziyordu. Yüzünde aynı sakin, kusursuz güzellik vardı ve başını da aynı şekilde gururla dimdik taşıyordu. Ama zamandan azade bu yüzde, Garion’un boğazının düğümlenmesine neden olan garip, neredeyse ebedi ve ezeli bir pişmanlık vardı. “Poledra!” dedi nefesi kesilir gibi olarak. “Ne…”

Pol Teyze’nin annesi parmaklarından birini dudağına götürdü. “Onu uyandırma Belgarion,” diye ikaz etti. “Onu yeniden yatıralım.”

“Geran?”

“O gayet iyi. Tam zamanında geldim. Onu yavaşça yatağına götür. Artık bu maceralara bulaşmadan rahatça uyuyacak.”

Garion karısının yanına giderek, omuzuna sarıldı. “Haydi gel şimdi Ce’Nedra,” dedi kibarca karısına.

Gözleri hâlâ boş boş bakan Ce’Nedra başıyla onayladı ve itaatkâr bir şekilde kocasıyla birlikte kraliyet yatak odasına döndü.

“Şu yastığı uzatabilir misin?” diye sordu Garion sakince Poledra’ya.

Güzel kadın gülerek, “Aslına bakarsan uzatamam,” dedi. “Aslında burada olmadığımı unutuyorsun Belgarion.”

“Ay,” dedi Garion. “Özür dilerim. İnsana sanki…” Yastığı iterek Ce’Nedra’yı dikkatle yatağa yatırdı ve örtüleri çenesine kadar çekti. İçini çeken kraliçe yeniden uykuya daldı.

“Haydi öbür odaya gidelim,” diye önerdi Poledra.

Garion başıyla onaylayarak, Poledra’nın peşinden sönmekte olan ateşin parlak korlarıyla hâlâ hafifçe aydınlanan yan odaya gitti. “Neler oluyordu?” diye sordu, kapıyı hafifçe kapatarak.

“Oğlundan korkan ve nefret eden biri var Belgarion,” dedi

Poledra ciddiyetle.

“O daha bebek,” diye karşı çıktı Garion.

“Düşmanı ondan, gelecekteki hali nedeniyle korkuyor, şimdiki halinden değil. Daha önce de böyle olmuştu, hatırlarsan.”

“Yani Aşarak’ın ailemi katledişini mi kastediyorsun?”

Poledra başıyla onayladı. “Aslında sana ulaşmaya çalışıyordu.”

“İyi ama Geran’ı kendi annesinden nasıl koruyabilirim? Yani… Eğer bu adam Ce’Nedra’ya uykusunda bu şekilde ulaşabiliyor ve istediğini yaptırabiliyorsa, ben nasıl…”

“Bu bir daha olmayacak Belgarion. Bu işi hallettim.”

“Ama nasıl yapabilirsin? Yani sen - şey…”

“Ölü müyüm? Bu tam olarak doğru sayılmaz ama önemli değil. Şimdilik Geran emniyette ve Ce’Nedra bunu bir daha yapmayacak. Bizim konuşmamız gereken başka bir konu var.”

“Tamam.”

“Çok önemli bir şeye çok yaklaştın. Sana her şeyi açıklayamam ama *Kitab-ı Mrin*’e bakman gerekiyor; gerçek olanına, kopyalarından birine değil. Orada gizli olan şeyi bulman gerek.”

“Ce’Nedra’yı şu anda bırakamam.”

“O gayet iyi olacak; bu ise sadece senin yapabileceğin bir şey. Mrin Nehri’ndeki o türbeye git ve yazmaya bak. Bu son derece önemli.”

Garion omuzlarını dikleştirerek, “Tamam,” dedi. “Sabah gideceğim.”

“Bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Taş’ı da yanına alman gerekiyor.”

“Taş’ı mı?”

“Görmek istediğin şeyi, o olmazsa göremezsin.”

“Tam olarak anlayamadım.”

“Oraya gittiğinde anlarsın.”

“Tamam Poledra,” dedi Garion. Sonra pişman bir ifade takındı. “Neden karşı koyduğumu bilmiyorum. Bütün hayatım boyunca neden yaptığımı bilmediğim bir sürü şey yaptım.”

“Zamanla her şey aydınlanacaktır,” diye temin etti Poledra onu. Sonra ona biraz eleştirel bir gözle bakarak, “Garion,” dedi. Ses tonu Pol Teyze’ye o kadar benziyordu ki Garion otomatikman cevap verdi. “Efendim?”

“Gece üzerine bir şey giymeden dolaşmamalısın, biliyorsun. Hasta olacaksın.”

Kotu’dan tuttuğu gemi küçüktü ama nehir yolculuğu için biçilmiş kaftandı. Bazen bir odun parçasıymış gibi suyun üzerinde yükselip alçalan geniş gövdeli, alçak, küçük bir gemiydi. Kürekçiler güçlü kuvvetli adamlardı ve bataklıklar arasında yavaşça kavisler çizen Mrin Nehri’nin tembel akıntısına karşı iyi kürek çekiyorlardı.

Hava karardığında Kotu’dan nehir yukarı on fersah gitmişlerdi; kaptan gemisini ihtiyatla ölü bir köke, katranlı palamarla bağladı. “Karanlıkta kanalı bulmaya çalışmak pek akıllıca olmaz,” diye açıkladı Garion’a. “Yanlış bir yere sapacak olursak, önümüzdeki ay boyunca bataklık içinde yolu bulmak için dönüp dururuz.”

“Sen ne yaptığını bilirsin Kaptan,” dedi Garion. “Senin işine karışmam.”

“Bir maşrapa bira ister misiniz Haşmetmeap?” diye sordu kaptan.

“Bak bu fena bir fikir değil,” diye kabul etti Garion.

Daha sonra birası elinde parmaklıklara dayanarak ateşböceklerinin havada ok gibi uçuşan ışıklarını seyredip, kurbağaların bitmek bilmeyen korolarının dinlemeye başladı. Sıcak bir bahar gecesiydi; bataklıkların rutubetli, zengin kokusu burnuna doluyordu.

Belli belirsiz bir şıpırtı sesi duydu; bir balık, belki de dalan bir susamuruydu.

“Belgarion?” Bu garip, tiz bir sesti ama oldukça belirgindi. Aynı zamanda parmaklığın diğer tarafından geliyordu.

Garion kadifemsi karanlığa dikkatle baktı.

“Belgarion?” Ses yeniden duyuldu. Tam altında bir yerlerdeydi.

“Evet?” diye cevapladı Garion dikkatle.

“Sana bir şey söylemem gerek.” Hafif bir şıpırtı daha oldu ve gemi belli belirsiz sallandı. Kayığı köke tutturmuş olan palamar battı ve üzerinden bir gölge hızla seyirtti, parmaklığın üzerinden sıvı gibi garip şekilde süzüldü. Gölge ayağa kalktı; Garion üzerinden süzülen damlaları rahatça duyabiliyordu. Suret kısa boyluydu, bir metre yirmi santimden pek uzun değildi ve Garion’a doğru ayaklarını sürüyerek acayip bir şekilde yürüyordu.

“Büyümüşsün,” dedi genç krala.

“Öyle oluyor,” diye cevap verdi Garion, yüzünü seçmeye çalışarak surete bakarak. Derken ay, bir bulutun arkasından sıyrılıp

çıktı ve Garion, bir bataklık yaratığının tüylü, koca gözlü yüzüne baktığını fark etti. “Tupik?” diye sordu gözlerine inanamayarak. “Sen misin?”

“Hatırlıyorsun.” Minik, tüylü yaratık memnun olmuşa benziyordu.

“Tabii ki hatırlıyorum.”

Gemi yeniden sallandı ve başka bir tüylü gölge palamar üzerinden koştu. Tupik huzursuz olarak döndü. “Poppi!” diye cıvıldadı hiddetle. “Eve dön!”

“Hayır,” diye cevapladı dişi oldukça sakin bir edayla.

“Ne diyorsam onu yap!” dedi Tupik Poppi’ye, ayağını sertçe güverteye vurarak.

“Niye?”

Tupik dişiye belirgin bir asabiyetle baktı. “Hepsi böyle midir?” diye sordu Garion’a.

“Neyin hepsi?”

“Dişilerin.” Tupik kelimeyi belirli bir tiksintiyle söylemişti.

“Çoğu öyle.”

Tupik içini çekti.

“Vordai nasıl?” diye sordu Garion onlara.

Poppi garip, acıklı bir sızlanma sesi çıkarttı. “Annemiz gitti,” dedi hüzünle.

“Çok üzüldüm.”

“Çok yorgundu,” dedi Tupik.

“Onu çiçeklerle örttük,” dedi Poppi. “Sonra da evini kapattık.”

“Bunu yapmanız çok hoşuna giderdi.”

“Bize senin bir gün geri gelebileceğini söyledi,” dedi Tupik ona. “O çok akıllıydı.”

“Evet.”

“Senin gelmeni beklememizi ve sen gelince bir mesaj vermemizi söyledi.”

“Ya?”

“Sana karşı harekete geçmiş olan bir kötülük var.”

“Ben de bundan kuşkulanmaya başlamıştım.”

“Anne sana bu kötülüğün çok fazla yüzü olduğunu ve yüzlerin her zaman birbirine uymadıklarını, ama bütün bu yüzlerin gerisinde olanın hiç yüzü olmadığını ve senin düşünemeyeceğin kadar uzaktan geldiğini söylememizi söyledi.”

“Tam olarak anlayamadım.”

“Yıldızların ötesinden.”

Garion ona bakakaldı.

“Bize bunu söylememiz söylendi,” diye onayladı Poppi. “Tupik, kelimesi kelimesine annenin istediği gibi söyledi.”

“Belgarath’a anneyi söyle,” dedi sonra Tupik. “Ve ona teşekkürlerini yolladığını da söyle.”

“Söylerim.”

“Hoşça kal Belgarion,” dedi bataklık yaratığı. Poppi gırtlağından minik, sevgi dolu bir ses çıkarttı, badi badi yürüyerek Garion’un eline burnunu sürttü.

Sonra ikisi birlikte teknenin kenarından kayarak bataklıkların karanlık sularında kayboldular.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KASVETLİ görünen bir yerdi. Köy, dere kıyısında kaba, koyu yeşil otlarla kaplı düz, özelliksiz bir ovada bir araya toplanmış evlerden oluşmuştu. Zemindeki toprak alüvyonlu kilden, kaygan, gri, sıhhatsiz görünüşlü bir topraktı ve Mrin Nehri'nin geniş dönemecinin hemen ardında, bataklıkların yeşil ve kahverengi tonlardaki engin açıklığı uzanıyordu. Köy türbenin kare biçimli taş yapısı etrafında birikmiş, en fazla iki düzine boz renkli evden oluşuyordu. Nehirle sürüklenip gelmiş olan kemik rengi tahtalarla yapılmış çelimsiz rıhtımlar, iskelet parmakları gibi nehirden çıkıyor; direklere asılmış ağlar nemli, sivrisinek dolu havada bir yandan kuruyor, bir yandan da leş gibi kokuyordu.

Garion'un gemisi öğleye doğru buraya varır varmaz Garion hemen gıcırdayan rıhtımdan, çamurlu, tekerlek izleriyle kaplı sokağa inip, kaymamak için pür dikkat ilerleyerek ve donuk gözlü köylülerin kendisine ve sırtına bağladığı Riva Kralı'nın büyük kılıcına yönelmiş meraklı bakışlarını üzerinde hissederek türbeye gitti.

Kararmış bronz kapılara gelip içeri girmek istediğinde, türbeyi koruyan Belar rahipleri itaatkâr, neredeyse yaltaklanırcasına davrandılar. Onu yerleri kaldırım taşı döşeli bir avludan geçirerek büyük bir gururla Mrin Kâhini'nin son günlerini geçirmiş olduğu çürümekte olan kulübe ile yanında ağır, paslı zincir kalıntıları bulunan kalın, katran sıvalı direkleri gösterdiler.

Türbenin içinde taştan bir ayı başı şeklinde oyulmuş, tanıdık

devasa taş sunak duruyordu. Garion türbenin içinin iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu ve muhafız rahiplerin kendilerinin de üstlerinin başlarının kırışık ve kir pas içinde olduğunu fark etti. Din aşkının ilk belirtisinin sabun ve suya sırtını çevirmek olduğunu anlamıştı. Kutsal yerler -ve bunlara bakanlar- her zaman kötü kokuyorlardı.

Her iki yanında iki adam boyu mumlar olan *Kitab-ı Mrin*'in aslının sararmış sayfalarının kristal kutusunda durduğu, girilmesi yasak kemerli odaya vardıklarında, küçük bir sorunla karşılaştılar. Garion kutunun açılmasını kibarca rica ettiğinde, saçları ve sakalları rüzgârda dağılmış bir saman yığınını andıran deli bakışlı bir bağnaz olan rahiplerden biri şiddetle -neredeyse histeri krizleri geçirerek- karşı koydu. Fakat daha üst düzeydeki rahip Riva Kralı'nın dilediği her kutsal nesneyi inceleme talebini -en azından Aldur Taşı'nı taşıdığı için- anlayışla karşılayabilecek kadar politikti. Garion bir kez daha, kendisinin de Alornların zihninde bir çeşit kutsal nesne olduğunu fark etti.

Bağnaz rahip sonunda tekrar ve tekrar "küfürdür bu" gibi laflar mırıldanarak çekildi. Kristal kutu paslı demir bir anahtarla açıldı ve Garion yazmayı inceleyebilsin diye mum ışıklarının aydınlattığı daire içine küçük bir masa ile bir sandalye getirildi.

"Herhalde artık başımın çaresine bakabilirim saygıdeğer biraderler," dedi onlara, oldukça anlamlı bir tonda. İnsanların omuzunun üstünden onun okuduğu şeyleri okumasından hoşlanmazdı ve yanında birilerinin de bulunmasını istemiyordu. Masaya oturup yazma rulosunu eline alarak rahiplere baktı.

Yüzlerindeki ifadelerden hiç tasvip etmedikleri son derece aşikârdı fakat Riva Kralı'nın kahredici varlığı onları bu buyurgan müsaadesine karşı koyamayacak kadar çekingen yapmıştı; sessizce sıra olup çıktılar ve Garion'u tomarıyla baş başa bıraktılar.

Garion heyecanlıydı. Bütün bu aylar boyunca ona musallat olmuş olan sorunun cevabı artık ellerindeydi. Heyecanlı parmaklarla ipek bağı çözdü ve çıtırdıyan parşömeni açtı. Yazı arkaikti ama çok güzel yazılmıştı. Her bir harf, yazılmış değil adeta titizlikle çizilmişti. Neredeyse hemen, bütün bir yaşamın sadece bir tek bu yazmanın hazırlanmasına adanmış olduğunu kavradı. Elleri neredeyse hevesinden titreyen Garion gözleri artık tanıdık gelen kelime ve sözleri tarayıp sırrı olduğu gibi ortadan kaldıracak satırı ararken, ruloyu dikkatle açıyordu.

Ve işte, oradaydı! Garion gözlerine inanamadan bakakalmıştı,

gördüklerine inanmak istemiyordu. Mürekkep lekesi, tıpkı diğer kopyalarında olduğu gibi duruyordu. Neredeyse sıkıntıyla bağırdı.

Yenilginin insanın içini bulandıran hissiyle bir kez daha insanı kahreden o satırı okudu: "Işığın Çocuğu, Karanlığın Çocuğu ile karşılaşacak ve onu yenecek ve Karanlık kaçacak. Ama dikkat edin, ışığın ortasında bulunan taş…" Ve o lanet olasıca leke yine oradaydı.

Yazıyı bir kez daha okurken garip bir şey olmuştu. Sanki üzerine acayip bir ilgisizlik çöküvermişti. Acaba neden üzerine mürekkep damlamış tek bir söz için bu kadar yaygara kopartıyordu? Bir tek kelime ne değiştirebilirdi? Neredeyse ruloyu yeniden kutusuna koyup bu pis kokulu yerden ayrılmak, eve dönmek niyetiyle yerinden kalkmıştı bile. Sonra sayfanın üzerindeki mürekkep damlasının gizlediği anlamı çözmek için uğraştığı saatleri hatırlayarak aniden durdu. Bir kez daha okumaktan bir şey çıkmazdı herhalde. Sonuç olarak çok uzak bir yoldan gelmişti.

Yeniden başladı fakat hoşnutsuzluğu o kadar güçlendi ki kitaba zor tahammül ediyordu. Neden bu anlamsız şeyle vakit kaybediyordu böyle? Bütün bu yolu, gözlerini anlamsız bir sürü deli saçması sözle dolu çürüyüp gitmiş bir döküntü -kötü tabaklanmış, leş gibi kokan, yarı yarıya çürümüş koyun derisi- üzerinde yormak için aşmıştı. Yazmayı tiksintiyle elinden attı. Bu katıksız bir ahmaklıktı. Sandalyesini geri çekerek ayağa kalktı, sırtına bağlı olan Demirpençe'nin dev kılıcının yerini değiştirdi. Gemisi hâlâ orada, o iğreti rıhtıma bağlı duruyordu herhalde. Hava karardığında Kotu yolunu yarılamış olurdu ve bir hafta içinde de Riva'ya ulaşırdı. Kütüphaneyi kökünden kitleyecek ve kendisini işine verecekti. Sonuç olarak bir kralın böyle aylakça, deli saçması kuramlarla ne ilgisi vardı. Kesin bir kararla ruloya sırtını döndü ve kapıya doğru ilerledi.

Ama rulodon gözlerini uzaklaştırır uzaklaştırmaz durdu. Ne yapıyordu? Bilmece hâlâ yerli yerinde duruyordu. Onu çözmek için bir çaba harcamamıştı. Bulması gerekiyordu. Fakat yeniden dönüp ruloya bakar bakmaz o dayanılmaz tiksinti neredeyse anında ona hâkim oluvermişti. Bu o kadar güçlüydü ki neredeyse bayılacak gibi oldu. Bir kez daha sırtını döndü ve bir kez daha bu his yok oldu. Rulonun kendisinde, onu uzaklaştırmaya çalışan bir şey vardı.

Gözlerini özenle rulodan uzak tutarak volta atmaya başladı. Aklının içindeki alaycı ses ona ne demişti? "Orada birkaç kelime var. Eğer doğru ışıkta bakacak olursan, bunları görebilirsin." *Ne tür*

bir ışık? Sesin kastettiği şeyin kemerli odadaki mumlar olmadığı belliydi. Güneş ışığı mı? Bu pek akla yatkın gelmiyordu. Poledra ona gizli sözleri *mutlaka* okuması gerektiğini söylemişti ama yazma ona yaklaştığı her an kendisini böyle uzaklaştırırsa bunu nasıl becerecekti?

Derken durdu. Poledra başka ne demişti? Hani bir şey olmazsa görmeyeceğine dair…

Üzerine çarpan tiksinti dalgası o kadar güçlüydü ki midesinin kasıldığını hissetti. Hızla sırtını o nefret uyandırıcı belgeye çevirdi; bunu yaparken Demirpençe'nin kılıcının kabzası başının yan tarafına vurarak canını yaktı. Kılıcın kabzasını tutup geri itmek için hiddetle omuzuna uzandı ama eli yanlışlıkla Taş'a değdi. Tiksinti hissi anında toz olup uçtu; aklı açıldı ve düşünceleri netleşti. Işık! Tabii ya! Yazmayı Taş'ın ışığında okuması gerekiyordu! Poledra ile alaycı sesin ona anlatmaya çalıştıkları buydu. Sırtına acemice uzanarak Taş'ı tuttu. "Çık," diye mırıldandı Taşa. Belirsiz bir çıtırtıyla Taş boşalarak eline geldi. Koca kılıcın ağırlığı omzuna öylesine bindi ki az kalsın dizleri üzerine çöküyordu. Hayret içinde bu devasa silahın ağırlıksız halinin tamamen Taş'tan kaynaklandığını fark etti. Bu korkunç yük altında debelenen Garion, göğsündeki tokalarla uğraşıp bunları açtı ve ağırlıktan sıyrılıp kurtulduğunu hissetti. Demirpençe'nin kılıcı büyük bir tangırtıyla yere düştü.

Taş'ı önünde tutan Garion dönüp doğrudan ruloya baktı. Neredeyse havaya doğru yükselen kızgın hırıltıyı duyabiliyordu ama aklı hiç karışmadı. Masaya doğru bir adım attı, bir eliyle ruloyu açtı ve parlayan Taş'ı diğer eliyle havada tuttu.

Sonunda, onu bu kadar uzun süredir sıkan lekenin anlamını görmüştü. Bu kâğıda damlamış bir mürekkep lekesi değildi. Mesaj orada duruyordu -hepsi; ama kelimelerin hepsi tek bir noktada üst üste yazılmıştı! Bütün kehanet o tek bir noktada toplanmıştı! Aldur Taşı'nın mavi, düz ışığında gözleri sanki parşömenin yüzeyinden aşağıya dalıyor, dalıyor, binlerce yıldır saklanmış kelimeler hava kabarcıkları gibi yüzeye çıkıyordu.

"Ama dikkat edin," diye gidiyordu bu önemli pasaj, "ışığın ortasında bulunan Taş kıpkırmızı bir ışıkla yanacak ve sesim Işığın Çocuğuna Karanlığın Çocuğunun ismini açıklayacak. Ve Işığın Çocuğu Muhafız'ın kılıcını alarak gizli olanı aramaya gidecek. Macerası uzun ve üç kademeli olacak. Ve bilin ki macera Koruyucunun Soyu yenilendiğinde başlayacak. Koruyucu'nun

tohumunu iyi koruyun, çünkü başka olmayacak. Onu iyi koruyun çünkü tohum Karanlığın Çocuğunun eline geçip kötülüğün yaşadığı yere götürülürse o zaman sonuç tamamen kör talihe kalır. Koruyucu'nun tohumu kaçırılacak olursa Sevgili ve Ebedi başı çekmeli. O kötülüğün Sırlar içindeki yerinin yolunu bulur. Her Sır'da yolun bir parçası bulunacaktır; hepsini -hepsini- bulmalıdır yoksa yol yiter ve zafer Karanlığın olur. O yüzden üç aşamalı maceranın bitimindeki buluşmaya gitmek için acele edin. Ve buluşma artık olmayan bir yerde vuku bulacak ve seçim burada yapılacak."

Garion bir daha okudu, sonra bir üçüncü kez daha; kelimeler bilincinde yankılanıp gümbürderken uğursuz bir ürperti hissetmeye başladı. Sonunda ayağa kalkarak mumla aydınlatılmış, kemerli odanın kapısına gitti. "Yazı yazmak için bir şeye ihtiyacım var," dedi dışarıda bekleyen rahibe. "Ayrıca birini de nehre yollayın. Geminin kaptanına hazırlanmasını söylesinler. Burada işim biter bitmez derhal Kotu'ya doğru yola çıkmam gerek."

Rahip gözleri faltaşı gibi açılmış Garion'un elinde kor gibi parlayan Taş'a bakıyordu. "Orada öyle durma be adam, kıpırda!" dedi Garion rahibe. "Bütün dünyanın kaderi buna bağlı!"

Gözlerini kırpıştıran rahip aceleyle seyirtti.

Ertesi gün Garion Kotu'ya varmıştı ve bir buçuk gün kadar sonra da kuzey Algarya'daki Aldurford'a ulaştı. Şansına Muros'a gitmekte olan yarı vahşi bir Algarya sığır sürüsü nehrin geniş ve alçak bir yerinden geçiriliyordu. Garion gidip hemen çoban başını aradı.

"İki ata ihtiyacım var," dedi, alışılagelmiş nezaket kurallarım bir kenara bırakarak. "Elindekilerin en iyilerini. Bu hafta bitmeden Aldur Vadisi'ne varmam gerek."

Siyah deriler giymiş kızgın görünüşlü bir Algar savaşçısı olan çoban başı Garion'u süzerek baktı. "İyi atlar pahalı olur Haşmetmeap," demeyi göze aldı, gözleri parlayarak.

"Konumuz bu değil. Bunları on beş dakika içinde hazır ediverin - ayrıca heybeye de benim için biraz yiyecek koyun."

"Haşmetmeap pazarlık etmek bile istemiyor mu?" Çoban başının sesi derin hayal kırıklığını belli ediyordu.

"Pek niyetim yok," dedi Garion. "Bölün toplayın, neyse ödeyeyim."

Çoban başı içini çekti. "Benden bir armağan olarak alın onları Haşmetmeap," dedi. Sonra Riva Kralı'na hüzünle baktı. "Herhalde

bütün günümü mahvettiğinizi biliyorsunuzdur.”

Garion ona doğru sıkı, bilmiş bir gülücük attı. “Eğer vaktim olsaydı iyi yürekli çoban başı, bütün bir gün seninle pazarlık ederdim -en son kuruşuna kadar üstelik- ama güneyde çok acil bir işim var.”

Çoban başı başını hüzünle salladı.

“O kadar ciddiye alma dostum,” dedi Garion ona. “Eğer istersen, rastladığım herkese senin beni nasıl dolandırdığını anlatır, sana beddualar ederim.”

Çoban başının gözleri parladı. “Ne kadar iyilik etmiş olursunuz, bilemezsiniz Haşmetmeap,” dedi. Garion’un alaylı bakışını yakaladı. “Sonuç olarak insanın namını koruması gerekiyor. Siz hazır olduğunuz an atlarınız da hazır. Onları kendi ellerimle seçeceğim.”

Garion güneye doğru dolu dizgin giderken zamanını iyi kullandı. Her iki üç fersahta bir atlarını değiştirerek hayvanlarına iyi baktı ve güçlü kalmalarını sağladı. Taş macerasında yaptıkları uzun yolculuklar ona iyi bir atın gücünün nasıl idareli kullanılacağını öğretmişti ve bütün bu bilgilerini kullandı. Yolu üzerine dik bir tepe çıkınca atları yavaşlatıp, yürür adım götürdü ve kaybettiği zamanı, tepenin diğer yanında yokuş inerken kazandı. Mümkün olunca kaba araziyi dolanıyordu. Geceleri geç mola veriyor, sabahları da ilk ışıkla yola koyuluyordu.

Sıcak bahar güneşi altında tüm bereketi ve yeşiliyle uzanan otlakların dalgalanan diz boyu otları arasından sürekli güneye gidiyordu. Kral Ço-Hag ile Kraliçe Silar ve mutlaka Hettar ile Adara’nın birkaç gün kalması için ısrar edeceklerini bildiğinden insan yapımı bir dağ gibi yükselen Algarya Kalesinden sakınmıştı. Esefle, Poledra’nın kulübesinin de bir fersah kadar açığından geçti. Daha sonra Pol Teyze, Durnik ve Emanet’i ziyaret edecek zaman bulabilmeyi umuyordu. O anda, yazmadan dikkatle kopya ettiği ve yeleğinin iç cebinde taşıdığı pasajı hemen Belgarath’a götürmeliydi.

Sonunda Belgarath’ın bodur, yuvarlak kulesine vardığında bacakları o kadar yorulmuştu ki köpüklü ter içinde kalan atından inerken, titriyorlardı. Hemen, kulenin kapısı olan iri, düz yüzeyli kayaya gitti. “Dede!” diye bağırdı yukarıdaki pencerelere, “Dede, benim!”

Hiç cevap yoktu. Bodur kule yüksek otların içinden sessizce yükseliyor, göğe karşı bir resim gibi duruyordu. Garion’un aklına, yaşlı adamın burada olmama ihtimali hiç gelmemişti. “Dede!” diye

seslendi yine. Hâlâ bir cevap yoktu. Kırmızı kanatlı bir karatavuk aniden pike yaparak kulenin tepesine konup merakla Garion'a baktı. Sonra gagasıyla tüylerini düzeltmeye koyuldu.

Hayal kırıklığından neredeyse hasta olan Garion, Belgarath gelince kenara çekilen kayaya sessizce baktı. Bunun ciddi bir görgü kuralı ihlali olduğunu bilmesine rağmen, dikkatini yoğunlaştırarak kayaya baktı ve "Açıl," dedi.

Kaya hayretle hafif bir yalpaladıktan sonra itaatkâr bir edayla yana çekildi. Garion içeri girerek, son anda, hâlâ tamir edilmemiş olan gevşek taşı atlamayı akıl ederek, aceleyle merdivenleri tırmandı. "Dede!" diye bağırdı merdivenden yukarı.

"Garion?" yaşlı adamın yukarıdan gelen sesi hayret yüklüydü. "Sen misin?"

"Seslendim," dedi Garion merdivenlerin tepesindeki dağınık, yuvarlak odaya çıkarak. "Beni duymadın mı?"

"Bir şeye yoğunlaşmıştım," diye cevap verdi yaşlı adam. "Ne var? Burada ne arıyorsun?"

"Sonunda pasajı buldum," diye açıkladı Garion dedesine.

"Ne pasajı?"

"Kitab-ı Mrin'deki pasajı - hani o eksik olanı."

Belgarath'ın yüz ifadesi aniden gerginleşti, hatta biraz ihtiyatla bakmaya başladı. "Neden söz ediyorsun sen oğul? *Kitab-ı Mrin*de eksik bir yer yok ki."

"Riva'da bu konuda konuşmuştuk. Hatırlamıyor musun? Hani sayfada mürekkep lekesi olan yer. Sana göstermiştim."

Belgarath'ın ifadesinde bir hiddet belirmeye başladı. "Ta buraya kadar gelip, beni *bu* yüzden mi rahatsız ettin?" Ses tonu kırıcıydı.

Garion ihtiyar adama bakakaldı. Bu, tanıdığı Belgarath değildi. İhtiyar adam onu daha önce hiç böyle soğuk karşılamamıştı. "Dede," dedi, "neyin var? Bu çok önemli. Birileri, bir şekilde yazmanın bir bölümünü gizlemiş. Okuduğun zaman, göremediğin bir bölüm oluyor."

"Ama *sen* görebiliyorsun, öyle mi?" dedi Belgarath, neredeyse küçümseme yüklü bir sesle. *"Sen?* Neredeyse koca bir adam oluncaya kadar okumasını beceremeyen bir oğlan? Biz o yazmayı binlerce yıldır inceliyorduk ama sen gelip bize bir şeyleri atladığımızı söylüyorsun, öyle mi?"

"Beni dinler misin dede? Açıklamaya çalışıyorum. O yere gelince, aklında bir şeyler oluyor. Her nedense bunu

önemsemiyorsun, önemsemek istemiyorsun."

"Saçmalık!" diye burun büktü Belgarath. "Bir aceminin *bana* nasıl çalışmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım yok."

"En azından bulduğum şeye bir bakmayacak mısın?" diye yalvardı Garion, parşömeni iç cebinden çıkartıp uzatarak.

"Hayır!" diye bağırdı Belgarath, parşömene elinin tersiyle vurarak. "O saçmalığı benden uzaklaştır. Kulemden git Garion!"

"Dede!"

"Çık çabuk buradan!" İhtiyar adamın yüzü hiddetten solmuş, gözlerinden şimşekler çakıyordu.

Garion, dedesinin sözlerine o kadar kırılmıştı ki, gözleri dolmaya başladı. Belgarath onunla nasıl böyle konuşurdu?

İhtiyar adam daha da huzursuz oldu. Kendi kendine kızgın sözler mırıldanıp bir yukarı, bir aşağı yürümeye başladı. "Yapmam gereken şeyler var -önemli şeyler- ve sen kalkıp, eksik olan bir şeylerle ilgili abuk sabuk bir hikâyeyle içeri dalıyorsun. Ne cüretle? Nasıl beni böyle bir salaklıkla rahatsız edebilirsin? Benim kim olduğumu bilmiyor musun sen?" Garion'un yeniden eline alıp bakmakta olduğu parşömeni işaret etti. "Çek o iğrenç şeyi gözümün önünden!"

O zaman Garion aniden anladı. Kelimeleri o mürekkep lekesinde gizlemeye çalışan her ne veya her kim idiyse gittikçe çaresizleşiyor, Belgarath'ın pasajı okumasını engellemek için yaşlı adamı hiç tarzı olmayan bu hiddete sevkediyordu. Görmemek için hissettiği bu garip ve aşırı isteği kırmanın tek bir yolu vardı. Garion parşömeni masaya bıraktıktan sonra göğsünden geçen kalın kemeri soğuk bir edayla, dikkatle çözerek Demirpençe'nin kılıcını sırtından indirdi ve duvara dayadı. Elini kılıcın sapındaki Taş'ın üzerine koyarak, "Çık," dedi. Garion'un temasıyla parlayan Taş, kurtulup eline geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Belgarath.

"Ne hakkında konuştuğumu görmeni sağlayacağım dede," dedi Garion mutsuz bir edayla. "Canını yakmak istemiyorum ama bakman gerek." Taş'ı uzatarak, kasten yavaşça Belgarath'a doğru yürüdü.

"Garion," dedi Belgarath, endişeyle geri geri giderek. "Elindekine dikkat et."

"Masaya git dede," dedi Garion ciddiyetle. "Masaya git ve bulduğumu oku."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Belgarath kulaklarına

inanamayarak.

“Dediğimi yap dede.”

“Birbirimize böyle davranmayız biz Garion,” dedi ihtiyar adam, hâlâ Taş’ın ışıltısından kaçarak.

“Masa,” diye tekrarladı Garion. “Oraya git ve oku.”

Belgarath’ın alnı ter içindeydi. İstemeye istemeye, sanki bu ona garip bir acı veriyormuş gibi masaya gidip parşömenin üzerine eğildi. Sonra başını salladı. “Göremiyorum,” diye açıkladı, masada yanında bir mum yandığı halde. “Burası çok karanlık.”

“Buyur,” dedi Garion, Taş’ın parlaklığıyla biraz daha ilerleyerek, “senin için aydınlatıvereyim.” Taş alevlenince mavi ışığı hem kâğıdın üzerine düştü, hem de odayı aydınlattı. “Oku dede,” dedi Garion amasızca.

Belgarath neredeyse yüzünde yalvaran bir ifadeyle ona baktı. “Garion…”

“Oku.”

Belgarath gözlerini önünde duran sayfaya indirdikten hemen sonra aniden nefesi kesilir gibi oldu. “Nereden—? Nasıl buldun bunu?”

“Mürekkep lekesinin altındaydı. Artık görebiliyor musun?”

“Tabii ki görüyorum.” Belgarath heyecanla kâğıdı alarak yeniden okudu. Elleri titriyordu. “Tam olarak böyle yazdığına emin misin?”

“Kelimesi kelimesine kopyaladım dede - orijinal metinden hem de.”

“Nasıl görebildin peki?”

“Seninle aynı şekilde - Taş’ın ışığıyla. Nedense, ışık belirginleştiriyor.”

“Akıllara durgunluk verici,” dedi yaşlı adam. “Acaba…” Aceleyle duvar kenarında duran dolaba giderek bir an için arandıktan sonra elinde bir kâğıt tomarıyla masaya döndü. Tomarı çabucak açtı. “Taş’ı yaklaştır oğul,” dedi.

Garion Taş’ı tutarak, gömülü kelimeler, aynı türbede olduğu gibi yavaş yavaş yüzeye yükselirken dedesini izledi.

“Kesinlikle çok hayret verici,” diye beyan etti Belgarath. “Bulanık; kelimelerin bazıları da pek belirgin değil ama hepsi burada. Hepsi burada. Nasıl oldu da daha önce hiçbirimizin dikkatini çekmedi -ve nasıl oldu da *sen* fark ettin?”

“Yardım gördüm dede. Ses bana, yazıyı belli bir ışıkta okumam

gerektiğini söyledi." Söyleyeceği şeyin yaşlı adamı ne kadar üzeceğini bildiği için bir an tereddüt etti. "Ve sonra, Poledra bizi ziyarete geldi."

"Poledra mı?" Belgarath karısının ismini söylerken sesi kısılır gibi olmuştu.

"Birisi, Ce'Nedra'ya uykusunda bir şey yaptırıyordu -çok tehlikeli bir şey- ve Poledra gelerek onu durdurdu. Sonra bana Drasniya'daki türbeye giderek *Kitab-ı Mrin*'i okumam gerektiğini söyledi ve özellikle de Taş'ı yanıma almamı tembih etti. Oraya varıp okumaya başladığımda, neredeyse dönüp gidecektim. Nedense her şey bana çok aptalca göründü. Sonra bana söylemiş olduklarını hatırlayıp, hepsini bir araya getirdim. Taş'ın ışığında okumaya başlar başlamaz, o boşuna vakit harcıyormuşum hissi kayboldu. Dede, buna neden olan nedir? Bunun, sadece bende olduğunu düşünmüştüm ama seni de etkiledi."

Belgarath kaşlarını çatarak bir an için düşündü. "Bu bir menetmeymiş," diye açıkladı sonunda. "Birisi, zamanın birinde bütün iradesini bu noktaya toplamış ve bu bölgeyi o kadar iğrenç göstermiş ki kimse bakmak bile istemez olmuş."

"Ama orada duruyor - senin kopyanda bile var. Nasıl oluyor da bunu kopyalayan kâtip bunu yazacak kadar iyi görebilmiş de biz göremedik?"

"Eski günlerde yaşamış olan kâtiplerin çoğu okuma yazma bilmezdi," diye açıkladı Belgarath. "Bir şeyi kopyalamak için okuma bilmek zorunda değilsindir. O kâtiplerin bütün yaptıkları sayfa üzerinde gördükleri harflerin kopyalarını çizmekti."

"Ama bu - ne demiştin ona?"

"Menetme büyüsü. Olanların süslü bir ifadesi. Sanırım bu adı Beldin icat ettiydi. Bazen kendi zekâsına hayran olur."

"Bu menetme denen şey, kâtiplerin bütün harfleri üst üste yığmalarına neden olmuş - sözlerin ne anlama geldiğini bilmedikleri halde, öyle mi?"

Belgarath düşüncelere dalarak homurdandı. "Bunu her kim yaptıysa, çok güçlü biri; çok da kumaz. Birilerinin zihnimle oynadığını fark etmedim bile."

"Ne zaman olmuş bu?"

"Büyük bir ihtimalle Mrin Kâhininin sözleri söylediği zamanlarda."

"Menetme, bunu yapan kişi öldükten sonra da etkisini devam

ettirir mi?”

“Hayır.”

“Öyleyse…”

“Doğru. Hâlâ buralarda bir yerlerde.”

“Bu, sürekli adını duyup durduğumuz Zandramas olabilir mi?”

“Sanırım, bu mümkün.” Belgarath Garion’un kopyalamış olduğu kâğıdı aldı. “Artık normal ışıkta görebiliyorum,” dedi. “Belli ki bir kez menedilen şeyi ihlal edince, hep görebiliyorsun.” Kâğıdı bir kez daha dikkatle okudu. “Bu gerçekten çok önemli Garion.”

“Ben de önemli olduğuna emindim,” diye cevapladı Garion. “Gerçi hepsini anlamış değilim. İlk bölüm oldukça basit - Taş’ın kırmızıya dönüp de Karanlığın Çocuğunun adının açıklanacağı bölüm. Görünüşe göre, o yolculuklardan birine daha çıkacağa benziyorum.”

“Eğer bu doğruysa, uzun bir yolculuk olacağa benziyor.”

“Peki bu sonraki bölüm ne anlamına geliyor.”

“Şey anladığım kadarıyla senin bu maceran -her ne ise- başlamış bile. Geran doğduğunda başlamış.” Yaşlı adam kaşlarını çattı. “Seçimin kör talihe kalacağı ile ilgili kısım hiç hoşuma gitmedi ama. Bu tür şeyler beni çok gerer.”

“Sevgili ve Ebedi kim?”

“Büyük bir ihtimalle ben.”

Garion ona baktı.

Belgarath omzunu silkti. “Biraz abartılı,” diye itiraf etti, “ama bazıları bana ‘Ebedi Kişi’ der - Ustam adımı değiştirdiği zaman da eski adımın önüne ‘Bel’ takısı getirmişti. Kadim lisanda ‘Bel’ ‘sevgili’ demektir.” Biraz hüzünle tebessüm etti. “Ustam bazen sözlerle çok hoş oynardı.”

“Peki sözünü ettiği bu sırlar neyin nesi?”

“Bu eski bir terimdir. Eski günlerde ‘kehanet’ yerine ‘sır’ derlerdi. Bunların gizli kapaklı oldukları düşünülünce sanırım mantıklı da geliyor insana.”

“Hey! Garion! Belgarath!” Ses kulenin dışından geliyordu.

“Kim o?” diye sordu Belgarath. “Buraya geldiğini birine haber vermiş miydin?”

“Hayır,” Garion kaşlarını çattı, “tam olarak değil.” Pencereye giderek aşağıya baktı. Tepe saçı arkasına dökülen uzun boylu, atmaca suratlı bir Algar, terden köpürmüş, yorgun görünüşlü bir

atın üstünde duruyordu. “Hettar!” Garion ona seslendi. “Ne var?”

“İçeri gireyim Garion,” diye cevap verdi Hettar. “Seninle konuşmam gerek.”

Belgarath da pencereye, Garion’un yanına gitti. “Kapı diğer tarafta,” diye seslendi aşağıya. “Sana açıvereceğim. Beşinci basamaktaki taşa dikkat et,” diye ikaz etti, Hettar kulenin diğer yanına dolanırken. “Oynak.”

“Ne zaman tamir edeceksin onu dede?” diye sordu Garion. Yaşlı adam kapıyı açarken o bildik, hafif akımı hissetti.

“Ha, bugünlerde bakarım.”

Kulenin tepesindeki yuvarlak odaya çıkan Hettar’ın atmaca suratı soluktu.

“Bu acelen nedir Hettar?” diye sordu Garion. “Bir atı bu hale sokacak kadar yorduğunu hiç görmemiştim.”

Hettar derin bir nefes aldı. “Hemen Riva’ya dönmen gerekiyor Garion,” dedi.

“Bir şey mi var orada?” diye sordu Garion, aniden her yanı ürpererek.

Hettar içini çekti. “Bunu sana haber veren kişi olmaktan hiç memnun değilim Garion, ama Ce’Nedra sana bir an önce ulaşmam için haber yollamış. Hemen Riva’ya dönmen gerekiyor.”

Garion kasıldı; aklına bir sürü korkunç ihtimal geliyordu. “Neden?” diye sordu sükûnetle.

“Garion, bu haberi vermek beni çok üzüyor -kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok üzüyor- Brand öldürülmüş.”

Üçüncü Kısım

ALORYA

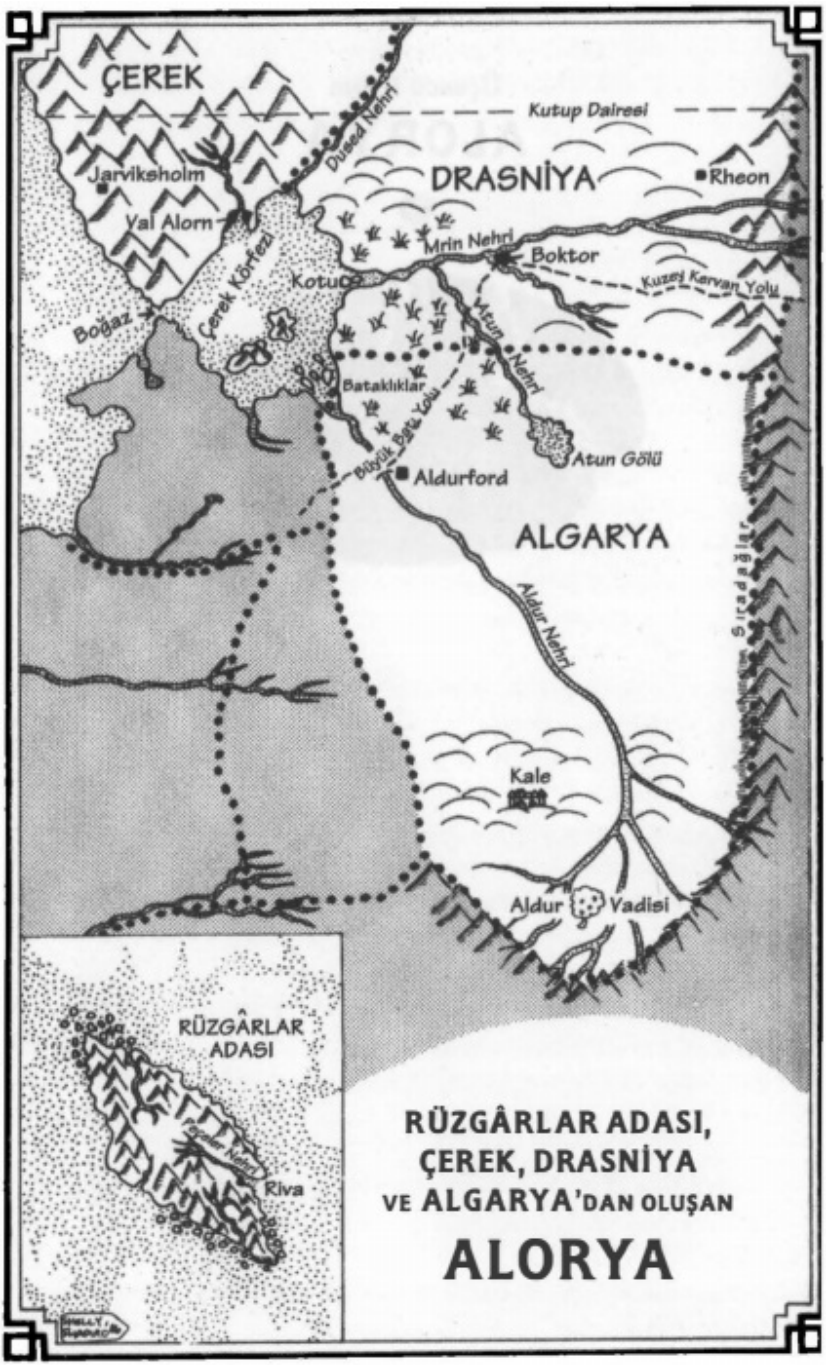
ÇEREK
Kutup Dairesi
Jarviksholm
Yal Alorn
Düsed Nehri
DRASNİYA
Rheon
Mrin Nehri
Boktor
Kuzey Kervan Yolu
Kotuc
Çerek Körfezi
Boğaz
Atun Nehri
Bataklıklar
Büyük Batı Yolu
Atun Gölü
Aldurford
ALGARYA
Aldur Nehri
Kale
Aldur Vadisi
RÜZGÂRLAR ADASI
Riva
RÜZGÂRLAR ADASI,
ÇEREK, DRASNİYA
VE ALGARYA'DAN OLUŞAN
ALORYA

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TEĞMEN BLEDİK, her şeyi aşırı ciddiye alan o genç, ciddi Sendarya subaylarından biriydi. Camaar şehrinin rıhtımındaki Aslan Hanı'na tam zamanında varan teğmene önlüklü hancı refakat etmişti üst kata çıkarken. Garion ile diğerlerinin kaldıkları odalar havadar ve güzel döşenmişti ve limana bakıyorlardı. Garion yeşil perdelerden birini kenara çekmiş pencere kenarında duruyor, sanki bütün o millerce açık denizi gözleriyle delip geçerek Riva'da olup biteni görebilecekmiş gibi dışarsını seyrediyordu.

"Beni mi çağırdınız Haşmetmeap?" diye sordu Bledik saygıyla eğilerek.

"Teğmen, girin içeri," dedi Garion, pencereden dönerek. "Kral Fulrach'a ulaştırılması gereken acil bir mesajım var. Sendar'a en erken ne zaman gidebileceğinizi düşünüyorsunuz?"

Teğmen düşündü. Yüzündeki ciddi ifadeden Garion, genç adamın her zaman, her şeyi hesaba kattığını anlamıştı. Bledik dudaklarını büzerek kırmızı üniformasının yakasını dalgın dalgın düzeltti. "Eğer doğrudan gider, yol boyunca önüme çıkan her handa at değiştirirsem, yarın akşamüstü geç vakitlerde varabilirim."

"Güzel," dedi Garion. Genç subaya Sendarya kralına yazdığı katlanmış ve mühürlenmiş mektubu uzattı. "Kral Fulrach'ı görünce Algarya'dan Lord Hettar'ı, Riva'da bir Alorn Meclisi toplayacağımı bildirmek için bütün Alorn Kralları'na yolladığımı ve onu da Riva'da görmek istediğimi söyleyin."

"Başüstüne Haşmetmeap."

“Ayrıca ona Riva Vekilharcı’nın öldürüldüğünü de bildirin.”

Bledik’in gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzü sarardı. “Hayır!” dedi nefesi kesilerek. “Bunun mesulü kim?”

“Henüz hiçbir ayrıntıdan haberim yok ama bir gemi bulur bulmaz adaya gidiyorum.”

“Garion canım,” dedi Polgara, pencere kenarındaki sandalyesinden, “mektupta her şeyi açıkladın. Teğmenin gitmesi gereken uzun bir yolu var, onu yolundan alıkoyuyorsun.”

“Sanırım haklısın Pol Teyze,” diye itiraf etti kral. Yeniden Bledik’e döndü. “Paraya veya herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

“Hayır Haşmetmeap.”

“O halde yola koyulsanız iyi olur.”

“Derhal Haşmetmeap.” Teğmen selam vererek dışarı çıktı.

Mavi renkli, sade yolculuk kıyafetlerini giymiş olan Polgara, pencereden sızan güneş ışığında şimşekler çaktıran iğnesiyle Emanet’in tüniklerinden birinin tamirini yapmaya devam ederken, Garion da pahalı Mallorya halısı üzerinde bir aşağı, bir yukarı yürüyüp duruyordu. “Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?” diye sordu teyzesine.

“Soğukkanlı değilim canım,” diye cevap verdi Pol. “O yüzden dikiş dikiyorum.”

“Neden bu kadar geciktiler?” diye söylendi Garion.

“Bir gemi bulup kiralamak zaman alır Garion. Bir somun ekmek almaya pek benzemez.”

“Kim Brand’e bir zarar vermek isteyebilir?” diye patladı genç kral. Vadiden ayrıldıklarından beri bütün bir hafta boyunca aynı soruyu tekrar ve tekrar sorup durmuştu. Hüzünlü suratlı, iriyarı Riva Vekilharcı, Garion’a ve Riva tahtına o kadar bağlıydı ki kendisine ait ayrı bir kimliği bile yoktu. Garion’un bildiği kadarıyla Brand’in dünyada tek bir düşmanı dahi bulunmuyordu.

“Riva’ya vardığımız zaman ilk öğrenmeye çalışacağımız şeylerden biri bu olacak,” dedi teyzesi. “Şimdi, lütfen sakinleşmeye çalış. Volta atmak bir işe yaramıyor ve insanın dikkatini dağıtıyor.”

Belgarath, Durnik ve Emanet, yanlarında üstünün başının deniz suyu ve katran kokmasından denizci olduğu anlaşılan uzun boylu, beyaz saçlı bir Rivalıyla döndüklerinde neredeyse akşam olmuştu.

“Bu, Kaptan Jandra,” diye tanıştırdı Belgarath. “Bizi adaya götürmeyi kabul etti.”

“Teşekkür ederiz Kaptan,” dedi Garion, sadece.

“Benim için büyük bir zevk Haşmetmeap,” diye cevap verdi Jandra sert bir selamla.

“Riva’dan yeni mi geldiniz?” diye sordu Polgara adama.

“Dün akşamüstü hanımefendi.”

“Orada neler olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Limanda pek fazla ayrıntı öğrenemedim hanımım. Bazen Hisardakiler biraz ketum oluyorlar - sözüm meclisten dışarı Haşmetmeap. Şehirde bir sürü söylenti almış başını gidiyor, ama çoğu uydurma muhtemelen. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, Vekilharca bir grup Çerek’in saldırmış olduğu.”

“Çerek mi!” diye haykırdı Garion.

“Bu konuda herkes hemfikir Haşmetmeap. Kimisi bütün suikastçıların öldürüldüğünü söylüyor. Bazıları, hayatta kalanların da olduğunu iddia ediyor. Tam olarak bilemiyorum ama altı tanesini gömdüklerinden eminim.”

“Güzel,” diye homurdandı Belgarath.

“Eğer sadece altı tane var idiyse, hiç de güzel değil baba,” dedi Polgara, Belgarath’a. “Cevaba ihtiyacımız var, cesede değil.”

“Ah, özür dilerim Haşmetmeap,” dedi Jandra biraz huzursuzca. “Bunu söylemek belki bana düşmez ama şehirdeki dedikodulara göre Çerekler Val Alorn’dan yollanmış bir çeşit görevliymişler ve Kral Anheg tarafından yollanmışlar.”

“Anheg mi? Bu çok saçma.”

“Kimisinin ağzında bu laflar var Haşmetmeap. Ben şahsen pek inanmadım ama bu pek fazla devam etmemesi gereken bir söylenti. Vekilharç Riva’da çok sevilirdi ve halkın çoğu kılıçlarını bilemeye başladı bile - bilmem anlatabildim mi.”

“Bir an önce eve dönmemde fayda var,” dedi Garion. “Riva’ya varmamız ne kadar sürer?”

Kaptan bir düşündü. “Gemim bir Çerek savaş gemisi kadar hızlı değildir,” diye özür diledi. “Üç gün diyelim - eğer hava bozmazsa. Eğer hazır olabilirseniz sabah ayrılırız.”

“O halde, öyle yapalım,” dedi Garion.

Rüzgârlar Denizi’nde yaz sonuydu ve hava hem açık, hem de güneşliydi. Jandra’nın gemisi düzenli olarak parlak, güneşin okşadığı dalgaları yarıyor, kıç omuzluğuna doğru esen rüzgârla yan yatıyordu. Garion yolculuğun çoğunu güvertede volta atarak geçirdi. Camaar’dan ayrıldıktan üç gün sonra ufukta Rüzgârlar

Denizi'nin sivri silueti göründüğünde, üzerine artık tahammül edilmez bir sabırsızlık çökmüştü. Cevaplandırılması gereken o kadar çok soru, yapılması gereken o kadar çok iş vardı ki, limana ulaşmak için gerekli olan bir saat bile katlanılmaz bir gecikme gibi geliyordu ona.

Jandra'nın gemisi liman ağzındaki dili dolanıp da, şehrin eteğindeki taş rıhtıma yollandığında akşamüstü olmuştu. "Ben önden gidiyorum," dedi Garion diğerlerine. "Siz de elinizden geldiğince çabuk izleyin beni." Gemiciler daha palamarları bağlarken, Garion rıhtımın üzerleri tuz bağlamış taşlarına atlayıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Hisara doğru tırmanmaya başladı.

Siyah matem giysileri içindeki Ce'Nedra onu Hisarın ağır ana kapılarında bekliyordu. Yüzü solgundu, gözleri de yaş içindeydi. "Ah Garion," diye inledi, kocası yanına gelince. Kollarını Garion'un boynuna dolayıp, göğsüne yaslanarak hıçkırmaya başladı.

"Bu olay olalı ne kadar oldu Ce'Nedra?" diye sordu Garion, karısına sarılarak. "Hettar pek fazla bir şey bilmiyordu."

"Üç hafta kadar önceydi," diye hıçkırdı karısı. "Zavallı Brand. O zavallı, iyi kalpli adam."

"Kail'i nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Brand'in masasında çalışıyordu," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Olay olduğundan beri geceleri birkaç saatten fazla uyuduğunu zannetmiyorum."

"Pol Teyze'yle diğerleri birazdan burada olur. Ben Kail ile konuşmaya gidiyorum. Buraya varır varmaz, diğerlerini de yanımıza getirir misin?"

"Tabii canım," diye cevap verdi minik kraliçe, gözlerini elinin tersiyle silerek.

"Daha sonra konuşuruz," dedi Garion. "Şu anda neler olduğunu öğrenmem gerek."

"Garion," dedi karısı ciddiyetle, "Çerektiler."

"Ben de öyle duydum," dedi Garion, "ve o yüzden bu işin aslını bir an önce öğrenmem şart."

Hisarın koridorları garip bir sessizlik içersindeydi. Garion, batı kanadında Brand'in her zaman krallığın günlük işlerini idare ettiği odalara doğru ilerlerken karşılaştığı hizmetkârlar ve memurlar, ağırbaşlılıkla eğilip yana çekilerek ona yol veriyorlardı.

Kail kopkoyu siyahlar içersindeydi; yüzü yorgunluktan ve derin bir üzüntüden iyice solmuştu. Brand'in ağır masasının üzerine

muntazaman istiflenmiş belgeler, üzüntüsüne rağmen Kail'in kendi işinin yanı sıra babasının işlerine de baktığını gösteriyordu. Garion odaya girerken başını kaldırıp baktı ve ayağa kalkmaya yeltendi.

"Kalkma," dedi Garion. "Formalitelerle vakit harcayamayacak kadar çok işimiz var." Yorgun arkadaşına baktı. "Çok üzüldüm Kail," dedi hüzünle. "Sana kelimelerle anlatamayacağım kadar çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim Haşmetmeap."

Garion, masanın diğer tarafında, Kail'in karşısındaki bir sandalyeye çöktü, yorgunluğu bir dalga halinde üzerine çöküyordu. "Hiçbir ayrıntı öğrenemedim," dedi. "Bana tam olarak neler olduğunu anlatabilir misin?"

Kail başıyla onayladıktan sonra sandalyesine dayandı. "Bir ay kadar önceydi," diye başladı, "siz Drasniya'ya gitmek için aydırıldıktan kısa bir süre sonra. Kral Anheg'den bir ticari temsilciler heyeti geldi. Güven belgelerinde bir eksik yok gibiydi, fakat ziyaret amaçlarının tam olarak ne olduğu konusunda biraz belirsizlik vardı. Onlara geleneksel hürmetimizi gösterdik ve zamanlarının çoğunu bizim kendilerine tahsis ettiğimiz odalarda geçirdiler. Sonra, bir gece geç vakitte babam Kraliçe Ce'Nedra ile bazı meseleleri konuştuktan sonra kendi dairesine giderken, bu adamlarla kraliyet dairesine giden koridorda karşılaşmış. Onlara yardımcı olmak istemiş ve onlar da hiçbir uyarıda bulunmadan saldırmışlar." Kail durdu; Garion adamın çenesinin kasıldığını görebiliyordu. Derin bir nefes alıp, yorgun eliyle gözlerini sıvazladı. "Haşmetmeap babamın üzerinde silah yoktu. Kendini savunmak için elinden geleni yapmış ve öldürülmeden önce yardım istemeyi başarmış. Birkaç Hisar muhafızının yanı sıra, kardeşlerimle birlikte yardımına koştuk ve suikastçıları yakalamak için elimizden geleni yaptık ama onlar teslim olmayı reddettiler." Kaşlarını çattı. "Sanki özellikle ölüme atlıyorlardı. Onları öldürmekten başka çaremiz kalmadı."

"Hepsini mi?" diye sordu Garion, mide boşluğunda bir ağrı hissederek.

"Biri hariç hepsini," diye cevap verdi Kail. "Kardeşim Brin, birine baltanın sapıyla başının arkasından vurdu. O zamandan beri baygın yatıyor."

"Pol Teyze de benimle geldi," dedi Garion. "Eğer onu uyandırabilecek biri varsa - o da odur." Yüzü soldu. "Uyandığı

zaman da, onunla konuşacağım bazı şeyler olacak.”

“Ben de bazı cevaplar istiyorum,” diye katıldı Kail. Yüzü biraz tedirgin bir halde duraksadı. “Belgarion, Kral Anheg’den bir mektup getirmişlerdi. Onları Hisara o yüzden kabul ettik.”

“Bunun mantıklı bir açıklaması olduğunu pek sanmıyorum.”

“Mektup yanımda. Hem mührü, hem de imzası var.”

“Alorn Meclisini toplantıya çağırdım,” dedi Garion ona. “Anheg buraya gelir gelmez, bunu açıklığa kavuştururuz.”

“Eğer gelirse,” diye ekledi Kail sıkıntıyla.

Kapı yavaşça açıldı ve Ce’Nedra diğerlerini içeri soktu.

“Tamam,” dedi Belgarath çabuk çabuk, “bakalım bu işi çözebilecek miyiz. Aralarında hayatta kalan var mı?”

“Bir tane Kadim Kişi,” diye cevap verdi Kail, “ama kendinde değil.”

“Nerede?” diye sordu Polgara.

“Kuzey kulesindeki bir odaya yerleştirdim Leydim. Hekimler yaralarına bakıyorlardı ama onu henüz kendine getiremediler.”

“Ben hemen gideyim,” dedi Pol.

Emanet odanın diğer tarafında oturan Kail’e giderek hiçbir söz söylemeden sevgi dolu elini genç Rivalı’nın omzuna koydu. Kail’in çenesi yine kasıldı ve gözlerinde aniden yaşlar birikti.

“Ellerinde Anheg’den bir mektup varmış dede,” diye açıkladı Garion ihtiyar adama. “Hisara bu yolla girmişler.”

“Mektup yakınlarda bir yerlerde mi?” diye sordu Belgarath Kail’e.

“Evet, Kadim Kişi. İşte burada.” Kail bir sürü belgeyi tek tek karıştırmaya başladı.

“En iyi başlama yeri orası,” dedi ihtiyar adam. “Bütün Alorn ittifakı bu konuya bağlı, o yüzden bir an önce her şeyi açıklığa kavuşturalım.”

Polgara’nın hayatta kalan tek suikastçıyı iyice muayene etmesi akşam geç vakitlere kadar sürmüştü. Görüşmelerin sürdüğü kraliyet dairesine geldiğinde yüzü nahoştu. “Çok üzgünüm ama ona yapabileceğim hiçbir şey yok,” diye açıkladı. “Kafatasının arkası olduğu gibi parçalanmış. Ancak hayatta kalabilmiş; eğer onu uyandırmaya kalkarsam, hemen ölür.”

“Bazı cevaplara ihtiyacım var Pol Teyze,” dedi Garion. “Ne kadar zamanda uyanır sence?”

Kadın başını salladı. “Uyanacağından kuşkuluyum; uyanabilirse bile, anlaşılır bir şey söyleyebilmesi pek mümkün görünmüyor. Şu anda beynini bir arada tutan tek şey kafatası.”

Garion teyzesine çaresizlikle baktı. “Acaba sen…”

“Hayır Garion. Aklının tutulacak hiçbir yeri kalmamış.”

İki gün sonra Algar atlılarının Kabile Şeflerinin Başı Kral Ço-Hag, yanında Kraliçe Silar ve Garion’un uzun boylu, kara saçlı kuzeni Adara ile geldi. “Çok acı bir vesile,” dedi Ço-Hag Garion’a, rıhtımda el sıkışırken.

“Son zamanlarda, bir araya geldiğimiz yegâne zamanlar cenazeler olmaya başladı sanki,” diye kabul etti Garion. “Hettar nerede?”

“Sanırım Val Alorn’da,” diye cevap verdi Ço-Hag. “Büyük bir ihtimalle Anheg ile gelecek.”

“Bu konu hakkında konuşmamız gerekiyor,” dedi Garion.

Ço-Hag kaşlarından birini kaldırdı.

“Brand’i öldürenler Çerekmiş,” diye açıkladı Garion yavaşça. “Ellerinde Anheg’den bir mektup varmış.”

“Anheg’in bu işle bir ilgisi olamaz,” diye belirtti Ço-Hag. “Brand’i bir kardeş gibi severdi. Bunun gerisinde bir başkasının olması gerek.”

“Haklı olduğundan hiç şüphem yok ama şu anda Riva’da bu konuda çok fazla şüphe var. Savaştan söz edenler bile var.”

Ço-Hag’ın yüzü asıldı.

“O yüzden gerçeği bir an önce ortaya çıkartmalıyız,” diye açıkladı Garion. “İş çığrından çıkmadan önce bu tür düşüncelerin önünü almalıyız.”

Ertesi gün Sendarya’dan Kral Fulrach girdi limana; sağlam, geniş gövdeli gemilerinde onun yanı sıra tek kollu General Brendig ile Kraliçe Layla da bulunuyordu. Deniz korkusu neredeyse bir efsane haline gelmiş olan kraliçenin bu yolculuğa katılmış olması hayreti şayandı. O akşamüstü, hâlâ kocası için karalar giyen Kraliçe Porenn, yanında oğlu çocuk kral Kheva ve Cirit adıyla bilinen bir deri, bir kemik Kont Khendon ile birlikte, onları Boktor’dan getiren siyaha boyanmış Drasniya gemisinden indi.

“Ah sevgili Garion,” dedi Porenn, Garion’a borda iskelesinin ucunda sarılarak. “Ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle anlatamam.”

“Hepimiz en iyi dostumuzu yitirdik,” diye cevap verdi Garion.

Kheva'ya döndü. "Haşmetmeap," dedi resmi bir tarzda eğilip selam vererek.

"Haşmetmeap," diye cevap verdi Kheva da eğilerek.

"Suikastın üzerinde bir sır perdesi olduğunu duyduk," dedi Porenn. "Khendon, sırları çözmekte çok ustadır."

"Kont," diye selamladı Garion, Drasniya Haberalma Teşkilatı'nın başını.

"Haşmetmeap," diye karşılık verdi Cirit. Dönerek, elini bal rengi saçları, yumuşak kahverengi gözleri olan ve borda iskelesinden kendilerine doğru gelen genç bir kadına uzattı. "Yeğenimi hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Kontes Liselle," diye karşıladı Garion kızı.

"Haşmetmeap," diye cevap verdi kız resmi bir reveransla. Büyük ihtimalle kız farkında olmasa bile, her iki yanağındaki gamzeleri, ona yaramaz bir ifade kazandırıyordu. "Amcam bana sekreteri olmam için baskı yaptı. Gözleri görmüyormuş numarası yapıyor, ama bence bunu bana ciddi bir görev vermekten kaçınmak için bahane olarak kullanıyor. İnsanın yaşlı akrabaları bazen fazla korumacı oluyor gibiler, öyle değil mi?"

Garion kısaca gülümseyerek, "İpek'ten bir haber var mı?" diye sordu.

"Rheon'da," diye cevap verdi Cirit, "Ayı Mezhebinin faaliyeti hakkında bilgi toplamaya çalışıyor. Haberciler yolladık ama bazen onu bulmak zor oluyor. Kısa bir süre içinde burada olmasını bekliyorum."

"Anheg geldi mi?" diye sordu Kraliçe Porenn.

Garion başını salladı. "Ço-Hag ile Fulrach buradalar ama henüz Anheg'den bir haber gelmedi."

"Bazılarının ondan kuşkulandığını duyduk," dedi ufak tefek sarışın kraliçe. "Bunun doğru olması mümkün değil Garion."

"Buraya gelir gelmez durumu açıklığa kavuşturacağından eminim."

"Suikastçılardan hayatta kalan olmuş mu?" diye sordu Cirit.

"Sadece biri," dedi Garion, "ama korkarım bize pek faydası dokunmayacak. Brand'in oğullarından biri kafasını patlatmış. Hiç uyanacağa benzemiyor."

"Yazık," diye mırıldandı Cirit kısaca, "ama bize bilgi vermesi için bir adamın ille de konuşması gerekmez."

"Umarım haklısındır," dedi Garion coşkuyla.

O akşam yemekteki ve daha sonrasındaki tartışmalar sessiz sedasız yapıldı. Kimse açık açık söylemese de, hepsi karşı karşıya oldukları nahoş ihtimaller hakkında konuşmak istemiyordu. Anheg'in olmadığı yerde o soruyu sormak kuşkuları, şüpheleri kesinleştirip, tüm bu toplantıya hiçbirinin istemediği bir hava kazandırabilirdi.

"Brand'in cenazesi ne zaman kaldırılacak?" diye sordu Porenn sessizce.

"Anheg gelir gelmez herhalde," diye cevap verdi Garion.

"Onun göreviyle ilgili bir karar verdin mi?" diye sordu Fulrach.

"Tam olarak ne dediğini anlayamadım."

"Vekilharçlık mevkii, Nyissalılar Kral Gorek ile ailesini öldürdükten sonra ortaya çıkan boşluğu doldurmak için çok uzun zaman önce tesis edilmişti. Artık sen tahtta olduğuna göre bir Vekilharca *ihtiyacın* var mı?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse bu konuda hiç düşünmemiştim. Brand hep buradaydı. Hisarın taşları kadar sabit geliyordu insana."

"Öldüğünden beri işini kim yapıyor?" diye sordu gümüş saçlı ihtiyar Seline Kontu.

"İkinci oğlu Kail."

"Senin çok fazla sorumluluğun var Belgarion," dedi Kont. "Burada -en azından bu kriz geçinceye kadar- günlük işlerini ayarlayacak birine ihtiyacın var. Öte yandan, şu anda Vekilharçlık memuriyeti için son bir karar verilmesine gerek yok. Eminim rica edersen Kail, resmi bir atama olmadan da babasının işlerine devam edecektir."

"Haklı Garion," dedi Ce'Nedra. "Kail gerçekten de sana çok bağlı. Yapmasını isteyeceğin her şeyi yapar."

"Eğer bu genç adam işini layıkıyle yapıyorsa, en iyisi devam etmesine izin vermektir herhalde," diye önerdi Seline Kontu. Sonra hafifçe bir gülümsedi. "'Kırılmadıysa tamir etmeye kalkma,' diye eski bir Sendarya atasözü vardır."

Ertesi sabah burnunda ve kıçında ince oymaların bulunduğu hantal görünüşlü bir gemi, yelkenlerini belli ki tam fora etmiş bir halde sallanarak limana girdi. Hisarın mazgallı siperleri üzerinde durmuş sakin sakin Cirit'le konuşmakta olan Garion, gemiye bakarken kaşlarını çattı. "Ne biçim bir gemi bu böyle?" diye sordu. "Yapısını tanıyamadım."

"Arendiya gemisi Haşmetmeap. Her şeyi bir kaleye benzetmek

gibi bir düşünceleri var.”

“Arendiyalıların gemisi olduğunu bile bilmezdim.”

“Pek yoktur,” diye cevap verdi Cirit. “Biraz sert bir rüzgârla karşılaşınca gemilerinin alabora olma eğilimi vardır.”

“Gidip kim olduğuna baksak iyi olacak.”

“Doğru,” diye kabul etti Cirit.

Biçimsiz Arendiya gemisinin yolcuları eski dostlar çıktı. Vo Mandor’un kudretli Baronu Mandorallen tam tekmil zırhları içinde, pırıl pırıl geminin parmaklıklarının yanında duruyordu. Yanında Wildantor’lu Lelldorin ve her ikisi de siyah renkli zengin işlemeli kumaşlardan uzun elbiseler içinde, eşleri Nerina ve Ariana vardı.

“Yaşadığınız trajediyi işitir işitmez derhal geldik Garion,” diye bağırdı Mandorallen, Arendiyalı mürettebat hantal gemilerini Garion ile Cirit’in beklemekte olduğu iskeleye doğru zahmetle manevra ettirirken. “Hem sana, hem de haince katledilmiş olan Vekilharca beslediğimiz vazife ve muhabbet duygusu, haklı intikam arayışlarınızda sana yardım etmemiz için bizi buraya şevketti. Korodullin de bize katılmak isterdi lâkin bir hastalık onu yataklara mahkûm etti.”

“Bunu beklemem icap ederdi,” diye mırıldandı Garion kendi kendine.

“Olayları daha da karıştırırlar mı?” diye sordu Cirit sakin bir sesle.

Garion omzunu silkti. “Bilmek mümkün değil.”

İki gün geçmemişti ki dümen yekesinde Barak’ın durduğu *Denizkuşu* burundan dönerek limana girdi. Geminin parmaklıkları boyunca örgü zırhlar içinde iriyarı Çerek savaşçıları sıralanmıştı. Barak gemiyi döndürürken yüzleri tetikte, gözleri dikkatliydi.

Garion Hisardan inen uzun taş merdivenlerin dibine vardığında aşağıda hatırı sayılır bir kalabalık birikmişti. Kalabalığın haleti ruhiyesi çirkindi ve asık suratlarıyla orada biriken adamların çoğunun yanlarında da silahları vardı.

“Burada biraz terliyeceğiz galiba,” dedi Garion, kendisine refakat eden Kail’e yavaşça. “Bu buluşmayı hoş göstermek için elimizden geleni yapsak fena olmayacak.”

Kail, rıhtıma doğru ileryen kasabalıların hiddet dolu yüzlerine baktı. “Belki de haklısındır Belgarion,” diye kabul etti.

“Anheg’i karşılarken bir dostluk gösterisi sergilemeliyiz.”

“Çok fazla şey istiyorsun Belgarion.”

“Böyle ifade etmek hiç hoşuma gitmiyor Kail, ama istemiyorum, emrediyorum. Geminin küpeştesinde sıralanmış olan Çerekler Anheg’in şahsi korumalarıdır. Eğer burada bir şey başlayacak olsa çok fazla kan dökülür ve büyük bir ihtimalle hiçbirimizin istemediği bir savaş başlar. Şimdi gülümse de gidip Çerek Kralı’nı karşılayalım.”

Görüntüyü en iyi şekilde kurtarabilmek için Garion Kail’i, Kral Anheg ile karşılaşması, bütün o kızgın insanlar tarafından rahatça görülebilsin diye borda iskelesinden Barak’ın gemisine kadar götürdü. Resmi yeşil yeleğini giymiş ve Garion’un son gördüğünden bu yana daha da iri görünen Barak onları karşılamak için güverteyi iri adımlarıyla aştı. “Bu hepimiz için nahoş bir zaman,” dedi, önce Garion, sonra da Kail ile el sıkışırken. “Anheg ile Hettar aşağıda, hanımların yanında.”

“Hanımlar mı?”

“İslana ile Merel.”

“Söylentileri duydunuz mu?” diye sordu Garion.

Barak başıyla onayladı. “Eşlerimizi getirmemizin bir nedeni de bu zaten.”

“İyi fikir,” dedi Garion takdirle, “Dövüşmeğe gelen adam genellikle yanında karısını getirmez; hepimiz durumu hoş göstermeye çalışıyoruz zaten.”

“Aşağıya inip Anheg’i getireceğim,” dedi Barak, borda iskelesinin ucunda birikmiş olan tehditkâr kalabalığa bir bakış atarak.

Her zamanki mavi kaftanı içinde aşağıdan gelen Kral Anheg’in kara sakallı, kaba saba yüzü bitkin ve asıktı.

“Anheg, dostum,” dedi Garion, kalabalığın duyabileceği şekilde. Aceleyle ilerleyerek Çerek kralına hoyratça sarıldı. “Gülümsersek daha iyici olacak sanırım,” diye fısıldadı. “O insanlara, hâlâ iyi dost olduğumuz izlenimini vermemiz gerek.”

“Öyle miyiz Garion?” diye sordu Anheg alçak sesle.

“Değişen hiçbir şey yok Anheg,” dedi Garion sertçe.

“O halde işimize devam edelim,” diye yükseltti sesini Anheg. “Çerek hanedanı, bu yeis zamanında Riva tahtına en derin taziyelerini bildirir,” diye beyan etti resmi bir dille.

“İki yüzlü!” diye böğürdü biri kalabalığın içinden.

Anheg’in yüzü sarardı ama Garion hızla parmaklıklara gitti, gözlerinde büyük bir hiddet vardı. “Dostuma hakaret eden, bana

hakaret etmiş olur," dedi korkunç bir sükûnetle. "Aranızda *bana* bir şey söylemek isteyen var mı?"

Kalabalık huzursuzca geriledi.

Garion yeniden Anheg'e döndü. "Yorgun görünüyorsun," dedi.

"Olanları öğrendiğimden beri sarayı -ve Val Alorn'un büyük bir bölümünü- didik didik ettim ama tek bir ipucu bile bulamadım." Kara sakallı Çerek kralı durarak doğrudan Garion'un yüzüne baktı. Gözlerinde yakaran bir ifade vardı. "Hayatım üzerine yemin ederim ki Garion, Brand'in ölümüyle uzaktan yakından hiçbir alâkam yok."

"Bunu biliyorum Anheg," dedi Garion sadece. Hâlâ kızgın olan kalabalığa baktı. "Hettar ile hanımları çıkartıp Hisara yollansak fena olmayacak. Geri kalan herkes yukarıda ve bir an önce başlamak istiyoruz." Kaile döndü. "Oraya varır varmaz, bu insanları dağıtmak için birilerini yollamanı istiyorum. Rıhtımın kenarından kazıyıp atın onları. Burada sorun yaşanmasını istemiyorum."

"O kadar kötü mü?" diye sordu Anheg sessizce.

"Sadece bir tedbir," dedi Garion. "Bu işi çözünceye kadar her şeyi denetim altında tutmak istiyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RİVA VEKİLHARCI BRAND'İN cenaze töreni ertesi gün Riva Kralı Salonunda yapıldı. Simsiyah giyinen Garion, Riva Diyakozu kalabalık salonda merhumun hasletlerini sayarken, Ce'Nedra ile birlikte siyah mermerden tahtı üzerinde oturuyordu.

Bu hüzünlü törende Çerek Kralı Anheg'in varlığı, Riva soyluları arasında hiddetli bir mırıldanmaya neden olmuştu; salonun arkasındaki fısıltıların açık bir suçlamaya dönüşmesini sadece bu soyluların Brand'e besledikleri derin saygı ve Garion'un çakmak çakmak bakışları engelliyordu. Porenn ile Ço-Hag arasına yerleşen Anheg merasim sırasında taş gibi yüzle oturmuş ve merasim biter bitmez de salondan ayrılmıştı.

"Onu hiç böyle görmemiştim," dedi Barak Garion'a merasimden sonra sessizce. "Daha önce kimse onu cinayetle suçlamamıştı; bu işle nasıl başedebileceğini bilemiyor."

"Şu anda onu suçlayan yok," diye cevap verdi Garion hemen.

"Dön de tebaanın yüzüne bir bak Garion," dedi Barak hüzünle. "Bütün gözlerde, hepsinde suçlama var."

Garion içini çekti. "Bakmama gerek yok. Ne düşündüklerini tam olarak biliyorum."

"Toplantıları ne zaman başlatmayı düşünüyorsun?"

"Biraz bekleyelim," diye karar verdi Garion. "Yas tutan bu adamlar bellerinde kamalarıyla ortalıkta dolaşırken Anheg'in Hisarın koridorlarında gidip gelmesini istemem."

"Yerinde bir düşünce," diye kabul etti Barak.

Akşamüstüne doğru, güney kulesindeki mavi perdeli toplantı odasında bir araya geldiler. Kail kapıyı kapar kapamaz Anheg ayağa kalkıp, onlara döndü. “En baştan, burada olanlarla kesinlikle hiçbir ilgim olmadığını bildirmek isterim,” diye beyan etti. “Brand her zaman için en yakın dostlarımdan biri olmuştur, onun canını yakacak bir şey yapmaktansa kolumu keserdim daha iyi. Size bu konuda yemin ederim - hem bir kral, hem de bir Alorn olarak.”

“Kimse seni bir şey için suçlamıyor Anheg,” dedi Ço-Hag alçak sesle.

“Hah! Göründüğüm kadar salak değilim Ço-Hag; üstelik salak olsaydım bile kulaklarım var. Riva halkı yüzüme tükürmek dışında her şeyi yaptı.”

Gümüş saçlı Seline Kontu sandalyesine iyice yaslandı. “Bence - tabii ki tamamen desteksiz olan- bütün kuşkular, suikastçıların buraya geldiklerinde sundukları mektuptan kaynaklanıyor. En kestirmesi, bu belgeyi incelemeye başlamak olmaz mı?”

“Fena fikir sayılmaz,” dedi Garion. Kail’e döndü. “Mektubu görebilir miyiz?”

“Ah, mektubu Kadim Belgarath aldı Efendimiz,” dedi Kail.

“A, evet doğru,” dedi Belgarath. “Unutmuşum neredeyse.” Gri tüniğinin iç cebinden katlı bir parşömen çıkartarak bunu yaşlı Sendaryalı soyluya uzattı.

“Oldukça düzenli görünüyor,” diye düşündü Kont belgeyi okuduktan sonra.

“Bir göreyim şunu,” diye talepte bulundu Anheg. Belgeyi memnuniyetsizlikle tutup, okurken kaşlarını çattı. “Bu benim imzam, tamam,” diye kabul etti, “ve benim mührüm, ama bunları yazmamış olduğum kesin.”

Garion’un aklına bir şey geldi. “İmzalaman için getirdikleri her şeyi okur musun?” diye sordu. “Çünkü bana imzalamam için bir yığın kâğıt getirdikleri zamanlar olur ve ben de her birinin altına ismimi yazar geçerim. Demek istediğim, birisi, bu kâğıdı da başka kâğıtların arasına karıştırarak senin de farkına varmadan imzalamanı sağlamış olabilir mi?”

Anheg başını salladı. “Bu, bir kez başıma gelmişti,” dedi. “Artık imzalamadan önce her şeyi okurum. Sadece o kadarla da kalmam, ismimi koyduğum her belgeyi de kendim dikte ederim. Böylelikle, tam olarak benim kastettiğim şeyin yazıldığından emin oluyorum.” Mektubu Garion’a uzattı. “Şuna bir bak,” dedi, ikinci paragrafı

işaret ederek. "'Malumunuzdur ki ticaret her iki krallık için bir hayat kaynağıdır…' falan filan. Lanet olsun Garion! Ben hayatımda, yazışmalarımda 'malumunuzdur ki' ifadesini kullanmadım."

"O halde olanları nasıl bağdaştırıyorsun?" diye sordu Seline Kontu. "İmzanın ve mührün gerçek olduğunu tespit ettik. Kral Anheg mektuplarını ve bildirilerini imzalamadan önce her şeyi okumak şöyle dursun, bir de kendisinin dikte ettiğini söylüyor. Ama yine de bu belgede metne ait tutarsızlıklar görüyoruz."

"Seline," dedi Anheg ekşi bir yüzle, "amatörce hukukla ilgilendin mi hiç? Tıpkı avukatlar gibi konuşuyorsun."

Kont güldü. "Sadece olanları özetlemeye çalışıyordum Haşmetmeap," dedi.

"Avukatlardan *nefret ederim."*

Kahrolasıca mektup günün geri kalan zamanındaki tartışmaların odak noktası olmuştu, ama hiçbir şey çözülemedi. Garion o gece yatağa, en az başladıkları zamanki kadar kafası karışık ve aklı kuşkularla dolu olarak, yorgun argın uzandı.

Kötü bir uykudan sonra sabah geç kalktı. Perdelerle çevrili kraliyet yatağına uzanmış hâlâ düşüncelerini bir düzene sokmaya çalışırken, yan odadan gelen sesleri duyabiliyordu. Neredeyse tembelce bu seslerin kimlere ait olduğunu çıkarmaya çalıştı. Ce'Nedra vardı tabii ki; Pol Teyze de. Kraliçe Layla'nın uçarı kahkahası onun hemen tanınmasına neden oluyordu. Nerina ile Ariana da Mimbre lehçelerinden hemen ayırt ediliyordu. Başkaları da vardı ama onların kim oldukları genel gevezelik içinde kayboluyordu.

Garion kendisini sanki hiç uyumamış gibi hissederek yavaş yavaş doğruldu. Kuştüyü yorganı kenara iterek ayaklarını yataktan aşağıya salladı. Bu günle yüzleşmeyi gerçekten istemiyordu. İçini çekip ayağa kalktı. Bir gün önce giymiş olduğu kapkara yeleğe ve pantolona göz attıktan sonra başını salladı. Matem giysilerini giymeye devam etmek, anlaşılmaz bir biçimde sessiz bir suçlama yapıyormuş hissi uyandırıyordu sanki. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmalıydı. Kral Anheg meselesi o anda o kadar hassas bir konumdaydı ki en ufacık bir ima, bir krize neden olabilirdi. Elbiselerinin bulunduğu ağır gardroba doğru ilerleyip her zamanki mavi yeleklerinden birini seçerek giyinmeye başladı.

Yan odadaki sohbet, aniden kapının çalınmasıyla kesilivermişti.

"Buraya kabul ediliyor muyum?" diye sorduğunu duydu Kraliçe

İslena'nın alçak sesle.

"Elbette," diye cevap verdi Pol Teyze.

"Düşünmüştüm de…" İslena kekeledikten sonra yeniden başladı. "Her şeyi göz önüne alınca, belki uzak dursam daha iyi olur diye düşünmüştüm."

"Saçmalık," diye düşüncesini beyan ediverdi Kraliçe Layla. "Gir içeri İslena."

Genel olarak, herkes bir mırıltı halinde bu fikre katıldı.

"Kocamın bu rezillikle bir ilgisi olmadığına, masum olduğuna yemin ederim," dedi İslena'nın berrak sesi.

"Kimse olduğunu söylemiyor İslena," diye cevap verdi Pol Teyze sakin sakin.

"Belki açıkça söylemiyorlar ama her tarafta çirkin bir kuşku var."

"Eminim Garion ile diğerleri bu işin aslını ortaya çıkartacaktır," dedi Ce'Nedra kesin bir tavırla. "Ondan sonra her şey açıklığa kavuşur."

"Zavallı Anheg'im dün gece hiç uyumadı," diye anlattı kraliçe onlara hüzünle. "Kaba görünüşlü olduğunu biliyorum ama içten o kadar duyarlıdır ki. Bu olay onu çok derinden incitti. Bir keresinde ağladı bile."

"Lordlarımız eşinizin, bu gaddarca fiilin ardında gizlenen o rezil hain nedeniyle döktüğü gözyaşlarını telâfi edeceklerdir," diye açıkladı Barones Nerina. "Ve hakikat bir kez su yüzüne çıktıktan sonra, kralın sadakatinden kuşkulanan ahmaklar, itimat etmediklerinden dolayı hicap duyacaklardır."

"Haklı olduğunu ümit etmekten başka çarem yok," dedi İslena.

"Bu hüzünlü bir konu hanımlar," dedi Garion'un kuzeni Adara diğerlerine, "ve burada asıl toplanma nedenimizle bir ilgisi yok."

"Peki burada toplanma nedenimiz nedir asil Adara?" diye sordu Ariana.

"Bebek, Ariana," diye cevap verdi Adara. "Bebeğini bir kez daha görmeye geldik Ce'Nedra. Eminim uyumuyordur, haydi onu getir de birazcık sevelim?"

Ce'Nedra güldü. "Ben de hiç istemeyeceksiniz diye korkmuştum."

Konsey toplantısı sabahın ilerleyen vakitlerinde başladı. Krallar ve danışmanları bir kez daha mavi perdeli salonda toplandı. Yazın ilerleyen günlerinin altın sabah güneşi pencerelerden içeri akıyor,

latif bir meltem perdeleri kıpırdatıyordu. Bu toplantılarda belirli bir resmiyet uygulanmıyor, hükümdarlar ve diğerleri odaya serpiştirilmiş kadife döşeli sandalyelerde rahat rahat oturuyorlardı.

"Bir gün daha bu mektubu geveleyip durarak bir yere varacağımızı zannetmiyorum," diye başladı Belgarath. "Bunun bir çeşit sahtekârlık olduğunu kabul edip devam edelim." Kail'e baktı. "Babanın burada, adada düşmanları var mıydı?" diye sordu. "Çerek suikastçı tutabilecek kadar zengin veya forslu biri?"

Kail kaşlarını çatarak, "Kimse hayatta birilerinin nasırına basmadan ilerleyemez Kadim Kişi," diye cevap verdi, "ama kimsenin bu tür bir kin beslediğini zannetmiyorum."

"Hakikatte dostum," dedi Mandorallen ona, "kendilerine karşı bir kabahatin işlendiğini düşünen bazı şahsiyetler, öçlerini alacak bir imkân zuhur edinceye kadar hınçlarını sessizce besleyerek, saklı bir kisveyle husumetlerini gizlerler. Arendiya tarihi bu tür fiillerin işlendiği hikâyelerle doludur."

"Mümkündür," diye kabul etti Fulrach. "Dışarıya bakmadan önce yakınlardan başlamakta da fayda var."

"Liste yapmanın faydası olabilir," diye teklif etti Cirit. "Brand'in Rüzgârlar Adası'nda gücendirmiş olduğu kişilerin bir listesini yaparsak, bunları elemeye başlayabiliriz. Listeyi iyice daralttıktan sonra araştırmaya başlayabiliriz. Eğer bunların gerisindeki adam Rivalı ise ya Çerek'e gitmiştir, ya da yakın geçmişte Çereklerle bir irtibatı olmuştur."

Sabahın geri kalanı liste oluşturmakla geçti. Kail bazı belgeler istetti; hep birlikte Brand'in son beş yıldır almış olduğu bütün kararları değerlendirdiler. Vekilharç kraliyetin baş hâkimi olarak da hizmet gördüğünden birçok karar vermiş ve genellikle her davada bir kazanan ve bir kaybeden olmuştu.

Öğlen yemeğinden sonra bir ilerlemeye kaydetmeye, parayla suikastçı tutabilecek kadar zengin veya güçlü olmayanların isimlerini elemeye başladılar.

"Biraz daralmaya başladı," dedi Cirit bir ismin daha üzerini çizerken. Kâğıdı kaldırdı. "Listeyi sonunda başa çıkılabilecek bir boyuta indirdik."

Kapı saygıyla çalındı. Oradaki muhafızlardan biri dışarıdan biriyle kısaca konuştuktan sonra Barak'ın yanına gelerek, ona bir şeyler fısıldadı. Kırmızı sakallı iriyarı adam başıyla onayladıktan sonra ayağa kalkarak, muhafızın ardından odadan çıktı.

“Peki ya bu?” diye sordu Cirit Kail’e, başka bir ismi işaret ederek.

Kail yanaklarından birini kaşıdı. “Zannetmiyorum,” diye cevap verdi.

“Bu arazi için bir çekişmeymiş,” diye dikkat çekti Cirit, “araziler söz konusu olunca bazı insanlar çok gerginleşebiliyor.”

“Sadece bir meraydı,” diye hatırladı Kail, “pek de büyük değildi. Zaten adam elindeki arazinin haddini hesabını bilemiyor.”

“O halde neden adalete başvurmuş?”

“Meseleyi babama getiren diğer adamdı.”

Barak odaya döndü. “Anheg,” dedi kuzenine, “Greldik geldi. Sana söylemek istediği oldukça önemli bir şey var.”

Anheg ayağa kalkmaya başlamıştı ki etrafına bakındı. “Buraya yolla,” dedi kısaca. “Sır sakladığımın düşünülmesini istemem.”

“Hepimizin sırları vardır Anheg,” diye mırıldandı Kraliçe Porenn.

“Benim durumum biraz tuhaf Porenn.” Bir kulağının üzerine düşmüş eğri büğrü tacını iterek yerine yerleştirdi.

Kürkler içindeki sakallı Greldik muhafızların arasından geçerek odaya girdi tam bu sırada. “Ülkede sorunların var Anheg,” diye homurdandı dobra dobra.

“Ne tür sorunlar?”

“Jarviksholm’dan yeni geldim,” diye cevap verdi Greldik. “Hiç de dostça değiller.”

“Bu yeni bir mesele değil.”

“Gemimi batırmaya çalıştılar,” dedi Greldik. “Şehre giden dar koyun her iki yanındaki uçurumların tepesine mancınık dizmişler. Bir süre için kayalar, dolu gibi yağdı üzerimize.”

Anheg kaşlarını çattı. “Neden böyle bir şey yapsınlar?”

“Büyük bir ihtimalle ne yaptıklarım görmemi istemiyorlardı.”

“Bu kadar büyük bir sır gibi saklamak istedikleri ne olabilir ki?”

“Bir filo inşa ediyorlar.”

Anheg omzunu silkti. “Çerek’de gemi yapan çok insan vardır.”

“Bir kerede yüz gemi yapan da var mı?”

“Kaç tane dedin?”

“Kayalardan kurtulmaya çalıştığım için çok iyi bakamadım ama koyun bütün üst ucuna tersaneler sıralanmış. Bütün gemilerin omurgaları çatılmış, kaburgalarına geçiyorlardı. Ha, ayrıca

surlarında da inşaat vardı.”

“Surlarında mı? Zaten Val Alorn’dan daha yüksek surları var.”

“Artık daha da yüksek.”

Anheg kaşlarını çattı. “Neyin peşindeler?”

“Anheg insan bir filo kurup, surlarını sağlamlaştırmaya başlayınca genellikle bir savaşa hazırlanıyor demektir. Ayrıca tahtın dostu olduğu bilinen bir adamın gemisini batırmaya çalışırsa, bu da genellikle bu savaşın kralla olacağı anlamına gelir.”

“Haklı görünüyor Anheg,” dedi Barak.

“Şu anda Jarviksholm kimin denetiminde?” diye sordu Garion merakla.

“Ayı Mezhebinin,” dedi Anheg tiksintiyle. “Son on yıldır Çerek’in her yanından kasabalara sızıp duruyorlardı.”

“Bu çok ciddi Anheg,” dedi Barak.

“Ayrıca onların karakterine de tamamen aykırı,” diye dikkat çekti Cirit. “Mezhep daha önce hiçbir zaman cepheleşme siyasetine ilgi duymamıştı.”

“Nasıl bir siyasete?”

“Tahta açık savaş açmak demenin başka bir yolu,” diye açıkladı Drasniya Haberalma şefi.

“Ne demek istiyorsan açık açık söyle be adam.”

“Meslek hastalığı,” diye omzunu silkti Cirit. “Daha önce mezhep hep içeriden çalışıyordu - Alorn uluslarının krallarını *kendi* siyasetlerini uygulamaları için zorlayabilmek için kendilerine yeterince destekçi ararlardı. Daha önce alenen bir isyan bile tasarlamış olduklarını zannetmiyorum.”

“Her şeyin bir ilki var galiba,” diye belirtti Hettar.

Cirit kaşlarını çatmıştı. “Bu hiç onların tarzı değil,” diye söylendi, “ayrıca son üç bin yıldır izledikleri siyasetin tam tersi.”

“İnsanlar değişir bazen,” dedi General Brendig.

“Ayı Mezhebi değişmez,” diye fikrini belirtti Barak. “Mezhep üyelerinin akıllarında aynı anda birden fazla fikre yer olamaz.”

“Bence poponu kaldırıp Var Alorn’a dönsen fena olmayacak Anheg,” diye önerdi Greldik. “Eğer o gemileri suya indirecek olurlarsa Çerek’in bütün batı sahilini denetimleri altına alırlar.”

Anheg başını sallayarak, “Burada kalmam şart,” dedi. “Şu anda çok daha önemli başka bir mesele var.”

Greldik omzunu silkerek, “Krallık senin,” dedi, “en azından

şimdilik.”

“Sağdasın Greldik,” dedi Anheg iğneli iğneli. “Bu fikrin beni ne kadar rahatlattığını tahmin edemezsin. Val Alorn’a gitmek ne kadar zamanını alır?”

“Üç - belki dört gün. Bu körfezdeki akıntıyı nasıl yakalayacağıma bağlı.”

“Oraya git,” diye açıkladı Anheg. “Filodaki amirallere Val Alorn’dan ayrılmalarını ve Halberg boğazı açıklarında yerlerini almalarını istediğimi söyle. Bu konseyin işi bitince Jarviksholm’a minik bir ziyaret yapacağım galiba. O tersaneleri yakmak fazla vakit almaz.”

Greldik’in cevaben sırıtması tam anlamıyla gaddarcaydı.

Konsey akşam için ara verince Kail, meşalelerle aydınlatılmış koridorda Garion’a yetişti. “Bence göz önüne alman gereken bir şey var Garion,” dedi sessizce.

“Ya?”

“Çerek donanmasının bu hareketi beni endişelendiriyor.”

“Anheg’in donanması o,” diye cevap verdi Garion, “ve onun krallığı.”

“Jarviksholm’daki tersanelerle ilgili sadece Greldik’in, desteksiz sözü var,” diye dikkat çekti Kail. “Ve Halberg boğazı Riva’dan sadece üç gün uzaklıkta.”

“Biraz fazla kuşkucu olmadık mı Kail?”

“Haşmetmeap, Kral Anheg’in babamın sukastıyla ilgisi olduğundan şüphe edilmemesi konusunda sizinle aynı fikirdeyim, fakat Çerek donanmasını Riva’ya saldırabilecek bir mesafeye yerleştiren bu tesadüf tamamen farklı bir şey. Sanırım biz de sessizce kendimizi savunmaya hazırlanmalıyız - sadece tedbir olsun diye.”

“Bu konuyu düşüneceğim,” dedi Garion kısaca ve koridordan ilerledi.

Ertesi gün öğleye doğru İpek geldi. Ufak tefek adam son derece zengin bir gri kadife yelek giymişti; son zamanlarda âdet edinmiş olduğu üzre parmakları da pahalı mücevherlerle pırıl pırıldı. Arkadaşlarını en kısa şekilde selamladıktan sonra Cirit ile özel bir konuşma yapamaya başladı.

O akşamüstü Belgarath konsey odasına girdiğinde yüzünde kendinden memnun bir ifade ve elinde Kral Anheg’in mektubu vardı.

“Nedir o baba?” diye sordu Polgara merakla. “Balıkçı teknesindeki bir kediye benziyorsun.”

“Ne zaman bir bilmece çözsem mutlu olurum Pol.” Geri kalanlara döndü. “Anlaşıldığı kadarıyla Anheg bu mektubu yazmış.”

Kral Anheg yerinden sıçradı, yüzü mosmor kesilmişti.

Belgarath bir elini kaldırdı. *“Ama,”* diye devam etti, “Anheg’in *yazmış* olduğu, mektubun söylediği şeyle aynı *değil* gibi.” Parşömen parçasını masanın üzerine yayarak, “Bir bakın,” diye davet etti onları.

Garion mektuba baktığında, Brand’in ölümünü Anheg’in omuzlarına yükleyen harflerin gerisindeki kırmızı renkli harfleri rahatlıkla görebiliyordu.

“Nedir bu Belgarath?” diye sordu Kral Fulrach.

“Aslında Maelorg Kontuna yazılmış bir mektup,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Anheg’in Ringa balıkçılığı vergilerinin artırılması hakkındaki kararını bildiren bir mektup.”

“O mektubu dört yıl önce yazmıştım,” diye açıkladı Anheg yüzünden şaşkın bir ifade geçerken.

“Tamı tamına doğru,” dedi Belgarath. “Eğer yanlış hatırlamıyorsam Maelorg Kontu geçen baharda öldü, değil mi?”

“Evet,” dedi Anheg. “Cenazesine katılmıştım.”

“Görünüşe bakılırsa ölümünden sonra birileri evrakına ulaşarak bu mektubu aşırmış. Sonra asıl mesajı soldurmak için epey bir zahmete katlanmışlar -imza hariç hepsini tabii ki- ve o sözde ticari heyeti tanıtan bu mektubu yazmışlar.”

“Neden daha önce göremedik?” diye sordu Barak.

“Biraz müdahale etmem gerekti,” diye itiraf etti ihtiyar adam.

“Büyücülük mü?”

“Hayır. Aslında bazı tuzlardan oluşmuş bir solüsyon kullandım. Büyü sayesinde eski mesajı yüzeye çıkartabilirdim ama büyük bir ihtimalle yeni mesajı silerdi; ayrıca büyük bir ihtimalle ileride kanıt olarak bu yeni yazılara da ihtiyacımız olacaktır.”

Barak’ın yüzünde hafif bir hayal kırıklığı belirdi.

“İşleri halletmenin *tek* yolu büyücülük değildir Barak.”

“Nasıl anladın?” diye sordu Garion ihtiyar adama, “yani başka bir mesaj daha olduğunu demek istiyorum.”

“Adamın yazıları soldurmak için kullandığı beyazlatıcı sayfada çok hafif bir koku bırakır.” Büyücü hoşnutsuzluğunu belirten bir

ifade takındı. “Bu sabaha kadar neyin kokusunu aldığımı bir türlü fark edememiştim.” Anheg’e döndü. “Seni temize çıkartmam bu kadar uzadığı için özür dilerim,” dedi.

“Hiç mahzuru yok Belgarath,” dedi Anheg coşkuyla. “Bu bana *gerçek* dostlarımın kim olduğunu anlama fırsatı verdi.”

Yüzü çelişki içindeki hislerini yansıtan Kail ayağa kalktı. Anheg’in sandalyesine giderek bir dizi üzerine çöktü. “Beni affedin Haşmetmeap,” dedi sadece. “Sizden kuşkulandığımı itiraf etmeliyim.”

“Tabii ki seni affediyorum.” Anheg aniden gülmeye başladı. “Belar’ın dişi,” dedi. “Mektubu okuduktan sonra ben bile kendimden kuşkulanmıştım. Kalk ayağa genç adam. Her zaman ayaklarının üzerine bas - hata yaptığında bile.”

“Kail,” dedi Garion, “bu keşfin söylentisinin mümkün olduğunca etrafa yayılmasını sağlar mısın? Aşağıdaki kasaba halkına, kılıçlarını bilemeyi durdurmalarını söyle.”

“Bu konuyla hemen ilgileneceğim Haşmetmeap.”

“Ama yine de elimizde çözülmemiş bir bilmece var,” diye dikkat çekti Seline Kontu. “Bu işin ardında Kral Anheg’in olmadığını biliyoruz ama kim vardı?”

“Bu konuda iyi bir başlangıcımız var,” diye açıkladı Lelldorin. “Brand’den nefret edebilecek o adamların listesi var elimizde.”

“Sanırım orada yanlış iz üzerindeyiz,” diye karşı çıktı Kraliçe Porenn. “Riva Vekilharcının öldürülmesi başka bir şey, ama buna suçlu Anheg’miş süsü vermeye çalışmak tamamen başka bir şeydir.”

“Tam olarak ne demek istediğini anlayamadım Porenn,” diye itiraf etti Anheg.

“Çok samimi bir dostun olsaydı -ki senin de çok samimi dostların var değil mi Anheg’ciğim?- ve senin bu yakın dostun hükümetinde yüksek bir mevkide bulunan memur olsaydı, sonra da başka bir ülkenin kralı onu öldürtseydi, ne yapardın?”

“Sular yükselir yükselmez savaş gemilerim yelken açardı,” diye cevap verdi Anheg.

“Tamam işte. Brand’in ölümü kişisel bir garazdan kaynaklanmış olmayabilir. Bu Riva ile Çerek arasında bir savaş başlatma girişimi olabilir.”

Anheg gözlerini kırpıştırdı. “Porenn sen çok olağanüstü bir kadınsın.”

“Ah, teşekkür ederim Anheg.”

Kapı açıldı ve İpek ile Cirit içeri girdi. “Faziletli dostumuz Prens Kheldar’ın bize vereceği çok ilginç raporlar var,” diye ilan etti Cirit.

İpek ileri doğru bir adım atarak gösterişli bir selam verdi. “Haşmetmeapları,” dedi, “ve sevgili dostlar. Şu andaki tartışmalarınıza ne denli uygun düşer bilinmez ama sanırım, bu konunun da ilgilerinize sunulması icap etmektedir.”

“Biraz cebi dolunca bazı insanların ne kadar süslü olabildiklerini hiç fark ettin mi?” diye sordu Barak Hettar’a.

“Fark ettim,” diye kabul etti Hettar nezaketle.

“Ben de fark edebileceğini tahmin etmiştim zaten.”

İpek, iki arkadaşına sırıtarak bir bakış attı. “Her neyse,” diye devam etti daha günlük bir konuşma tarzıyla, “son birkaç ayı bizim sevgili Drasniya’mızın doğu hudutlarındaki Rheon kasabasında geçirdim. İlginç bir kasabadır Rheon. Son derece manzaralıdır - özellikle de şimdi, surlarını iki katına çıkarttıktan sonra.”

“Kheldar,” dedi Kraliçe Porenn, parmaklarını sabırsızca sandalyesinin kollarına vurarak, “herhalde sadede gelmeyi de düşünüyorsundur değil mi?”

“A, tabii ki Yengeciğim,” diye cevap verdi ufak tefek Drasniyalı alayla. “Rheon her zaman için sağlam bir şehir olmuştur; bunun asıl nedeni de Nadrak sınırına olan yakınlığıdır. Şehir o kadar aşırı bağnazlarla doludur ki çoğu ateş kullanımını bile tasvip etmez. Ayı Mezhebinin doğal üreme alanıdır. Geçen yaz Ce’Nedra’nın hayatına kastedildikten sonra, üstüme vazife olmayan şeylere biraz burnumu sokmak için şöyle bir şehre süzüldüm.”

“Yaptığını açıklamanın ne kadar dürüstçe bir yolu,” dedi Barak.

“Bir dürüstlük döneminden geçiyorum,” diye omzunu silkti İpek. “Daha vakit varken bunun zevkini çıkartın çünkü canımı sıkmaya başladı bile. Şimdi, görünüşe göre Ayı Mezhebinin yeni bir başı var - Ulfgar adında bir adam. Grodeg, Thull Mardu’da sırtına o Murgo baltasını yedikten sonra mezhebin morali oldukça bozulmuştu. Sonra Ulfgar denilen bu herif aniden bitiverip, her şeyi toparlamaya başlıyor. Bu adam kelimenin tam anlamıyla diliyle yılanı bile deliğinden çıkartıyor. Daha önce her zaman mezhebin liderliği rahiplerde ve merkezi de Çerek olurdu.”

“Bana yeni bir şeyler anlat,” diye homurdandı Anheg terslenerek.

“Ulfgar bir Belar rahibi değil gibi,” diye devam etti İpek, “ve güç merkezi doğu Dransniya’daki Rheon’da.”

“Kheldar, *lütfen* sadede gel,” dedi Porenn.

“Geliyorum zaten Haşmetmeapları,” diye temin etti kraliçeyi İpek. “Son birkaç aydır dostumuz Ulfgar son derece sessizce askerlerini toplamaya başladı. Mezhep üyeleri Algarya’dan sürüklenip bütün Drasniya’dan Rheon’a doluşuyorlardı. Kasaba, kelimenin tam anlamıyla silahlı adam kaynıyor. Tahminime göre Ulfgar’ın şu anda Rheon’da, en azından bütün Drasniya ordusuna eşit bir kuvveti var.“ Kral Kheva’ya baktı. “Üzgünüm kuzen,” dedi, “korkarım artık Drasniya’daki ikinci büyük orduya sahipsin.”

“Eğer gerekirse bunu düzeltebilirim kuzen,” diye cevap verdi Kheva katiyetle.

“Bu oğlanla harikalar yartıyorsun Yenge,” diye tebrik etti İpek Porenn’i.

“Kheldar,” dedi kraliçe ekşi bir yüzle, “olanları ağzından almak için seni işkence aletine mi yatırmam gerekecek?”

“Aman yengeciğim, ne kadar hayret verici bir öneri bu böyle? Bu gizemli Ulfgar çok eski bazı törenleri ve dini merasimleri yeniden canlandırmış; bunların arasında bu kardeşlik ruhunu tespit etmenin -tabir caizse- daimi yolu da bulunuyor. Emirleriyle Alorya’daki her mezhep üyesi sağ ayağının tabanına belli bir işaret dağlatıyor. Topalladığını gördüğünüz herkesin Ayı Mezhebine yeni girmiş biri olma ihtimali az değil yani.”

Barak yüzünü ekşitti. “Böyle bir şey gerçekten insanın canını yakar,” dedi.

“Bunu gururla taşıyorlar,” diye açıkladı İpek ona, “En azından iyileştikten sonra.”

“Bu işaret neye benziyor?” diye sordu Kral Ço-Hag

“Bir ayı pençesinin sembolik tasviri,” diye açıkladı İpek. “Aşağı yukarı U harfine benzetilerek yapılmış, açık kısmında da pençeleri simgeleyen birkaç işaret var.”

“Kheldar bunu bana anlattıktan sonra,” diye sözü aldı Cirit, “hayatta kalan suikastçıya kısa bir ziyarette bulunduk. Sağ ayağı bu özel işaretle dağlanmıştı.”

“Yani artık biliyoruz,” dedi Hettar.

“Gerçekten de öyle,” diye cevap verdi Belgarath.

“Rica ederim,” dedi Mandorallen, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak, “bana hep bu karanlık dini mezhebin amacının, Alorya’nın, kadim zamanların en kudretli hükümdarı Kral Ayıcüsseli Çerek’in hüküm sürdüğü kuzeyin o muazzam imparatorluğunun tekrar

birleştirilmesi olduğu nakledilmişti.”

“Hâlâ da öyle olabilirdi,” dedi Belgarath ona, “fakat eğer bu Ulfgar Riva ile Çerek’i boğaz boğaza getirebilseydi, Drasniya ve muhtemelen Algarya’yı da düşürebilirdi. Anheg ile Garion kendilerini, birbirlerini yok etmeye verselerdi onların iki krallığım da ele geçirmek onun için pek zor olmazdı.”

“Özellikle de halkının Jarviksholm’da inşa ettiği o donanma sayesinde,” diye ekledi Anheg.

“Stratejisi önce insana çok basit gibi geliyor ama yine de çok karmaşık,” diye söylendi General Brendig, “ve az kalsın işe yarayacaktı da.”

“Neredeyse,” dedi Polgara. “Bu konuda ne yapacağız baba?”

“Sanırım bazı adımlar atmak zorundayız,” diye cevap verdi Belgarath. “Ulfgar adlı bu herif de Alorya’yı birleştirmek istiyor - ama Ayıcüsseli’nin halefi olarak kendisini görüyor. Mezhep üç bin yıldır düzeni altüst etmeye çalışıyordu. Artık belli ki açık açık savaşı deneyecekler.”

Garion’un yüzü soldu. “Eh,” dedi, “istedikleri savaşsa, doğru yere gelmişler.”

“Bak işte buna içerim ben,” diye kabul etti Anheg. Bir an için düşündü. “Eğer önerilere açıksan, bence Rheon’a ilerlemeden önce Jarviksholm’u yıkmak iyi bir fikir olurdu. O Çerek mezhepçilerin doğu Drasniya bataklıklarında arkamızdan gelmesini istemeyiz; mezhep donanmasının Rüzgârlar Denizi’nde bulunmasını ise *hiç* arzulamayız. Greldik’in anlattıklarının yarısı bile doğruysa, savaş gemilerini suya indirmeden o tersaneleri yakmalıyız. Garion sen Rheon’a başarılı bir saldırıdan sonra geri dönüp Riva’nın düşman güçlerince istila edilmiş olduğunu görebilirsin.”

Garion bunu düşündü. “Tamam o halde,” diye kabul etti, “önce Jarviksholm’a gideriz. Sonra yolu Rheon’a çevirir, şu Ulfgar ile birazcık konuşuruz. Ayıcüsseli’nin yerini doldurabileceğini düşünen bu adama yakından bir bakmak istiyorum.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ÖZÜR DİLERİM KAİL," dedi Garion arkadaşına; sabah güneşi pencerelerden altın renginde içeri süzülürken Garion'un çalışma odasında oturuyorlardı. "Ama senin ve kardeşlerinin Riva'da kalması gerek. Kuvvetlerimizin çoğunu yanımda götürüyorum; mezhep üyelerinin gemilerinden bazılarının arkamızdan süzülüverme ihtimaline karşı birilerinin burada kalması gerekir."

Kail'in yüzü hiddetliydi. "Asıl neden bu değil, öyle değil mi?" diye suçladı kralını.

"Tam olarak değil, doğru," diye itiraf etti Garion. "Babanızı ne kadar çok sevdiğinizi ve bu cinayeti işleten kişiden nasıl öç almak istediğinizi de biliyorum."

"Bu doğal değil mi?"

"Tabii ki öyle, ama bu tür hislere kapılmış kişiler pek sağlıklı düşünemez. İhtiyatsız davranarak kendilerini tehlikeye atarlar. Ailende yeterince kan döküldü zaten -önce ağabeyin Olban, sonra Arell, şimdi de baban- o yüzden geri kalanları riske atamam."

Kail ayağa kalktı, yüzü bastırdığı bir hiddetle kıpkırmızıydı. "Haşmetmeaplarının benim için başka talimatı var mı?" diye sordu sertçe.

Garion içini çekti. "Hayır Kail," dedi, "şu anda yok. Burada ne yapacağını biliyorsun."

"Evet Haşmetmeap." Kail kısaca selam vererek dönüp odadan çıktı.

Belgarath diğer kapıdan Garion'un çalışma odasına girdi.

"Hoşlanmadı," dedi Garion.

"Hoşlanacağını zannetmiyordum." İhtiyar adam omzunu silkti, sakallı yanağını kaşıdı. "Ama Hisar için çok önemli, onun hayatını tehlikeye atamayacağımız kadar üstelik. Bir süre kızgın olacaktır ama sonra geçer."

"Pol Teyze de kalıyor mu?"

Belgarath yüzünü ekşitti. "Hayır. Gelmek için ısrar ediyor. Diğer hanımlar savaş alanının bir kadın için uygun olmadığını anlayacak kadar sağduyulu en azından. Emanet'i de burada bırakmalıyız sanırım. Kişisel tehlikeleri hiç idrak edemiyor, bu da çatışmalar başlayınca pek muteber bir özellik sayılmaz. Sen buradaki işlerini bitirsen iyi olacak. Deniz yükselmeye başladı ve gitmeye hazır sayılırız."

Denizkuşu o güneşli sabah, peşinde sağlam Riva gemilerinden oluşan küçük filoyla rıhtımdan ayrılırken, Garion ile birlikte diğerleri geniş, alçak tavanlı kıç kamarasında toplanıp haritaların içine dalmış, stratejilerini tartışıyorlardı.

"Jarviksholm'e uzanan koy çok dardır," diye açıklıyordu Anheg onlara, "ve Tolnedra ticari anlaşmalarından daha dolambaçlıdır. Çok yavaş gitmemize neden olacak."

"Ayrıca o uçurumların tepesindeki mancınıklar donanmanın yarısını batırır," diye ekledi Barak kasvetle.

"Şehre arkadan dolaşmanın bir yolu var mı?" diye sordu Hettar.

"Halberg'den gelen bir yol var," diye cevap verdi Barak, "ama şehrin güneyinde, on beş fersah kadar ileride birkaç geçitten geçiyor. Bu geçitler pusu için biçilmiş kaftandır."

General Brendig haritayı inceliyordu. "Arazi nasıl?" diye sordu koyun ağzının güney kısmında bir noktayı işaret ederek.

"Engebeli," dedi Barak, "ve dik."

"Çerek'in hemen hemen her tarafı öyledir zaten," diye düşüncesini belirtti İpek.

"Geçit verir mi?" diye ısrar etti Brendig.

"Tırmanabilirsin tabii," dedi Barak, "ama uçurumların tepesindeki mancınıklara açık hedef olursun. Tepeye çıktığında da koca bir ordu seni bekliyor olur."

"Gece tırmanırsan olmaz," dedi Brendig.

"Gece mi?" diye alay etti kocaman adam. "Brendig, gerçekten bu yaşta gece dağcılığına başlamaya niyetli misin?"

Brendig omzunu silkti. “Eğer yukarı çıkmanın tek yolu buysa.”

Mandorallen de haritayı inceliyordu. “Lütfen Lordum söyleyiniz,” dedi Barak’a, “şu kuzeydeki yamaç da uçurum tepesine çıkılmasını mümkün kılacak şekilde midir?”

Barak başını salladı. “Orası dimdik duvar gibi.”

“O takdirde, o taraftaki mancınıkların tesirini yok etmek için başka vasıtalar aramalıyız.” Şövalye bir an düşündükten sonra gülümsedi. “Vasıtaları tasarrufumuzda bilin,” diye açıkladı.

“Bunların ne olduklarını merak ettim doğrusu,” dedi Kral Fulrach şövalyeye.

“Mümkün olan en basit çare Haşmetmeap,” dedi sevinçle Mandorallen. “Güney yamacından muhasara makinalarını nakletmek zahmetli olur - özellikle de karanlık saatlerde. Dahası, kuzey taraftaki makinaların imhası zaten yoluna girmişse, lüzumsuz da olacaktır.”

“Tam olarak ne önerdiğini anlayamadım,” diye itiraf etti Garion.

“Ben anladım,” dedi Hettar. “Bütün yapmamız gereken güney yamacına gece tırmanıp tepedeki mancınıkları ele geçirdikten sonra, taşları koyun karşı tarafındaki makinalara atmak.”

“Siz o insanların dikkatini çekince de ben ateş gemileriyle koya girerek tersaneleri yakarım,” diye ekledi Anheg.

“Ama bu durumda yine de şehre dokunamamış olmuyor muyuz?” diye sordu Kral Fulrach kuşkuyla.

Garion ayağa kalkarak bir ileri, bir geri yürümeye başladı, bütün gücüyle düşünüyordu. “Bir kere koyun bir yanından bir yanına mancınıklarla taş atmaya başlayınca, ateş gemileri tersanelere doğru yola çıkacak; bu şehrin epey bir dikkatini çekecektir, öyle değil mi?”

“Bu konuda garanti verebilirim,” diye cevap verdi Brendig.

“O halde bu, şehre kara tarafından saldırmak için mükemmel bir zaman olmaz mı? Herkes ön surlara gidip dizilecek. Arka surlar pek fazla korunmayacak. Yeterince hızlı saldırırsak, daha onlar neye uğradıklarını anlamadan içeride oluruz.”

“Çok güzel Belgarion,” diye mırıldandı Kral Ço-Hag.

“Ama zamanlamanın çok dikkatli yapılması gerekir,” dedi Barak düşünceli düşünceli. “Birbirimizle haberleşmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Bu, pek bir sorun sayılmaz Barak,” dedi Pol Teyze kocaman adama. “O işi biz halledebiliriz.”

“Biliyor musunuz,” dedi Anheg, “işe yarayabilir. Eğer şansımız yaver giderse Jarviksholm’u bir günde alırız.”

“Zaten uzun kuşatmaları hiç sevmem,” diye dikkat çekti İpek, yüzüklerinden birini dikkatle parlatarak.

İki gün sonra Çerek donanmasını, Çerek yarımadasının batı kıyısındaki sulardan yükselen küçük, taşlı adacıklar topluluğu arasından geçen dar bir geçit olan Halberg boğazının açıklarında demirlemiş buldular. Adacıkların üstü bodur ağaçlarla doluydu; bunlar kıta içlerindeki yüksek dağları kaplayan karlı alanların önünde yemyeşil beliriyorlardı. Garion *Denizkuşu*’nun küpeştesine dayanmış bu vahşi kıyıların güzelliğini yudumluyordu. Arkasından gelen hafif bir ayak sesi ve bildik bir koku, Pol Teyzenin yaklaştığını söyledi ona.

“Çok güzel değil mi Garion?” dedi Polgara.

“Nefes kesici,” diye kabul etti Garion.

“Hep böyledir,” diye mırıldandı Pol. “Nedense insan hep çirkin bir şeye giderken yolunun üzerinde böyle güzel görüntüler belirir.“ Garion’a ciddiyetle baktı. “Jarviksholm’da dikkatli olacaksın, değil mi?”

“Ben hep dikkatliyimdir Pol Teyze.”

“Öyle mi? Daha birkaç sene önce vuku bulmuş birkaç olayı hatırlıyorum da.”

“O zamanlar çocuktum.”

“Korkarım bazı şeyler hiç değişmiyor.” Aniden Garion’a sarılarak içini çekti. “Ah benim Garion’um,” dedi, “son birkaç yıldır seni ne çok özledim, biliyor musun?”

“Ben de seni özledim Pol Teyze. Bazen…” Lafını havada bıraktı.

“Faldor’un çiftliğinde kalmış olmayı diliyorsun, değil mi?”

“O kadar da kötü bir yer değildi, değil mi?”

“Hayır. Çok güzel bir yerdi - bir çocuk için. Ama artık büyüdün. Orası sana yeter miydi gerçekten de? Faldor’un yerinde yaşam oldukça sakindi.”

“Eğer ayrılmamış olsaydım, başka türlü bir yaşam hakkında hiçbir fikrim olmayacaktı.”

“Ama ayrılmamış olsaydık Ce’Nedra ile hiç karşılaşma fırsatın olmazdı, öyle değil mi?”

“Sanırım bu tarafını düşünmemişim.”

“Haydi aşağıya inelim, ne dersin?” diye önerdi teyzesi. “Şu esinti bayağı sert.”

Güverte altındaki ana kamaranın hemen dışındaki koridorda, Kral Anheg ve Barak'la karşılaştılar. "Barak," diyordu Kral Anheg iğneleyici bir tonda, "kocakarılardan beter olmaya başladın."

"Ne dersen de, umurumda değil Anheg," diye homurdandı kızıl sakallı Barak. "Bütün o mancınıklar temizlenmeden *Denizkuşu*'nu o koya sokmayacaksın. Bütün o parayı, birileri uçurumdan tepesine taş atsın diye harcamadım ben. Gemi benim, benim kurallarım işler."

İnce yüzlü Cirit koridordan onlara doğru yaklaşarak, "Bir sorun mu var Lordlarım?" diye sordu.

"Anheg için birkaç kural koyuyordum, o kadar," diye cevap verdi Barak. "Ben yokken geminin kumandası onda olacak."

"Bir yere mi gidiyordunuz sevgili Trellheim Lordum?"

"Şehre saldırıyı düzenlemeye gideceğim, Garion ile birlikte."

"Nasıl arzu ederseniz Lordum. Koyun ağzına varmamıza daha ne kadar vardır dersiniz?"

Barak gür kızıl sakallarını çekiştirerek, "Garion'un askerlerini taşıyan o Riva gemileri bizim savaş gemilerimiz kadar hızlı değil," diye söylendi. "Bir buçuk gün alır derim ben. Sen de aynı fikirde misin Anheg?"

"Bu konuda evet."

"Yarın akşam oraya varacağız yani?" diye sordu Cirit.

"Doğru," dedi Barak, "eğlence de o zaman başlayacak."

Pol Teyze içini çekti. "Alornlar!"

Gemiden gemiye bağırılarak yapılan birkaç görüşmeden sonra birleşik donanma hızlanan rüzgârda keskin bir dönüş yaparak Çerek yarımadasının girintili çıkıntılı batı kıyısı boyunca kuzeye, Jarviksholm'a doğru yol almaya başladı.

Ertesi sabah Garion, güneşin Çerek'in ormanlarla kaplı, karlı dağ zirveleri üzerinden doğuşunu seyretmek için Barak ve Hettar ile birlikte güverteye çıktı. Ormanlı vadilerin gerisindeki gölgeler puslu bir mavi rengindeydi; güneş dalgaların üzerinde pırıldıyordu.

Görünüşte bir ipi toplamakta olan örgü zırhlı bir Çerek gemici, aniden işini bırakarak, geminin parmaklıklarının yanında korumasızca duran Garion'un zırhsız sırtına bir hançer fırlatıverdi.

Eğer Durnik bağırıp ikaz etmeseydi bu saldırı ölümle sonuçlanabilirdi. Garion tam zamanında yarım dönerek güverteden üzerine uçmakta olan hançeri gördü. Aynı anda hayret dolu bir nida ile bir su sesi duydu. Hızla dönüp baktığında, lombarın otuz metre

kadar açığında dalgaların altına gömülürken çaresizlikle havayı kavramaya çalışan eli gördü. Sorgulamasına Polgara'ya baktı ama teyzesi başını sallamakla yetindi.

"Örgü zırhı unuttum," dedi Durnik özür dilercesine. "İnsanın üzerinde o zırhlardan olunca yüzmek biraz zor oluyor değil mi?"

"Birazdan daha çok," diye garanti verdi ona Barak.

"Onu sorgulamak isteyeceksinizdir sanırım," dedi Durnik. "İsterseniz onu sudan çıkartabilirim."

"Ne dersin Hettar?" diye sordu Barak.

Hettar bu fikri biraz düşündü, yüzeyin altından bir yerlerden yükselmekte olan hava kabarcıklarına baktı. "Burası Çerek suları, öyle değil mi?"

Barak başıyla onayladı.

"O halde ona danışıp, onun fikrini almamız icap eder."

"Anheg bu sabah geç vakte kadar uyuyacaktı," dedi Barak ona, bir yandan o da hava kabarcıklarına bakarken.

"Onu uyandırmaktan hiç hoşlanmam," dedi Hettar. "Son zamanlarda kafası büyük sorunlarla meşguldü; eminim dinlenmeye ihtiyacı vardır." Uzun boylu Algar Durnik'e asık bir yüzle döndü. "Bak sana ne diyeceğim Durnik. Kral Anheg uyandığı an bu meseleyi hemen ona ileteceğiz."

"Daha önce bir şeyin yerini değiştirmiş miydin Durnik?" diye sordu Polgara kocasına.

"Hayır, pek değil. Nasıl yapıldığını biliyorum tabii, ama denemek için fırsatım olmamıştı. Korkarım onu amaçladığımdan biraz daha uzağa fırlatmışım."

"İdman yaptıkça daha iyi olursun canım," diye temin etti karısı Durnik'i. Sonra Garion'a dönerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim Pol Teyze. Yakınıma bile gelmedi - Durnik'in sayesinde."

"Her zaman için onun yakında olmasında fayda vardır," diye cevap verdi Pol, Durnik'e içten bir şekilde gülümseyerek.

"Bu herif nereden gelmişti Barak?" diye sordu Hettar.

"Val Alorn'dan üstelik. Hep de iyi biri gibi duruyordu. İşini yapıyor, ağzını kapalı tutuyordu. Onun dini bir inancı olduğundan hiç kuşkulanmazdım."

"Belki herkesin ayaklarını kontrol etme zamanı gelmiştir," diye bir teklifte bulundu Hettar.

Barak ona tuhaf tuhaf baktı.

“Eğer İpek haklıysa, bütün Ayı Mezhebi üyelerinin ayak tabanlarında bir damga var demektir. Uzun vadede düşünecek olursan, Garion’un gemindeki bütün kamalara sırtını sunması, adamların ayaklarının incelenmesinden daha uzun sürer.”

“Belki de haklısındır,” diye kabul etti Barak.

Tam güneş kavuşurken Jarviksholm’a doğru dolanarak giden koyun geniş ağzına vardılar. “Bu kadar yaklaşmak için havanın kararmasını beklemek daha iyi olmaz mıydı?” diye sordu Garion, diğer krallarla birlikte *Denizkuşu*’nun ön güvertesinde dururlarken.

Anheg omzunu silkti. “Geldiğimizi biliyorlar. Halberg boğazından ayrıldığımızdan beri bizi izliyorlar. Ayrıca artık burada olduğumuzu bildiklerine göre, tepedeki mancınıklar bütün dikkatlerini gemileri izlemeye verecektir. Bu da, zamanı gelince senin Brendig ile birlikte arkalarına süzülmeni kolaylaştırır.”

“Sanırım bu mantıklı.”

Barak, tek kollu General Brendig ile birlikte onlara yaklaştı. “Yaptığımız hesaplara göre gece yarısına doğru harekete geçmemiz gerek,” dedi. “Garion ile biz önce tırmanarak, şehrin arkasına gelinceye kadar dolanacağız. Brendig ile adamları arkamızdan çıkarak mancınıkları almaya başlayabilirler. Hava etrafı seçecek kadar aydınlandığında, koyun karşı kıyısına mancınıkla taş atmaya başlanacak.”

“Bu Garion’a, yerine yerleşmesi için vakit tanıyacak mı?” diye sordu Kral Fulrach.

“Bol bol vakit kalmış olması gerekir Haşmetmeap,” diye garanti verdi Brendig. “Lord Barak, bir kere yukarı çıktıktan sonra arazinin oldukça düz olduğunu söylüyor.”

“Ağaçlar da var üstelik,” diye açıkladı Barak. “Rahatlıkla gizlenmemizi sağlar.”

“Şehre saldırdığımızda ne kadar açık alandan geçmemiz gerekiyor?” diye sordu Garion.

“Beş yüz metre kadar bir alan,” diye cevap verdi Barak.

“Az bir mesafe sayılmaz.”

“Bundan fazlasını da koşmak istemezdim.”

Akşam, her iki yandaki dik uçurumları mora boyayarak koyun sakin suları üzerine yavaşça çöktü. Garion, ışığı son zerresine kadar kullanarak, birkaç saat sonra adamlarıyla birlikte tırmanmak zorunda kalacağı dik uçurumu dikkatle incelemekle geçirdi bu

süreyi. Bir ara başının üstünde bir hareket dikkatini çekti ve tam anında bakarak hayalet gibi beyaz bir şeklin sessizce sakin, mor gökyüzünden süzüldüğünü gördü. Tek bir yumuşak beyaz tüy süzülerek, güvertede pek uzak olmayan bir yere kondu. Hettar ciddiyetle giderek bu tüyü aldı.

Bir-iki saniye sonra mavi pelerinine sarınmış olan Pol Teyze, güverteden ilerleyerek onlara katıldı. "Tersanelere yaklaşırken dikkatli olmalısınız," dedi Brendig'in yanında duran Anheg'e. "Mancınıkları, sizi uzak tutabilmek için kumsala taşımışlar."

"Bunu bekliyordum," diye cevap verdi kral kayıtsızca omuzlarını silkerek.

"Polgara'nın söylediklerine kulak vermelisin Anheg," dedi Barak, tehditkâr bir tonla, "çünkü eğer gemimi batırırsan, sakalını tek tek yolarım."

"İnsan kralına hiç böyle hitap eder mi?" diye mırıldandı İpek, Cirit'e.

"Şehrin arkası ne kadar korunuyor?" diye sordu Garion Polgara'ya.

"Surlar yüksek," diye cevap verdi Pol, "kapı da sağlama benziyor. Ama orada pek fazla sayıda adam yok."

"Güzel."

Hettar sessizce Pole tüyü uzattı.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Pol, Hettar'a. "Eksikliğini duyardım."

Yukarıdaki inişli yokuşlu platoya çıkan yamaç Garion'un *Denizkuşu*'nun güvertesinden yaptığı incelemeler sonucunda tahmin ettiğinden de dik çıkmıştı. Zifiri karanlıkta neredeyse hiç fark edilmeyen kırık taş parçalarının oluşturduğu yığınlar, tehlikeli bir biçimde insanın ayağı altından kayıyor, yukarı doğru tırmanmaya çalıştıkça yamacı boğan fundalıkların sert dalları sanki özellikle suratına ve göğsüne geliyordu. Örgü zırhı ağırdı ve kısa süre sonra ter içinde kalmıştı.

"Belalı bir yol," diye gözlemledi Hettar az ve öz konuşarak.

Sonunda o zorlu yamacı aştıklarında, soluk, kıymık gibi ince bir ay doğdu. Tepeye vardıklarında platonun, köknar ve alaçamdan sık bir ormanla kaplı olduğunu gördüler.

"Bu tahminimden daha fazla vaktimizi alabilir," diye mırıldandı Barak, ağaçların altındaki sık çalılara bakarak.

Garion, soluklanmak için durdu. "Biraz duralım," dedi

arkadaşlarına. Yollarını kesen ormana asık bir yüzle baktı. “Eğer hepimiz birden bu ormanın içinden çatırtı çuturtuyla geçmeye kalkarsak, uçurumların tepesindeki mancınıklardaki adamları uyandırırız,” dedi. “Bence bir öncü gönderip bir yol, iz olup olmadığını kontrol ettirelim.”

“Bana biraz izin verin,” dedi İpek.

“Yanına birkaç adam alsan fena olmaz.”

“Onlar beni yavaşlatırlar sadece. Biraz sonra dönerim.” Ufak tefek adam ağaçların arasında kayboldu.

“Hiç değişmiyor, değil mi?” diye mırıldandı Hettar.

Barak kısa bir kahkaha attı. “Değişeceğini mi sanmıştınız?”

“Şafağın atmasına daha ne kadar vakit vardır takdirinizce Lordum?” diye sordu Mandorallen koca Çerek’e.

“İki, bilemedin üç saat,” diye cevap verdi Barak. “Şu yamaç çok vaktimizi aldı.”

Yayı arkasına asılı duran Lelldorin, karanlık ormanın kıyısında onlara katıldığında, “General Brendig harekete geçti,” diye haber verdi.

“Acaba o tek koluyla tırmanmayı becerebilecek mi,” dedi Barak.

“Brendig için endişelenmene gerek olduğunu zannetmiyorum,” diye cevap verdi Hettar. “Genellikle aklına koyduğunu yapar.”

“İyi bir adam,” diye kabul etti Barak.

Ay yavaşça doğu göğüne doğru tırmanırken, ılık yaz karanlığında beklediler. Aşağıda gemiciler fundalık yamaçtan yukarı tırmanmaya çalışan Brendig’in adamlarının kazara çıkartabilecekleri sesleri örtmek için yeterince gürültü yapmaya çalıştıkça, Garion Anheg’in adamlarının seslenişlerini ve bocurgatların seslerini duyabiliyordu. Sonunda İpek geri gelerek çalıların arasından sessizce çıktı. “Buranın çeyrek mil kadar güneyinde bir yol var,” diye rapor verdi sessizce. “Jarviksholm’a doğru gidiyor gibi.”

“Alâ,” dedi Mandorallen neşeyle. “Haydi ilerleyelim Lordlarım. Şehir varışımızı beklemekte.”

“Umarım beklemiyorlardır,” dedi Garion. “Bütün amacımız onları gafil avlamak.”

İpek’in bulduğu dar yol, bir ormancı patikası çıktı ve onları az çok doğu yönüne, içerilere götürdü. Garion ardındaki örgü zırhların şıngırtısını, etraflarındaki ormanın derin gölgeleri içinde, gecenin son demlerinde hareket eden askerlerinin hışırtılı ayak seslerini

duyabiliyordu. Yüzleri olmayan bu adamları karanlık içinden geçirmekte amansız bir amaç hissi vardı. Gemilerden ayrıldıklarından beri içinde gergin bir heyecan yükselmeye başlamıştı. Saldırıyı başlatmak için içinde biriken sabırsızlık hissi o kadar artmıştı ki, koşmamak için kendisini zor tutuyordu.

Geniş boş alana vardılar. Açık alanın diğer ucunda, aşınmış yolun ak kurdelası mehtabın aydınlattığı çayırın içinden kuzeye doğru gidiyordu. "Bu, Halberg yolu," diye açıkladı Barak onlara. "Neredeyse vardık."

"Brendig'in ne yaptığına bir baksam fena olmayacak," dedi Garion. Dikkatle uzandı, arkada yığılmış askerlerin düşüncelerinin kenarından geçerek Durnik'in zihninin bildik temasını aradı. "*Durnik* dedi sessizce, *"beni duyabiliyor musun?"*

"Garion?" diye geri geldi demircinin düşüncesi.

"Evet," diye cevap verdi Garion. *"Mancınıkları ele geçirebildiniz mi?"*

"Hâlâ ele geçirmemiz gereken bir düzine kadar mancınık var. Brendig gereksiz ses çıkarmamak için yavaş ilerliyor."

"Hava aydınlanmaya başlayınca hepsini almış olur musunuz?"

"Mutlaka alırız."

"Güzel. Sonuncusunu da ele geçirince bana haber verin."

"Veririm."

"Nasıllarmış?" diye sordu Lelldorin. Genç okçunun sesi heyecandan gerginleşmişti.

"Zamanı gelince hazır olacaklar," diye cevap verdi Garion.

"Mütalaanız nedir Lordum?" diye sordu Mandorallen Barak'a. "Şehir kapılarını kırmak için şahmerdan hazırlamak amacıyla birkaç sağlam ağaç aramanın zamanı mıdır sizce?"

"Kapıyla ben ilgilenirim," dedi Garion onlara kesin bir tavırla.

Barak ona bakakaldı. "Yani demek istediğin…" Kalın parmaklı eliyle bir işaret yaptı.

Garion başıyla onayladı.

"Bu pek uygun görünmüyor Garion," diye karşı çıktı Barak, tasvip etmeyerek.

"Uygun görünmüyor mu?"

"Her işin bir usulü vardır. Şehir kapıları şahmerdanlarla indirilmelidir."

"Bir yandan içerideki insanlar, kapıyı kırmaya çalışanların

üzerine kaynar yağ dökerlerken mi?”

“Bu da riskin bir parçası,” diye açıkladı Barak. “İnsan biraz riski göze almayacaksa savaşın bir eğlencesi kalmaz.”

Hettar sessizce güldü.

“Geleneklere karşı çıkmak istemezdim,” dedi Garion, “ama sadece eski bir geleneğin hatırı için gereksiz yere bir sürü insanın ölmesine müsaade edemem.”

Mehtapta parlayan, yere inmiş bulanık bir sis, ormanın kıyısı ile Jarviksholm’un yükselen surları arasındaki açık alanda kıpırdamadan duruyordu. Doğuda, yaklaşmakta olan şafak vaktinin ilk soluk pırıltısı kadife göğü boyamıştı. Şehrin ağır mazgallı siperleri üzerinde al meşaleler vardı; onların ışığında Garion silahlı adamların sayısını görebiliyordu.

“Kapıyı kırmak için ne kadar yaklaşman gerekiyor?” diye fısıldadı İpek Garion’a.

“Ne kadar yaklaşsam o kadar iyi,” diye cevap verdi Garion.

“Tamam. O halde biraz ilerlememiz gerekecek. Sis ve yüksek otlar işimize yarar.”

“Ben de sizinle geleceğim,” dedi Barak. “Çok gürültü çıkartır mı?”

“Muhtemelen,” dedi Garion.

İriyarı adam Hettar ve Mandorallen’e döndü. “Bu gürültüyü işaret kabul edin. Garion kapıyı devirince siz de saldırıya başlayın.”

Hettar başıyla onayladı.

Garion derin bir iç çekti. “Tamam,” dedi, “haydi gidelim.” İyice sinen üç arkadaş açık alandan şehre doğru ilerlemeye başladılar. Kapıya yüz metre kadar yaklaştıklarında, yüksek otların arasına çömeldiler.

“Garion,” diye geldi Durnik’in düşüncesi artan aydınlık içinden, *“bütün mancınıkları ele geçirdik.”*

“Kuzey uçurumunun üzerindekileri görebiliyor musunuz?”

“Birkaç dakika daha gerekebilir.”

“Brendig’e, onları görür görmez hemen atışa başlamasını söyle.”

Doğu göğü hızla aydınlanırken beklediler. Derken şehrin öte tarafından birkaç gümbürtü sesi geldi; bunu kısa bir süre sonra kalasların üzerine düşen ağır taşların gürültüsü, hayret ve acı içinde haykıran insanların sesleri izledi.

“Başladık,” diye rapor etti Durnik.

“Garion,” diye geldi Polgara’nın düşünceleri, *“yerini aldın mı?”*

“Evet Pol Teyze.”

“Koya girmeye başlıyoruz artık.”

“Şehri gördüğünüzde hana haber ver.”

“Dikkatli ol Garion.”

“Olacağım.”

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Barak, şehir surları üzerindeki adamaları süzerek.

“Kuzey uçurumuna taş atmaya başlamışlar,” diye cevap verdi Garion yavaşça, “Anheg de donanmayı harekete geçirdi.”

Barak dişlerini sıktı. “Ona bütün mancınıklar durdurulmadan başlama demiştim.”

“Şu gemin için o kadar endişelenme,” diye mırıldandı İpek. “Gelen taşlardan kendini sakınmaya çalışırken mancınıkla iyi nişan almak pek kolay değildir.”

“Birilerinin şansı yaver gidebilir.”

Işık giderek arttıkça, gerginlikle beklemeye devam ettiler. Garion sağlam kapıyı incelerken denizin tuzlu kokusunu ve ağların rayihasını duyabiliyordu.

“Şehri artık görebiliyoruz Garion,” diye haber verdi Pol Teyze.

Şehrin içinden tehlike sinyalleri verildi; Garion zırhlı adamların, surların tepesinde siperler boyunca Jarviksholm’un deniz tarafına doğru koştuğunu gördü. “Hazır mıyız?” diye fısıldadı iki arkadaşına.

“Haydi gidelim,” dedi İpek kısaca.

Garion ayağa kalkarak yoğunlaştı. İradesini toplayıp yoğunlaştırırken, sanki içine bir rüzgâr esiyormuş gibi hissetti. İçinde muazzam bir güç birikirken sanki her yanı ürpermişti. O ana kadar geveze mavi alevini saklamak için kınında tuttuğu Demirpençe’nin kılıcını çekti asık bir yüzle. Taş neşeyle alev aldı. “Başlıyoruz,” dedi sıktığı dişleri arasından. Kılıcı yüz metre kadar önünde yekpare ve aşılamaz görünen kapıya yöneltti. “Yıkıl!” diye emretti; içinde zaptetmiş olduğu bütün iradesi kılıca akarak, alevlenmiş ucundan çıktı.

Göz ardı ettiği şeylerden biri tabii ki, Taş’ın ona yardım etmekteki hevesiydi. Jarviksholm kapılarına çarpan güç, kısaca söylenecek olursa, aşırıydı. Kütükler tamamen yok oldular; katran sürülmüş kapının parçaları ve kıymıkları daha sonra beş mil kadar ötede bulundu. Kapının tutturulmuş olduğu sağlam taş duvar da paramparça olmuştu ve o devasa, kaba kesimli taş blokların çoğu

çakıltaşları gibi limana ve koya, şehrin açıklarındaki suya düşmüştü. Jarviksholm'un arka surlarının çoğu ufalanarak olduğu yere çökmüştü. Gürültü feciydi.

"Belar!" diye sövdü Barak hayretle, neredeyse mutlak olan yıkımı seyrederken.

Bir an için herkesin afallamasıyla bir sessizlik oldu; sonra Hettar ile Mandorallen, kalabalık Rivalılar ve Çereklerin başını çekerek donakalmış şehre doğru saldırıyı başlatınca, ormanın kenarından büyük bir bağırtı koptu.

Savaşçıların iyi bir dövüş diyebileceği cinsten bir cenk olmadı. Ayı Mezhebi tamamen işinin ehli adamlardan oluşmuyordu. Saflarına yaşlı adamlar, kadınlar ve çocuklar da katılmıştı. Mezhebin hiddetli tutuculuğu nedeniyle şehre giden savaşçılar sık sık, başka türlü olsa dokunmayacakları kişileri de öldürmek zorunda kaldılar. Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde Jarviksholm'un kuzey batı kısmında birkaç küçük öbek halinde direniş kalmıştı; şehrin geri kalanının çoğu ise yanıyordu.

Duman ve katliamdan fenalaşan Garion parçalanmış surlardan aşarak tökezleye tökezleye, yanmakta olan şehirden, ardındaki tarlalara çıktı. Bir süre yorgun ve berbat bir halde dolandıktan sonra huzursuz bir şekilde büyük bir kayaya oturmuş, şehrin yıkımını sakin bir edayla seyreden İpek'e denk geldi. "Bitti mi?" diye sordu ufak tefek adam.

"Hemen hemen," diye cevap verdi Garion. "Denetimlerinde sadece birkaç bina kaldı."

"Nasıldı?"

"Nahoş. Bir sürü yaşlı, kadın, çocuk öldürüldü."

"Bazen olur bu."

"Anheg hayatta kalanlarla ne yapacağını söyledi mi? Bence zaten yeterince insan öldürüldü."

"Söylemek zor," diye cevap verdi İpek. "Gerçi Çerek kuzenlerimiz bazen biraz fazla vahşi olabiliyorlar. Yarın veya öbür günlerde, seyretmekten pek hoşlanmayacağın şeyler de olacak - şunun gibi." Orman kenarında bir şey üzerinde çalışan bir grup Çerek'i işaret etti. Yere uzun bir direk dikilmişti. Direğin tepesine istavroz şeklinde bir başka parça çakılmış ve bir adam kollarından bu istavroza bağlanmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Garion.

"Ben olsam karışmazdım Garion," diye salık verdi İpek. "Sonuç

olarak burası Anheg'in krallığı; hainler ve suçlularla uygun gördüğü şekilde alakadar olabilir."

"Bu çok barbarca!"

"Biraz öyle, doğru. Gerçi söylemiş olduğum gibi Çereklerin tabiatında, belli bir oranda, kasıtlı olmayan bir acımasızlık vardır."

"Ama hiç olmazsa önce tutsağı sorguya çekmemiz gerekmez mi?"

"Cirit o işe göz kulak oluyor."

Garion, kavuşmakta olan güneşin son kızıl ışıklarıyla çalışan askerlerin kalabalığına baktı. "Çok üzülüyorum," dedi tiksintiyle boğulur gibi olarak, "ama bu iş çok ileri gitmeye başladı. Gidip hemen durduracağım."

"Ben olsam bu işe karışmazdım Garion."

"Yok, hayır! Kadınları da çarmıha germeye kalkışırsa olmaz!"

"Ne yaparsa?" İpek askerlere bakmak için döndü. Aniden ufak tefek adamın yüzündeki kan çekildi ve ayağa fırladı. Peşinde Garion'la birlikte aradaki çimenlerin üzerinden koştu. "Aklım tamamen mi yitirdin?" diye sordu askeri grubun ortasındaki kaba bir masada büyük bir sükûnetle oturan Drasniya Haberalma'nın bir deri bir kemik şefine.

"Sorunun ne Kheldar?"

"Biraz önce kimi çarmıha gerdiğini biliyor musun?"

"Tabii ki. Önce onu bizzat sorguya çektim." Parmakları neredeyse aylakça hareket ediyordu fakat İpek tam masanın önünde durmuş, Garion'un adamın parmaklarını görmesine engel oluyordu.

"Onu aşağıya indirin!" dedi İpek, gerçi sesi hiddetinin o eski keskinliğini kaybetmiş gibiydi.

"Sen neden kendi işine bakmıyorsun Kheldar?" diye önerdi Cirit. "Benim işimi de bana bırak." Zayıf adam yanında duran iriyarı Çerek'e döndü. "Prens Kheldar ile Riva Kralı gidiyorlar," dedi soğuk bir edayla. "Lütfen onlara refakat eder misiniz? Sanırım buradan en az çeyrek mil kadar uzakta durmaları gerekiyor."

"Onu geberteceğim," diye diye köpürdü İpek, Garion ile birlikte olay yerinden uzaklaştırılırlarken. "Onu kendi ellerimle geberteceğim."

Öte yandan asker onları Cirit'ten uzakça bir yere götürüp de dehşet verici işine geri gitmek için dönünce ufak tefek adam inanılmayacak bir hızla kendini toparladı.

"Neler oldu öyle?" diye sordu Garion.

“Biraz önce çarmıha gerdiği kız öz yeğeni Liselle’di,” diye cevap verdi İpek sükûnetle.

“Ciddi olamazsın!”

“Onu çocukluğundan beri tanırım. Daha sonra açıklamaya söz verdi. Ama umarım açıklaması çok yeterli olur yoksa işkembesini deşeceğim.” İnci grisi yeleğinin altından uzun bir hançer çıkartarak ucunu başparmağıyla kontrol etti.

Hava karardıktan sonra Cirit yanlarına geldi. “Of, kaldır şunu Kheldar,” dedi bezginlikle İpek’in hançerine bakarak.

“Her an ihtiyacım olabilir,” diye cevap verdi İpek. “Konuşmaya başla Cirit; üstelik çok ikna edici olmaya çalış yoksa bağırsaklarını ayaklarının dibine dökeceğim.”

“Üzülmüş gibisin.”

“Fark etmişsin. Ne kadar da zekisin.”

“Yaptığım şeyi, çok özel bir nedenle yaptım.”

“Mükemmel. Ben de sadece eğleniyorsun zannetmiştim.”

“İğneleyici olmasan da olur İpek. Şimdiye kadar hiçbir şeyi nedensiz yapmadığımı öğrenmiş olmalıydın. Liselle konusunda rahat edebilirsin. Büyük ihtimalle şimdiye kadar salınmıştır bile.”

“Salınmış mıdır?”

“Kaçmıştır demek istedim. O ormanlarda saklanan birkaç düzine mezhep üyesi vardı. Eğer onları görmediysen gözlerin zayıflıyor demektir. Her neyse şimdiye kadar çarmıha gerdiğimiz bütün tutsaklar bırakıldı ve dağların güvenliğine sığındı bile.”

“Tam olarak ne anlama geliyor bunlar Cirit?”

“Aslında gerçekten çok basit. Yıllardır birini Ayı Mezhebinin üst kademelerine getirmeye çalışıyorduk. Biraz önce hakiki bir kahramanı - davalarının bir azizesini kurtardılar. Liselle olanları, en yüksek konseylere çıkmak için kullanabilecek kadar akıllıdır.”

“Bir kere buraya nasıl geldi?”

Cirit omzunu silkti. “Üzerine bir örgü zırh giydi, ben de onu Trellheim’in gemisine bindirdim. Dövüşler bitmeye yüz tuttuğunda onu da diğer tutsaklar arasına sokuverdim.”

“Peki kurtarılan diğerleri, onu şehirde hiç görmediklerini söylemezler mi?” diye sordu Garion.

“Hayır Haşmetmeapları, hiç zannetmem,” diye cevap verdi Cirit. “Jarviksholm’un kuzey doğu mahallelerinde yaşadığını söyleyecek. Diğerleri hep güney batı mahallelerinden ele geçmişti. Jarviksholm oldukça büyük bir kasabadır. Kimse onun şehirden olup olmadığını

kesin olarak bilemez.”

“Ben hâlâ ona böyle bir şey yapabildiğine inanamıyorum,” dedi İpek.

“Beni ikna etmesi için bayağı bir konuşması ve dil dökmesi gerekti,” diye itiraf etti Cirit.

İpek ona bakakaldı.

“Tabii ki,” dedi Cirit. “Anlamamış mıydın? Bütün bu olanlar onun fikriydi zaten.”

Garion aniden başının içinde bir üşüşme sesi duydu ve hemen ardından Ce’Nedra’nın sesi son derece net bir şekilde ona ulaştı.

“Garion!” diye haykırıyordu Ce’Nedra kederle. *“Garion hemen eve dön! Biri bebeğimizi çaldı!”*

YİRMİNCİ BÖLÜM

ŞAFAĞIN solgun ışığı yıldızları gökyüzünden silerken, Polgara hâlâ yanmaya devam eden Jarviksholm şehrinin tepesindeki yüksek ve açık çayırda birlikte durduğu Garion'a eleştirircesine baktı. "Kanat tüylerin çok kısa," dedi krala. Garion tüyleri uzattı.

"Çok daha iyi," dedi Pol. Sonra yüzündeki ifade gerginleşti ve o da titreyerek benekli bir şahin oldu. "Bu sert tüyleri sevemedim gitti," diye mırıldandı, kanca gibi gagasını takırdatarak. Sonra Garion'a baktı; altın rengi gözlerinde hiddet vardı. "Sana anlattığım her şeyi hatırlamaya çalış canım. İlk uçuşta çok yükselmeyeceğiz." Kanatlarını açtı, pençeli ayaklarıyla birkaç kısa adım attıktan sonra zahmetsizce havalandı.

Garion teyzesinin yapmış olduğu şeyi taklit etmeye çalıştı ve gaga üstü otların üzerine çakıldı.

Teyzesi yeniden süzülerek geldi. "Kuyruğunu da kullanman icap ediyor Garion," dedi. "Kanatlar güç verir fakat kuyruk da yönü tayin eder. Bir daha dene."

İkinci deneme biraz daha düzgündü. Bir ağaca çarpmadan önce elli metre kadar gitmeyi başardı da.

"Çok güzeldi canım. Gittiğin yere de bakmaya çalış."

Garion kulaklarındaki çınlamayı, gözlerinin önündeki parıltıları geçirmek için başını salladı.

"Tüylerini düzelt canım; haydi bir daha deneyelim."

"Bunu öğrenmek aylarımı alacak Pol Teyze. Riva'ya *Denizkuşu*'yla gitmek daha hızlı olmaz mıydı sence?"

“Hayır canım,” dedi Pol kesin bir tavırla. “Biraz pratiğe ihtiyacın var, o kadar.”

Üçüncü deneme azıcık daha başarılıydı. Kanatlarıyla kuyruğunu uyum içinde kullanmanın sırrını kapmıştı ama hâlâ kendini hantal hissediyor ve havayı beyhude yere epey bir tırmalayıp duruyordu.

“Garion, havayla boğuşma. Bırak seni kaldırsın.”

Şafağın gölgesiz parlaklığı içinde çayırı birkaç kez turladılar. Garion, helezonlar çizerek sürekli yükselen Polgara’yı izlerken şehirden yükselen kara dumanı, limandaki yanmış tersaneleri görebiliyordu. Kendine güveni arttıkça hiddetli bir neşe hissetmeye başladı. Tüyleri arasından hızla geçen sabahın serin havası sarhoş ediciydi; ayrıca yukarılara neredeyse hiç güç sarfetmeden yükselebildiğini de fark etmişti. Güneş tamamen yükseldiğinde hava artık onun için bir düşman değildi; tüylerinden mümkün olan en iyi şekilde istifade etmek için kaslarının yapması gereken yüzlerce minik ayarlamaya artık hâkim olmaya başlamıştı.

Belgarath da hemen arkasında Durnik ile birlikte onlara katılmak için hızla daldı. “Beceriyor mu?” diye sordu kızgın yüzlü şahin Polgara’ya.

“Neredeyse hazır sayılır baba.”

“Güzel. Bir on beş dakika kadar daha alıştırma yapsın, sonra yola koyuluruz. Oradaki o gölün üzerinden bir sıcak hava akımı yükseliyor. Bu işi kolaylaştırır daima.” Bir kanadı üzerine yattı; uzun, düzgün bir yay çizerek yön değiştirip uzaklaştı.

“Bu gerçekten çok hoş Pol,” dedi Durnik. “Bunu yapmayı yıllar önce öğrenmeliydim.”

Gölün ılık sularının yüzeyinden yükselen hava akımı içine daldıklarında Garion zahmetsiz uçuşun sırrını öğrendi. Kanatlarını açarak hiç kıpırdamadan havanın kendisini gitgide kaldırmasına izin verdi. O yükseğe, daha yükseğe çıktıkça yerdeki nesneler küçülmeye başladı. Jarviksholm artık oyuncak bir şehre benziyordu, limanı da minyatür gemilerle ağzına kadar doluydu. Dağlar ve ormanlar sabah güneşiyle parlak bir yeşile bürünmüştü. Deniz gök mavisi rengindeydi; yüksek zirvelerdeki karla kaplı alanlar o kadar yoğun bir beyaza sahipti ki, bakmak gözlerini ağrıtıyordu neredeyse.

“Sence ne kadar yükselmişizdir?” dediğini duydu Durnik’in Belgarath’a.

“Birkaç bin metre.”

“Bir nevi yüzmeye benziyor, değil mi? Suyun ne kadar derin olduğu hiç önemli değildir, çünkü insan genellikle zaten sadece tepesini kullanır.”

“Hiç bu şekilde düşünmemiştim.” Belgarath Pol Teyze’ye baktı. “Bu kadar yükseklik yeter herhalde,” dedi tiz bir şahin çığlığıyla. “Haydi Riva’ya gidelim.”

Dördü birden, Çerek sahilini geride bırakıp, Rüzgârlar Denizi üzerinden uçarak güney batıya doğru sebatla kanat çırpmaya başladılar. Bir süre için arkalarından gelen bir esinti onlara yardımcı olmuştu ama gün ortasında rüzgâr kesildi ve aldıkları her mil için çaba harcamak zorunda kaldılar. Garion’un omuzları ağrıyordu; ayrıca uçma eyleminin alışık olmadığı çabası da göğsündeki kasların yanmasına neden olmuştu. Suratsızca uçmaya devam ediyordu. Altındaki Rüzgârlar Denizi’nde miller uzunluğundaki dalgaları görebiliyor, bulunduğu yükseklikten bu dalgalar akşamüstü güneşi altında neredeyse su yüzeyini bozan çırpıntılar gibi görünüyordu.

Rüzgârlar Adası’nın kayalık kıyıları göründüğünde güneş batı ufkunda iyice alçalmıştı. Doğu kıyısı boyunca güneye doğru uçarak sonunda Riva şehrinin üzerinde boz rengiyle kasvetli duran Hisarın siperli mazgallarına ve yüksek kulelerine doğru helezonlar çizerek alçaldılar.

En yüksekteki siperde, mızrağına dayanmış aylak aylak duran bir nöbetçi, dört benekli şahin aniden dalıp yanına inerken hayret içinde kalmıştı; titreyip insan suretine büründüklerinde ise gözleri dışarı uğradı. “Ha-Haşmetmeap,” diye kekeledi Garion’a, bir yandan elindeki mızrağı tutup bir yandan da beceriksizce eğilip selam vermeye çalışırken.

“Burada neler oldu?” diye sordu Garion.

“Birisi oğlunuzu kaçırdı Efendimiz,” diye bildirdi nöbetçi. “Adaya giriş çıkışları yasakladık ama henüz onu yakalayamadık.”

“Aşağı inelim,” dedi Garion diğerlerine. “Ce’Nedra ile konuşmak istiyorum.”

Ama bu, neredeyse imkânsızdı tabii ki. Garion mavi halılı kraliyet dairesine girer girmez Ce’Nedra kendisini onun kollarına atarak bir ağlama krizine tutuldu. Karısının kendisine yaslanmış minicik bedeninin tir tir titrediğini hissediyordu; onu sıkı sıkı tutan ufak tefek kraliçenin parmakları kollarına gömülmüştü. “Ce’Nedra,” diye yalvardı karısına, “durman gerek. Bize neler olduğunu

anlatmalısın.”

“Gitti Garion,” diye feryat ediyordu Ce’Nedra. “Bi-biri be-bebek odasına gi-girip onu a-aldı!” Yeniden ağlamaya başladı.

Lelldorin’in Mimbreli sarışın eşi Ariana pek uzakta değildi ve kara saçlı Adara pencerede durmuş, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle dışarı bakıyordu.

“Bak bakalım bir şey yapabilir misin Pol,” dedi Belgarath sessizce. “Onu sakinleştirmeye çalış. Onunla konuşmam gerek - ama daha sonra olsa daha iyi herhalde. Şu anda sanırım gidip Kail’le konuşsak daha iyi.”

Polgara ağır ağır pelerinini çıkartarak, dikkatle katladı ve sandalyenin arkasına astı. “Tamam baba,” diye cevap verdi. Gidip hıçkırıklar içindeki minik kraliçeyi nazikçe Garion’un kollarından aldı. “Tamam Ce’Nedra’cığım,” dedi yatıştırırcasına. “Artık geldik. Her şeye göz kulak oluruz.”

Ce’Nedra ona sarıldı. “Ah Leydi Polgara,” diye ağladı.

“Ona bir şey verdiniz mi?” diye sordu Pol Teyze Ariana’ya.

“Hayır Leydi Polgara,” diye cevap verdi sarışın kız. “Bu çılgın durumunda, genellikle sakinleştirici etki bırakan iksirlerin ona zarar verebileceğinden çekindim.”

“İlaç çantana bir bakayım.”

“Derhal Leydi Polgara.”

“Haydi gel,” dedi Belgarath Garion ile Durnik’e, gözlerine bir çelik pırıltısı sinerken. “Gelin gidip Kail’i bulalım ve bakalım bu işi çözebilecek miyiz.”

Kail’i, babasının odasındaki masanın başında, bitap bir halde oturmuş buldular. Önüne adanın büyük bir haritası açılmıştı; bütün dikkatiyle haritayı inceliyordu.

“Dün sabah oldu Belgarion,” dedi, kısaca birbirleriyle selâmlaştıktan sonra ciddiyetle. “Şafak atmadan önceydi. Kraliçe Ce’Nedra geceyarısım birkaç saat geçe prense bakmış ve her şey yolundaymış. Birkaç saat sonra ise yokmuş.”

“Şu ana kadar ne yaptınız?” diye sordu Belgarath.

“Adaya tüm giriş ve çıkışları yasakladım,” diye cevap verdi Kail, “sonra Hisarı bir başından bir başına aradık. Prensi her kim aldıysa kalede değil, ama ben emri verdiğimden beri ne bir gemi geldi, ne de bir gemi ayrıldı; ayrıca liman yetkilisi dün geceyarısından sonra kimsenin yelken açmadığını bildirdi. Bildiğim kadarıyla, çocuk hırsızı Rüzgârlar Adası’ndan ayrılmadı.”

“İyi,” dedi Garion, içine ani bir umut dolarak.

“Şu anda askerler şehirdeki bütün evleri arıyorlar ve gemiler bütün sahil şeridi boyunca devriye geziyor. Ada tamamen kapatıldı.”

“Ormanları ve dağları aradınız mı?” diye sordu ihtiyar adam.

“Önce şehirdeki araştırmayı bitirmek istiyoruz,” dedi Kail. “Sonra şehre giriş çıkışları yasaklayarak askerlerimizi civara çıkartacağız.”

Belgarath haritaya bakarak başıyla onayladı. “Dikkatli hareket etmeliyiz,” dedi. “Bu çocuk hırsızını bir köşeye sıkıştırıp çaresiz bırakmayalım - en azından torunumun oğlunu ait olduğu yere yerleştirinceye kadar.”

Kail katılarak başını salladı. “Prensin emniyeti öncelikli kaygımızdır.”

Polgara sessizce odaya girdi. “Onu uyutacak bir şey verdim,” dedi, “Ariana ona bakıyor. Şu anda ona soru sormaya çalışmanın bir faydası olacağını zannetmem; şimdilik tek ihtiyacı olan şey uyku.”

“Muhtemelen haklısındır Pol Teyze,” dedi Garion, “ama ben uyumayacağım; oğluma ne olduğunu öğreninceye kadar uyumayacağım.”

Ertesi sabah erkenden bir kez daha haritayı incelemek için Kail’in derli toplu çalışma odasında toplanıldı. Garion tam Kail’e şehirdeki araştırmayı soracaktı ki sırtına kayışlarla bağlanmış koca kılıcın onu bir yana doğru çekmesiyle durdu. Kail’in masasının üzerinde duran sarı yapraklı haritaya görmeden bakmaya devam ederek, kayışları yeniden ayarladı. Kayışlar ona yeniden asıldı, bu kez daha ısrarcıydılar.

“Garion,” dedi Durnik merakla, “Taş bazen, sen kılıcı tutmasan da böyle parlar mı?”

Garion omzu üzerinden alevlenmiş Taş’a baktı. “Neden böyle yapıyor?” diye sordu, şaşırarak.

Bir sonraki asılışında kılıç neredeyse Garion’u düşürecekti. “Dede,” dedi Garion, biraz telaşlanarak.

Belgarath’ın yüz ifadesi dikkatliydi. “Garion,” dedi ölçülü bir sesle, “kılıcı kınından çıkartmanı istiyorum. Sanırım Taş bir şeyler anlatmaya çalışıyor.”

Garion sırtına uzanarak Demirpençe’nin dev kılıcını kınından bir çelik çınlamasıyla çıkarttı. Kulağa ne kadar mantıksız geleceğini durup düşünmeden, kılıcın sapındaki parlak taşla konuştu. “Şu anda

çok meşgulüm. Biraz bekleyemez misin?”

Cevap olarak kılıç kapıya doğru sertçe çekti Garion’u.

“Ne yapıyor?”

“Haydi onu izleyelim,” dedi Belgarath.

Garion çaresizlik içinde, peşinde merakla onu takip eden diğerleriyle birlikte kapıdan çıkıp, meşalelerin aydınlattığı koridordan bu güçlü ısrarcı dürtüyü izledi. Taş’ın o garip billurumsu farkındalığını ve kabarmakta olan hiddetini hissetti. Angarakların sakat Tanrısı ile karşılaştığı Cthol Mishrak’taki o korkunç geceden beri bu canlı taştan bu kadar büyük bir hiddetin yayıldığını hissetmemişti. Kılıç onu koridor boyunca götürmeye; sonunda yarı yürüyüp, yarı koşuncaya kadar gittikçe daha büyük bir hızla onu çekmeye devam ediyordu.

“Ne yapmaya çalışıyor baba?” diye sordu Polgara aklı karışmış bir halde. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.”

“Emin değilim,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Onu izleyip öğrenmekten başka çaremiz yok. Ama önemli olabilir.”

Kail, koridordaki nöbetçilerin birinin önünde kısa bir süre için durdu. “Ağabeylerime gider misin?” diye sordu adama. “Onlara kraliyet dairesine gelmelerini söyle.”

“Başüstüne beyim,” diye cevap verdi nöbetçi, aceleyle selam vererek.

Garion dairenin kara, cilalı kapısı önünde durup açtı, kendisini çeken kılıçla birlikte içeri girdi.

Tam o sırada Kraliçe Layla, bir divanda uyuyup kalmış olan yorgun Adara’nın üzerine bir battaniye örtüyordu ki hayretle bakışlarını kaldır. “Tanrılar adına, neler…” diye başladı.

“Sus Layla,” dedi Polgara ona. “Tam olarak izah edemediğimiz bir şeyler oluyor.”

Garion hislerini bastırarak Ce’Nedra’nın uykusunda sızlanıp, kıpırdanarak yattığı yatak odasına doğru ilerledi. Yatağın yanında Kraliçe İslena ile Barak’ın karısı Merel oturuyordu. Ariana, pencerenin yanındaki derin bir koltuğun içinde uyukluyordu. Karısına refakat eden hanımlara kısa bir bakış attıktan sonra, kılıç onu içinde yüreğini parçalayan boş beşiğin durduğu bebek odasına çekti. Koca kılıç beşiğin üzerindeyken aşağı doğru bir dalış yaptı ve Taş parladı. Sonra bir an için nabız gibi atarcasına göz kırptı.

“Galiba ben anlamaya başladım,” dedi Belgarath. “Yemin edemem, ama sanırım Geran’ın izini sürmek istiyor.”

“Bunu yapabilir mi?” diye sordu Durnik.

“Her şeyi yapabilir; kendisini tamamen Riva hanedanına adamıştır. Onu serbest bırak Garion. Bakalım seni nereye götürecek.”

Dışarıdaki koridorda Kail’in iki kardeşi Verdan ile Brin onlara katıldı. Üçünün en büyüğü olan Verdan bir öküz kadar iri yapılıydı; en küçükleri olan Brin ancak biraz daha az iri sayılabilirdi. Her iki adam da örgü zırhlarını, miğferlerini giymişler, ağır, enli kılıçlarını yanlarına asmışlardı.

“Taş’ın bizi prense yönlendirdiğini düşünüyoruz,” diye açıkladı Kail kısaca onlara. “Onu bulduğumuzda size ihtiyacımız olabilir.”

Brin’in yüzüne kocaman, neredeyse bir oğlan çocuğu tebessümü yayıldı. “Desene gece çökmeden hırsızın kellesini sırığın ucuna dikeceğiz.”

“Kelleleri uçurmak konusunda o kadar aceleci olmayalım,” dedi Belgarath. “Önce bazı soruların cevaplarını öğrenmek istiyorum.”

“İçinizden biri mutlaka hep Ce’Nedra’nın yanında bulunsun,” dedi Pol Teyze, merakla peşlerinden giden Kraliçe Layla’ya. “Büyük bir ihtimalle bu akşamüstü bir ara uyanır. Bırakın Ariana da şimdilik uyusun. Uyandığında Ce’Nedra’nın ona ihtiyacı olabilir.”

“Elbette Polgara,” diye cevap verdi Sendarya’nın tombul kraliçesi.

“Ve sen,” dedi kesin bir tavırla, tam o sırada salona girmekte olan Emanet’e. “Senin kraliyet dairesinde kalmanı ve Layla’nın sözünden çıkmamanı istiyorum.”

“Ama…” diye itiraza başladı Emanet.

“Aması maması yok Emanet. Yapmak zorunda kalacağımız iş tehlikeli olabilir ve tehlike senin henüz anlamayı beceremediğin bir şey.”

Çocuk içini çekerek, “Tamam Polgara,” dedi kederle.

Koca kılıcın kabzasındaki Taş’ın çektiği Garion, diğerleri de peşinde olduğu halde yan kapıların birinden çıkarak oğlunun hırsızının görünmeyen izini sürmeye başladı.

“Dağlara doğru gitmek istiyor gibi,” dedi Garion. “Ben de iz şehre iner diye düşünmüştüm.”

“Düşünme Garion,” dedi Polgara ona. “Taş’ın seni götürdüğü yere git yeter.”

İz, Hisarın arkasından dimdik yükselen çayırı aşarak Garion ile Ce’Nedra’nın yaz gezintilerinde sık sık dolandıkları kara köknar ve

alaçam ormanına daldı.

“Taş’ın ne yaptığını bildiğine emin misin?” diye sordu Garion, sık çalıların arasında yoluna devam etmeye çalışırken. “Burada patika bile yok. Kimsenin buradan geçmiş olabileceğini zannetmem.”

“Bir çeşit iz takip ediyor Garion,” diye temin etti onu Belgarath. “Sen ona yetiş yeter.”

Bir saat kadar sık çalılarla boğuştular. Bir keresinde, tam Garion’un ayağının altından bir orman tavuğu sürüsü, insanın kalbini durduran kanat sesleriyle aniden havalanıvermişti.

“Burayı unutmayayım,” dedi Brin Kail’e. “Burada avlanmak güzel olabilir.”

“Şu anda başka bir av peşindeyiz. Aklını işinden ayırma.”

Ormanın üst kıyısına vardıklarında, Garion orman sınırından yükselen dik, kayalık çayıra bakarak, “Bu dağlardan bir geçit falan var mı?” diye sordu.

“O büyük zirvenin solunda var,” diye cevap verdi Brin, işaret ederek. “Vahşi geyik avlamaya çıktığımda o patikayı kullanırım; ayrıca çobanlar da sürülerini iç vadilere bu yoldan götürür.”

“Ve çoban kızlar,” diye ekledi Verdan inceden inceye alay ederek. “Kardeşimin peşine düştüğü avların bazılarının boynuzları olmuyor.”

Brin, Polgara’ya doğru telaşlı, huzursuz bir bakış fırlattıktan sonra yanaklarına yavaşça bir kızıllık yayıldı.

“Ben de hep çoban kızlara bayılmışımdır,” diye belirtti Belgarath yumuşak başlılıkla. “Her şeyden önce nazik ve anlayışlı kızlardır - genellikle de yalnız olurlar, değil mi Brin?”

“Bu kadarı yeter baba,” dedi Pol Teyze resmi bir tonda.

Günün geri kalanını geçitten aşıp, gerideki dağların arasına gizlenmiş vadideki yeşil çayırların içinden geçmekle harcadılar. Güneş Ada’nın batı yanındaki parlak, neredeyse eriyik gibi görünen denizin üzerinde asılı duruyordu ki, uzun ve kayalık yamaçtan aşağıya, uçuruma ve batı kıyılarına hiç durmadan vuran köpüklü dalgalara doğru inmeye başladılar.

“Gemi bu tarafa yanaşmış olabilir mi?” diye sordu Garion Kail’e, aşağı doğru inerlerken.

Kail belli ki, adayı kateden yorucu yolculuktan oflayıp pufluyor, dumanlar tüten yüzünü koluyla siliyordu. “Bunun mümkün olduğu birkaç yer var Belgarion - eğer yaptığın işi biliyorsan. Zor ve

tehlikelidir ama mümkündür.”

Garion’un içi karardı. “O halde adam kaçmış da olabilir,” dedi.

“Denize gemiler çıkarttım Belgarion,” dedi Kail ona, denizi işaret ederek. “Prens’in kaçırıldığını duyar duymaz onları hemen yola çıkarttım. Birisinin, bütün adayı geçip buraya, gemilerin gözünden kaçacak sürede gelebilmesi için uçmuş olması gerekir.”

“O halde onu yakaladık,” diye haykırdı susturamadıkları Brin, kılıcını kınında gevşetip tecrübeli bir avcı gözüyle kayalık yamacı ve uçurumların kıyılarını tarayarak.

“Bir dakika durun,” dedi Durnik sertçe. Başını kaldırarak kıyıdaki esintiyi kokladı. “Önümüzde biri var.”

“Ne?” dedi Garion, aniden içindeki heyecan artarak.

“Sık yıkanmayan birinin belirgin kokusunu yakaladım biraz önce.”

Belgarath’ın yüzü ciddileşti. “Pol,” dedi, “neden gidip oraya bir göz atmıyorsun?”

Polgara kısaca başıyla onayladıktan sonra yoğunlaştı ve alnı kırış kırış oldu. Teyzesi önlerinde boşmuş gibi duran araziyi yoklarken Garion o fısıltı halindeki dalgalanmayı hissetti. Bir süre sonra, “Çerekler,” dedi. “Bir düzine kadarlar. Uçurumun kenarındaki kayaların ardında gizleniyorlar. Bizi izliyorlar ve pusu kurmayı tasarlıyorlar.”

“Çerekler mi?” diye bağırdı Brin. “Çerekler niye bize saldırsınlar ki?”

“Ayı Mezhebi üyeleri bunlar,” dedi Polgara, “ve o delilerin ne zaman ne yapacaklarını kimse bilemez.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Brin yarı fısıltıyla.

“Pusuyu kuran her zaman için avantajlıdır,” diye cevap verdi Verdan, “eğer pusuya düşecek kişi onun orada olduğunu bilmiyorsa. Yoksa, tam tersi olur.” Yamaçtan aşağıya ciddiyetle baktı, koca eli kılıcının kabzasındaydı.

“O halde bir şey yokmuş gibi aşağıya inip, kurdukları tuzağa mı saldıracağız?” diye sordu Brin şevkle.

Kail Belgarath’a baktı. “Ne düşünüyorsun Kadim Kişi? Şu anda avantaj bizde. Üzerimize atladıklarında şaşıracağımızı düşünüyorlar ama biz hazır olacağız. Yaptıkları hatayı anlayıncaya kadar yarısının işi bitmiş olur.”

Belgarath kavuşmakta olan güneşe gözlerini kısarak baktı. “Tabiatiyle hayır derim,” dedi. “Bu tesadüfi minik çatışmalar

genellikle pek verimli olmaz ama ışık da azalıyor.” Pol Teyze’ye döndü. “Geran etraflarda mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi güzel büyücü. “Ondan iz yok.”

Belgarath sakalını kaşıdı. “Eğer Çerekleri orada bırakırsak bizi izlerler; onların peşimizden gelmelerini istemem - özellikle de hava kardıktan sonra.” Kırışık yaşlı yüzü kurt gibi bir sırıtışla gerildi. “Tamam, gönlümüzü eyleyelim.”

“Ama birkaç tanesini alıkoyun baba,” dedi Polgara. “Cevaplanmasını istediğim bazı sorular var. Ayrıca kendinizi yaralamamaya çalışın beyler. Bugün ameliyat yapamayacak kadar yorgun hissediyorum kendimi.”

“Bugün ameliyat yapmak yok Leydi Polgara,” diye söz verdi Brin neşeyle. “Birkaç cenaze çıkabilir ama hiç ameliyat yok.”

Polgara gözlerini göğe çevirerek, “Alornlar,” diye içini çekti.

Pusu, gizlenmiş Ayı Mezhebi üyelerinin umdukları gibi çıkmadı. Uluyarak Garion’un üzerine atlayan kürklere bürünmüş Çerek, yarı yolda Riva Kralı’nın alevli kılıcıyla karşılaşıp, koca kılıçla neredeyse belinden ikiye bölündü. Kıvranıp, ciyaklayarak aniden kan revan içinde kalan otların üzerine düştü. Kardeşleri gafil avlanan saldırganların üzerine çullanıp vahşice ama düzenli bir şekilde onları parçalara doğrarken, Kail de soğukkanlılıkla saldıran bir mezhep üyesinin kafasını patlattı.

Mezhep üyelerinden biri iri bir kayanın tepesine sıçrayıp tam Garion’u nişanlayarak yayını germişti ki Belgarath sol eliyle kısa bir hareket yaptı ve okçu aniden geriye doğru uzun, zarif bir yay çizerek, yakındaki bir uçurumun kenarından aşağı savruldu. Yüz elli metre aşağıdaki köpüklü dalgalara doğru çığlık atarak düşerken oku da havaya doğru hiç zarar vermeden fırladı.

“Birkaçını canlı istediğimi unutmayın!” diye hatırlattı Polgara onlara sertçe, kıyım çığrından çıkmaya başlayınca.

Kail homundandıktan sonra çaresiz bir Çerekin saldırısını güzelce savuşturdu. Koca sol yumruğu geniş bir yay çizerek Çerekin başının yan tarafına inerek adamı döne döne çimenlere serdi.

Durnik en sevdiği silahı kullanıyordu: Yaklaşık bir metre boyunda kalın, sağlam bir sopa. Büyük bir ustalıkla sopasını savurup mezhep üyesinin kılıcını elinden aldığı gibi, sertçe başının yan tarafına vurdu. Adamın gözleri donuklaştı; yere yuvarlandı. Belgarath dövüşü dikkatle inceledikten sonra kendisine münasip bir aday seçip adamı yerden on beş metre kadar havaya kaldırdı.

Havaya kaldırılmış adam belli ki ilk başta bulunduğu yeri algılayamamış, etrafındaki boşluğu boşu boşuna kılıcıyla dövüyordu.

Dövüş kısa bir süre sonra bitmişti. Kavuşmakta olan güneşin son kızıl ışınları, yerdeki kırmızı kana karışarak uçurumun kenarındaki çimenleri boyuyordu; toprağın üzeri de kırık kılıç parçaları ve kanlı ayı postu parçalarıyla kirlenmişti. “Her nedense kendimi biraz daha iyi hissetmeme neden oldu,” diye itiraf elti Garion, kılıcını düşmüş bir mezhep üyesinin üzerinde temizlerken. Taş’ın da ateşli bir memnuniyetle parlamakta olduğunu fark etti.

Polgara soğukkanlılıkla, hayatta kalmayı başarmış baygın birkaç mezhep üyesini inceliyordu. “Bu ikisi bir süre uyuyacak,” diye dikkat çekti, altındaki donuk gözü incelemek için göz kapaklarından birini geri iterek. “Şuradakini getir baba,” dedi, Belgarath’ın havaya kaldırdığı adamı işaret ederek, “Eğer mümkünse tek parça halinde. Onu sorguya çekmek istiyorum.”

“Tabii Pol.” İhtiyar adamın gözleri parıl parıldı, ağzı da sırıtmaktan neredeyse yırtılacaktı.

“Baba,” dedi kızı, “sen ne zaman büyüyeceksin?”

“Aman Polgara,” dedi ihtiyar büyücü dalga geçerek, “insan hiç böyle der mi babasına?”

Havada yüzen mezhep üyesi sonunda durumunu fark ederek kılıcını indirmişti. Boşlukta durmuş titreyen adamın gözleri dehşetle dışarı uğramış, kolları ve bacakları deliler gibi seyiriyordu. Belgarath onu nazikçe yere indirdiğinde, olduğu yere yığılıp titremeye başladı. İhtiyar adam onu kürk tüniğinin önünden sıkıca tutarak, kabaca doğrulttu. “Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu, yüzünü sinmiş tutsağına iyice yaklaştırarak.

“Sen… Ben…”

“Biliyor musun?” Belgarath’ın sesi bir kırbaç gibi şaklamıştı.

“Evet,” dedi adam boğulur gibi olarak.

“O halde kaçmaya kalkışırsan, seni yeniden havaya kaldırıp orada bırakabileceğimi biliyorsun. Bunu yapabileceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Buna gerek kalmayacak baba,” dedi Polgara serinkanlılıkla. “Bu adam bizimle işbirliği yapacak.”

“Hiçbir şey söylemeyeceğim cadı karı,” diye açıkladı tutsak; bakışları hâlâ biraz çılgın gibiydi.

“Yo, hayır dostum,” dedi Polgara ona insanın içini ürperten hafif bir tebessümle bakarak. “Her şeyi söyleyeceksin. Eğer ben istersem sen haftalarca konuşursun.” Adama sertçe bakarak sol eliyle, adamın suratına doğru ufak bir el hareketi yaptı. “Dikkatle bak dostum,” dedi. “Bütün detaylarının keyfini çıkar.”

Sakallı Ayı Mezhebi üyesi tam suratının önündeki havaya bakakaldı; yanaklarındaki kan çekildi. Gözleri dehşetle yerlerinden uğradı ve gerileyerek viyakladı. Polgara gaddarca uzanmış olan eliyle kancaya takar gibi bir hareket yaptı ve adamın gerilemesi anında durdu. “Ondan kaçamazsın,” dedi, “ve hemen şimdi konuşmazsan öldüğün güne kadar da gözünün önünden gitmeyecek.”

“Uzaklaştır onu!” diye yalvardı adam deli gibi viyaklayarak. “Ne olur, her şeyi - her şeyi yaparım!”

“Bunu yapmayı nereden öğrendi merak ediyorum,” diye mırıldandı Belgarath Garion’a. “Ben bunu kimseye yapamıyorum - üstelik denedim de.”

“Artık bildiği her şeyi sana anlatacak Garion,” dedi bunun üzerine Polgara. “Eğer söylemezse neler olacağını biliyor.”

“Oğluma ne yaptınız?” diye sordu Garion, dehşet içindeki adama.

Tutsak yutkunduktan sonra küstahça doğruldu. “Artık senin ulaşamayacağın bir yerde Riva Kralı.”

Garion’un içinde yeniden bir hiddet birikmeye başladı; hiç düşünmeden sırtındaki kılıca davrandı.

“Garion!” dedi Polgara sertçe.

Mezhep üyesi sindi, yüzü iyice solmuştu. “Oğlun hayatta,” dedi tereddütle. Sonra yüzünden kendini beğenmiş bir ifade gelip geçti. “Ama onunla tekrar karşılaştığında, seni öldürecek.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ulfgar kehanetlere başvurdu. Bütün bu yüzyıllardır beklediğimiz Riva Kralı sen değilsin. Alorya’yı birleştirip bizi güney krallıklarına karşı bir sefere götürecek olan *bir sonraki* Kral olacak. O, senin oğlun Belgarion ve o bize önderlik edecek, çünkü bizim inançlarımızı paylaşacak şekilde yetiştirilecek.”

“Oğlum nerede?” diye bağırdı Garion adama.

“Onu hiç bulamayacağın bir yerde,” diye alay etti tutsak. “Onu, bir Alorn hükümdarına yakışır şekilde gerçek itikatla yetiştireceğiz. Büyüdüğü zaman da gelip seni öldürecek, tacını, kılıcını ve Taş’ını

senin zorba elinden alacak.” Adamın gözleri yerinden uğramıştı, kolları dini bir vecdle sarsılıyordu; ağzında da köpükler vardı. “Kendi oğlunun eliyle öleceksin Rivalı Belgarion,” diye ciyakladı, “ve Kral Geran, Belar’ın emretmiş olduğu gibi tüm Alornları güneyin kâfirlerine karşı savaşa götürecek.”

“Bu tarzda sorgulayarak bir yere varamıyoruz,” dedi Belgarath. “Bırakın bir süre ben deneyeyim.” Gözleri faltaşı gibi açılmış tutsağa döndü. “Şu Ulfgar hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Ulfgar bir Ayı Beyi; senden bile daha fazla gücü var ihtiyar.”

“İlginç bir zan,” diye mırıldandı Belgarath. “Bu usta sihirbazla hiç karşılaştın mı - hatla onu gördün mü?”

“Şey…”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Peki buraya gelip Belgarion’un oğlunu çalmanızı istediğini size nasıl haber verdi o halde?”

Tutsak dudağını ısırdı.

“Cevap ver bana!”

“Bir haberci yolladı,” diye cevap verdi adam somurtarak.

Garion’un aklına ani bir fikir geldi. “Karımı da öldürtmeye kalkışan şu Ulfgar mıydı?” diye sordu.

“Karıymış!” Mezhep üyesi burun büktü. “Hiçbir Alorn, bir Tolnedra melezini karı diye almaz. Sen -Demirpençe’nin varisi- bunu herkesten iyi bilmeliydin. Doğal olarak Tolnedralı fahişeyi öldürmeye çalıştık. Alorya’yı, senin buraya bulaştırdığın mikroptan kurtarmanın tek yolu buydu.”

“Beni rahatsız etmeye başladın dostum,” dedi Garion tatsızca. “Bunu yapma.”

“Haberciye geri dönelim,” dedi Belgarath. “Bebeğin bizim ulaşamayacağımız bir yerde olduğunu söylüyorsun ama sen hâlâ buradasın, öyle değil mi? Yoksa çocuk hırsızı bu haberciydi de sen ve arkadaşların onun emrinde miydiniz?”

Mezhep üyesinin gözlerinde bir delilik belirdi, kapana kısmış bir hayvan gibi bir o yana, bir bu yana bakındı. Elleri kolları çılgınlar gibi titremeye başladı.

“Sanırım cevaplamak istemediğin soruya doğru yaklaşıyoruz dostum,” diye tahmin yürüttü Belgarath.

Bir darbe gibi indi neredeyse. Bir burkulma hissi vardı sanki, sanki birisi tutsağın kafatasının içine uzanıp büküyor, içindeki beyni ezmeye çalışıyordu. Tutsak bir çığlık attı, Belgarath’a çılgın gibi baktıktan sonra döndü, aceleyle üç adım atarak arkasındaki

uçurumdan kendisini aşağı fırlattı.

“Şimdi sorun bana!” diye viyakladı, uçurumun dibindeki kayaların arasında dalgalanan karanlık, kızgın sulardan yükselmekte olan alacakaranlığa doğru düşerken. Garion, onlardan uzaklaşarak düşmekte olan fanatiğin deli kahkahalarının birbiri ardına çınlayışını duydu.

Pol Teyze hemen uçurumun kenarına doğru seyirtti fakat Belgarath uzanarak kadının kolunu kavradı. “Bırak gitsin Pol,” dedi. “Onu şu anda kurtarmak iyilik olmaz. Birisi zihnine, bu soru sorulur sorulmaz aklını ezip yok etmesi için bir şey yerleştirmiş.”

“Kim yapmış olabilir bunu?” diye sordu Pol.

“Bilmiyorum ama kesinlikle bulacağım.”

Hâlâ azalmakta olan viyaklamaya benzer kahkaha, bulundukları yere ulaşmaya devam ediyordu. Sonra çok aşağılarda bir yerde aniden kesildi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

UÇURUMLARDAKİ çatışmadan iki gün sonra ani bir yaz fırtınası Büyük Batı Denizi'nden uluyarak gelip adayı, çığlıklar atan rüzgârlar ve kuzey kulesinin tepesindeki meclis odasının pencerelerini döven yağmur perdeleriyle taradı geçti. O sabah diğerleriyle birlikte *Denizkuşu*'yla adaya varan, iskelet gibi zayıf görünüşlü Cirit, sandalyesine yayılmış dışarıda tüm hiddetiyle süren fırtınaya bakıyor ve düşünceli bir halde parmaklarını hafifçe birbirine vuruyordu. "Yol sonunda nereye vardı?" diye sordu.

"Korunaklı bir koyda, tam suyun kenarına," diye cevap verdi Garion.

"O halde bu hayali hırsızın prensle birlikte rahatça kaçtığını kabul etmek zorundayız. Kıl payı bir zamanlamayla da olsa; sahilde devriye gezen gemilerdeki adamlar bütün dikkatlerini kıyılara vermişken, onlar gelmeden önce denize iyice açılmış olabilecek bir gemi dikkatlerinden kaçmış olabilir."

Barak, bir kucak dolusu kütüğü mağaramsı ocağa yığıyordu. "Peki ama neden bunları bıraktılar o halde?" diye sordu. "Bu hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Ayı Mezhebi üyelerinden söz ediyoruz Barak," dedi İpek ona. "Onların bir anlam ifade etmeleri *gerekmiyor."*

"Ama olanlarda belirli bir mantık var," diye dikkat çekti Seline Kontu. "Eğer mezhep üyesinin ölmeden önce söylediği şeyler doğruysa, bu Ulfgar Belgarion'a savaş ilan etmiş oluyor. O adamların geriye, özellikle Belgarion'a bir pusu kurmak için

bırakılmış olma ihtimali yok mu? Öyle veya böyle, Belgarion'un izi süreceğine şüphe yoktu."

"Yine de insanın kulağına tam manasıyla doğru gelmiyor." Cirit kaşlarını çattı. "Durun biraz düşüneyim."

"Neden öyle davradıklarını sonra buluruz," dedi Garion. "Şu anda önemli olan, oğlumu nereye götürdüklerini bulmak."

"Büyük bir ihtimalle Rheon'a," dedi Anheg. "Jarviksholm'u yerle bir ettik. Ellerinde kalan tek üs Rheon."

"Buna tam olarak emin olamıyoruz Anheg," diye karşı çıktı Kraliçe Porenn. "Prens Geran'ın kaçırılması belli ki epey bir zaman önceden planlanmıştı, ama siz Jarviksholm'u sadece geçen hafta yıktınız. Hırsızın bundan haberi olması ihtimali pek yok. Bence prensin Çerek'e götürülmüş olduğu ihtimalini de göz ardı edemeyiz."

Anheg ayağa kalkarak bir ileri, bir geri volta atmaya başladı; yüzü kararmış, kaşlarını çatmıştı. "Dediği doğru," diye itiraf etti sonunda. "Bu çocuk hırsızları Çerekti sonuç olarak. Onu Jarviksholm'a götürmeye çalışma ihtimalleri yüksek, fakat şehri yerle bir halde görünce başka bir yere gitmek zorunda kalacaklar. Batı sahilinde bir yerlerde, bir balıkçı köyüne sığınmış bir halde bile bulabiliriz onları."

"O halde şimdi ne yapacağız?" diye sordu Garion çaresizlik içinde.

"Ayrılacağız," dedi Kral Ço-Hag sükûnetle. "Anheg bütün güçlerini ortaya çıkartsın ve Çerek'teki bütün köy ve çiftlikleri arasınlar. Geri kalanımız da Rheon'a gidip, oradaki insanlarla kozlarımızı paylaşalım bakalım."

"Bu konuda sadece tek bir zorluk var," dedi Anheg. "Bebeklerin hepsi birbirine benzer. Eğer bulabilirlerse Garion'un oğlunu nasıl tanıyacaklar?"

"Bu pek bir sorun sayılmaz Anheg," dedi Polgara, bir fincan çayı yudumlayarak oturmakta olduğu ateş kenarındaki yerinden. "Onlara avucunu göster Garion."

Garion sağ elini uzatarak Çerek Kralı'na avucundaki gümüşsü izi gösterdi.

"Neredeyse unutmuşum," diye homurdandı Anheg. "Prens Geran'da da aynı iz var mı?"

"Riva tahtının bütün varislerinin avuç içlerinde bu iz vardır," diye cevap verdi Pol. "Demirpençe'nin ilk oğlundan beri hep böyle

olmuştur.”

“Tamam,” dedi Anheg. “Adamlarım nereye bakacaklarını bilecekler, fakat sizin Rheon’u almak için yeterince adamınız var mı? Yanındaki Algar ve Drasniyalı mezhep üyeleriyle Ulfgar’ın oldukça büyük bir ordusu var sayılır.”

General Brendig ayağa kalkarak, duvara çivilenmiş büyük harilalardan birinin yanına gitti. “Eğer hemen Sendar’a gidersem, birkaç gün içinde hatırı sayılır bir orduyu bir araya getirebilirim. Sıkı yürürsek bir hafta içinde Darine’e varırız.”

“O halde ben de seni ve adamlarını Boktor’a taşıyacak gemilerin orada beklemesini sağlarım,” diye söz verdi Anheg.

“Ben güneye gider kabileleri ayaklandırırım,” dedi Hettar. “Kuzey’den doğruca Rheon’a süreriz biz de atlarımızı.”

Garion da haritaya baktı. “Eğer Anheg’in gemileri beni ve askerlerimi Boktor’a götürürse biz de Drasniyalı mızraklı askerlere katılır, Rheon’a batıdan yürürüz,” dedi. “O zaman gemiler Darine’e geri dönerek Brendig’i alırlar.”

“Böylece biraz zaman kazanmış oluruz,” diye kabul etti Brendig.

“Rivalılar ve Drasinyalılar Rheon’u kuşatmaya yeter,” dedi İpek. “Şehri almaya yetecek kadar adamınız olmayabilir ama en azından birilerinin dışarı çıkmasını engelleyecek kadar adamınız olacaktır. O zaman da bütün yapacağınız iş durup Brendig ile Hettar’ı beklemek olacak. Onlar size katılır katılmaz, karşı konulamaz bir gücünüz olur.”

“Sağlam bir plan Garion,” dedi Barak takdirle.

Mandorallen ayağa kalktı. “Doğu Drasniya bataklıklarındaki istihkâm haline getirilmiş bu şehre vasıl olduğumuzda, nihai taaruzumuzu yaparken askerlerin içeriye rahatlıkla nüfuz edebilmeleri için gerekli muhasara tertibatı ile muhtelif vasıtayla surları zayıflatma vazifesini ben üstleniyorum,” diye belirtti. “Rheon düşecek ve bizler bu imansız Ulfgar’ı acilen dehşetli adaletin eline teslim edeceğiz.”

“O kadar acil olmaz umarım,” diye mırıldandı Hettar. “Ben biraz daha oyalayıcı şeyler düşünüyordum.”

“Ne yapacağımıza onu yakaladıktan sonra karar veririz,” dedi Barak.

Kapı açıldı; içeriye Kraliçe Layla ve diğer hanımların refakatinde hasta gibi görünen solgun Ce’Nedra girdi. “Neden hâlâ buradasınız?” diye sordu. “Neden bebeğimi bulmak için dünyanın

altını üstüne getirmiyorsunuz?”

“Söylediklerin pek adaletli sayılmaz Ce’Nedra,” diye azarladı kibarca karısını Garion.

“Ben adil olmaya çalışmıyorum. Ben bebeğimi istiyorum.”

“Ben de; ama deli danalar gibi etrafa saldırarak pek bir şey elde edemeyiz değil mi?”

“Eğer mecbur kalırsam bir ordu toplarım,” diye açıkladı küçük kraliçe hararetle. “Daha önce yapmıştım; bir kere daha yapabilirim kuşkusuz.”

“Peki ordunu tam olarak nereye götüreceksin canım?” diye sordu Polgara Ce’Nedra’ya.

“Bebeğimi nerede tutuyorlarsa oraya.”

“Peki orası neresi? Eğer bizim bilmediğimiz bazı şeyler biliyorsan, paylaşmak istemez misin?”

Çaresizlikle Pol’e bakan Ce’Nedra’nın gözleri yaşardı.

Belgarath tartışmaya hiç katılmamış, pencere kenarındaki kabarık minderli sandalyesinden dışarıdaki fırtınaya bakarak düşüncelere dalmıştı. “Sanki bir şeyleri atlıyormuşum gibi bir his var içimde,” diye mırıldandı; Adara ile Nerina, çılgın haldeki Ce’Nedra’yı, meclis masanının yakınındaki bir sandalyeye götürürken.

“Ne dedin Belgarath?” diye sordu Anheg, yamulmuş tacını çıkartıp masaya fırlatırken.

“Bir şeyleri atlıyormuşum gibi geliyor, dedim,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Anheg senin kütüphanen tam olarak ne kadardır?”

Çerek Kralı omzunu silkip başını kaşıdı. “Tol Honeth’teki üniversite kütüphanesiyle boy ölçüşebilir miyim bilmem,” diye itiraf etti, “ama dünyadaki *en önemli* kitapları topladım.”

“Koleksiyonun sırlar konusunda zengin midir?”

“Ne konusunda?”

“Kehanetler; *Kitab-ı Mrin* veya *Darine* değil de diğerleri: *Kell Kâhinlerinin Hakikatli Sözleri, Rak Cthol Grolim Kehanetleri, Ashaba Vahiyleri.”*

“O var,” dedi Anheg, “Ashaba zımbırtısı, on-on iki sene kadar önce almıştım.”

“Val Alorn’a gidip, ona bir göz atsam fena olmayacak.”

“Yoldan ayrılmanın pek zamanı sayılmaz dede,” diye karşı çıktı Garion.

“Garion, bir grup dindar fanatik tarafından, isyanı da aşan bir şeyler yapıldığını biliyoruz. Senin *Kitab-ı Mrin*’de bulduğun bölüm son derece özel bir bölüm. Bana sırlara bakmamı söylüyor; eğer tam olarak söyleneni yapmazsam sonra pişman olacakmışım gibi geliyor.” Anheg’e döndü. “Sendeki *Ashaba Vahiyleri* nerede?”

“Kütüphanede, en üst rafta. Hiçbir şey anlayamayınca oraya kaldırmıştım. Günün birinde hep yeniden ele almaya niyetlenip durduydum.” Derken aklına bir şey geldi. “Ha, bu arada *Mallorya Hakikatli Sözleri*’nin bir kopyası da Mar Terrin’deki manastırda bulunuyor.”

Belgarath gözlerini kırpıştırdı.

“O da görmek istediğin diğer kitaplardan biri değil miydi? Hani şu Keli Kâhinleri’ne ait olanı?”

“Sen Mar Terrin kütüphanesinde ne olup olmadığını nasıl biliyorsun?”

“Birkaç yıl önce duymuştum. Nadir kitaplar konusunda gözlerini dört açan adamlarım var. Her neyse, keşişlere bu konuda bir teklifte bulundum -oldukça da cömertçeydi bence- fakat görüşmeler yarım kaldı.”

“Sen kesinlikle bir istihbarat membaısın Anheg. Aklına gelen başka bir şey var mı?”

“Korkarım Rak Cthol Grolim Kehânetleri konusunda yardımcı olamayacağım. Benim duyduğum tek kopyası Ctuchik’in kütüphanesindeydi; o da muhtemelen sen Rak Cthol’u dağın tepesinden havaya uçurduğunda gömülüp kalmıştır. Gidip kazabilirsin herhalde.”

“Teşekkür ederim Anheg,” dedi Belgarath inceden inceye alay edercesine. “Ne kadar yardımcı olduğunu kelimelerle anlatamam.”

“Kulaklarıma inanamıyorum,” dedi Ce’Nedra Belgarath’ı suçlarcasına konuşarak. “Birisi bebeğimi -senin torununu- çaldı; sen onu bulmaya çalışacağına belirsiz bir elyazmasının peşine düşmeyi planlıyorsun.”

“Ben çocuğu terk etmiyorum Ce’Nedra. Ben onu değişik bir yerde arıyorum o kadar.” Kraliçeye gözlerinde derin bir sempatiyle baktı. “Hâlâ çok gençsin,” dedi, “ve bütün görebildiğin, bebeğinin senden alınmış olduğu gerçeği. Öte yandan iki türlü gerçeklik vardır. Garion çocuğunu *bu* gerçeklikte izleyecek. Ben ise onu başka birinde izleyeceğim. Hepimiz aynı şeyin peşindeyiz ve bu yolla bütün ihtimalleri göz önüne almış olacağız.”

Ce’Nedra bir süre ona baktıktan sonra aniden yüzünü elleriyle kapatarak ağlamaya başladı. Garion ayağa kalkarak karısının yanına giderek sarıldı. “Ce’Nedra,” dedi avuturcasına, “Ce’Nedra, her şey yoluna girecek.”

“Hiçbir şey yoluna girmeyecek,” diye hıçkırdı ufak tefek kraliçe kesik kesik. “Bebeğim için çok korkuyorum Garion. Artık hiçbir şey yolunda olmayacak.”

Gözleri yaşaran Mandorallen ayağa kalktı. “Hakiki şövalyeniz ve müdafiniz olarak sevgili Ce’Nedra, hayatım üzerine yemin ederim ki hain Ulfgar’a gelecek yazı görmek nasip olmayacak.”

“Bu, işi özetledi sayılır,” diye mırıldandı Hettar. “Neden hep birlikte Rheon’a gidip Ulfgar’ı bir kazığa uzun çivilerle çivilemiyoruz?”

Anheg, Ço-Hag’a baktı. “Oğlun bu durumun gerçeklerini hatırı sayılır bir biçimde yakaladı.”

“Ömrümün son baharının neşesidir,” dedi Ço-Hag gururla.

Kraliyet dairelerine gider gitmez Ce’Nedra ile tartışmaları derhal başladı. Garion önce mantıklı açıklamaları denemiş, sonra da emirlere geçmişti. Sonunda tehditlere başvurdu.

“Ne dediğin umurumda değil Garion, Rheon’a geliyorum.”

“Gelmiyorsun!”

“Bal gibi de geliyorum!”

“Seni odana kilitletirim.”

“Sen ayrılır ayrılmaz ben de birilerine kapının kilidini açmasını emrederim -ya da kendim parçalarım- ve rıhtımdan ayrılan ilk gemiye atlarım.”

“Ce’Nedra bu çok tehlikeli.”

“Thull Mardu’da da, Cthol Mishrak’da da; her ikisinde de gözümü bile kırpmamıştım. Rheon’a gidiyorum Garion - ya seninle giderim, ya tek başıma. Bebeğimi geri alacağım - şehir surlarını çıplak ellerimle yıkmak zorunda kalsam bile.”

“Ce’Nedra lütfen.”

“Hayır!” diye bağırdı kraliçe ayaklarını yere vurarak. “Gideceğim Garion ve senin söyleyeceklerin ya da yapacakların beni durduramaz!”

Garion ellerini havaya kaldırdı. “Kadınlar!” dedi umutsuz bir edayla.

Filo ertesi sabah şafak vakti limandan ayrılarak çırpıntılı denize,

fırtına kuyruğunun pis köpükleri ile yosunlarına daldı.

Garion *Denizkuşu*'nun kıç güvertesinde, kalın elleri dümeni sıkı sıkı kavramış olan Barak'ın yanında duruyordu. "Bir daha bunu yapmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi suratsızca.

"Kötü havada yelken açmak o kadar kötü değildir." Rüzgâr kızıl sakalını savururken Barak omzunu silkti.

"Ben onu kastetmemiştim. Torak öldükten sonra hayatımı barış ve huzur içinde geçiririm diye düşünmüştüm."

"Şansın yaver gitti," dedi Barak ona.

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

"İnsanın barıştan bütün kazandığı koca bir popo ve başında örümcek ağlarıdır," dedi kocaman adam bilgece. "Her zaman için minik, dostça bir savaşa varım."

Denizde birkaç fersah ilerledikten sonra Kral Fulrach, Seline Kontu, General Brendik ve adamakıllı teskin edilmiş Kraliçe Layla'yı taşıyan bir grup gemi filodan ayrılarak doğuya, Sendar'a doğru yelken açtı.

"İnşallah Brendig Darine'e vaktinde ulaşır," dedi Anheg, parmaklıklarda dururken. "Araştırma sırasında o gemilere gerçekten ihtiyacım olacak."

"Nereden başlamayı planlıyorsun?" diye sordu Kraliçe Porenn.

"Mezhep daha çok batı kıyısında yoğunlaşmış," diye cevap verdi Anheg. "Eğer Prens Geran'ı çalanlar Çerek'e geçtiyseler büyük bir ihtimalle mezhebin kalesine doğru giderler. Kıyıdan başlayıp, sonra içlere doğru ilerleyeceğim."

"Makul bir stratejiye benziyor," diye kabul etti Porenn. "Adamlarını konuşlandır ve denizi süpür."

"Porenn," dedi kral yüzünde ıstırap yüklü bir ifadeyle, "seni kız kardeşim gibi severim ama benimle konuşurken askeri terimler kullanma. Bu tür bir lisanı bir kadının ağzından duymak tüylerimi diken diken ediyor."

Çerek Boğazı'ndaki geçitten geçmek onları iki gün geciktirmişti. Greldik ve birkaç dayanıklı kişi daha açık denizde fırtınadan sonra oluşan Büyük Girdap'dan geçmeyi denemeye niyetli ve hatta hevesli de olsa, daha sakin ve daha ihtiyatlı kafalar üstün çıktı. "Eminim deniz biraz sakinleşecektir," diye bağırdı Barak arkadaşına doğru, "ayrıca Rheon'un da bir yere kaçtığı yok. Gerekmedikçe gemilerimizden kayıp vermeyelim."

"Barak," diye bağırdı cevaben Greldik, "kocakarı gibi

davranmaya başladın.”

“Jarviksholm’dan önce Anheg de aynı şeyi söylemişti,” diye dikkat çekti Barak.

“İrfan sahibi bir kraldır.”

“Gemi onun değil.”

Boğazı geçip Çerek Körfezi’nin daha sakin sularına girdikten sonra Kral Anheg filonun önemli bir kısmını alarak kuzeye, Val Alorn’a doğru yelken açtı. Anheg’in gemilerinden birine geçmeden önce Belgarath güvertede durmuş, Garion ve Polgara ile sessizce konuşuyordu. “Val Alorn’da işim biter bitmez Mar Terrin’e geçeceğim,“ diye açıkladı onlara. “Siz Rheon’a varmadan geri dönemezsem dikkatli olun. Mezheptekiler oldukça bağnaz ve başlatmış oldukları bu savaş da doğrudan sana yönelik Garion.”

“Ben ona dikkat ederim baba,” diye rahatlattı Polgara babasını.

“Ben iyi kötü kendi başımın çaresine bakabilirim Pol Teyze,” dedi Garion teyzesine.

“Eminim öyledir canım,” diye cevap verdi Polgara, “ama eski alışkanlıklar kolay kolay geçmiyor.”

“Artık büyüdüğümü fark etmeniz için kaç yaşında olmam icap ediyor?”

“Bin yıl kadar sonra yine bir sor canım istersen,” dedi teyzesi. “Belki o zaman bu konuyu konuşabiliriz.”

Garion gülümseyip içini çekerek, “Pol Teyze,” dedi, “seni seviyorum.”

“Evet canım,” diye cevap verdi teyzesi yanağını okşayarak, “Biliyorum; ben de seni çok seviyorum.”

Kotu’da, Hettar’ı, karısını ve annesiyle babasını taşıyan gemi güneye Aldurford’a doğru döndü. “Üç haftaya kadar sizinle Rheon’da buluşuruz,” diye seslendi atmaca suratlı Algar *Denizkuşu* na. “Bana da biraz kavga ayırın.”

“Elini çabuk tutarsan olur,” diye bağırdı cevaben Lelldorin neşeyle.

“Hangisi daha kötü bilemiyorum,” diye mırıldandı Polgara Ce’Nedra’ya, “Arendler mi, Alornlar mı?”

“Bir akrabalıkları olma ihtimali var mı?” diye sordu Ce’Nedra.

Pol Teyze güldü; sonra Kotu rıhtımına bakarak burnunu kırıştırdı. “Gel canım,” dedi, “aşağıya inelim. Limanların her zaman son derece ıstırap verici kokuları vardır.”

Filo Kotu’yu geçtikten sonra Mrin Nehri’nin ağzına dizildi.

Nehrin akıntısı yavaştı ve her iki yanında da yemyeşil ve ıslak bataklıklar uzanıyordu. Kürekçiler sürekli nehir yukarı kürek çekerken Garion *Denizkuşu*'nun burnuna yakın bir yerde durmuş, grimtırak yeşil sazların, dağınık çalılıkların akışını tembelce seyrediyordu.

"Hah, işte buradasın Garion," dedi Kraliçe Porenn arkasından yaklaşarak. "Bir-iki dakika konuşuruz diye düşünmüştüm."

"Tabii." Cesareti ve bağlılığı muazzam bir sevginin ve demir gibi bir kararlılığın ifadesi olan bu ufak tefek sarışın kadının onun için yeri ayrıydı.

"Boktor'a vardığımızda Kheva'yı sarayda bırakmak istiyorum. Bundan çok hoşlanacağını zannetmiyorum ama savaş için biraz küçük sayılır. Eğer bu konuda inatçılık ederse, ona kalmasını emredebilir misin?"

"Ben mi?"

"Sen Batının Hükümdarısın Garion," diye hatırlattı ufak tefek kraliçe. "Ben ise sadece annesiyim."

"Batının Hükümdarlığı biraz fazla abartılmış bir unvan korkarım." Dalgın bir edayla kulaklarından birine asılıyordu. "Acaba Ce-Nedra'nın da Boktor'da kalmasını sağlayabilir miyim?" diye söylendi.

"Zannetmem," dedi kraliçe. "Kheva seni büyüğü addedebilir ama Ce'Nedra seni kocası olarak görüyor. Büyük bir fark var farkındaysan."

Garion yüzünü ekşiterek, "Herhalde haklısındır," diye itiraf etti. "Gerçi denemeye de değer. Mrin üzerinde gemiyle ne kadar ilerleyebiliyoruz?"

"Boktor'dan yirmi fersah kadar yukarıda kuzey çatalı bir seri sığlığa geliyor," diye cevap verdi sarışın kraliçe. "Sanırım orada gemiler karadan gidebilir ama bu pek bir işe yaramaz. On fersah kadar daha ileride başka bir sığlığa gelinir, sonra da şiddetli akıntılar geliyor. Gemileri sudan çıkartıp, sonra tekrar indirmek için çok zaman harcamamız gerekir."

"O halde sığlığa gelince inip yürüyüşe geçmemiz daha mı hızlı ilerlememizi sağlar?"

Kadın başıyla onayladı. "Komutanlarımın askerlerini bir araya toplaması ve erzaklarını tedarik etmeleri birkaç gün alabilir," diye ekledi kraliçe. "En kısa zamanda peşimizden gelmeleri talimatını vereceğim. Bir kez bize katıldıklarında Rheon'a doğru yolumuza

devam ederek Brendig ve Hettar gelinceye kadar kuşatmayı başlatabiliriz.”

“Biliyor musun bu işte gerçekten çok iyisin Porenn.”

Porenn hüzünle tebessüm etti. “Rhodar çok iyi bir hocaydı.”

“Onu çok seviyordun, öyle değil mi?”

Kraliçe içini çekti. “Tahmin edebileceğinden çok daha fazla, Garion.”

Ertesi gün akşamüstü Boktor’a vardılar; Garion Kraliçe Porenn ile yüzü biraz asılan oğluna saraya kadar refakat etti. İpek de onların peşi sıra gitmişti. Saraya varır varmaz Porenn Drasniya askeri güçleri karargâhına bir haberci yolladı.

“Beklerken bir çay içer miyiz beyler?” diye sordu, üçü birlikte pencerelerinde kırmızı kadife perdelerin olduğu geniş, havadar bir odaya rahatça yerleştiklerinde.

“Eğer daha sert bir şeyler bulamayacaksan,” diye cevap verdi İpek arsız bir sırıtışla.

“Bunun için erken bir vakit sayılmaz mı Prens Kheldar?” diye sordu kraliçe İpek’e, azarlamasına.

“Ben bir Alorn’um Yengeciğim. Günün hiçbir saati erken sayılmaz.”

“Kheldar lütfen bana öyle hitap etme. Kendimi tarih öncesinden kalma hissediyorum.”

“Ama *öylesin,* Porenn - yengemsin. Tabii ki tarih öncesinden kalmasın demiyorum.”

“Hiçbir konuda ciddi olamaz mısın sen?”

“Elimden geliyorsa olmam.”

Önce içini çeken ufak tefek kadın sonra sıcak, kıkırdak bir kahkahacık attı.

On beş dakika kadar sonra kırmızı yüzlü, biraz şatafatlı kavuniçi üniformalı tıknaz bir adam odaya alındı. “Haşmetmeapları beni mi çağırttı?” diye sordu, saygıyla eğilip selam vererek.

“Ah, General Haldar,” diye karşılık verdi kraliçe. “Haşmetmeapları Kral Belgarion’u tanıyor musunuz?”

“Çok kısa bir süre için karşılaşmıştık hanımefendi - eşinizin cenazesinde.” Yüzü kızararak Garion’un önünde eğildi. “Haşmetmeapları.”

“General.”

“Ve eminim Prens Kheldar’la daha önce karşılaşmışsınızdır.”

“Tabii ki,” diye cevap verdi general. “Asaletmeap.”

“General.” İpek ona yakından baktı. “Bu yeni bir madalya değil mi Haldar?” diye sordu.

Kırmızı yüzlü general göğsündeki madalya öbeğine biraz küçümsercesine dokundu. “Generaller barış zamanı bu işle uğraşıyor Prens Kheldar. Birbirlerine madalya takıyor.”

“Korkarım barış zamanı bitti General Haldar,” dedi Porenn buz gibi bir edayla. “Sanırım Çerek’teki Jarviksholm’da olanları duymuşsundur.”

“Evet Haşmetmeap,” diye cevap verdi general. “Çok başarılı bir sefer olmuş.”

“Şimdi de Rheon’a doğru devam edeceğiz. Ayı Mezhebi Kral Belgarion’un oğlunu kaçırdı.”

“Kaçırdı mı?” Haldar’ın yüz ifadesi kuşku doluydu.

“Korkarım öyle. Sanırım mezhepten tamamen kurtulmanın zamanı geldi. O yüzden Rheon’a yürüyoruz. Limanda Belgarion’un Rivalılarıyla dolu bir filo var. Yarın sığlığa kadar gidip orada karaya çıkacağız. Karadan Rheon’a doğru yürüyüşe geçeceğiz. Senin de orduyu toplamanı ve en kısa zamanda peşimizden gelmeni istiyorum.”

Haldar, duyduğu ve aklını çelen bir şey yüzünden kaşlarını çatmıştı. “Riva Prensinin kaçırıldığına emin misiniz Haşmetmeap?” diye sordu. “Öldürülmedi mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Garion katiyetle. “Bir kaçırma olduğuna şüphe yok.”

Haldar sıkıntılı sıkıntılı bir aşağı, bir yukarı yürüdü. “Bu mantıklı gelmiyor,” diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

“Size verilen talimatı anlamadınız mı General?” diye sordu Porenn ona.

“Ne? Ah, tabii Haşmetmeap. Orduyu toplayarak, Rheon’a varmadan Kral Belgarion’un Rivalılarına yetişeceğim.”

“Kesinlikle. Gücümüzün geri kalanı gelinceye kadar kasabayı kuşatacağız. Rheon’da bize Algarlar ile Sendarya ordusu katılacak.”

General, “Ben hemen harekete geçeceğim Haşmetmeap,” diye temin etti kraliçeyi. Yüz ifadesi hâlâ karışıktı, ayrıca kaşları da endişeyle çatılmıştı.

“Bir şey mi var General?” diye sordu Porenn.

“Ne? Yok, hayır Haşmetmeap. Karargâha giderek derhal gerekli emirleri vereceğim.”

“Teşekkür ederim General Haldar. Hepsi bu kadar.”

“Hoşuna gitmeyen bir şey duyduğuna kuşku yok,” diye gözlemini dile getirdi İpek general ayrıldıktan sonra.

“Son zamanlarda hepimiz hoşlanmadığımız şeyler duyduk,” dedi Garion.

“Ama bu tam olarak aynı şey değildi,” diye mırıldandı İpek. “Biraz müsaadenizi isteyeceğim. Birkaç soru sorsam fena olmayacak sanırım.” Sandalyesinden kalkarak yavaşça odayı terk etti.

Ertesi sabah erkenden, filo demir alıp Boktor’dan ayrılarak nehrin yukarısına doğru ilerlemeye başladı. Gün berrak ve güneşli bir şafakla atsa da öğlene doğru ağır bir bulut örtüsü Çerek Körfezi’nden sürüklenip gelerek Drasniya kırlarını grileştirip, iç karartıcı bir hale soktu.

“İnşallah yağmur yağmaz,” diye homurdandı Barak, dümen başındaki yerinde. “Savaşa giderken çamur içinde sırılsıklam kalmaktan nefret ederim.”

Mrin’in sığlık kesiminin, suyun çakıllı setler arasından damlayarak aktığı çok geniş bir satıh olduğu çıktı ortaya.

“Hiç burayı tarayarak temizlemeyi düşündünüz mü?” diye sordu Garion, Drasniya Kraliçesine.

“Hayır,” diye cevap verdi kraliçe. “Uyguladığımız siyaset nedeniyle, Mrin’de bu noktadan sonra ulaşım yapılmasını istemiyorum. Tolnedralı tüccarların Boktor’u es geçmesini istemem.” Tatlı tatlı Ce’Nedra’ya gülümsedi. “Alınmanı istemem canım,” dedi, “ama yurttaşların nedense hep gümrüğü atlatmak istiyor. Şu anda Kuzey Kervan Yolu benim denetimim altında ve gümrük gelirine ihtiyacım var.”

“Anlıyorum Porenn,” diye temin etti Ce’Nedra, kraliçeyi. “Ben de aynı şeyi yapardım.”

Filoyu nehrin kuzey kıyısına yanaştırdılar ve Garion’un güçleri inmeye başladı. “O halde siz gemileri nehir aşağı götürüp Darine’e geçeceksiniz, öyle mi?” dedi Barak, sakallı Greldik’e.

“Öyle,” dedi Greldik. “Brendig ile Sendarlarını bir hafta içinde buraya getireceğim.”

“Güzel. Ona elinden geldiğince hızla bizi takip edip Rheon’a gelmesini söyle. Uzun kuşatmalar beni hiçbir zaman mutlu etmemiştir.”

“Denizkuşu’nu da benimle geri yolluyor musun?”

Barak sakalını düşünceli düşünceli kaşıdı. “Hayır,” dedi

sonunda. “Onu burada tutacağım.”

“İnan bana, onu batırmam Barak.”

“Biliyorum ama ihtiyaç anında onun burada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Sen de Brendig ile birlikte Rheon’a gelecek misin? Güzel bir dövüş olacağa benziyor.”

Greldik’in yüzü hüzünlendi. “Hayır,” diye cevap verdi. “Anheg, buradaki Sendarları taşıma işim bittikten sonra Val Alorn’a dönmemi emretti.”

“Ya. Çok fena.”

Greldik huysuzlukla homurdandı. “Rheon’da iyi eğlenceler,” dedi, “ayrıca ölmemeye çalış.”

“Buna özellikle dikkat ederim.”

Askerler ve erzak indirildiğinde akşam iyice ilerlemişti. Bulutlar toplanmaya devam ediyordu ama daha yağmur başlamamıştı. “Bence burada bir kamp kurabiliriz,” dedi Garion diğerlerine, hafif meyilli nehir kıyısında durduklarında. “Zaten hava kararıncaya kadar fazla bir mesafe alamayız ama gece iyi uyursak, sabah erkenden yola çıkabiliriz.”

“Mantıklı,” diye kabul etti ipek.

“Haldar’la ilgili bir şeyler bulabildin mi?” diye sordu Kraliçe Porenn sansar suratlı ufak tefek adama. “Onda seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum.”

“Pek özel bir şey bulamadım.” İpek omzunu silkti. “Gerçi son zamanlarda epey bir seyahat etmiş.”

“O bir general Kheldar, ayrıca kurmay subaylarımın da başıdır. Generallerin zaman zaman teftiş gezileri yapmaları gerekir, biliyorsun.”

“Ama genellikle tek başlarına yapmazlar,” diye cevap verdi İpek. “Bu yolculuklara çıktığında yanına bir yardımcı bile almıyormuş.”

“Bence sen aşırı kuşkucu davranıyorsun.”

“Kuşkucu olmak benim huyum canım Yengeciğim.”

Kraliçe ayağını yere vurdu. “Bana o şekilde hitap etmekten vazgeçer misin?”

İpek, Porenn’e tatlılıkla baktı. “Gerçekten seni rahatsız ediyor mu Porenn?” diye sordu.

“Rahatsız ettiğini sana söyledim.”

“O halde bunu unutmamaya çalışayım.”

“Sen gerçekten geçinilebilecek bir adam değilsin, biliyor

musun?”

“Tabii ki biliyorum canım Yengeciğim.”

Bunu izleyen iki gün boyunca Riva ordusu durmadan, dizi dizi kara ve durgun su birikintileri etrafında biten diken ve çalı parçalarının üzerine serpiştirilmiş olduğu, çıplak, seyrek bitki örtüsüyle kaplı tepelerden oluşan ıssız, grimtırak yeşil bataklıklardan doğuya ilerledi. Gökyüzü gri ve tehditkâr olmayasına rağmen hâlâ yağmur yoktu.

Garion, yüzünde kasvetli bir kararlılık ifadesiyle, emir vermek dışında pek konuşmadan yürüyüş kolunun önünde at sürüyordu. Öncüleri zaman zaman ona rapor getiriyor, önlerinde mezhep kuvvetlerine ait bir iz olmadığını söylüyor ve aynı katiyetle henüz General Haldar komutasındaki Drasniyalı mızraklı askerlerin arkadan gelmediklerini bildiriyorlardı.

O ikinci günde acele bir öğle yemeği için durduklarında, Polgara Garion’un yanına büyük bir ciddiyetle yaklaştı. Sanki yaklaşırken mavi pelerini yüksek otlar arasında fısıldaşıyordu; Pol’ün bildik kokusu başı boş esintiyle ona gelmişti. “Gel biraz yürüyelim Garion,“ dedi Polgara yavaşça. “Konuşmamız icap eden bir konu var.”

“Tamam.” Cevabı kısa, hatta sertti.

Pol, geçen birkaç yıldır pek yapmadığı bir şey yaptı. Bir çeşit ciddi şefkatle Garion’un koluna girdi; birlikte ordunun ve arkadaşlarının yanından ayrılarak çimenli tepeye doğru yürüdüler.

“Son birkaç haftadır çok neşesiz oldun canım,” dedi, tepenin başında durduklarında.

“Sanırım yeterince nedenim var Pol Teyze.”

“Bütün bunların seni derinden incittiğini ve büyük bir hiddetle doldurduğunu biliyorum Garion; ama bunun gözünü döndürmesine izin verme.”

“Pol Teyze, bunu başlatan ben değilim,” diye hatırlattı Garion teyzesine. “Karımı öldürmeye çalıştılar. En yakın arkadaşlarımdan birini öldürüp, Anheg ile aramda bir savaş başlatmaya çalıştılar. Şimdi de oğlumu çaldılar. Sen de bir ceza verme sırasının geldiğini düşünmüyor musun?”

“Belki,” diye cevap verdi Pol, doğrudan genç kralın yüzüne bakarak, “ama içindeki bu büyük öfkenin seni alıp götürmesine, sende işe kan gölünde yıkanmakla başlama istediği doğurmasına izin verme. Muazzam bir gücün var Garion ve düşmanlarına ağıza

dahi alınmayacak şeyler yapmak için bunu rahatlıkla kullanabilirsin. Eğer bunu yaparsan bu güç seni bir zamanlar Torak'ın olduğu kadar rezil bir şeye çevirir. Yarattığın dehşetten zevk almaya başlamanla başlar her şey. Zamanla, bu zevk sana sahip olur."

Teyzesinin sesindeki yoğunluktan ve alnındaki o tek beyaz tutam saçın aniden parlar gibi olmasından şaşkınlaşan Garion, Pol'e bakakaldı.

"Bu çok gerçek bir tehlikedir Garion. Tuhaftır ama, şu anda, Torak'la yüzleştiğin zamandan daha büyük bir tehlikeyle yüz yüzesin."

"Yaptıkları şeyi yanlarına bırakacak değilim," dedi inatla. "Gitmelerine izin vermeyeceğim."

"Ben böyle bir şey yapmanı önermiyorum canım. Yakında Rheon'da olacağız ve orada bir çatışma olacak. Sen bir Alornsun ve eminim dövüşmek seni çok heyecanlandıracak. Bu heyecanın ve öfkenin seni mantıksız bir katliama yöneltmemesi konusunda bana söz vermeni istiyorum."

"Eğer teslim olurlarsa," diye cevap verdi Garion gergin bir edayla.

"Peki ya o zaman? O zaman tutsaklarını ne yapacaksın?"

Garion kaşlarını çattı. Bunu hiç düşünmemişti.

"Ayı Mezhebi genelde cahil ve kandırılmış insanlardan oluşur. Tek bir düşünceyle akılları öylesine dolmuştur ki yapmış oldukları şeyin habisliğini kavrayamazlar bile. Onları aptallıkları yüzünden mi katledeceksin? Aptallık büyük bir bahtsızlıktır ama o tür bir cezayı pek hak etmez."

"Ya Ulfgar?" diye sordu genç kral.

Polgara buruk bir tebessümle gülümsedi. "Bak," dedi, "o başka bir mesele."

İri, mavi çizgili bir atmaca kasvetli gökyüzünde halkalar çizmeye başladı. "Minik bir aile toplantısı mı yapıyoruz?" diye sordu Beldin sertçe, titreyip kendi suretine bürünürken.

"Nerelerdeydin amca?" diye sordu Pol Teyze oldukça sakin bir sesle. "İkizlere, bize yetişmen için haber bırakmıştım."

"Mallorya'dan yeni döndüm," diye homurdandı Beldin karnını kaşıyarak. "Belgarath nerede?"

"Val Alorn'da," diye cevap verdi Pol, "sonra da Mar Terrin'e geçecek. Sırlarda gizlenmiş olan yolu bulmaya çalışıyor. Neler

olduğunu duydun mu?”

“Sanırım çoğunu. İkizler bana *Kitab-ı Mrin*’de gizlenmiş olan kısmı gösterdi; ayrıca Riva Vekilharcı ve Belgarion’un oğlunu da duydum. Rheon’a doğru yola çıktınız değil mi?”

“Doğal olarak,” diye cevap verdi Polgara. “Musibetin kaynağı orası.”

Kambur büyücü düşünceli düşünceli Garion’a baktı. “Eminim uzman bir taktikçisindir Belgarion,” dedi, “ama yürüttüğün mantığı bu kez kavrayamadım.”

Garion kambur büyücüye boş boş baktı.

“Tahkim edilmiş bir şehirdeki, kendininkinden daha büyük bir güce saldırmak için harekete geçtin, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle de denebilir.”

“O halde neden ordunun yarısından çoğu senden iki günlük mesafede, Mrin sığlıklarında kamp kurdu? Sence onlara ihtiyacın olmayacak mı?”

“Sen neden bahsediyorsun amca?” diye sordu Pol sertçe.

“Gayet açık konuştuğumu zannediyordum. Drasniya ordusu sığlıklara kamp kurmuş. Pek öyle harekete geçmeye niyetli gibi de görünmüyorlar. Hatta bulundukları mevkiyi tahkim ediyorlar.”

“Bu imkânsız.”

Beldin omzunu silkti. “Uçup kendin bir bakıver.”

“Gidip diğerlerine söylesek fena olmayacak Garion,” dedi Pol Teyze ciddiyetle. “Bir yerlerde, bir şeyler feci şekilde ters gidiyor.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

NE YAPMAYA çalışıyor bu herif?" Kraliçe Porenn, kendisine hiç yakışmayan ani bir hiddetle patlamıştı. "Ona özellikle bize yetişmesini emretmiştim."

İpek'in yüzü solgundu. "Sanırım pek kıymetli General Haldar'ın ayağını o boşboğaz damga var mı yok mu diye kontrol etmeliydik," dedi.

"Ciddi olamazsın!" diye bağırdı Porenn.

"Bile bile emirlerine karşı geliyor Porenn ve bunu hem seni, hem de hepimizi büyük bir tehlike içine alacak şekilde yapıyor."

"Emin ol, Boktor'a döner dönmez bu işin aslını bulacağım."

"Ne yazık ki şu anda o tarafa doğru gitmiyoruz."

"O halde sığlıklara tek başıma gideceğim," diye beyan etti kraliçe. "Gerekirse, onu görevinden azledeceğim."

"Hayır," dedi İpek katiyetle, "yapmayacaksın."

Kraliçe ufak tefek adama inanamayarak baktı. "Kheldar sen kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

"Tamamiyle Porenn, ama söylediğin çok tehlikeli."

"Bu benim görevim."

"Hayır," diye düzeltti İpek. "Aslında senin görevin Kheva'yı, Drasniya Kralı olarak büyütünceye kadar hayatta kalmak."

Kraliçe dudaklarını ısırdı. "Bu haksızlık Kheldar."

"Hayat zordur Porenn."

"Haklı Haşmetmeapları," dedi Cirit. "General Haidar size

itaatsizlik ederek zaten ihanet etmiş oldu. O suçuna bir de sizin ölümüzü eklemekte tereddüt edeceğini zannetmiyorum."

"Biraz adama ihtiyacımız olacak," diye gürledi Barak, "En azından birkaç tane. Yoksa durup Brendig'i beklemek zorunda kalacağız."

İpek başını salladı. "Haldar sığlıklara kamp kurmuş. Eğer şüphelerimizde haklıysak Brendig'in askerlerini indirmesine mani olabilir."

"Ee," diye sordu Ce'Nedra hiddetle, "şimdi ne yapacağız?"

"Çok fazla seçeneğimiz olduğunu zannetmiyorum," dedi Barak. "Dönüp sığlıklara giderek, Haldar'ı ihanetten tutuklamak zorundayız. Sonra dönerek, yeniden mızraklı savaşçılarla birlikte ilerleriz."

"Bu neredeyse bir haftamızı alır," diye karşı çıktı Ce'Nedra.

"Başka bir seçeneğimiz var mı? O mızraklı savaşçılara ihtiyacımız var."

"Sanırım bir şeyi atlıyorsun Barak," dedi İpek. "Son iki gündür havada bir soğukluk hissetmiyor musun?"

"Biraz - sabahları."

"Drasniya'nın kuzey doğusundayız. Kış buraya çok erken gelir."

"Kış mı? Ama daha sonbaharın başındayız."

"Çok kuzeydeyiz dostum. Her an kar yağmaya başlayabilir."

Barak küfretmeye başladı.

İpek, Cirit'in kenara gelmesini işaret ettikten sonra iki adam kısaca konuştular.

"Her tuttuğumuz elimizde kalıyor değil mi Garion?" dedi Ce'Nedra alt dudağı titreyerek.

"Her şeyi yoluna sokarız Ce'Nedra," dedi genç kral karısına sarılarak.

"Ama nasıl?"

"Onu tam olarak düşünmedim daha."

"Savunmasız bir haldeyiz Garion," dedi Barak ciddiyetle. "Mezhep topraklarına son derece zayıf bir güçle girmek üzereyiz. Pusuya düşmeye hazırız."

"Size öncülük edecek birine ihtiyacınız olacak," dedi Beldin, dişleriyle parçalamakta olduğu soğuk etten başını kaldırarak. Etin kalan parçasını ağzına tıkarak parmaklarını pis tüniğinin önüne sildi. "Eğer istersem hiç dikkat çekmemeyi başarabilirim."

“Ben o işin üstesinden gelirim amca,” dedi Polgara ona. “Hettar, Algar kabileleriyle birlikte kuzeye geliyor. Ona gidip olanları anlatabilir misin? Ne kadar kısa zamanda buraya gelebilirse o kadar iyi olacak.”

Hâlâ et parçasını çiğnemekte olan Beldin şöyle tartarak bir baktı. “Kötü bir fikir değil Pol,” diye itiraf etti. “Evliliğin aklını biraz yumuşatmış olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre yumuşayan sadece popon olmuş.”

“Amca!” dedi Pol kırılmış bir tonda.

“Gitsem fena olmayacak,” dedi Beldin. Eğildi, kollarını açtı ve titreyerek atmaca kılığına büründü.

“Ben birkaç günlüğüne ayrılacağım,” dedi İpek, onlara katılmak için döndüğünde. “Hâlâ durumu kurtarma ihtimalimiz var.” Sonra topukları üzerinde dönerek doğruca atına gitti.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Garion Cirit’e.

“Adama ihtiyacımız var,” diye cevap verdi Cirit. “Biraz adam toplamaya gidiyor.”

“Porenn,” dedi Polgara omzundan arkaya doğru bakmaya çalışarak, “sence son birkaç aydır biraz kilo mu almışım?”

Porenn nazikçe gülümseyerek, “Tabii ki almadın Polgara,” dedi. “Sadece seni kızdırmaya çalışıyordu.”

Mavi pelerinini çıkartan Polgara’nın yüzünde yine de hafif bir endişe ifadesi vardı. “Ben biraz önden gideceğim,” dedi Garion’a. “Askerlerini ilerletmeye devam et ama koşturma. Sizi uyarma fırsatım olmadan bir şeye dalmanızı istemem.” Pol bulanıklaşır gibi oldu ve kocaman kar rengi baykuş, yumuşak, sessiz kanatlarıyla uzaklaştı.

Bu olaydan sonra Garion güçlerini dikkatle hareket ettirdi ve ilerlerken mümkün olan en iyi savunma konumuna soktu. Öncülerinin sayısını iki katına çıkartarak, ilerideki araziyi incelemek için önlerine çıkan her tepeye önce bizzat kendi çıktı. Yürüyüşleri, günde beş fersahlık bir mesafeye kadar yavaşladı; bu gecikme onu kaygılandırdığı halde, başka bir seçeneği olmadığını hissediyordu.

Polgara her sabah, görünürde bir tehlike olmadığını rapor etmek için geri dönüyor ve sonra sessiz kanatlarla yeniden uçuyordu.

“Bunu nasıl başarıyor?” diye sordu Ce’Nedra. “Hiç uyuduğunu zannetmiyorum.”

“Pol uyumadan haftalarca dayanabilir,” diye açıkladı Durnik.

“Bir şeyi olmaz - tabii eğer *çok* uzun süre böyle devam etmezse.”

“Belgarion,” dedi Emanet hafif sesiyle, kestane rengi aygırını Garion’un hayvanının yanına çekerek, “izlendiğimizi biliyorsun değil mi?”

“Ne?”

“Bizi izleyen adamlar var.”

“Nerede?”

“Birkaç yerde. Mükemmel gizlenmişler. Ayrıca gittiğimiz o kasaba ile, nehirdeki ordu arasında at sürüp duran başka adamlar da var.”

“Bundan pek hoşlanmadım,” dedi Barak. “Sanki aralarında bir şey ayarlamaya çalışıyorlar.”

Garion omzundan geriye, Ce’Nedra’nın yanında at süren Kraliçe Porenn’e baktı. “Eğer Haldar emrederse Drasniya ordusu bize saldırır mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi kraliçe katiyetle. “Askerler kesinlikle bana sadıktır. Öyle bir emre itaat etmeyi reddederler.”

“Ya seni kurtaracaklarını düşünüyorlarsa?” diye sordu Emanet.

“Kurtarmak mı?”

“Ulfgar bunu teklif ediyor,” diye cevap verdi genç adam. “General askerlerine, bizim buradaki ordunun seni tutsak ettiğini söyleyecek.”

“Bu şartlar altında korkarım saldırırlar Haşmetmeap,” dedi Cirit, “eğer mezhep ve ordunun arasına sıkışırsak başımız büyük derde girer.”

“Daha başka ne ters gidebilir?” diye köpürdü Garion.

“En azından kar yağmıyor,” dedi Lelldorin. “Hiç değilse henüz yağmıyor.”

Bulutlar yukarıdan hantalca geçmeye devam ederken ordu çıplak arazide ağır ağır ilerliyordu. Dünya sanki buz gibi, renksiz bir grilikle kaplanmıştı; her sabah durgun su birikintilerindeki buz tabakası daha kalınlaşıyordu.

“Bu hızla oraya hiç varamayacağız Garion,” dedi Ce’Nedra kasvetli bir öğle vakti Garion’un yanından atını sürerken.

“Eğer pusuya düşersek, oraya hiç yaramayabiliriz Ce’Nedra,” diye cevap verdi kocası. “Ben de bundan en az senin kadar memnuniyetsizlik duyuyorum ama pek bir seçeneğimiz olduğunu zannetmiyorum.”

“Ben bebeğimi istiyorum.”

“Ben de.”

“Madem öyle bir şeyler yap.”

“Bütün önerilere açığım.”

“Acaba…” Ce’Nedra bir eliyle belirsiz bir hareket yaptı.

Garion başını salladı. “Bu tür şeylerin bir sınırı olduğunu biliyorsun Ce’Nedra.”

“O zaman ne yararı var?” diye sordu karısı buruklukla, soğuğa karşı gri Riva pelerinine daha da sıkı sıkı sarınarak.

Büyük beyaz baykuş onları bir sonraki yokuşun tepesinde bekliyordu. Ölü gibi beyaz bir kırık dal üzerine konmuş, kırpmadığı altın rengi gözleriyle onları izliyordu.

“Leydi Polgara,” diye selamladı Ce’Nedra, resmi bir baş hareketiyle.

Beyaz baykuş ciddiyetle, minik, sert bir baş hareketiyle karşılık verdi. Garion aniden gülmeye başladı.

Baykuş bulanıklaştı, etrafındaki hava kısa bir süre için dalgalanır gibi oldu. Derken Polgara belirdi; ağaç dalının üzerinde ağır başlılıkla bağdaş kurmuş oturuyordu. “Bu kadar komik olan ne Garion?” diye sordu.

“Daha önce bir kuşun başıyla selam verdiğini görmemiştim,” diye cevap verdi Garion. “O anda komik geldi o kadar.”

“Bunun seni çok fazla etkilemesine izin verme canım,” dedi Pol müsamahasızca. “Buraya gel de inmeme yardım et.”

“Tabii Pol Teyze.”

Pol’ün inmesine yardım ettikten sonra, kadın ona ciddiyetle baktı. “İki fersah kadar ileride sizi bekleyen büyük bir mezhep kuvveti var.”

“Ne büyüklükte?”

“Sizin yarınız kadar.”

“Gidip diğerlerine söylesek fena olmayacak,” dedi kral ciddiyetle, atım çevirerek.

“Etraflarından dolaşmanın bir yolu yok mu?” diye sordu Durnik, Polgara hepsine ileride pusuya yatmış mezhep üyelerini anlattıktan sonra.

“Zannetmiyorum Durnik,” diye cevap verdi Pol. “Burada olduğumuzu biliyorlar ve izlendiğimize hiç şüphem yok.”

“O halde onlara taarruz etmemiz münasip düşer,” diye önerdi

Mandorallen. “Davamızda haklıyız ve kaçınılmaz surette galip gelmemiz icap eder.”

“Bu ilginç bir batıl itikat Mandorallen,” dedi Barak ona, “ama ben sayıca üstün olmayı tercih ederim.” İriyarı adam Polgara’ya döndü. “Nasıl konuşlanmışlar? Yani demek istediğim…”

“Kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum Barak.” Ayağıyla yerde bir alanı temizleyerek eline bir çubuk aldı. “İzlediğimiz bu yol, tam şu önümüzdeki alçak tepe dizisini keserek dar ve derin bir koyaktan geçiyor. Aşağı yukarı koyağın en derin yerinde her iki tarafta da birkaç sel yatağı uzanıyor. Her biri farklı bir sel yatağında saklanan dört ayrı mezhep grubu var.” Elindeki çubukla yere araziyi çizdi. “Belli ki tam ortalarına kadar ilerlememize izin verdikten sonra aynı anda her yandan saldıracaklar.”

Pol’ün çizdiklerini seyreden Durnik kaşlarını çatmıştı. “O grupların herhangi birini rahatlıkla yenerdik,” diye önerdi, bir yanağını dalgın dalgın ovarak. “Aslında yapmamız gereken diğer üç grubu çatışmadan uzak tutmak.”

“Bu her şeyi hallediyor gibi,” dedi Barak, “ama diğerleri, sadece davet edilmedikleri için çatışmadan uzak durmazlar herhalde.”

“Tabii ki,” diye kabul etti demirci, “o yüzden onların katılmalarını engellemek için bir çeşit barikat kurmalıyız.”

“Aklında bir şeyler var değil mi Durnik?” dedi Kraliçe Porenn.

“Ne tarz bir mani bu hainleri arkadaşlarının imdadına yetişmekten men edebilir?” diye sordu Mandorallen.

Durnik omzunu silkti. “Ateş işe yarar büyük bir ihtimalle.”

Başını sallayan Cirit yanındaki tarlada uzanan alçak karaçalılara baktı. “Bu bölgedeki her şey daha yeşil,” dedi. “Pek iyi yanacaklarını sanmam.”

Durnik gülümsedi. *“Gerçek* ateş olmasına gerek yok.”

“Bunu yapabilir misiniz Polgara?” diye sordu Barak, gözleri parlayarak.

Pol bir an için düşündü. “Aynı anda üç yerde birden yapamayız,” diye cevap verdi.

“Ama üç kişiyiz Pol,” diye hatırlattı demirci ona. “Sen bir grubu bir ateş gözbağıyla engellersin; ben ikincisini, Garion da üçüncüsünü yapar. Üç grubu da ayrı ayrı sel yataklarında kıstırırız; sonra ilk grupla işimiz bitince, bir sonrakine geçeriz.” Biraz kaşlarını çattı. “Bu konudaki tek sorun, bu tür bir gözbağını oluşturmak için tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyor

olmam.”

“Çok zor değil canım,” diye temin etti Pol Teyze. “Garion ile bu işte ustalaşmanız pek uzun sürmez.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kraliçe Porenn Cirit’e.

“Tehlikeli,” dedi Cirit kraliçesine, “çok tehlikeli.”

“Başka bir seçeneğimiz var mı?”

“Şu anda aklıma gelen bir seçenek yok.”

“O halde tamam,” dedi Garion. “Eğer sizler askerlere ne yapacağımızı anlatırsanız, Durnik ile ben de hayali eğlence ateşi nasıl yakılır öğrenmeye başlayabiliriz.”

Rivalı askerler grimtırak yeşil karaçalılar içinden, ellerinde silahlarıyla gergin bir halde harekete geçtiklerinde belki bir saat geçmişti aradan. Tepelerin alçak silueti önlerinde tüm karanlığıyla yükseliyordu ve izledikleri ot kaplı yol da görünmeyen Ayı Mezhebi üyelerinin pusuda bekledikleri kayalarla kaplı koyağa doğru ilerliyordu. Koyağa girdiklerinde Garion kendisini hissizleştirerek bütün iradesini toplayıp dikkatle Pol Teyzesinin kendisine öğrettiği her şeyi hatırladı.

Plan hayret verici bir şekilde iyi işledi. İlk grup silahlarım çekmiş, zafer çığlıkları atarak saklandıkları sel yatağından dışarıya fırlarken Garion, Durnik ve Polgara aynı anda diğer üç sel yatağının ağzını kapattı. Aniden yükselen alevler arkadaşlarının çatışmalarına katılmasını engellediğinde, zaferlerinin hayal kırıklığına dönüşmesini açık ağızlarla seyreden saldırı halindeki mezhep üyeleri duraksadı. Garion’un Rivalıları, o anlık tereddütten faydalanmak için hemen harekete geçti. Adım adım, mezhep üyelerinin ilk grubu, kendilerini gizleyen sel yatağının dar sınırları içine geri sürüldüler.

Garion çatışmanın gidişatına pek dikkat edemiyordu. Yanında Lelldorin ile birlikte atına binmiş, çatışmanın yaşandığı yerin tam karşısındaki sel yatağının ağzında alev görüntüsü, bir sıcaklık hissi ve ateş çıtırtısı yaratmak için bütün dikkatini bir noktaya yoğunlaştırmıştı. Sıçrayan alevler arasından, mezhep üyelerinin yüzlerini aslında olmayan ısıdan korumaya çalışmalarını belli belirsiz seçebiliyordu. Derken, hiçbirinin aklına gelmeyen bir şey oldu. Garion’un sel yatağında sıkışıp kalmış mezhep üyeleri, durgun su birikintilerinden aceleyle doldurdukları kova kova suyu hayali alevlere atmaya başladılar. Tabii ki ne bir buhar, ne bir tıslama, ne de gözbağının sönmesine yönelik herhangi bir hareket olmuştu.

Biraz sonra mezhep üyelerinden biri gözlerini kısıp, dişlerini sıkarak ateşin içine bir adım attı. “Bu gerçek değil!” diye bağırdı arkasına. “Yangın gerçek değil!”

“Ama *bu* gerçek,” diye mırıldandı Lelldorin amansızca, adamın göğsüne bir ok yollarken. Kollarını kaldıran mezhep üyesi ateşin içine yuvarlandı -ateşin hissiz bedenine hiçbir etkisi olmamıştı. Bu olay, tabiidir ki, her şeyi ortaya çıkartmıştı. Önce birkaç tane, ardından yirmi kadar ya da daha fazla üye Garion’un yarattığı hayalden koşup geçtiler. Sel yatağının ağzına biriken insanlara ok ardına ok atan Lelldorin’in eli neredeyse görünmez olmuştu. “Çok kalabalıklar Garion,” diye seslendi. “Onları tutamıyorum. Geri çekilmeliyiz.”

“Pol Teyze!” diye bağırdı Garion. “Yarıp geçiyorlar!”

“Onları geri it,” diye seslendi teyzesi. “İradeni kullan.”

Daha da yoğunlaşan Garion, iradesinden katı bir set oluşturarak, sel yatağından çıkan adamları geri itmek için kullandı. İlk başta işe yarayacak gibi görünmüştü fakat sarfettiği çaba muazzamdı ve kısa bir süre sonra yoruldu. Aceleyle yükseltmiş olduğu setin kenarları aşınıp yıpranmaya başladı; üstelik geri tutmaya çalıştığı adamlar da bu zayıf noktaları bulmaya başlamıştı.

Bütün yoğunluğunu setin ayakta durmasına yönlendirmiş olan Garion, uzaktan gelen bir gökgürültüsü gibi iç karartıcı bir gümbürtüyü duyar gibi oldu.

“Garion!” diye haykırdı Lelldorin. “Atlılar - yüzlerce!”

Garion alelacele yılgınlıkla koyağa bakınca doğudaki dik yarıktan aniden çıkan bir sürü atlıyı gördü. Sırtındaki Demirpençe’nin büyük kılıcını çekmek için uzanırken “Pol Teyze!” diye bağırdı.

Öte yandan atlı dalgası tam ona ulaştığında aniden yön değiştirerek doğrudan, tam Garion’un setini yıkıp geçmek üzere olan mezhep üyelerinin ön saflarına çarptı. Bu yeni güç ince, siyah deri giysili çetin adamlardan oluşuyordu; ayrıca gözleri de garip bir biçimde çekik gibiydi.

“Nadraklar! Tanrılar adına, bunlar Nadrak!” diye bağırdığını duydu Garion Barak’ın, koyağın karşısında bir yerlerden.

“Burada ne yapıyorlar?” diye mırıldandı Garion, biraz da kendi kendine.

“Garion!” diye bağırdı Lelldorin. “Atlıların ortasındaki o adam - Prens Kheldar değil mi?”

Hiddetli bir kördövüşüne dalan yeni askerler kısa sürede çatışmanın gidişatını değiştirdiler. Doğrudan, sel yataklarının ağzından çıkmakta olan, şaşkına dönmüş mezhep üyelerine saldırarak korkunç bir zaiyat verdirdiler.

Atlılarını getirdikten sonra İpek, koyağın ortasında duran Garion ile Lelldorin'e katılmak için geride kaldı. "İyi günler beyler," diye selamladı onları kendini beğenmişçe. "Umarım sizi çok bekletmedim."

"Bütün bu Nadrakları nereden buldun?" diye sordu Garion, ani bir rahatlama ile titreyerek.

"Tabii ki Gar og Nadrak'tan."

"Niye bize yardım etmek istesinler ki?"

"Çünkü onlara ödeme yaptım." İpek omzunu silkti. "Bana çok büyük bir borcun var Garion."

"Peki bu kadar çok parayı, bu kadar kısa zamanda nasıl buldun?" diye sordu Lelldorin.

"Yarblek ile benim, tam hududun ötesinde kürk ticareti yaptığımız bir merkezimiz var. Geçen bahar kürklerini getirmiş olan tuzakçılar etrafta içki içip, kumar oynuyorlardı; ben de onları tuttum."

"Buraya tam zamanında geldin," dedi Garion.

"Evet farkındayım. O ateşler pek hoştu."

"Üzerlerine su atmaya başlayıncaya kadar. O andan sonra işler biraz gerginleşmeye başladı."

Kapana kısılan mezhep üyelerinin birkaç yüz tanesi sel yatağının dik tarafından tırmanıp çıplak araziye doğru kaçarak genel kıyımdan kurtulmuştu; fakat arkadaşlarının çoğu için kaçış mümkün olmamıştı.

Barak atını, Rivalı askerlerin ilk saldırıdan kaçabilen birkaç kişiyi temizlemekte olduğu sel yatağına sürdü. "Onlara teslim olma şansı tanımayı düşünüyor musun?" diye sordu Garion'a.

Garion birkaç gün önce Polgara ile yaptıkları konuşmayı hatırladı. "Sanırım tanımalıyız," dedi bir an için düşündükten sonra.

"Buna *mecbur* olmadığını biliyorsun değil mi," dedi Barak. "Bu şartlar altında, son adama kadar hepsini temizlesen kimse seni suçlayamaz."

"Hayır," dedi Garion, "Böyle bir şey yapmak istemem. Kalanlara, eğer silahlarını atarlarsa hayatlarının bağışlanacağını söyleyin."

Barak omzunu silkti. "Sana kalmış."

“İpek, seni yalancı, ufak hırsız seni!” diye haykırdı keçe paltolu, çirkin kürk şapkalı uzun boylu bir Nadrak. Öldürülmüş bir mezhep üyesinin cesedini kabaca yokluyordu. “Hepsinin üzerinde para olduğunu; her yanlarında altın zincirler ve bilezikler bulunduğunu söylemiştin. Bunda pireden başka bir şey yok.”

“Belki birazcık abartmışımdır Yarblek,” dedi İpek ortağına nazikçe.

“Bağırsaklarını deşmeliyim aslında.”

“Niyeymiş Yarblek,” diye cevap verdi İpek yapmacık bir hayretle, “insan kardeşiyle böyle konuşur mu hiç?”

“Kardeş mi!” diye burun büktü Nadrak, ayağa kalkıp, onu bu kadar hayal kırıklığına uğratmış cesedin böğrüne bir tekme savurarak.

“Ortaklığa başladığımızda öyle anlaşmıştık - yani birbirimize kardeş gibi davranacağımız kararma varmıştık.”

“Benim kelimelerimi çarpıtma seni küçük sansar. Ayrıca yirmi yıl önce öz kardeşimi bıçaklamıştım - bana yalan söylediği için.”

Kapana kısılan ve sayıları iyice azalan mezhep üyelerinin sonuncuları da silahlarını atıp teslim olunca Polgara, Ce’Nedra ve Emanet, kambur Beldin refakatinde ihtiyatla koyaktan yukarı geldiler.

“Algar takviye kuvvetleriniz hâlâ birkaç günlük yolda,” diye açıkladı çirkin büyücü Garion’a. “Onları biraz hızlandırmaya çalıştım ama atlarına karşı yürekleri pek yumuşak. Bu Nadrakları nereden buldunuz?”

“İpek tuttu onları.”

Beldin takdirle başını salladı. “Her zaman için paralı askerler en iyisi çıkmıştır,” dedi.

Polgara’yı hatırladığı için gözleri pırıl pırıl olan kaba suratlı Yarblek Pol’e bakıp duruyordu. “Hâlâ her zamanki kadar güzelsin kız,” dedi Pol’e. “Seni satın almam konusunda fikrini değiştirdin mi?”

“Hayır Yarblek,” diye cevap verdi güzel büyücü. “Henüz değil, en azından. Mükemmel bir vakitte geldin.”

“Sırf yalancı bir hırsız bana bir sürü ganimet olduğunu söylediği için.” İpek’e hiddetle baktıktan sonra üzerinde durduğu cesedi ayağıyla dürttü. “Emin ol ölü tavukların tüylerini yolsam daha çok para kazanırdım.”

Beldin Garion’a baktı. “Oğlunu sakalları çıkmadan görmek

istiyorsan kıpırdansan fena olmayacak," dedi.

"Tutsaklar için ayarlamam gereken bazı şeyler var," diye cevap verdi Garion.

"Ne ayarlayacakmışsın?" diye omzunu silkti Yarblek. "Bir sıraya dizip kellelerini uçur."

"Kesinlikle olmaz!"

"Her şey bittikten sonra tutsaklarını kesemeyeceksen dövüşmenin anlamı ne?"

"Bir gün, vaktimiz olduğunda anlatırım," dedi İpek, Yarblek'e.

"Alornlar!" diye içini çekti Yarblek, gözlerini kasvetli havaya çevirerek.

"Yarblek, seni uyuz köpek yavrusu!" Bunu söyleyen dar deri pantolon ve üzerine sımsıkı oturmuş deri yelek giyen kuzguni siyah saçlı bir kadındı. Sesinde engin bir hiddet vardı ve fiziksel varlığı da kendisini ezici bir kesinlikle hissettiriyordu. "Ölüleri soyarak büyük bir servet sahibi olabileceğimizi söylemiştin. Bu hayvanatların üzerinde hiçbir şeycik yok."

"Aldatıldık Vella," diye cevap verdi Nadrak can sıkıntısıyla İpek'e sert bir bakış fırlatarak.

"Sana o sıçan suratlı ufak sinsi herife güvenme demiştim. Sadece çirkin değil, aynı zamanda aptalsın da Yarblek."

Garion merakla kızgın kadını seyrediyordu. "Şu, o zaman Gar og Nadrak'ta dans eden kız değil mi?" diye sordu İpek'e, kızın yol kenarındaki o meyhanede bütün erkeklerin kanını kaynatan muazzam şehvetli dansını hatırlayarak.

Ufak tefek Drasniyalı başını salladı. "O tuzakçı Tekk ile evlendi ama adam birkaç yıl önce bir ayıyla yaptığı dövüşte ikinci gelince, kardeşi de kadını Yarblek'e sattı."

"Hayatımda yaptığım en büyük hataydı," dedi Yarblek kederle. "Bıçakları da en az dili kadar hızlı." Kollarından birini sıyırarak onlara derin, kırmızı bir yara izi gösterdi. "Sadece biraz dostça davranmaya çalışmıştım."

Kadın güldü. "Ha! Kuralları biliyorsun Yarblek. Eğer bağırsaklarının içinde kalmasını istiyorsan, ellerini kendine saklayacaksın."

Kadına bakan Beldin'in gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. "Sağlam ruhlu bir eksik etek değil mi?" diye mırıldandı Yarblek'e. "Akıllı ve hazır cevap kadınları pek takdir ederim."

Yarblek'in gözlerinde ani bir ümit pırıltısı belirdi. "Onu

beğendin mi?" diye sordu hevesle. "Eğer istersen onu sana satarım?"

"Sen aklını mı kaçırdın Yarblek?" diye sordu Vella kızarak.

"Bir dakika Vella, burada iş konuşuyorum."

"Bu pejmürde yaşlı mantar cücesi bırak beni almak, bir maşrapa bira alamaz." Beldin'e döndü. "Birbirine sürtecek iki meteliğin var mı senin eşek herif?" diye sordu.

"Bak şimdi çok ileri gittin; bütün işimi bozdun," diye suçladı Yarblek kadını hüzünle.

Öte yandan Beldin siyah saçlı kadına çarpık, yamuk bir tebessümle baktı. "Benim ilgimi çektin kız," dedi ona, "üstelik hatırlayamadağım kadar uzun bir zamandır kimse bunu yapamamıştı. Tehditlerin ve küfürlerin üzerinde biraz çalışman gerek gerçi. Tempoları tam yerinde değil." Polgara'ya döndü. "Dönüp Drasniyalı mızrakçılar neler yapıyor bir baksam fena olmayacak sanırım. Nedense arkamızdan sinsice yaklaşmaları hoşumuza gitmezmiş gibi geliyor." Sonra kollarını açtı, çömeldi ve bir atmaca oldu.

Havada süzülüp giderken Vella ardından gözlerine inanamayarak bakakaldı. "Nasıl yaptı bunu?" dedi nefesi kesilerek.

"Çok yeteneklidir," diye cevap verdi İpek.

"Gerçekten de öyle." Gözlerinde ateşle Yarblek'e döndü. "Neden onunla öyle konuşmama izin verdin?" diye sordu. "İlk izlenimin ne kadar önemli olduğunu bilirsin. Artık benim için adam gibi bir teklifte bulunmaz."

"Onun hiç parası olmadığını kendin söylemiştin."

"Paradan başka şeyler de vardır Yarblek."

Yarblek başını sallayıp, kendi kendine söylenerek uzaklaştı.

Ce'Nedra'nın gözleri yeşil akikler kadar sertti. "Garion," dedi yanıltıcı bir sükûnetle, "yakınlarda bir gün şu sözünü ettiğin meyhaneler -ve dansöz kızlar- ve birkaç şey hakkında daha bir konuşsak fena olmayacak."

"Çok uzun zaman önceydi canım," dedi Garion telaşla.

"Yeterince uzun değil."

"Yiyecek bir şeyleri olan var mı?" diye sordu Vella etrafa bakınarak. "On yavrulu bir dişi kurt kadar açım."

"Sana bir şeyler bulabilirim herhalde," diye cevap verdi Polgara.

Vella ona bakınca gözleri yavaş yavaş açıldı. "Sandığım kişi misin?" diye sordu dehşet içinde bir sesle.

“Bu, senin kim olduğumu sandığına bağlı canım.”

“Sanırım dans ediyormuşsun,” dedi Ce’Nedra buz gibi bir sesle.

Vella omzunu silkti. “Bütün kadınlar dans eder. Ben en iyisiyim o kadar.”

“Kendinizden pek emin gibisiniz Vella Hanım.”

“Sadece gerçekleri bilirim o kadar.” Vella merakla Ce’Nedra’ya baktı. “Ay, sen de pek miniksin, değil mi?” diye sordu. “Tam ergenliğe eriştin mi bari?”

“Ben Riva Kraliçesiyim,” diye cevap verdi Ce’Nedra, dikleşerek.

“Aferin sana kızım,” dedi Vella sıcak bir edayla, Ce’Nedra’nın omzunu sıvazlayarak. “Kadınların ilerlemiş olduklarını görmek beni hep mutlu eder.”

Garion bir tepeden aşıp, alçak bir vadiden Rheon’un heybetli görüntüsüne baktığında, gri, bulutlu bir günün ortası olmuştu bile. Kasaba dik bir tepenin üzerinde duruyor surları yamaçları kaplamış olan sık karaçalılar arasından dimdik yükseliyordu.

“Eh,” dedi Barak alçak sesle, Garion’a katılarak, “işte geldik.”

“Surların bu kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim,” diye itiraf etti Garion.

“Surlar üzerinde çalışıyorlarmış,” dedi Barak işaret ederek. “Siperlerdeki yeni taş işçiliğine baksana.”

Şehrin üzerinde Ayı Mezhebinin ortasında ayaklarını sürüyen bir ayının siyah ana hatlarının bulunduğu kan kırmızısı bayrağı buz gibi esintide küstahça dalgalanıyordu. Her nedense bu bayrak Garion’un mantıksız bir hiddete kapılmasına neden oldu. “Onun indirilmesini istiyorum,” dedi sıktığı dişleri arasından.

“O yüzden buraya geldik,” dedi Barak.

Zırhı içinde parıldayan Mandorallen onlara katıldı.

“Kolay olmayacak öyle değil mi?” dedi Garion onlara.

“Hettar buraya geldikten sonra,” diye cevap verdi Barak, “o kadar kötü olmaz.”

Mandorallen kasabanın tahkim edilmiş haline profesyonel bir gözle değer biçiyordu. “Aşılmayacak bir müşkülat müşahade etmiyorum,” diye beyan etti kendinden emin bir tonda. “Birkaç fersah şimale düşen bir mevkideki ormandan odun tedarik etmeleri için gönderdiğim adamların dönmesiyle, derhal muhasara cihazlarının inşasına başlayacağım.”

“Gerçekten de o kalınlıkta bir sura kaya atarak bir gedik açabilir

misin?" diye sordu Garion kuşkuyla.

"Onları yıkan tek bir darbe olmaz zaten Garion," diye cevap verdi şövalye. "Darbe üzerine darbenin tekerrürüdür önemli olan. Şehri cihazlarla inletip, surlara taş yağdıracağım. Lordum Hettar yetişmeden bir-iki gedik açmış olacağımızdan kuşkum yok."

"İçerideki insanlar surları, senin tahrip ettiğin hızla onarmaz mı?" diye sordu Garion.

"Eğer mancınıklardan üzerlerine yanmakta olan zift atarsanız onaramazlar," diye açıkladı Barak. "İnsan tutuşunca konsantre olmak zor oluyor."

Garion dişini sıkıp yüzünü ekşiterek, "İnsanlara karşı ateş kullanmak hiç hoşuma gitmiyor," dedi; aklına Murgo Aşarak gelir gibi olmuştu.

"Tek yolu bu Garion," dedi Barak ciddiyetle. "Yoksa iyi adamlarının birçoğunu kaybedersin."

Garion içini çekerek, "Tamam," dedi. "O halde başlayalım."

Yarblek'in tuzakçılarıyla takviye olmuş Rivalılar, tahkim edilmiş şehrin etrafında geniş bir halka çizelerek sıralandılar. Sayıları henüz yüksek, kasvetli surlara başarılı bir saldırı yapacak kadar olmasa da şehre giriş çıkışları etkili bir biçimde engellemeye yetiyordu. Mandorallen'in muhasara cihazlarını yapması birkaç gün almıştı sadece; bunlar bitip de yerlerini alır almaz sıkıca bükülmüş iplerin çözülürken çıkarttığı sürekli tınlama ile ağır kayaların Rheon surlarına çarparken çıkarttığı keskin çatırtı sesi nereyse hiç susmuyordu.

Kayaların teker teker havada yükselerek, o zaptedilemez görünen surlara çarpışını Garion yakınlardaki manzaraya hâkim tepedeki yerinden seyrediyordu.

"Seyretmek hüzünlü oluyor," diye dikkat çekti Kraliçe Porenn, yanına geldiğinde. Sert bir esinti siyah cüppesine asılıyor, kadın Mandorallen'in yılmadan surları döven makinalarını karamsarca seyrederken soluk sarı saçlarını karıştırıyordu. "Rheon neredeyse üç bin yıldır buradaydı. Sanki, hudutlarımızı koruyan koca bir kaya gibiydi. Kendi şehirlerimden birine saldırmak çok garip geliyor - özellikle de kullandığımız gücün yarısının Nadrak, yani Rheon'un ilk başta bizi koruması için kurulmuş olduğu halktan olduğunu düşününce."

"Savaşlar her zaman biraz saçma olmuştur Porenn," diye kabul etti Garion.

“Birazdan daha fazla. Ha, Polgara benden, sana Beldin’in döndüğünü söylememi istemişti. Sana söyleyecek bir şeyi varmış.”

“Tamam. O halde dönelim mi?” Garion, Drasniya Kraliçesine kolunu uzattı.

Beldin çadırların yakınında otların üzerine yayılıp oturmuş, çorbalık bir kemikteki et şeritlerini kemirirken, Vella ile birbirlerine karşılıklı hafif hakaretlerde bulunuyorlardı. “Biraz sorunun var Belgarion,” dedi Garion’a. “O Drasniyalı mızrakçılar çadırlarını topladılar ve bu tarafa doğru geliyorlar.”

Garion kaşlarını çattı. “Hettar ne kadar uzakta?” diye sordu.

“İşi bir yarışa dönüştürmeye yetecek kadar uzakta,” diye cevap verdi ufak tefek kambur. “Galiba her şey, hangi ordunun buraya ilk varacağına bağlı olacak.”

“Drasniyalılar bize saldırmazlar herhalde, değil mi?” diye sordu Ce’Nedra.

“Söylemesi zor,” diye cevap verdi Porenn. “Eğer Haldar onları, Garion’un beni tutsak ettiği konusunda ikna ettiyse, saldırabilirler. Cirit bir ata atlayarak, tam olarak nelerin olup bittiğini öğrenmeye gitti.”

Garion bir yukarı, bir aşağı yürümeye başladı; endişeyle tırnaklarını kemiriyordu.

“Tırnaklarını yeme canım,” dedi Polgara.

“Peki efendim,” diye cevap verdi Garion otomatikman, hâlâ düşünceler içinde kaybolmuş bir halde. “Hettar elinden geldiğince acele ediyor mu?” diye sordu Beldin’e.

“Atlarını mümkün olduğu kadar zorluyor.”

“Mızrakçıları yavaşlatmanın bir yolunu bulabilseydik.”

“Benim birkaç fikrim var,” dedi Beldin. Polgara’ya bakarak, “Biraz uçmaya ne dersin Pol?” diye sordu. “Bu işte biraz yardıma ihtiyacım olabilir.”

“O insanları incitmenizi istemiyorum,” dedi Kraliçe Porenn katiyetle. “Onlar benim halkım - yanlış yönlendirilmiş olsalar da.”

“Eğer düşündüğüm şey işe yararsa kimsenin canı yanmaz,” diye rahatlattı onu Beldin. Ayağa kalkarak, pis tüniğinin arkasını silkti. “Seninle çene çalmak hoştu kızım,” dedi Vella’ya.

Kuzguni siyah saçlı kadın ona, bir dizi küfürle cevap verince Ce’Nedra’nın yüzü soldu.

“Bu konuda daha iyi olmaya başladın,” diye takdir etti Beldin. “Sanırım işin özünü kavramaya başladın. Geliyor musun Pol?”

Mavi çizgili atmaca ile kar gibi beyaz baykuşun halkalar çizerek yükselişini seyreden Vella'nın yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O GÜN ilerleyen saatlerde Garion, Rheon şehrinin süregiden kuşatmasıyla ilgili gözlemlerine devam etmek için atıyla dolaşıyordu ki, Barak, Mandorallen ve Durnik'i bir tartışmanın ortasında buldu. "Bu, surların inşa ediliş şekliyle ilgili Mandorallen," diye açıklıyordu Durnik. "Şehir surları tam olarak senin yapmaya çalıştığın şeye engel olmak için örülür."

Mandorallen omzunu silkti. "O halde bu bir imtihan olacak Durnik Efendi, hangisinin -benim cihazlarımın mı yoksa surların mı- daha mukavemetli olduğunu ifşa edecek bir imtihan."

"Bu aylar sürebilecek bir sınavdır," diye dikkat çekti Durnik. "*Ama* surların *dışına* taşlar fırlatmaktansa, taşları bir kavis vererek surların *içine* çarpacak şekilde atarsan, onları dışarı doğru devirme şansın daha fazla olur."

Mandorallen kaşlarını çatarak söylenenleri şöyle bir aklında tarttı.

"Haklı olabilir Mandorallen," dedi Barak. "Şehir surları genellikte içten payandalarla desteklenmiş olur. Surlar insanları dışarıda tutmak için yapılır, içeridekileri hapsetmek için değil. Eğer surların içinden taş atarsan, bir de payandaların destek güçleriyle başa çıkmak zorunda kalmazsın. Sadece o da değil; eğer surlar dışarı doğru devrilirse, bizim içeri girmemiz için doğal rampalar da oluşturacaklardır. O zaman hücum merdivenlerine de ihtiyacımız olmaz."

Kürk başlığını şık bir açıyla yatırmış olan Yarblek tartışmalarına

katılmak üzere yavaş yavaş yanlarına geldi. Durnik fikrini açıkladıktan sonra her yanı tarar gibi bakan gözleri düşünceli bir halde kısıldı. “Haklı bir tartışma bu Arend,” dedi Mandorallen’e. “Siz surları bir süre içeriden dövdükten sonra biz de surların tepesine birkaç kanca atarız. Eğer surlar zayıflamış olursa, onlara asılarak yıkabiliriz.”

“Bu ziyadesiyle âdetlere aykırı muhasara usullerinin tatbik kabiliyeti olduğunu itiraf etmeliyim,” dedi Mandorallen. “Her ikisi de uzun yıllar önce tayin edilmiş âdetlere itaatsizlik etse de, surların yıkılması için tatbik edilen usandırıcı muameleyi kısaltma yolunda umut vaad ediyorlar.” Merakla Yarblek’e bakarak, “Daha önce kancalı halatları böyle kullanmayı hiç bu şekilde mütalaa etmemiştim,” diye ekledi.

Yarblek kabaca güldü. “Muhtemelen bir Nadrak olmadığındandır. Biz sabırsız insanlarızdır o yüzden pek sağlam duvarlar inşa etmeyiz. Zamanında sağlam görünüşlü çok bina devirmişliğim vardır - şu veya bu sebeple.”

“Ama sanırım duvarları hemen devirmek gibi bir niyetimiz yok,” diye ikaz etti Barak. “İçerideki insanlar şu sırada bizden daha fazla, onlara, oradan arı oğulu gibi üzerimize fırlamak için bir sebep vermesek iyi olur - insanların surlarını da yıktınız mı bu onları pek bir dırdırcı yapıyor.”

Rheon kuşatmasında iki gün daha geçtikten sonra Cirit yorgun bir atla geri döndü. “Haldar kendi adamlarını ordudaki en etkili mevkilere yerleştirmiş,” diye anlattı, hepsi kuşatmayı yapan ordunun karargâhı olarak kullanılan büyük, boz renkli çadıra toplandıklarında. “Hepsi etrafta nasıl Belgarion’un Kraliçe Porenn’i esir ettiğini anlatıp duruyor. Askerlerin yarısını kraliçelerini kurtarmak için yola çıkmaya ikna etmiş sayılırlar.”

“Brendig ve Sendarlar’dan bir işaret var mı?” diye sordu Garion ona.

“Onları görmedim ama Haldar askerlerini zoraki yürüyüşe geçirmiş; arkasında da bir sürü keşif kolu bırakmış. Brendig’in ensesinde olduğunu düşünüyor sanırım. Dönüşte Leydi Polgara ve büyücü Beldin ile karşılaştım. Bir şeyler planlıyor gibiydiler ama ayrıntıları öğrenebilecek vaktim yoktu.” Sandalyesine, yüzünde bir yorgunluk ifadesiyle çöktü.

“Yorgunsun Khendon,” dedi Kraliçe Porenn. “Haydi git birkaç saat uyu; bu akşam yine burada toplanırız.”

“Ben iyiyim Haşmetmeap,” dedi Cirit hemen.

“Git yat Cirit,” dedi kraliçe kesin bir tavırla. “Oturduğun yerde uykuya dalıp durdukça tartışmalarımıza pek bir katkın olmayacaktır.”

“Söylediğini yapsan iyi olur Cirit,” diye tavsiyede bulundu İpek. “Beğensen de beğenmesen de sana analık edecek.”

“Bu kadarı yeter İpek,” dedi Porenn.

“Ama *öyle* Yenge. Her yanda Drasniya’nın minik annesi diye bilinirsin.”

“Sana yeter dedim.”

“Tamam anne.”

“Sanırım çok ince bir buz üzerinde yürüyorsun İpek,” dedi Yarblek.

“Ben her zaman ince buz tabakalarında yürüdüm. Bu hayatıma belli bir tat katıyor.”

Garion ile arkadaşları bir kez daha kamp yerinin ortasındaki büyük çadırda toplandıklarında kasvetli gün, yerini daha da kasvetli bir geceye bırakıyordu. Yarblek bir miktar rulo halinde halı, birkaç demir mangal getirmişti yanında; karargâhlarına yapılan bu katkılar çadıra belli bir parlaklık, hatta barbarımsı bir üslûp eklemişti.

“İpek nerede?” diye sordu Garion, parlak mangalların etrafına yerleştiklerinde.

“Sanırım dışarıda birilerinin işine burnunu sokuyordur,” diye cevap verdi Barak.

Garion yüzünü ekşitti. “Bari bir keresinde olması gerektiği yerde olsa.”

Cirit birkaç saatlik uykusundan sonra çok daha kendinde görünüyordu. Öte yandan yüzündeki ifade ciddiydi. “Zamanımız azalmaya başladı,” dedi onlara. “Üç ordu bu noktada birleşmek üzere. Lord Hettar güneyden geliyor, General Brendig batıdan. Ne yazık ki buraya ilk varacaklar Drasinaylı mızrakçılar olacak gibi.”

“Pol ile Beldin onları yavaşlatmazsa,” diye ekledi Durnik.

“Leydi Polgara ile Beldin Usta’ya güvenim sonsuz,” dedi Cirit, “fakat eğer başarılı olamazlarsa ne yapmamız gerektiği konusunda bir karara varmamız icap eder. En iyisi, en kötüsüne hazırlanmaktır.”

“Çok akıllıca söylediniz Lordum,” diye mırıldandı Mandorallen.

“Şimdi,” diye devam etti Drasniya Haberalma Örgütünün Şefi, “mızrakçılarla savaşmak istemiyoruz. Her şeyden önce onlar bizim

gerçek düşmanlarımız değiller; İkincisi böyle bir çatışma güçlerimizi o kadar zayıflatır ki şehirden gelebilecek güçlü bir hücum büyük bir olasılıkla yenilmemize neden olacaktır.”

“Ne demeye getiriyorsun Cirit?” diye sordu Porenn.

“Sanırım şehre girmemiz gerek.”

“Yeterince adamımız yok,” dedi Barak lafı dolandırmadan.

“Ayrıca surları yerle yeksan etmek birkaç gün daha alır,” diye ekledi Mandorallen.

Cirit bir elini kaldırarak, “Eğer savaş makinalarını surun belirli bir bölümüne yönlendirirsek, suru bir günde indirebiliriz,” dedi.

“Ama bu da onlara hangi taraftan saldıracağınızı beyan etmektir,” diye karşı çıktı Lelldorin. “Şehirdeki bütün güç, bize karşı koymak için oraya akacaktır.”

“Şehrin kalan kısmı yanıyorsa değil,” diye cevap verdi Cirit.

“Mümkün değil,” dedi Garion kesinlikle. “Oğlum o şehirde olabilir, her yeri ateşe vererek onun hayatım tehlikeye atamam.”

“Ben hâlâ şehri alacak kadar adamımız olmadığını tekrarlıyorum,” diye savundu Barak.

“Bütün şehri almak zorunda değiliz sevgili Trellheim Kontu,” dedi Cirit. “Yapmamız gereken adamlarımızı içeri sokmak. Eğer şehrin bir bölümünü alıp burayı kuvvetlendirirsek içeriden gelen Mezhep ve dışarıdan gelen Haldar’ın saldırılarına karşı koyabiliriz. O zaman yerimizde sıkı sıkı oturur Lord Hettar ile General Brendig’in gelmesini bekleriz.”

“Olabilir yanları yok değil,” dedi Yarblek. “Görünüşe göre tam bir kapana kısıldık. Eğer o mızrakçılar buraya ilk varırlarsa, sonradan gelen arkadaşlarınızın bütün yapabileceği sizden kalanları toplamak olacaktır.”

“Yangın olmayacak,” diye beyan etti Garion sertçe.

“Korkarım hangi usulü tatbik edersek edelim surlarda gedik açılmadıkça şehre girmek mümkün olmayacaktır,” diye dikkat çekti Mandorallen.

“Surlar pek sorun sayılmaz,” dedi Durnik sessizce. “Hiçbir sur, temelinden daha iyi olamaz.”

“Bu, pek mümkün değil Durnik Efendi,” dedi Mandorallen, Durnik’e. “Surların temeli, bütün surun ağırlığını taşır. Dünya üzerinde hiçbir makina, böyle bir kütleyi yerinden oynatamaz.”

“Ben bir makinayı kastetmiyordum,” dedi Durnik.

“Ne düşünüyorsun Durnik?” diye sordu Garion.

“O kadar zor olacağını sanmıyorum Garion,” dedi Durnik. “Etrafı biraz araştırdım. Surlar kaya üzerinde durmuyor. Sıkışmış toprak üzerinde duruyor. Bütün yapmamız icap eden o toprağı biraz yumuşatmak. Bu bölgede bir sürü yeraltı suyu var. Eğer kafa kafaya verirsek, seninle birlikte, daha şehir içinde kimse neler olup bittiğini hissetmeden surun bir bölümünü çökertebiliriz. Zemin yeterince yumuşayınca, Yarblek’in birkaç düzine kancalı ipi duvarı devirmeye yeter.”

“Bu yapılabilir mi Garion?” diye sordu Lelldorin kuşkuyla.

Garion konuyu iyice bir düşündükten sonra, “Mümkün,” diye itiraf etti. “Son derece mümkün.”

“Üstelik bunu gece yaparsak, surlar yıkılır yıkılmaz şehrin içine dalabilecek bir konumda da oluruz,” dedi Barak. “Tek bir adam kaybetmeden içeri girebiliriz.”

“Bu alışılmışın dışında bir çözüm,” diye gözlemledi İpek, çadırın kapısından. “Belki biraz ahlak dışı ama yine de alışılmışın dışında.”

“Nerelerdeydin sen, sinsi ufaklık?” diye sordu Yarblek.

“Aslında Rheon’daydım,” diye cevap verdi İpek.

“Şehrin içinde miydin?” diye sordu Barak hayretle.

İpek omzunu silkti. “Tabii ki. Taş taş üzerinde bırakmadan önce bir dostumuzu oradan çıkartmanın yerinde olacağını düşündüm.“ Minik bir alaycı reveransla yana çekilerek bal rengi saçlı Kontes Liselle’i takdim etti.

“Bak, bu gerçekten harika görünüşlü bir genç kadın işte,” diye nefesi kesildi Yarblek’in takdirle.

Liselle ona gülümseyince, gamzeleri yanaklarında oynaştı.

“İçeri nasıl girdin?” diye sordu Garion sansar suratlı ufak tefek adama.

“Bilmek isteyeceğini zannetmem Garion,” dedi İpek ona. “Her zaman için bir şehre girip çıkmak için bir yol bulunur, yeterince kararlıysan.”

“Siz ikiniz pek hoş kokmuyorsunuz,” diye dikkat çekti Yarblek.

“Bu izlediğimiz yolla ilgili bir şey,” diye cevap verdi Liselle, burnunu kırıştırarak.

“İyi görünüyorsun,” dedi Cirit laf arasında söyler gibi, “her şey göz önüne alınacak olursa.”

“Teşekkür ederim amca,” diye cevapladı kız. Sonra Garion’a döndü. “Şehirdeki söylentiler doğru mu Haşmetmeap?” diye sordu. “Oğlunuz kaçırıldı mı?”

Garion ciddiyetle başını salladı. “Biz Jarviksholm’u alır almaz oldu. O yüzden buradayız.”

“Fakat Prens Geran Rheon’da değil gibi,” dedi kız Garion’a.

“Emin misin?” diye sordu Ce’Nedra.

“Öyle zannediyorum Haşmetmeap. Şehrin içindeki mezhep üyeleri şaşkın. Oğlunuzu kimin aldığı hakkında bir fikirleri yok sanki.”

“Ulfgar onu saklıyor olabilir,” dedi Cirit. “Çok küçük bir grup biliyor olabilir.”

“Belki, ama pek öyle de görünmüyor. Emin olacak kadar yaklaşamadım ona ama bütün planları alt üst olmuş bir adam gibi görünüyordu. Sanırım Rheon’a yapılan bu saldırıyı hiç beklemiyordu. Şehir, dışarıdan görünenin yarısı kadar bile güçlendirilmedi. Özellikle kuzeydeki surlar oldukça zayıf. Surları güçlendirmesi çaresizlik içinde yapılmış bir hareket gibi görünüyor. Bir kuşatma beklemiyordu. Eğer bu kaçırma işinin arkasında o olsaydı, bir saldırıya karşı hazırlık yapardı - eğer onun izini bulamayacağınızı düşünüyorduysa o başka tabii.”

“Bu işittiğim en iyi havadis hanımefendi,” diye övdü onu Mandorallen. “Şimal istihkâmının zayıflığını bildiğimize göre bütün gayretimizi o tarafta toplayabiliriz. Eğer Durnik Efendinin planı işe yararsa, şimal surlarının temelindeki bir zafiyet surların süratle yıkılmalarına sebebiyet verecektir.”

“Bize Ulfgar hakkında neler anlatabilirsin?” diye sordu Barak kıza.

“Onu sadece kısa bir an için, uzaktan gördüm. Zamanının çoğunu evinde geçiriyor; yanına sadece en yakın işbirlikçilerinin girmesine izin veriliyor. Gerçi size saldırması için kuvvetlerini yollamadan hemen önce bir konuşma yaptı. Büyük bir tutkuyla konuşuyor; bütün kalabalığı denetimi altına aldı. Gerçi onun hakkında size kesin bir şey söyleyebilirim. Bir kere, Alorn değil.”

“Değil mi?” Barak çok şaşırmış görünüyordu.

“Yüzünden hangi ulustan olduğu anlaşılmıyor ama dilinden Alorn olmadığı anlaşılıyor.”

“Mezhep neden bir yabancıyı lider yapsın?” diye sordu Garion.

“Onun bir yabancı olduğu gerçeğinin farkında değiller. Birkaç kelimeyi yanlış telaffuz ediyor; sadece birkaç tanesini aslında, ancak eğitilmiş bir kulak bunları yakalayabilir. Eğer ona biraz daha yaklaşabilseydim, kökenini ortaya çıkartmak için, o kelimeleri

kullanmasını sağlayabilirdim. Daha fazla yardımcı olamayacağım için özür dilerim.”

“Mezhebe ne kadar hâkim?” diye sordu Cirit.

“Tamamen hâkim,” diye cevap verdi kız. “Yapmalarını istediği her şeyi yaparlar. Ona Tanrıya yakın bir varlık gibi bakıyorlar.”

“Onu canlı ele geçirmeliyiz,” dedi Garion ciddiyetle. “Birkaç cevaba ihtiyacım var.”

“Bu son derece zor olabilir Haşmetmeap,” dedi kız ağırbaşlılıkla. “Rheon’da onun bir büyücü olduğu inancı çok yaygın. Ben şahsen buna tanık olmadım ama tanık olan birkaç kişiyle konuştum; ya da en azından tanık olduklarını iddia eden birkaç kişiyle.”

“Bizim için büyük bir hizmet verdin Kontes,” dedi Kraliçe Porenn minnettarlıkla. “Bu unutulmayacak.”

“Teşekkür ederim Haşmetmeap,” diye cevap verdi Liselle sadece, minik, resmi bir reveransla. Sonra yeniden Garion’a döndü. “Zor bela toplayabildiğim bütün bilgiler, surlar içindeki mezhep güçlerinin, inanmamızı sağladıkları kadar çetin olmadığını açıkça gösteriyor. Sayıları etkileyici, fakat içlerinde çok sayıda genç delikanlı ve yaşlı adam var. Büyük bir çaresizlikle, gizli bir mezhep üyesinin emri altında şehre doğru yürüyen büyük bir güce bel bağlamış durumdalar.”

“Haldar,” dedi Barak.

Kız başıyla onayladı.

“Bu da bir kez daha bizim o surlar içine girmemizin ne kadar gerekli olduğunu gözler önüne seriyor,” dedi Cirit onlara. Durnik’e baktı. “Sence, kuzey surları altındaki toprağın, yapının devrilmesini sağlayacak kadar ıslanması ne kadar zaman alır?”

Durnik arkasına yaslanarak, gözlerini çadırın tavanına dikti. “Onları gafil avlamak istiyoruz,” dedi, “o yüzden suyun güldür güldür akması işimize yaramaz -en azından ilk başlarda. Yavaş yavaş çoğalan bir sızıntı çok daha az dikkat çeker. Toprağın suya doymasını sağlamak da zaman alır.”

“Üstelik çok da dikkatli olmak zorundayız,” diye ekledi Garion. “Eğer bu Ulfgar büyücüyse, çok gürültü çıkardığımız takdirde bizi duyar.”

“Duvar yıkıldığında bir sürü gürültü çıkacaktır,” dedi Barak. “Niye Jarviksholm’un arka surlarını havaya uçurduğun gibi uçurmuyorsun?”

Garion başını salladı. “İradeni salıverdikten sonra, bir süre

kadar, aynı tür hünere sahip başka bir kişinin saldırısına karşı tamamen açık oluyorsun. Oğlumu bulduğumda hem hayatta, hem de aklı başında olmayı tercih ederim.”

“Surların dibindeki toprağı ıslatmak ne kadar zaman alır?” diye sordu Cirit.

Durnik yanağını kaşıdı. “Bu gece,” diye cevap verdi, “ve yarın bütün gün. Yarın gece yarısında surun altı iyice bataklaşmış olur. O zaman, tam saldırmadan önce Garion ile ben suyun akışım hızlandırıp çamurun çoğunun akıp gitmesini sağlarız. Zaten son derece ıslak ve yumuşak olacak; güzel bir su akıntısı surun altındaki bütün çamuru yıkayıp götürür. Eğer taşları mancınıktan bir kavis vererek karşı taraftaki surları içinden vuracak şekilde fırlatırsak ve birkaç da kancalı ip atarsak, kısa zamanda suru yere devririz.”

“Sen de makinalarını hızlandırsan fena olmaz,” dedi Yarblek Mandorallen’e. “Havadan taş yağması fikrine alışmalarını sağla. Böylece yarın gece surlarını dövmeye başladığınızda dikkatlerini çekmez.”

“Yarın gece yarısı öyleyse, öyle mi?” dedi Barak.

“Tamam,” dedi Garion katiyetle.

Cirit yeğenine baktı. “Şehrin kuzeyinin planı iyice aklında mı?” diye sordu.

Kız, evet anlamında başını salladı.

“Bize kabataslak bir çiziver. İçeri girince nereleri savunmamız gerektiğini bilelim.”

“Yıkanır yıkanmaz yaparım amca.”

“O krokiye ihtiyacımız var Liselle.”

“Benim bir banyoya ihtiyacım olduğu kadar değil.”

“Sen de Kheldar,” dedi Kraliçe Porenn sertçe.

İpek, Liselle’e şöyle bir bakış attı.

“Boşver Kheldar,” dedi kız. “Kendi sırtımı kendim keseleyebilirim. Teşekkür ederim.”

“Gel gidip biraz su bulalım Durnik,” dedi Garion, ayağa kalkarak. “Yeraltı suyu yani.”

“Tamam,” diye cevap verdi demirci.

Tabii ki ay yoktu. Bir haftayı aşkın bir zamandır, bölge üzerinde duran bulutlar göküyüzünü kapatmıştı. Garion ile Durnik alçak vadiden kuşatma altındaki şehre doğru ilerlerken hava buz gibiydi.

“Soğuk bir gece,” diye mırıldandı Durnik sık karaçalılar

arasından yürürken.

“Hımm,” diye kabul etti Garion. “Sence su ne kadar derindedir?”

“Çok derin değildir,” diye cevap verdi Durnik. “Liselle’e, Rheon’daki kuyuların ne kadar derin olduğunu sordum. Oldukça sığ olduklarını söyledi. Bence yedi sekiz metrede su buluruz.”

“Bu fikir aklına nereden geldi?”

Durnik karanlıkta hafifçe kıkırdadı. “Çok daha gençken, burnu havada bir çiftçinin yanında çalışıyordum. Eğer evinin içine bir kuyu açtırırsa komşularını daha çok etkileyeceğini düşünüyordu. Bütün bir kış boyunca bu iş için çalıştı ve sonunda bir artezyen kuyusu açtı. Üç gün sonra evi çöktü. Çok üzüldü.”

“Tahmin ederim.”

Durnik ileride yükselen surlara baktı. “Daha fazla yaklaşmamıza gerek olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Bizi görüp de ok atmaya başlarlarsa konsantre olmak zor olabilir. Gel kuzey tarafına dolanalım.”

“Tamam.”

Hışırtılı kara dikenler arasında gürültü çıkartmamak için artık daha da dikkatli ilerliyorlardı.

“Burası uygun herhalde,” diye fısıldadı Durnik. “Bakalım aşağıda ne var.”

Garion düşüncelerinin şehrin kuzey surları altındaki sert toprağın içinden yavaşça çökmesini sağladı. Köstebeklere ve solucanlara rastlayıp durduğu için ilk birkaç metre zor olmuştu. Kızgın bir bıcırtı, bir porsuğu bir anlığına rahatsız ettiğini belli etti. Sonra bir kaya tabakasına çarptı ve düşüncelerini kayanın düz yüzeyi üzerinde gezdirerek çatlak aradı.

“Hemen solunda,” diye mırıldandı Durnik. “Şu bir çatlak değil mi?”

Garion burayı bularak, bir solucan gibi aşağıya doğru yol aldı. Çatlak aşağıya doğru indikçe daha da nemleniyordu. “Aşağısı ıslak,” diye fısıldadı, “fakat çatlak o kadar dar ki, su yukarıya sızamıyor bile.”

“Çatlağı biraz genişletelim -çok fazla değil ama. Suyun damla damla yukarı çıkabilmesini sağlayacak kadar.”

Garion bütün iradesini yönlendirirken Durnik’in iradesinin de kendisininkine katıldığını hissetti. Birlikte omuz vererek kaya içindeki çatlağı biraz daha genişlettiler. Kaya tabakasının altında birikmiş olan su yukarı doğru fışkırdı. Birlikte geri çekilerek suyun

surların altındaki sıkı toprağı aşındırdığını, tam yüzeyin altındaki karanlık içinde sızıp, yayıldığını hissettiler.

“Haydi devam edelim,” diye fısıldadı Durnik. “Toprağı iyice sırılsıklam bırakmak için surların altında altı ila sekiz yer daha açmalıyız. Sonra yarın akşam, çatlakları biraz daha genişletiriz.”

“Bütün tepeyi yıkayıp götürmez misin o zaman?” diye sordu Garion, yine fısıltıyla.

“Olabilir.”

“İçeriye girmek istediklerinde bizim askerlerimizin işini de zorlaştırır bu.”

“Ayaklarının ıslanacağı konusunda bir şüphe yok,” dedi Durnik, “ama bu insanın tepesinden aşağıya kızgın yağ boşaltırlarken bir sura tırmanmaya çalışmasından daha iyidir, öyle değil mi?”

“Çok çok daha iyi,” diye kabul etti Garion.

Soğuk gecede yollarına devam ettiler. Derken bir şey Garion’un yanağını okşar gibi oldu. İlk başta buna aldırış etmedi ama aynı şey tekrarlandı: Yumuşak, soğuk ve ıslak. İçi ezildi. “Durnik,” diye fısıldadı, “kar yağmaya başladı.”

“Ben de öyle olduğunu anlamıştım. Sanırım bizim için hiç de hoş olmayacak.”

Kar, gecenin kalan zamanında ve ertesi sabah da yağmaya devam etti. Zaman zaman soğuk orman etrafında dönen sert rüzgârla karışarak yoğunlaşsa da, kar genellikle kesik kesikti. Yere değer değmez eriyen ıslak bir çeşit kardı bu.

Öğleden biraz önce Garion ile Lelldorin ağır yün pelerinler, sağlam çizmeler giyerek kar içinde kalmış kamp yerinden Rheon’un kuzey surlarına doğru gittiler. Şehrin bulunduğu tepeye aşağı yukarı iki yüz adım kadar yaklaştıklarında, sanki devriye gezen iki askerden daha tehlikeli bir şey değillermiş gibi görünmeye çalışarak, rahat bir edayla sallana sallana yürümeye başladılar. Garion tahkim edilmiş şehre bakarken kırmızı-siyah ayı bayrağını bir kez daha gördü ve bir kez daha bu sancak onda mantıksız bir hiddet uyandırdı. “Karanlıkta okunu tanıyabileceğinden emin misin?” diye sordu Garion arkadaşına. “Orada, yere saplanmış bir sürü ok var biliyorsun.”

Lelldorin yayını çıkartarak şehre doğru yay çizen bir ok fırlattı. Tüylü ok havada iyice yükseldikten sonra yamacın başlangıcından elli adım kadar uzaktaki kar kaplı bir çimenlik üzerine saplandı. “Oklarımı kendim yaptım Garion,” dedi, sırtındaki sadaktan başka

bir ok çekerken. “İnan, parmaklarım değdiği an hemen tanırım onları.” Geriye doğru kaykılarak yeniden yayını gerdi. “Surların dibindeki toprak yumuşamaya başladı mı?”

Garion düşüncesini tepenin yamacına doğru yollayarak, kar altındaki toprağın soğuğunu ve küf kokulu nemini hissetti. “Yavaş yavaş başlıyor,” diye cevap verdi, “ama hâlâ oldukça sert.”

“Neredeyse öğle oldu Garion,” dedi Lelldorin ciddiyetle, başka bir oka uzanırken. “Durnik Efendinin nasıl her şeyi tafsilatıyla düşündüğünü bilirim ama bu gerçekten işe yarıyor mu?”

“Biraz zaman alır,” diye açıkladı Garion ona. “Önce toprağın alt katmanlarını su içinde bırakmak lazım. Sonra su yükselmeye başlıyor ve tam surların altındaki toprağı su içinde bırakıyor. Zaman alıyor ama sular tavşan deliklerinden dışarı taşmaya başlasa, surların tepesindeki insanlar bu işte bir terslik olduğunu anlardı.”

“Bir de tavşanların ne hissedeceklerini düşün.” Sırıtan Lelldorin başka bir ok fırlattı.

Lelldorin yaklaşmakta olan gece saldırısının sınırını işaretlemeye devam ederken yapmacık bir ilgisizlikle yollarına devam ediyorlardı.

“Tamam,” dedi Garion. “Senin kendi oklarını tanıyacağını biliyoruz, peki ya biz ne yapacağız? Bana göre her ok birbiriyle aynı.”

“Basit,” diye cevap verdi genç okçu. “Ben emekleyerek oklarımı bulacağım ve bunları kalın bir sicimle birbirine bağlayacağım. Siz bu ipe takılınca durup duvarın devrilmesini bekleyeceksiniz. Ondan sonra saldıracaksınız. Biz yüzlerce yıldır Mimbre evlerine bu şekilde gece taarruzları tertip ederiz.”

O karlı günün kalanında Garion ile Durnik, üzerinde Rheon şehrinin yükseldiği dik tepenin kuzey yamacındaki toprağın nem oranını sürekli olarak kontrol edip durdu. “Doyum noktasına çok yaklaştı Garion,” diye rapor etti Durnik alacakaranlık çökerken. “Yamacın alt taraflarında suyun kar arasından sızmaya başladığı yerler bile var.”

“Havanın kararması iyi oldu,” dedi Garion, örgü zırhının ağırlığını sinirli sinirli bir yerden bir yere vererek. Her çeşit zırh, onu her zaman rahatsız ederdi; ayrıca yaklaşmakta olan saldırı onu, biraz endişe, biraz beklenti karışımı garip bir hisle dordurmuştu.

En eski dostu Durnik ona, bir şeyi gizlemesini mümkün bırakmayan delip geçici bir anlayışla bakıyordu. Biraz buruk bir

edayla gülümseyerek, “Aklı başında iki Sendaryalı çiftçi oğlanın doğu Drasniya’daki bir savaşta işi ne?” diye sordu.

“Kazanmak - umarım.”

“Kazanacağız Garion,” diye temin etti onu Durnik, elini genç adamın omzuna şevkatle koyarak. “Sendarlar her zaman kazanır - sonunda.”

Gece yarısından bir saat kadar önce Mandorallen, asıl amaçlarını gizlemesi için ara sıra yaptıkları atışlara devam etmesi için doğu ve batı taraflarında yeterince savaş makinası bıraktıktan sonra diğerlerini hareket ettirmeye başladı. Saat ilerledikçe Garion, Lelldorin, Durnik ve İpek karlar içinden çıkan, gözle seçilemeyen okların çizdiği hatta doğru emeklercesine ilerlemeye başladılar.

“Burada bir tane var,” diye fısıldadı Durnik, uzattığı elleri bir oka denk gelince.

“İşte,” diye mırıldandı Lelldorin, “dur bir dokunayım.” Demircinin yanına giderek, onunla birlikte buzlu sular içine diz çöktü. “Evet, bu benim Garion,” dedi son derece sessizce. “Onar adım aralıklı olmaları gerekir.”

İpek okun üzerine eğilen iki adamın yanına aceleyle yaklaşarak, “Bana onları nasıl tanıdığını göster,” dedi ağzının içinden.

“Tüylerinden,” diye cevap verdi Lelldorin. “Tüyleri tutturmak için ben hep bükülmüş bağırsak kullanırım.”

İpek, okun tüylü ucuna dokundu. “Tamam,” dedi. “Artık ayırt edebilirim.”

“Emin misin?” diye sordu Lelldorin.

“Eğer parmaklarım bir çift zardaki noktaları bulabiliyorsa, bağırsak ile keten sicim arasındaki farkı da hissedebilir,” diye cevapladı İpek.

“Tamam. Buradan başlıyoruz.” Lelldorin, bir sicim yumağının bir ucunu oka bağladı. “Ben bu tarafa gideceğim, sen de o tarafa git.”

“Tamam.” İpek de bir yumak sicimin ucunu aynı oka bağladı. Garion ile Durnik’e döndü. “Siz ikiniz, suyu fazla abartmayın,” dedi. “Burada çamur kayması altında kalmak istemem.” Sonra iyice iki büklüm eğilmiş bir halde yoluna devam ederek bir sonraki oku eliyle bulmaya çalıştı. Lelldorin Garion’un omzuna hafifçe bir dokunduktan sonra diğer yönde gözden kayboldu.

“Toprak iyice sırılsıklam oldu artık,” diye mırıldandı Durnik. “Eğer o çatlakları otuz santim kadar açarsak, suru destekleyen

toprağın çoğunu yıkayıp atabiliriz.”

“Güzel.”

Yine, etrafı yoklayan düşüncelerini tepenin sırılsıklam olmuş toprağının içinden yollayarak kaya tabakasının yerini bulduktan sonra, düzensiz üst tarafında bir ileri, bir geri gezinerek ilk çatlağın yerini buldular. Garion düşüncesini suyun derinlerden kabararak geldiği dar çatlaktan aşağıya doğru ilerlerletirken garip bir şey hissetmişti; sanki ince ve esnek parmakları olan akıl almaz uzunluktaki görünmez kolunu çatlaktan aşağıya uzatıyormuş gibi. “Buldun mu?” diye fısıldadı Durnik’e.

“Sanırım.”

“O halde açalım,” dedi Garion, iradesini güçlendirerek.

Yavaşça, alınlarında boncuk boncuk terin birikmesine neden olan bir çabayla ikisi birden çatlağı açılması için zorladılar. Kaya, onların birleşik iradelerinin gücü altında kırılırken tepenin sırılsıklam yamacının altından boğuk bir çatırtı sesi yankılandı.

“Kim var orada?” diye sordu şehir surları tepesinden bir ses.

“Yeterince açıldı mı?” diye fısıldadı Garion, o telaşlı meydan okumayı duymazdan gelerek.

“Su yukarıya çok daha hızlı çıkıyor,” diye cevap verdi Durnik anlık bir yoklamadan sonra. “O kaya katmanı altında çok fazla bir basınç var. Gel, bir sonraki yere gidelim.”

Arkalarında bir yerden ağır bir yay kirişinin sesi geldi ve Yarblek’in mancınıkla atılan kancalı iplerinden biri üzerlerinden bir kavis çizerek geçip kuzey surundan aşarken yılan gibi garip bir ıslık sesi duyuldu. Kanca surların iç kısmına çarpınca bariz bir çelik tıkırtısı çıkarttı; daha sonra kancanın uçları duvara saplanırken de sinir bozucu bir gıcırtı sesi duyuldu.

İyice çömelen Garion ile Durnik, ayaklarının buzlu kar üzerinde çıkarttığı o cıvık çamur sesini mümkün olduğu kadar en aza indirgemeye çalışarak ve bir sonraki çatlağı bulmak için toprağın altını yoklayarak sol yanlarına doğru dikkatle ilerlediler. Lelldorin onlara katılmak için geri döndüğünde suya doymuş yamaç altında bulunan iki gizli çatlağı daha açmışlardı; bulamaç kıvamına gelmiş çamur sızıp karlı yamaçtan basamak basamak kahverengi bir akıntı halinde akarken, arkalarında ve üstlerinde bir çağıltı sesi yükseliyordu. “Ok dizisinin sonuna kadar gittim,” diye rapor etti Lelldorin. “İp, bu tarafta gerildi.”

“Güzel,” dedi Garion, harcadığı çaba altında nefes nefese. “Geri

dön ve Barak'a askerlerini yerlerine doğru harekete geçirmesini söyle."

"Tamam." Lelldorin dönerek aniden patlak veren bir tipinin içine dalıp gözden kayboldu.

"Buna çok dikkat etmeliyiz," diye mırıldandı Durnik, toprağın altını araştırarak. "Burada, kayada bir sürü yarık var. Eğer çok açarsak, bütün bir katmanı yerinden oynatıp, koca bir nehri serbest bırakmış oluruz."

Garion iradesinin yoklayan parmaklarını çatlağa doğru yollarken kabul edercesine homurdandı.

Yeraltındaki kaynaklarının sonuncusuna vardıklarında, çevik ayakları buzlu çamur içinde ilerlerken hiç ses çıkartmayan İpek arkalarındaki karanlık içinden çıkageldi.

"Nerelerdeydin?" diye fısıldadı Durnik ufak tefek adama. "Ancak yüz metre kadar gitmen icap ediyordu."

"Yamacı kontrol ediyordum," diye cevap verdi İpek. "Tepe olduğu gibi, bulamaç misali akmaya başlamış. Sonra yukarı çıkıp, ayağımla surun temel taşlarından birini ittim. Çürük bir diş gibi sallanıyordu."

"Eh," dedi Durnik, kendinden memnun bir ses tonuyla, "demek ki işe yaradı."

Karlı karanlıkta bir sessizlik oldu. "Yani aslında emin değil miydin demek istiyorsun?" diye sordu İpek adeta boğulur gibi.

"Teorim sağlamdı," diye cevap verdi demirci düşünmeden. "Ama denemeden bir teorinin ne kadar doğru olduğunu bilemezsin."

"Durnik, ben bu tür şeyler için yaşlanmaya başladım."

Başka bir kanca tepelerinden geçti.

"Açmamız gereken bir tane daha var," diye mırıldandı Garion. "Barak askerleri yerlerine yerleştiriyor. Gidip Yarblek'e, Mandorallen'e bir işaret yollamasını söylemek ister misin?"

"Büyük bir zevkle," diye cevap verdi İpek. "Zaten hepimiz kasığımıza kadar çamura batmadan buradan ayrılmak istiyordum." Dönerek karanlığa doğru ilerledi.

Belki bir on dakika sonra, son çatlak da açıldıktan sonra tepenin bütün kuzey yamacı kayan bir çamur kütlesine dönüşüp, sular serbestçe akmaya başlayınca, şehrin üzerinden kavuniçi alevden bir zift topu havada kavis çizdi. Önceden tasarlanmış bu işarete cevaben Mandorallen'in güneye yerleştirilmiş makinaları sürekli atışlarına başlayarak ağır taşları Rheon'un çatıları üzerinden

aşırarak kuzey surlarının iç kısmını dövmeye başladı. Aynı anda Yarblek'in kancalarının ipleri, Nadrak paralı askerlerinin takım halindeki atlarını surlardan uzaklaştırmaya başlamasıyla iyice gerilmişti. Zayıflayan sur sallanmaya başlayınca tepe başından uğursuz bir çatırtı ve ezilme sesi çıkmaya başladı.

"Sence daha ne kadar dayanır?" diye sordu, yanında Lelldorin ile birlikte onlara katılmak için karanlık içinden çıkagelen Barak.

"Pek uzun sürmez," diye cevap verdi Durnik. "Altındaki toprak kendini koyvermeye başladı."

Tepelerinden gelen homurtulu çatırtı, Mandorallen'in mancınıkları öldürücü yağmurlarının hızını artırdıkça içeriden gelen o sürekli keskin çarpma sesleriyle bölünerek kuvvetlenmeye başladı. Sonra, çığ sesi gibi bir sesle, surların alt kısmı ıslak toprağa gömülüp, üst kısmı dışarı doğru devrildi ve yılan gibi garip bir şekilde eğilip bükülerek yıkıldı. Ağır taşlar yamaçtaki buzlu su ve çamur içine kademe kademe devrilirken büyük, şapırtılı bir gümbürtü duyuldu.

"İnsan sadece toprak üzerine taştan bir yapı kurmamalı," diye gözlemledi Durnik eleştirel bir tavırla.

"Şu anda öyle yapmış oldukları için minnettarım," dedi Barak ona.

"Şey, öyle," diye itiraf etti Durnik, "ama bir şeyi yapmanın doğru yöntemleri vardır."

Koca Çerek kıkırdadı. "Durnik sen gerçek bir hâzinesin, biliyor muydun?"

Surun başka bir bölümü daha dışarı doğru devrilerek yamaca bir şaplak gibi indi. Tahkim edilmiş şehrin sokaklarından alarm sesleri çınlamaya, tehlike çanları yankılanmaya başlamıştı.

"Adamlarımı harekete geçirmemi ister misin?" diye sordu Barak Garion'a; sesi heyecanla gerginleşmişti.

"Bütün sur ininceye kadar bekleyelim," diye cevap verdi Garion. "Üzerlerine o taşlar devrilirken tepeden yukarı saldırıya geçmelerini istemem."

"İşte devriliyor." Lelldorin sevinçle gülerek surların devrilen son bölümünü işaret etti.

"Adamları harekete geçir," dedi Garion kısaca, arkasına bağlanmış koca kılıcını almak için omzundan uzanırken.

Barak derin bir nefes aldı. "İleri!" diye gümbürdedi gür sesi.

Rivalılar ile Nadrak müttefikleri hep birlikte bağırarak sulanmış

kar ve çamur içine daldılar ve kuzey surlarının yıkıntıları arasından tırmanıp şehire girdiler.

“Haydi gidelim!” diye bağırdı Barak. “Acele etmezsek dövüşü kaçıracağız!”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇATIŞMA kısa ve çoğu durumda da çok çirkin olmuştu. Garion'un ordusunun her birimine Cirit ve yeğeni tarafından detaylı talimatlar verilmişti; hepsinin özel görevleri vardı. Hiç hata yapmadan, alevlerle aydınlanmış caddelerden daha önceden belirlenmiş evleri istila etmek için ilerlediler. Kuzey surlarının kenarlarındaki gediklerden dönerek içeri giren diğer birimler Cirit'in Liselle'in haritasına çizmiş olduğu savunma hattının etrafından dolaşarak evleri yıkıp sokakları yolu tıkayan molozla doldurdular.

İlk karşı saldırı şafaktan hemen önce geldi. Kaba tüylü kürklere bürünmüş, uluyan Ayı mezhebi üyeleri, savunma hattının gerisindeki dar sokaklardan akın ederek yıkılmış evlerin dökütüleri üzerinden sürü halinde geçince, kendilerini evlerin çatılarından ve üst kat pencerelerinden atılan ok yağmuru içinde buldular. Önemli kayıplar verdikten sonra çekildiler.

Şafak karlı doğu ufkundan solgun ve gri renklerde atarken savunma hattının içinde, orada burada kalmış son birkaç direniş odağı da düşmüş ve Rheon'un kuzey mahallesi temizlenip, emniyetli bir yer haline getirilmişti. Garion, şehrin kendi denetiminde olan bölgesinin sınırını belirleyen, temizlenmiş bölgeye bakan bir evin üst katının yıkılmış penceresinde sıkıntılı bir halde durmuştu. Saldırıya karşılık vermiş mezhep üyelerinin cesetleri korkunç ve çarpık yığınlar halinde oraya buraya yayılmış, üzerlerine şimdiden karlar birikmeye başlamıştı.

“Kötü bir dövüş sayılmazdı,” diye beyan etti Barak, kanlı kılıcı elinde odaya girerken. Yamulmuş kalkanını bir köşeye bırakarak pencerenin yanına geldi.

“Pek hoşuma gitmedi,” diye cevap verdi Garion, aşağıda sıra sıra dizilmiş ölüleri işaret ederek. “İnsanları öldürmek, fikirlerini değiştirmek için çok berbat bir yol.”

“Bu savaşı onlar çıkardı Garion. Sen değil.”

“Hayır,” diye düzeltti Garion. “Ulfgar çıkarttı. Benim asıl istediğim o.”

“O halde senin için onu yakalayıverdim,” dedi Barak, kılıcını bir paçavra ile dikkatlice silerken.

Gün boyunca şehrin içersinden birkaç şiddetli karşı saldırı daha yaşandı fakat sonuçları ilkinden pek farklı olmadı. Garion’un konumu çok emniyetliydi; ayrıca bu dağınık saldırılarla düşmeyecek şekilde, okçular tarafından korunuyordu.

“Grup halinde pek iyi dövüşemiyorlar aslında değil mi?” dedi Durnik, yarı yarıya yıkılmış bir evin üst katında, manzaraya hâkim bir noktadan bakarak.

“O tür bir disipline sahip değiller,” diye cevap verdi İpek. Ufak tefek adam odanın bir köşesindeki kırık bir divana yayılarak oturmuş, bir elmayı minik, keskin bıçağıyla dikkatle soyuyordu. “Teker teker, en az bir aslan kadar cesurlar ama birleşik bir hareket kavramı henüz akıllarına nüfuz etmemiş.”

“Bu muazzam bir atıştı,” diye tebrik etti Barak, o sırada parçalanmış pencereden bir ok atmış olan Lelldorin’i.

Lelldorin omzunu silkti. “Çocuk oyuncağı. Bak şimdi, şu birkaç sokak ötedeki evlerin damlarında yürüyen adam var ya… O biraz daha zor.” Başka bir oku yay kirişine yerleştirdi, gerdi ve tek bir pürüzsüz hareketle salıverdi.

“Vurdun onu,” dedi Barak.

“Tabii ki.”

Akşama doğru Polgara ile Beldin şehrin dışındaki kampa geldiler. “Eh,” dedi yamrı yumru büyücü keyifle, “bir süre için mızrakçıları düşünmek zorunda kalmayacaksınız.” Eğri büğrü ellerini Yarblek’in kor gibi mangallarından birine uzattı.

“Canlarını yakmadınız değil mi?” diye sordu Porenn hemen.

“Hayır.” Beldin gülümsedi. “Sadece çamura batırdık o kadar. Bataklık vadiden geçiyorlardı; biz de bir nehrin yolunu çevirip oraya verdik. Bütün vadi şu anda koskoca bir bataklığa dönüştü.

Şimdi tümseklere ve ağaç dallarına tünemiş, suyun çekilmesini bekliyorlar."

"Peki bu Brendig'i de durdurmayacak mı?" diye sordu Garion.

"Brendig o vadinin etrafından dolaşıyor," diye rahatlattı onu Polgara, elinde bir fincan çay ile mangalın yanına otururken. "Birkaç gün içinde burada olur." Vella'ya bakarak, "Bu çay gerçekten mükemmel," dedi.

"Teşekkür ederim Leydi Polgara," diye cevap verdi kara saçlı rakkase. Kadının gözleri Ce'Nedra'nın altın mum ışığında parlayan bakır rengi buklelerine takılmıştı. Kıskanarak içini çekti. "Eğer benim öyle saçlarım olsaydı Yarblek beni iki misli fiyata satardı."

"Yarısına razıyım," diye homurdandı Yarblek, "bütün o keyfi bıçak darbelerinden kurtulmak için."

"Bebek gibi davranma Yarblek," dedi rakkase ona. "Canını o kadar da yakmamıştım."

"Bütün o kanlar senden akmıyordu tabii."

"Küfür geliştirme çalışmalarına devam ettin mi Vella?" diye sordu Beldin.

Siyah saçlı kadın birkaç örnek verdi - tafsilatlı bir biçimde.

"Her gün gelişiyorsun," diye tebrik etti Beldin.

Bunu takip eden iki gün boyunca Garion'un güçleri, karşı saldırıda bulunan güçlerin aradaki boş bölgeyi geçmelerini engellemek için Rheon'un kuzey mahallesindeki moloza boğulmuş hatta barikatlar kurmakla uğraştı. Garion ile arkadaşları yapılanları, karargâha çevirmiş oldukları bir evin büyük penceresinden seyrediyordu.

"Orada komuta kimdeyse, temel strateji hakkında pek bir şey bilmiyor gibi," diye dikkat çekti Yarblek. "Şehrin geri kalanına girmemizi engellemek için o boş alanın *kendi* tarafına düşen kısmına bir set çekmek için uğraşmıyor."

Barak kaşlarını çattı. "Biliyor musun Yarblek, haklısın. Biz kasabanın bu tarafını emniyete aldıktan sonra onların yapması ilk gereken hareket bu olmalıydı."

"Belki de daha fazla ev ele geçiremeyeceğimizi düşünecek kadar kibirli bir adamdır," diye tahmin yürüttü Lelldorin.

"Ya öyle, ya da daha içerilerde bize başka tuzaklar kuruyor," diye ekledi Durnik.

"Bu da mümkün," diye aynı fikirde olduğunu bildirdi Barak. "Mümkünden de öte. Belki de başka saldırılar gerçekleştirmeden bir

plan yapsak fena olmayacak.”

“Bir plan yapabilmek için önce Ulfgar’ın bizim için ne gibi tuzaklar hazırladığını bilmemiz gerek,” dedi Cirit.

İpek içini çekerek yüzünü ekşitti. “Tamam. Hava karardıktan sonra ben gider bir bakarım.”

“Ben bunu kastetmemiştim Kheldar.”

“Tabii kastetmiyordun.”

“Ama çok güzel bir fikir. Bunu düşündüğüne çok memnun oldum.”

Gece yarısını biraz geçe İpek, Garion’un karargâhındaki ateşin ışığıyla aydınlanmış büyük odaya geldi. “O tarafta çok nahoş bir gece vardı,” dedi ufak tefek adam titreyip ellerini birbirine sürterek. Gidip ateşin önünde durdu.

“Ee, bizim için sürprizler hazırlamışlar mı?” diye sordu Barak, bakır bir kupayı kaldırarak.

“A, tabii,” diye cevap verdi İpek. “Bizim sınırın birkaç ev aşağısında sokaklara duvarlar örüyorlar ve bunları tam dönemeçleri dönünce inşa ediyorlar ki, üzerlerine yapışıncaya kadar farkına varmayalım.”

“Yanlarındaki evlerde de okçu ve kaynar yağ kazanları da vardır herhalde?” diye sordu Barak asık suratla.

“Büyük ihtimalle.” İpek omuzlarını silkti. “O biradan biraz daha var mı? İliklerime kadar dondum.”

“Bu konuda biraz çalışmalıyız,” diye düşündü Cirit.

“Ne şans,” dedi Barak iğneleyici bir tonda, bira fıçısına doğru giderken. “Şehir içlerinde savaşmaktan *nefret* ederim. Açık alanda savaşa ise her zaman varım.”

“Ama bütün ganimet de şehirlerde olur,” dedi Yarblek ona.

“Senin tek düşündüğün bu mu?”

“Bu hayata kâr etmek için geliyoruz dostum,” diye cevap verdi çıkık kemikli Nadrak omzunu silkerek.

“Tıpkı İpek gibi konuştun.”

“Biliyorum. Zaten o yüzden ortak olduk ya.”

Ertesi gün boyunca kar hafif hafif yağmaya devam etti. Rheon ahalisi Garion’un savunma hattına birkaç yoklama saldırısı daha yaptı ama genellikle hareket eden her şeye ok atmakla yetindiler.

Ertesi gün sabahın ilerleyen saatlerinde Emanet yıkık kuzey surlarının molozları arasından yürüyerek doğrudan Garion’un

harekâtı idare ettiği eve gitti. İçeri girdiğinde çocuk yüzü neşeyle gerginleşmişti ve nefes nefese kalmıştı. “Çok heyecanlı,” dedi.

“Ne heyecanlı?” diye sordu Garion.

“Oklardan kaçmak.”

“Pol Teyze burada olduğunu biliyor mu?”

“Zannetmem. Şehri görmek istiyordum, geldim.”

“Her ikimizin de başını belaya sokacaksın, biliyorsun değil mi?”

Emanet omzunu silkti. “Biraz azar işitmek o kadar can yakmaz. Ha, bu arada, Hettar’ın geldiğini bilmen gerektiğini düşünmüştüm - ya da bir-iki saate kadar burada olacak. Güneyde birkaç mil uzakta sadece.”

“Nihayet!” dedi Garion nefesini patlarcasına salıvererek. “Nasıl öğrendin?”

“At ile birlikte biraz gezinmeye çıkmıştık. Kapalı tutulduğunda huzursuz oluyor. Her neyse güneydeki o büyük tepeye çıkmıştık; Algarların geldiğini gördüm.”

“Eh öyleyse gidip onları karşılayalım.”

“Neden gitmeyelim ki?”

Garion ile genç dostu Rheon’un güneyindeki tepeye çıktıklarında atlarını karlı bataklık arazi üzerinden akarcasına eşkin süren Algar kabilelerinin dalga dalga yaklaştıklarını gördüler. Uzun siyah tepe saçı arkasında dalgalanan tek bir atlı, at ve insan denizinin ön saflarından ayrılarak tepe yukarı yaklaştı. “Günaydın Garion,” dedi Hettar rahat bir tavırla dizginlerine asılırken. “Sanırım iyiydiniz?”

“Kısmen.” Garion ona sırıttı.

“Buraya kar yağmış.”

Garion etrafına yapmacık hayretle baktı. “Aaa, haklısın galiba. Hiç dikkatimi çekmemiş.”

Başka bir binici, pejmürde, kukuletalı bir pelerin giymiş başka bir adam daha tepeye sürmüştü atını. “Teyzen nerede Garion?” diye seslendi adam, tepenin yarısına çıkmışken.

“Dede?” diye bir hayret nidası koyverdi Garion. “Senin Mar Terrin’e gideceğini zannediyordum.”

Belgarath kaba bir ses çıkarttı. “Gittim,” diye cevap verdi atını durdurur durdurmaz, “boşu boşuna yapılmış bir yolculuktu. Sonra anlatırım sana. Burada neler olup bitti?”

Garion onlara kısaca geçen bir-iki haftanın olaylarını aktardı.

“Meşgulmüşsünüz,” dedi Hettar.

“İnsan işi olduğunda zamanın nasıl akıp gittiğini anlayamıyor.”

“Yani Pol şehrin içinde mi?” diye sordu Belgarath ona.

“Hayır. Ce’Nedra ve diğer hanımlarla birlikte buraya ilk geldiğimizde kurduğumuz kampta kalıyorlar. Mezhep üyeleri içerideki mevkilerimize karşı saldırılar düzenleyip duruyordu, o yüzden onların orada bulunmalarının çok emniyetli olmadığını düşündüm.”

“Bu insana mantıklı geliyor. Neden herkesi toplayıp kampa gelmiyorsun. Birkaç şey hakkında konuşsak fena olmayacak.”

“Tamam dede.”

Şehrin dışındaki Riva kampında toplandıklarında, öğleyi biraz geçmişti.

“İşe yarayan bir şeyler bulabildin mi baba?” diye sordu Polgara Belgarath’a, ihtiyar adam çadıra girerken.

Belgarath bir sandalyeye yayıldı. “Bütün bulabildiğim birkaç boş ümitten başka bir şey değildi,” diye cevap verdi. “Sanırım Anheg’in *Ashaba Kehanetleri* bir yerlerde oldukça dikkatle budanmış -ya da daha büyük ihtimalle daha başında öyle yazılmış. Değişiklikler özgün yazmanın bir parçası olmalı.”

“Kâhinler genellikle kendi kehânetleri ile pek oynamazlar,” diye dikkat çekti Polgara.

“Bu oynamış olmalı - özellikle de kehanetin onun inanmak istemediği şeyleri söylediği bölümleriyle.”

“Kâhin kimdi?”

“Torak. Onun tonunu ve üslûbunu derhal tanıdım.”

“Torak mı?” dedi Garion ani bir ürperti hissederek.

Belgarath başıyla onayladı. “Eski bir Mallorya efsanesine göre Cthol Mishrak’ı yıktıktan sonra Torak Karanda Dağları’nda Ashaba’da bir kale inşa ettirmiş. Oraya taşındığında, bir vecd halindeyken *Ashaba Kehanetleri*’ni yazmış. Her neyse, efsanede, bu vecd hali geçtikten sonra Torak’ın çok hiddetlendiği söylenmekte. Belli ki kehanette hoşuna gitmeyen şeyler vardı. Bu, metin üzerinde benim fark ettiğim oynamayı gayet güzel açıklamakta. Bize her zaman olayları yönlendirenin, söz olduğu söylendi.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Hayır. Ama Torak o kadar küstahtı ki, bunu yapabileceğini düşünmüş olabilir.”

“Ama bu durum bizi çıkmaza sokuyor, öyle değil mi?” diye sordu Garion canı sıkılarak. “Yani - *Kitab-ı Mrin*, bütün sırlara

bakman gerektiğini söylüyor ve eğer *Ashaba Kehanetleri* doğru değilse…“ Ellerini çaresizlikle havaya kaldırdı.

“Bir yerlerde gerçek bir kopyası var,” diye cevap verdi Belgarath kendinden emin bir halde. “Olması lazım - yoksa yazma bana daha farklı bir komut verirdi.”

“Mutlak bir imanla hareket ediyorsun Belgarath,” diye suçladı onu Ce’Nedra.

“Biliyorum,” diye itiraf etti Belgarath. “Tutunacak başka hiçbir şeyim kalmazsa hep böyle yaparım.”

“Mar Terrin’de ne buldun?” diye sordu Polgara.

Belgarath kaba bir ses çıkarttı. “Keşişler Maraglar tarafından katledilenlerin ruhlarına huzur vermede çok iyi olabilirler ama el yazmalarını korumada çok kötüydüler. Kütüphanenin damı akıyordu ve *Mallorya’nın Hakikatli Sözleri* de, tabiatıyla, tam akan yerin altındaki rafta bulunuyordu. O kadar su içinde kalmıştı ki sayfaları birbirinden zor ayırdım; mürekkep akıp bütün sayfaları mahvetmiş. Neredeyse tamamen okunaksızdı. Keşişlerle bu konuda uzun uzadıya konuştum.” Sakallı yanaklarından birini kaşıdı. “Sanırım ihtiyacımız olanı bulmak için biraz uzaklaşmam gerekecek.”

“Yani hiçbir şey bulamadın?” diye sordu Beldin.

Belgarath homurdandı. “Kehanetlerin bir yerinde Karanlık Tanrı’nın yeniden geleceğine dair bir bölüm vardı.”

Garion aniden midesinin kasıldığını hissetti. “Torak mı?” dedi. “Bu mümkün mü?”

“Sanırım bu şekilde de yorumlaman *mümkün,* fakat eğer gerçekten bu anlama geliyor olsaydı Torak neden başka bölümleri ortadan kaldırma zahmetine katlansındı? Eğer bütün Kehanet’in tek amacı onun geri döneceğini bildirmek olsaydı, eminim onu bir bütün olarak saklamaktan büyük bir memnuniyet duyardı.”

“Bizim yanık suratın makul davrandığını varsayıyorsun,” diye homurdandı Beldin. “Bu vasfı benim dikkatimi pek çekmemiş.”

“Yok canım,” diye karşı çıktı Belgarath. “Torak’ın yaptığı her şey son derece makuldü - kendisinin yaratılışın yegâne nedeni olduğuna dair o temel kanısını kabul ettiğin sürece. Hayır, bence o bölüm başka bir anlama geliyor.”

“Mallorya’nın Hakikatli Sözleri’nden okuyabildiğin bir yer oldu mu baba?” diye sordu Pol Teyze ona.

“Sadece küçük bir parça. Işık ve Karanlık arasındaki bir seçim

hakkında bir şeyler söylüyordu.”

Beldin burnunu büktü. “Bak *bu* çok olağandışı olurdu,” dedi. “Keli Kâhinleri dünya kurulduğundan beri hiçbir konuda bir seçim yapmamıştır. Bin yıldır kenarda oturup duruyorlar.”

Ertesi akşam geç vakitlerde Sendarya ordusu batıdaki karlı tepeden göründü. Artık düşmek üzere olan Rheon şehrine doğru karlar içinden kararlılıkla yürüyen, her zaman vatandaşı olduğunu düşündüğü bu insanların kesintisiz, düzenli görüntüsü Garion’un içinde garip bir gurur sızısı uyandırmıştı.

“Buraya daha önce gelebilirdim,” diye özür diledi General Brendig atını yukarı sürerken, “fakat Drasniyalı mızrakçıların batmış oldukları bataklığın etrafından dolaşmak zorunda kaldık.”

“Onlar iyi mi?” diye sordu Kraliçe Porenn aceleyle.

“Son derece iyi durumdalar Haşmetmeap,” diye cevap verdi tek kollu adam. “Sadece bir yere kıpırdayamıyorlar, o kadar.”

“Askerlerinin bir saldırıya hazır olmaları için ne kadar dinlenmeleri gerekir Brendig?” diye sordu Belgarath.

Brendig omzunu silkti. “Bir gün yeterli olur Kadim Kişi.”

“Bu da bize, planımızı yapmak için bir süre tanır,” dedi ihtiyar adam. “Haydi adamlarını doyuralım, bu geceyi açıkta geçirsinler sonra Garion sana buradaki durum hakkında kısa bir bilgi verir.”

O akşam gösterişli halılarla döşenmiş ana çadırdaki strateji toplantısında, nispeten basit saldırı planlarını biraz incelttiler. Mandorallen’in savaş makinaları ertesi gün, bütün gün ve gece boyunca şehri dövmeye devam edecekti. Şehrin içine aceleyle yapılmış savunma hatlarından mümkün olduğu kadar fazla sayıda mezhep üyesini çekmek için ertesi sabah, güney kapısına göstermelik bir saldırı düzenlenecekti. Başka bir kol, Rheon’un kuzey mahallelerindeki güvenli yerleşim bölgesinden çıkarak, savunma hattına bakan evleri birer birer ele geçirecekti. Bu arada başka bir kol da, General Brendig’in aklına gelen yeni bir fikir gereğince tahta merdivenleri, evlerin çatılarından birbirine geçmek için köprü gibi kullanarak, şehrin içine yeni dikilmiş duvarların ötesine geçecekti.

“En önemlisi Ulfgar’ı canlı ele geçirmek,” diye uyardı Garion. “Ondan bazı sorularımıza cevaplar almamız gerekecek. Oğlumun kaçırmışında tam olarak ne gibi bir rol üstlendiğini ve biliyorsa Geran’ın nerede olduğunu öğrenmem gerek.”

“Benim de ordumda kaç subayı baştan çıkardığını öğrenmem

gerek," diye ekledi Kraliçe Porenn.

"Görünüşe göre epey bir konuşma yapacağa benziyor," dedi Yarblek şeytani bir sırıtışla. "Gar og Nadrak'ta insanların dillerini çözmek için bir sürü eğlenceli yol kullanırız."

"Pol o işle meşgul olur," dedi Belgarath Yarblek'e kesin bir tavırla. "O tür şeylere hiç başvurmadan ihtiyacımız olan cevapları alabilir."

"Yumuşamaya mı başladın Belgarath?" diye sordu Barak.

"Alâkası yok," diye cevap verdi ihtiyar adam, "ama Yarblek kendini bu işe çok kaptırırsa, işler azıcık çığrından çıkabilir; insan ölülerden pek bir cevap alamaz."

"Ya sonra?" diye sordu Yarblek hevesle.

"Ondan sonra ona ne yaptığın umurumda değil."

Ertesi gün Garion, ana çadırın perdelerle ayrılmış küçük bir bölümünde haritaları ve dikkatle hazırlanmış listeleri inceleyerek gözden kaçan bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Son zamanlarda sanki tüm orduyu omuzlarında hissetmeye başlamıştı.

"Garion," dedi Ce'Nedra, odacığa girerek, "bazı dostlar geldi."

Garion başını kaldırdı.

"Brand'in üç oğlu," diye açıkladı kraliçe, "bir de cam üfleyicisi Joran."

Garion kaşlarını çatarak, "Burada ne işleri var?" diye sordu. "Hepsine Riva'da kalmalarını söylemiştim."

"Sana söylemeleri gereken çok önemli bir şey olduğunu söylüyorlar."

Garion içini çekti. "O halde, en iyisi onları içeri al."

Brand'in gri pelerinli üç oğlu ile ciddi yüzlü Joran içeri girip, eğilerek selam verdiler. Giysileri çamur içinde, yüzleri ise yorgundu.

"Senin emirlerine özellikle karşı çıkmıyoruz Belgarion," diye teminat verdi Kail aceleyle, "ama mutlaka bilmen gereken bir şey bulduk."

"Ya? Neymiş o?"

"Siz orduyla birlikte Riva'dan ayrıldıktan sonra Haşmetmeap," diye açıkladı Kail'in ağabeyi Verdan, "batı sahilini milim milim aramaya karar verdik. İlk araştırmamızda gözden kaçmış olabilecek ipuçları olabileceğini düşündük."

"Ayrıca," diye ekledi Brin, "yapacak başka işimiz de yoktu."

“Her neyse,” diye devam etti Verdan, “sonunda Çereklerin adaya gelmek için kullandıkları gemiyi bulduk.”

“Gemiyi mi?” diye sordu Garion, aniden yerinde doğrularak. “Ben de, oğlumu çalan her kim idiyse, adadan ayrılmak için o gemiyi kullandı zannediyordum.”

Verdan başını salladı. “Gemi özellikle batırılmış Haşmetmeap. Gemiye taş doldurduktan sonra dibinde delikler açmışlar. Üzerinden tam beş kere geçmişiz, sonunda sakin, dalgasız bir günde fark ettik. Denizin aşağı yukarı on metre kadar dibinde yatıyordu.”

“O halde hırsız adadan nasıl ayrılmış?”

“Biz de aynı şeyi düşündük Belgarion,” dedi Joran. “Her şeye rağmen hırsızın hâlâ Rüzgârlar Adası’nda olabileceği de geldi aklımıza. Araştırmaya başladık. Çobanı da o zaman bulduk.”

“Çobanı mı?”

“Adanın batı tarafında sürüsüyle tek başınaydı,” diye açıkladı Kail. “Şehirde neler olup bittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Her neyse, Prens Geran’ın Hisardan götürüldüğü zamanlarda gayri tabii bir şeyler görüp görmediğini sorunca, tam o sıralarda batı kıyısındaki bir koya bir geminin girdiğini ve kucağında battaniyeye sarılı bir şey taşıyan birinin bu gemiye bindiğini gördüğünü söyledi. Sonra gemi denize açılarak diğerlerini geride bırakmış. Belgarion, bu koy, Taş’ın izlediği yolun sonundaki koydu.”

“Gemi ne tarafa gitmiş?”

“Güneye.”

“Bir şey daha var Belgarion,” diye ekledi Joran. “Çoban, geminin bir Nyissa gemisi olduğuna çok emin.”

“*Nyissa* mı?”

“Kesinlikle emindi. Hatta gemide dalgalanan yılanlı sancağı bile tarif etti.”

Garion aceleyle ayağa kalktı. “Burada bekleyin,” dedi onlara. Sonra bölümün perde kapısına doğru gitti. “Dede, Pol Teyze, bir dakika gelebilir misiniz?”

“Ne var canım?” diye sordu Polgara, onları merakla izleyen İpek ve ihtiyar büyücü ile birlikte Garion’un iğreti çalışma odasına girerlerken.

“Anlat onlara,” dedi Garion Kail’e.

Brand’in ikinci oğlu biraz önce Garion’a anlattıklarını aceleyle tekrarladı.

“Salmissra mı?” diye sordu Polgara babasına.

“Gerekmez Pol. Nyissa entrikalarla doludur ve hepsinin arkasında da Kraliçe bulunmaz - özellikle de senin kadına yaptıklarından sonra.” Kaşlarını çattı. “Neden bir Çerek kendi gemisini bırakarak bir Nyissa dubasında yolculuk etsin? Bu insana mantıklı gelmiyor.”

“Bu, ele geçirdikten sonra Ulfgar’a soracağımız başka bir soru,” dedi İpek.

Ertesi sabah şafak vakti, kuşatma için bir araya gelen bütün güçlerden oluşturulmuş büyük bir asker grubu vadiden, şehrin güneyinden dik tepeye ve Rheon’a doğru yola çıktı. Düşmanın, bunun ana saldırı olduğuna inanması için görünür bir şekilde tahta merdivenler, şahmerdanlar taşıyorlardı.

Öte yandan şehrin Garion’un askerleri tarafından istila edilmiş bölümünde şafak alacasında İpek, hatırı sayılır bir miktar adama, şehrin geri kalan kısmına girilmesini engellemek için aceleyle inşa edilmiş duvarların her iki yanındaki evlerde kaynayan kazanlarıyla bekleyen, üstleri başları lekeli adamları ve mezhep okçularını temizlemek için önderlik ediyordu.

Barak ve Mandorallen tarafından takviye edilen Garion, istila edilmiş mahallenin sınırına yakın bir yerde karlı sokak içinde bekliyordu. “Bu en nefret ettiğim bölüm,” dedi gergin bir ifadeyle. “Beklemek.”

“Ben de zatı alinize, tam muharebeden önce zuhura gelen bu muvakkat sükûneti nahoş bulduğumu itiraf etmeliyim,” diye cevap verdi Mandorallen.

“Ben Arendlerin savaşmaya bayıldıklarını sanırdım.” Barak arkadaşına sırıttı.

“En sevilen eğlencemizdir,” diye itiraf etti büyük şövalye, zırhının altındaki tokalardan birini kontrol ederek. “Maamafih tam hasımlarımıza saldırmadan önceki bu fasıla usandırıcı oluyor. Ciddi, hatta kasvetli fikirler insanın aklını, elin temel amacından uzaklaştırıyor.”

“Mandorallen,” diye güldü Barak. “Seni özlemişim.”

Yarblek’in gölgeli sureti sokaktan ilerleyerek onlara katıldı. Deri kabanını çıkartmış ağır bir göğüslük takmıştı; elinde de habis görünüşlü baltası vardı. “Her şey hazır,” dedi onlara sessizce. “Ufak tefek hırsız bize işaret verir vermez başlayabiliriz.”

“Adamlarının o duvarları devirebileceklerinden emin misin?” diye sordu Barak.

Yarblek başıyla onayladı. “O adamların taşların arasına harç koyacak kadar zamanları olmadı,” dedi. “Bizim kancalı halatlar, duvarları birkaç dakikada devirir.”

“O aletten pek bir hoşlanıyor gibisin,” diye dikkat çekti Barak.

Yarblek omzunu silkti. “Bir duvarı aşmanın en iyi yolunun onu aşağıya çekmek olduğunu gördüm hep.”

“Arendiya’da biz, şahmerdanları tercih ederiz,” dedi Mandorallen.

“Onlar da iyidir,” diye kabul etti Yarblek, “fakat sorun şu ki şahmerdanlarda, insan devirdiği duvarın altında kalabiliyor. Başımdan seken taşlardan çok zevk aldığım söylenemez.”

Beklediler.

“Lelldorin’i gören oldu mu?” diye sordu Garion.

“İpek’le birlikte gitti,” diye cevap verdi Barak. “Damdan daha çok hedef bulabileceğini düşünüyordu herhalde.”

“Her zaman pek heveslidir.” Mandorallen gülümsedi. “Maamafih uzun yay konusunda ona hiçbir zaman erişemediğimi itiraf etmeliyim.”

“İşte,” dedi Barak, çatılar üzerinden kavis çizen alevli oku göstererek. “İşaret bu.”

Garion derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. “Tamam. Borunu öttür de başlayalım Mandorallen.”

Mandorallen’in borusunun madeni sesi sükûneti parçaladı. Garion’un ordusu Rheon’a karşı son saldırıyı geçrekleştirmek için cadde ve sokaklardan dışarı fırladı. Rivalılar, Algarlar, Nadraklar ve Sendarya’nın metin adamları ellerinde silahlarıyla diğer tarafı ayıran hatta doğru karları ezerek ilerlediler. Ellerinde kancalı haladan sallanan, Yarblek’in deri giysili altmış kadar paralı askeri önden koşuyordu.

Garion yanında Barak’la, aradaki sınır hattını oluşturmak için yıkılmış olan evlerin kaygan, emniyetsiz molozları ve daha önce oklarla vurulup öldürülen mezhep üyelerinin yarı soğumuş cesetleri arasından tırmandı. Aralarından bir kaçı -gerçi pek fazla değillerdi — İpek’in adamlarının sınır hattına bakan evlerde kat kat yaptıkları aramalardan kurtulmuş, yaklaşan askerleri çaresizlik içinde ok yağmuruna tutuyorlardı. Brendig’ten gelen sert bir komutla Sendar müfrezeleri yön değiştiterek, kalan müdafileri etkisiz hale getirmek için her eve girmeye başladı.

Hattın gerisindeki manzara, muazzam bir kargaşaydı.

Kalkanlardan yaptıkları bir duvar ardından ilerleyen Garion'un ordusu, artık çaresizlik içinde kalmış olan mezhep üyelerini sokaklardan silip süpürüyordu. Havada oktan ve küfürden geçilmiyordu; birkaç evin ise daha şimdiden çatılarından alevler yükseliyordu.

Yarblek'in tahmin ettiği gibi, şehrin biraz içlerine doğru, sokakları tıkamak için gevşek örülmüş duvarlar, kendi askerlerinin üzerinden geçip duvarın diğer yanına batan kancalı halatlarla yere indi.

Amansız ilerleme devam etti; hava birbirine çarpan kılıçların takırtısıyla çınlıyordu. Her nasılsa, tüm bu kargaşa içinde Garion Barak'tan ayrılmış, kendini dar bir arka sokakta Durnik ile omuz omuza çarpışırken bulmuştu. Demirci kılıç veya balta taşımıyor, onun yerine iri, ağır bir sopayla dövüşüyordu. "İnsanları kesip biçmeyi sevmiyorum da ondan," diye özür diledi, tek bir darbeyle iriyarı bir rakibini yere devirirken. "Birine sopayla vurduğunda öldürmeme ihtimalin çok yüksek, ayrıca o kadar da kan dökülmüyor."

Moralleri çökmüş şehir sakinlerini önlerinden sürerek şehrin derinliklerine doğru ilerlediler. Şehrin güney ucundan gelen ağır çatışma sesleri İpek ile adamlarının güney suruna ulaştıklarını ve göstermelik saldırıları mezhep güçlerini ölümleri pahasına ikiye ayırmış olan büyük asker gruplarını içeri aldıklarını belli ediyordu.

Derken Garion ile Durnik dar sokaktan Rheon'un geniş, karlı meydanına fırlayıverdiler. Çatışmalar meydanda tüm hiddetiyle devam ediyordu; fakat doğu tarafında mezhep üyelerinden bir düğüm, yüksek tekerlekli bir at arabasının etrafına yığılmıştı. Arabanın üzerinde pas rengi, işlemeli bir yelek giymiş kara sakallı bir adam duruyordu.

İnce bir mızrağı olan sıska bir Nadrak geriye kaykılarak nişan aldı ve silahını dosdoğru arabadaki adama fırlattı. Kara sakallı adam garip bir hareketle elini kaldırdı ve Nadrak'ın mızrağı aniden sağa saparak karla kayganlaşmış kaldırım taşları üzerine takırtıyla düştü. Garion, ancak tek bir anlama gelebilecek o hızlı dalgalanmayı duydu ve hissetti. "Durnik!" diye bağırdı. "Arabadaki adam. Ulfgar o!"

Durnik'in gözleri kısıldı. "Haydi onu yakalayalım Garion," dedi.

Garion'un bu savaşa, bu kıyıma, bütün bu yıkıma neden olan bu yabancıya duyduğu hiddet aniden tahammül edilmez bir şekilde

kabarınca hiddeti, kılıcının kabzasındaki Taş'la irtibata geçti. Taş parladı ve Demirpençe'nin yakan kılıcı aniden dağlayan mavi bir ateşle alevlendi.

"Orada! Riva Kralı!" diye bağırdı arabadaki kara sakallı adam. "Öldürün onu!"

Bir an için Garion'un gözleri, arabanın üzerindeki adamın gözleriyle kilitlendi. Orada nefret vardı; aynı zamanda da bir dehşet ve çaresiz bir korku. Fakat liderlerinin emrine körü körüne uyan bir düzine mezhep üyesi kılıçlarını kaldırarak buzlu kar üzerinden Garion'a doğru koştular, ancak ansızın bir sürü ok birbiri ardı sıra saflarına saplanınca meydandaki eriyen kar üzerine debelenen yığınlar halinde devrildiler.

"Hey, Garion!" diye seslendi Lelldorin neşeyle, yakınlardaki bir evin tepesinden; oklarını saldıran mezhep üyelerinin üzerine boşaltırken elleri seçilemiyordu bile.

"Hey, Lelldorin!" diye seslendi Garion cevaben; bir yandan da kürk giysili adamlar arasında koşup, yanan kılıcını sağa sola sallıyordu. Arabanın etrafındaki grubun dikkati tamamen hiddet içindeki Riva Kralı ile dillere destan kılıcının korkunç manzarasında toplanmıştı. O yüzden demirci Durnik'in, yakındaki bir evin duvarı kenarından kedi gibi süzülüşünü görmemişlerdi.

Arabadaki adam bir elini kaldırdı, safi ateşten bir top tutarak bunu umutsuzca Garion'a fırlattı. Garion alevli kılıcıyla ateştopuna vurarak yana savurdu ve gözlerini kara sakallı, soluk yüzlü adamdan hiç ayırmadan önüne çıkan ayı postlu zavallı adamlara ölümcül darbeler savurarak amansızca ilerlemeye devam etti. Yüzündeki ifade paniğe dönüşen Ulfgar elini yeniden kaldırdı fakat aniden Durnik'in kısa, kalın sopası sertçe başının arkasında çatırdayınca öne doğru, kahverengi buzlar içine adeta dalarak atladı.

Mezhep lideri düşerken muazzam bir hayal kırıklığı haykırışı duyuldu. Adamlarının birkaçı çaresizlik içinde hareketsiz bedenini kaldırmaya çalıştı fakat Durnik'in sopası ıslıklar çalarak dönüyor, onları yollarından alıkoyup deviriyordu. Diğerleri Garion'un yüzükoyun karlar içinde yatan bedene yaklaşmasına mani olmak için bedenleriyle bir duvar örmeye çalıştı, fakat Lelldorin'in kesintisiz ok yağmuru, bu kürklere bürünmüş duvarın merkezini eritti. Kendisini bütün bu kıyımdan garip bir biçimde uzak ve etkilenmemiş hisseden Garion hayatta kalmış darmadağınık

adamların tam ortasına dalarak devasa kılıcını büyük kavisler çizerek savuruyordu. Kılıcı kemikleri ve etleri keserken, insanın içini kaldıran o hissi duymuyordu bile. Yarım düzine kadar adamı biçtikten sonra kalanlar korkup kaçmaya başladı.

“Hâlâ hayatta mı?” diye sordu Garion demirciye, nefes nefese.

Durnik hareketsiz Ulfgar’ı çevirerek, profesyonel bir edayla göz kapaklarından birini kaldırarak baktı. “Hâlâ aramızda,” dedi. “Ona oldukça dikkatli vurdum.”

“Güzel,” dedi Garion. “Gel onu bağlayalım - gözlerini de.”

“Neden gözlerini bağlıyoruz?”

“Her ikimiz de onu büyü kullanırken gördük o yüzden o merak ettiğimiz sorunun cevabını biliyoruz ama hedef aldığın şeyi görmezsen bu yeteneğini kullanman pek kolay olmayabilir.”

Baygın adamın ellerini bağlarken Durnik bir an için bunu düşündü. “Biliyor musun, galiba haklısın. Zor olurdu, değil mi?”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ULFGAR'IN düşmesiyle mezhebin direnme gücü kırıldı. Aşırı bağnazlardan birkaçı dövüşmeye devam etse de çoğu silahlarını atarak teslim oldu. Garion'un ordusu bunları amansızca toplayarak kana bulanmış karlı sokaklardan kasabanın meydanına götürdü.

İpek ile Cirit, başında kanlı bir sargı olan asık yüzlü bir tutsağı kısaca sorguladıktan sonra hâlâ baygın yatan tutsaklarının başında nöbet tutan Garion ile Durnik'e katıldılar. "Bu, o mu?" diye sordu İpek merakla, dalgın bir ifadeyle yüzüklerini gri yeleğinin önüne sürtüp parlatırken.

Garion başıyla onayladı.

"Hiç de heybetli bir görüntüsü yok, değil mi?"

"Oradaki büyük taş ev onun," dedi Cirit, kırmızı kiremitli kare bir binayı işaret ederek.

"Artık değil," diye cevap verdi Garion. "Artık benim."

Cirit hafifçe gülümseyerek. "Evi didik didik aramak istiyoruz," dedi. "İnsanlar bazen önemli şeyleri yok etmeyi unutur."

"Ulfgar'ı da oraya götürsek iyi olacak galiba," dedi Garion. "Onu sorguya çekmek istiyorum ve o ev de herhangi bir ev kadar işime yarar."

"Ben gidip diğerlerini getireyim," diye teklif etti Durnik, kazan biçimli miğferini kafasından çıkartarak. "Sizce Pol ile diğer hanımları şehre getirecek kadar güvenli mi burası artık?"

"Öyle olmalı," diye cevap verdi Cirit. "Kalan azıcık direniş de

şehrin güneydoğu bölümünde.”

Zincir yelek zırhı tıngırdayan Durnik başıyla onaylayarak meydanın karşı tarafına geçti.

Garion, İpek ve Cirit, kara sakallı adamın gevşek vücudunu kaldırarak, önündeki direkte bir ayı bayrağı dalgalanan görkemli eve taşıdılar. Merdivenlerden yukarı çıkarlarken Garion, perişan bir halde sulu kar üzerine büzüşmüş, moralleri bozuk tutsakların başında nöbet tutan Riva’lı askere baktı. “Benim için bir şey yapar mısın?” diye sordu gri pelerinli adama.

“Elbette Haşmetmeap,” dedi asker, selam çakarak.

“Şunu kesip indir.” Garion, çenesinin bir hareketiyle bayrak direğini kastettiğini belirtti.

“Derhal Haşmetmeap.” Asker sırıttı. “Bunu daha önce düşünmeliydim.”

Ulfgar’ı eve taşıyıp, cilalı bir kapıdan geçirdiler. Kapının ardındaki oda son derece şık döşenmişti ama sandalyelerin çoğu devrilmişti; üstelik her yanda parşömen sayfaları doluydu. Buruşturulmuş bir sürü parşömen, arka duvara yapılmış kocaman taş şömineye doldurulmuştu fakat şömine soğuktu.

“Güzel,” diye mırıldandı Cirit. “Herhangi bir şeyi yakamadan işi yarım kalmış.”

İpek odaya bir göz attı. Duvarlardan karanlık renkli, pahalı duvar halıları sallanıyordu, yerdeki yeşil halılar ise sık ve yumuşaktı. Sandalyelerin hepsi kırmızı kadife kaplıydı; ayrıca kullanılmamış mumlar duvarlardaki gümüş şamdan desteklerinde duruyordu. “Oldukça rahat yaşamayı başarmış, değil mi?” diye mırıldandı ufak tefek adam, pas rengi yelekli tutsaklarını kabaca bir köşeye bırakırken.

“Gelin şu belgeleri bir araya toplayalım,” dedi Cirit. “Üzerlerinden bir geçmek istiyorum.”

Garion kılıcının kayışlarını açtı, miğferini yere bıraktı ve ağır örgü zırhını bir omuz hareketiyle üzerinden çıkarttı. Sonra tüm ağırlığıyla kendisini yumuşak divana bıraktı. “Hiç halim kalmadı,” dedi. “Kendimi bir haftadır hiç uyumamış gibi hissediyorum.”

İpek omuzlarını silkti. “Komuta konumunda olanların ayrıcalıklarından biri.”

Kapı açıldı, Belgarath içeri girdi. “Durnik sizi burada bulabileceğimi söyledi,” dedi eski püskü pejmürde pelerininin kapüşonunu geri iterek. Odadan ilerleyerek köşedeki gevşek bedeni

dürttü. “Ölü değil, değil mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Garion. “Durnik bir sopayla onu uyuttu, o kadar.”

“Niye gözlerini bağladınız?” diye sordu ihtiyar adam, tutsağın yüzüne bağlanmış mavi kumaştan şeridi işaret ederek.

“Onu yakalamadan önce büyü kullanıyordu. O yüzden gözlerini kapatmanın kötü bir fikir olmayacağını düşündüm.”

“İyi bir fikir olup olmadığı, bu işte ne kadar iyi olduğuna bağlı. Durnik diğerlerini toplamaları için asker yolladıktan sonra Pol ile diğer hanımları almak için kamp yerine gitti.”

“Onu uyandırabilir misin?” diye sordu İpek.

“Pol yapsın daha iyi. Onun teması benimkinden biraz daha hafiftir, kazara bir şeyler kırmak istemiyorum.”

Sonunda yeşil halılı odada bir araya geldiklerinde, belki kırk beş dakika geçmişti. Belgarath etrafına bakındıktan sonra tutsağın önünde duran dik sırtlı bir sandalyeye ata biner gibi oturdu. “Pekâlâ Pol,“ dedi sıkkın bir edayla. “Onu uyandır.”

Polgara mavi pelerinini açtı ve tutsağın yanına diz çökerek, adamın başının iki yanına ellerini koydu. Garion fısıltılı bir hışırtı duydu ve nazik bir dalga hissetti. Ulfgar inledi.

“Ona birkaç dakika verin,” dedi Pol, ayağa kalkarken. “Sonra sorgulamaya başlayabilirsiniz.”

“Bu konuda biraz inatçı olacaktır herhalde,” diye tahmin yürüttü Brin, ağzı kulaklarında.

“Eğer olmazsa beni müthiş hayal kırıklığına uğratacak,” dedi İpek büyük, cilalı dolabın çekmecelerini talan ederken.

“Siz barbarlar gözlerimi kör mü ettiniz?” dedi Ulfgar zayıf bir sesle, oturmaya çalışarak.

“Hayır,” dedi Polgara ona. “Yaramazlık yapmayasın diye gözlerini kapattık.”

“Yani beni yakalayanlar kadın mı?” Kara sakallı adamın sesinde küçümseme vardı.

“Biri kadın,” dedi Ce’Nedra koyu yeşil pelerinini hafifçe yana açarak. Garion’u uyaran ve tutsağın hayatını kurtarmasını sağlayan kraliçenin sesindeki ton olmuştu. Ce’Nedra çakmak çakmak gözlerle Vella’nın kemerindeki hançerlerden birini kaptığı gibi, parlak bıçağı çekerek gözleri bağlı adamın üzerine uçtu. Tam son anda Garion karısının kalkmış kolunu yakalayarak, bıçağı zorla elinden aldı.

“Ver onu bana!” diye bağırdı Ce’Nedra.

“Hayır, Ce’Nedra.”

“Bebeğimi çaldı!” diye çığlık attı genç kadın. “Onu öldüreceğim!”

“Hayır, öldürmeyeceksin. Eğer boğazını kesersen, istediğimiz cevapları alamayız.” Bir koluyla karısına sarılmaya devam eden Garion hançeri Vella’ya geri verdi.

“Senin için birkaç sorumuz var Ulfgar,” dedi Belgarath tutsağa.

“Cevaplar için çok beklersin.”

“Bunu söylediğine *çok* memnun oldum,” diye mırıldandı Hettar. “Onu kesmeye kim başlamak ister?”

“Ne isterseniz yapın,” diye dudak büktü Ulfgar. “Bedenim umurumda değil.”

“Bu konudaki fikrini değiştirmek için gerekli her şeyi yapacağız,” dedi Vella insanın kanını donduran tatlı bir sesle, hançerinin ucunu baş parmağıyla yoklarken.

“Tam olarak ne öğrenmek istiyorsun Belgarath?” diye sordu, köşede duran bronz bir heykeli merakla incelemekten vazgeçen Emanet. “Eğer istersen sana cevapları verebilirim.”

Belgarath sarışın oğlana sert sert baktı. “Onun aklında olanları biliyor musun?” diye sordu hayretle.

“Aşağı yukarı evet.”

“Oğlum nerede?” diye sordu Garion hemen.

“Bu, onun bilmediği şeylerden biri,” diye cevap verdi Emanet. “Kaçırmayla onun uzaktan yakından bir alakası yok.”

“O halde kim yaptı?”

“Emin değil, ama Zandramas olduğunu düşünüyor.”

“Zandramas mı?”

“Bu isim sık sık karşımıza çıkmaya başladı, değil mi?” dedi İpek.

“Zandramas’ın kim olduğunu biliyor mu?”

“Tam olarak bilmiyor. Bu Efendisinden duymuş olduğu bir isim.”

“Efendisi kim?”

“Bu ismi düşünmeye bile korkuyor,” dedi Emanet. “Ama yüzünde leke olan bir adam.”

Tutsak çaresizlikle kıvranıp duruyor, kendisini bağlayan iplerden kurtulmaya çalışıyordu. “Yalan!” diye haykırdı. “Hepsi yalan!”

“Bu adam buraya, senin Ce’Nedra ile çocuğunuzun olmasını

engellesin veya olursa da çocuk yaşamasın diye yollanmış," diye devam etti Emanet çığlıklar atan tutsağı umursamadan. "Kaçırma işinin arkasında bu olamaz Belgarion. Eğer Riva'daki çocuk odasına giren *o* olsaydı, oğlunu öldürürdü, alıp kaçmazdı."

"Nereden geliyormuş?" diye sordu Liselle merakla, kırmızı pelerinini çıkartırken. "Aksanını tam olarak çıkartamıyorum."

"Bu büyük bir ihtimalle gerçek bir insan olmamasından kaynaklanıyordur," diye açıkladı Emanet ona. "En azından tam olarak insan değil. Bir çeşit bir hayvan olduğunu hatırlıyor."

Hepsi önce çocuğa, ardından da Ulfgar'a baktı.

Tam o sırada kapı yeniden açıldı ve kambur Beldin odaya girdi. Tam bir şey söyleyecekti ki durdu, elleri ve gözleri bağlı tutsağa bakakaldı. Topallayarak ilerledi, eğildi ve adamın yüzündeki mavi kumaşı çekip çıkartarak yüzüne baktı. "Eee köpek," dedi. "Köpek kulübesinden seni kim çıkarttı?"

"Sen!" Ulfgar'ın nefesi tıkandı, yüzü aniden soldu.

"İşleri yüzüne gözüne bulaştırdığını duyunca Urvon seni sabah kahvaltısında çiğ çiğ yer," dedi Beldin neşeyle.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Garion sertçe.

"Uzun zamandır, çok uzun zamandır birbirimizi tanırız, değil mi Harakan?"

Tutsak Beldin'e tükürdü.

"Gördüğüm kadarıyla evin dışında pislemek için eğitilmen gerekecek." Beldin sırıttı.

"Kim o?" diye sordu Garion.

"İsmi Harakan'dır. Bir Mallorya Grolimi - Urvon'un itlerinden biri. Onu son gördüğümde Urvon'un ayakları dibinde sızlanıp, yaltaklanıp duruyordu."

Sonra, aniden, tutsak yok oldu.

Beldin bir dizi ağır küfür saldı. Sonra o da titreşip gözden kayboldu.

"Ne oldu?" dedi Ce'Nedra nefesini tutarak. "Nereye gittiler?"

"Belki de Beldin tahmin ettiğim kadar akıllı değildir," dedi Belgarath. "Gözündeki o kumaşı açmamalıydı. Tutsağımız kendini bina dışında bir yere taşıdı."

"Sen de bunu yapabilir misin?" diye sordu Garion kuşkuyla. "Yani tam olarak ne yaptığını görmeden?"

"Bu çok, çok tehlikeli bir şeydir fakat belli ki Harakan çok

çaresizdi. Beldin onun peşinde."

"Onu yakalar değil mi?"

"Bunu söylemek zor."

"Hâlâ cevap istediğim sorular var."

"Ben, onları cevaplayabilirim Belgarion," diye açıkladı Emanet ona oldukça sakin bir edayla.

"Yani hâlâ onun aklının içindekileri biliyor musun - o artık burada olmasa bile?"

Emanet başıyla onayladı.

"Neden en baştan başlamıyorsun Emanet?" diye önerdi Polgara.

"Tamam. Bu Harakan, sanırım gerçek ismi bu, Beldin'in Urvon dediği Efendisi tarafından, Belgarion ile Ce'Nedra çocuk sahibi olamasınlar diye buraya gönderilmiş. Harakan buraya gelerek Ayı Mezhebini denetimi altına almış. Önce Ce'Nedra hakkında bir sürü söylentiler çıkartmış, bu sayede Belgarion'u zorda bırakarak Ce'Nedra'yı bırakıp başka bir kadınla evlenmesini sağlamayı ummuş. Sonra, Ce'Nedra'nın bebeği olacağını öğrenince, onu öldürtmek için birini yollamış. Tabii o da işe yaramayınca büyük bir çaresizlik hissetmeye başlamış. Eğer başarılı olamazsa Urvon'un ona yapacaklarından ödü kopuyor. Bir keresinde Ce'Nedra uyurken ona hâkim olmaya çalışmış, ona bebeğini boğdurmaya çalışmış ama biri -kim olduğunu bilmiyor- araya girerek ona engel olmuş."

"Poledra'ydı," diye mırıldandı Garion. "O gece ben de oradaydım."

"O zaman Brand'i öldürüp, suçu Kral Anheg'e atmak mı gelmiş aklına?" diye sordu General Brendig.

Emanet hafifçe kaşlarını çattı. "Brand'in öldürülmesi bir kazaymış," diye cevap verdi. "Harakan'ın tahminine göre tam mezhep üyeleri Riva'ya asıl yapmaya geldikleri şeyi yapacakları sırada Brand koridora çıkarak onları yakalamış."

"Peki ne yapmaya gelmişler?" diye sordu Ce'Nedra.

"Seni ve bebeği öldürmek için Kraliyet dairesine gidiyorlarmış."

Ce'Nedra'nın yüzü soldu.

"Sonra da kendilerini öldürmeleri gerekiyordu. Belgarion ile Kral Anheg arasındaki savaşı *bu olayın* başlatması gerekiyordu. Her neyse, bir şeyler ters gitti. Senin ve bebeğin yerine Brand öldürüldü ve biz bu işten Anheg'in değil, mezhebin sorumlu olduğunu öğrendik. Urvon'a gidip başarısız olduğunu itiraf etmeye cüret edemedi. Sonra Zandramas bebeğinizi alıp Rüzgârlar Adası'ndan

ayrıldı. Harakan onu izleyemedi çünkü Belgarion, olayı duyar duymaz Rheon'a yürümeye başlamıştı bile. Burada kapana kısılmıştı ve Zandramas bebeğinizle uzaklaşıyordu."

"O Nyissa gemisi!" diye haykırdı Kail. "Zandramas senin oğlunu çaldı Belgarion; sonra güneye yelken açtı ve bıraktı biz burada, Drasniya'da debelenelim."

"Peki ya bebeği kaçırdıktan hemen sonra Çerek mezhep üyelerinden duyduğumuz hikâye?" diye sordu Brin.

"Ayı Mezhebi üyeleri pek parlak zekâlı olmaz," diye cevap verdi Kail. "Zandramas'ın, o Çerekleri bu kaçırma işinin Harakan'ın emri olduğu konusunda ikna etmekte zorlandığını zannetmiyorum; ayrıca prensin günün birinde Riva tahtına sahip çıkması için mezhep tarafından yetiştirileceği yolundaki bütün o zırvalar ancak o tür adamların inanabileceği cinsten, sakat dimağların yarattığı bir saçmalıktan başka bir şey değil."

"Demek ki o yüzden onları arkalarında bırakmışlardı," dedi Garion. "En azından birini yakalamamız *gerekirdi;* böylelikle bizi buraya, Rheon'a yollamak için özenle hazırlanmış o hikâyeyi onun ağzından alırken, Zandramas da oğlumla birlikte güneye yelken açabilecekti."

"Görünüşe göre hepimiz büyük bir dikkatle oyuna getirildik," dedi Cirit, cilalı bir masa üzerine biriktirmiş olduğu bazı parşömen sayfalarını düzenlerken. "Hem Harakan, hem de biz."

"Biz de zeki olabiliriz," dedi Belgarath. "Sanırım Zandramas Taş'ın Geran'ın izini takip edebildiğinin farkında değil. Eğer yeterince hızlı hareket edersek arkasından sessizce yaklaşarak bu zeki hilebazı gafil avlayıveririz."

"Su üzerinde çalışmaz," dedi Garion'un içindeki alaycı ses, kısa ve özlü bir şekilde.

"Ne?"

"Taş, oğlunun izini su üzerinde izleyemez. Yer, sabittir. Su, kıpırdar, dolanıp durur - rüzgâr, dalgalar, o tür şeyler."

"Emin misin?"

Ama ses gitmişti.

"Bir sorun var dede," dedi Garion. "Taş, su üzerinde izi bulamıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Garion alnına dokundu. "Şimdi o söyledi."

"Bu, işleri biraz karıştıracak."

“Pek fazla sayılmaz,” diye karşı çıktı İpek. “Nyissa gemilerinin kaburgasından, direğinin tepesine kadar aranmadan yanaşabileceği çok az yer vardır. Hükümdarların çoğu krallıklarına uyuşturucu ve zehir sokulmasından pek hoşlanmaz. Zandramas bir limana girip, gemisinde Riva tahtının varisiyle yakalanmak istemez.”

“Arendiya kıyısı boyunca bir sürü gizli koy var,” diye hatırlattı Lelldorin.

İpek başını salladı. “Zannetmem,” dedi. “Bence gemi denize açılmıştır. Eminim Zandramas Alorn krallıklarından mümkün olduğunca uzaklaşmak istemiştir, hem de en kısa zamanda. Eğer bizi buraya, Rheon’a yollamak için kurulan bu tuzak işlemeseydi, Garion Batıdaki her adamı ve her gemiyi arıyor olacaktı.”

“Peki ya güney Cthol Murgos?” diye hatırlattı General Brendig.

Cirit kaşlarını çattı. “Hayır,” dedi. “Orada bir savaş var ve bütün batı kıyıları boyunca Murgo gemileri devriye geziyor. Bir Nyissa gemisinin emniyet içinde yanaşabileceği tek yer yine Nyissa topraklarıdır.”

“Bu da bizi yeniden Salmissra’ya götürüyor, değil mi?” dedi Polgara.

“Eğer bu işte resmi bir taraf olsaydı, adamlarım bunu ortaya çıkartırdı Leydi Polgara,” dedi Cirit. “Salmissra’nın sarayı tamamen avucumuzun içinde. Emirlerin Salmissra’nın Hadım Ağası Sadi’den gelmesi gerekirdi; onu sürekli izliyoruz. Bunun saraydan kaynaklandığını zannetmiyorum.”

Kapı açıldı, yüzü bir fırtına bulutu gibi kararmış Beldin içeri girdi. “Tanrılar adına!” diye küfretti. “Onu kaybettim!”

“Kayıp mı ettin?“diye sordu Belgarath. “Nasıl?”

“Sokağa çıktığımızda kendisini bir atmacaya dönüştürdü. Tam kuyruğunun dibindeyken bir buluta girerek tekrar kendisini dönüştürdü, beni kandırdı. Çıktığında, güneye doğru uçan bir kaz sürüsünün içine karışmıştı. Doğal olarak kazlar beni görünce ciyaklayarak dört bir yana dağıldılar. Aralarından hangisinin o olduğunu anlayamadım.”

“Yaşlanmaya başladın galiba.”

“Çeneni kapatsana sen Belgarath.”

“Zaten artık bizim için bir önemi kalmamıştı.” Belgarath omuzlarını silkti. “Ondan öğreneceğimizi öğrendik.”

“Ben, onun salimen ölmüş olmasını tercih ederdim. Her şey bir yana, Urvon’un en çok sevdiği köpeklerinden birinin ölümü bile onu

yeterince rahatsız ederdi; bir gün her işimi bir yana bırakıp bu işi halledeceğim.”

“Neden ona köpek deyip duruyorsun?” diye sordu Hettar merakla.

“Çünkü o bir Chandim, onlar köpektir, Torak’ın Köpekleridirler.”

“Bu konuyu biraz açıklar mısın?” diye sordu Kraliçe Porenn ona.

Beldin sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Çok karmaşık bir şey değil,” dedi. “Mallorya’da Cthol Mishrak’ı inşa ettiklerinde Torak bazı Grolimlere şehri koruma görevi vermişti. Bunu yapabilmek için, onlar da av köpeği oldular.”

Gece Şehri’nde karşılaşmış oldukları devasa köpek suretlerinin anısı, ıstırap veren bir netlikle zihninde canlanınca Garion ürperdi.

“Her neyse,” diye devam etti Beldin, “Torak’ın bunca yüzyıl uyumasına neden olan Vo Mimbre Muharebesi’nden sonra Urvon, harabelerin etrafındaki yasak bölgeye giderek köpek sürüsünün bir kısmını yanık surat adına çalıştığı konusunda ikna etti. Onları yanında Mal Yaska’ya götürdü; deneyleri sırasında yarısını öldürse de zamanla onları yeniden Grolim yaptı. Her nasılsa bunlar kendilerine Chandim dedi - bu Grolim dini içinde gizli bir tarikat gibi bir şey oldu. Urvon’a tamamen sadıktırlar. Oldukça iyi birer sihirbazdırlar ve biraz da büyüyle uğraşırlar. Gerçi her şeyin ötesinde hâlâ köpektirler - sürü halindeyken çok sadıktırlar ve çok daha tehlikeli olurlar.”

“Ne kadar da büyüleyici ve aydınlatıcı dolaylı bir bilgi,” dedi İpek, başını dolaplardan birinde bulduğu parşömen rulosundan kaldırarak.

“Ne de kıvrak bir ağzın var öyle Kheldar,” dedi Beldin hırçınlıkla. “İstiyorsan dikivereyim?”

“Yok, ben halimden memnunum Beldin.”

“Peki şimdi ne yapacağız Belgarath?” diye sordu Kraliçe Porenn.

“Şimdi mi? Tabii ki Zandramas’ın peşinden gideceğiz. Mezheple yaşanan bu oyun zaten bizi yeterince geciktirdi ama yetişiriz.”

“Buna emin olabilirsin,” dedi Garion. “Daha önce Karanlığın Çocuğu ile başa çıkmıştım, gerekirse bir kez daha yaparım.” Yeniden Emanet’e döndü. “Urvon’un neden oğlumu öldürtmek isteği konusunda bir fikrin var mı?”

“Bu, bir çeşit kitapta bulduğu bir şeyle ilgili. Kitap, oğlunun Zandramas’ın ellerine düşmesi halinde Zandramas’ın bir şey yapmak için onu kullanabileceğini söylüyor. Bu her neyse, Urvon

bunun olmasını engellemek için dünyayı yok edebilir.”

“Zandramas’ın yapabileceği bu şey ne ki?” diye sordu Belgarath, dikkatle bakarak.

“Harakan bilmiyor. Bütün bildiği, Urvon’un ona verdiği işi başaramamış olduğu.”

Belgarath yavaşça gülümsedi; soğuk, buz gibi bir tebessümdü bu. “Harakan’ın peşine düşerek vakit kaybetmek zorunda olduğumuzu zannetmiyorum,” dedi.

“Peşine düşmeyecek miyiz?” diye haykırdı Ce’Nedra, “Bize bütün bu yaptıklarından sonra üstelik?”

“Urvon bizim yerimize onun hakkından gelir; emin ol bizim hayal bile edemeyeceğimiz şeyler yapacaktır.”

“Urvon kim?” diye sordu General Brendig.

“Torak’ın üçüncü müridi,” diye cevap verdi Belgarath. “Üç tane vardı - Ctuchik, Zedar ve Urvon. Ama bir tek o kaldı.”

“Hâlâ Zandramas hakkında hiçbir şey bilmiyoruz,” dedi İpek.

“Birkaç şey biliyoruz. Mesela şimdi Zandramas’ın Karanlığın Çocuğu olduğunu biliyoruz.”

“Bu pek uymuyor Belgarath,” diye gürledi Barak. “Urvon neden Karanlığın Çocuğunun işine karışmak istesin? İkisi de aynı tarafta, öyle değil mi?”

“Belli ki değiller. Karşı saflar arasında biraz uyuşmazlık var gibi görünmeye başladı.”

“Bu her zaman için faydalı olmuştur.”

“Gerçi, ‘oh olsun,’ demeden önce biraz daha fazla şey bilmek isterim.”

Rheon’un güney doğu mahallelerindeki son direniş de çöküp, yılmış tutsaklar yanan şehrin sokaklarından geçirilerek şehir meydanında diğerlerinin yanına getirildiklerinde, akşam ilerlemeye başlamıştı.

Garion ile General Brendig, Harakan’ı getirmiş oldukları evin ikinci katındaki balkonda durmuş, Drasniya’nın ufak tefek, siyah giysili kraliçesi ile sessizce konuşuyorlardı. “Şimdi bunlara ne yapacaksınız Haşmetmeap?” diye sordu General Brendig kraliçeye, meydanda duran ürkmüş tutsaklara bakarak.

“Onlara gerçeği anlatarak salacağım Brendig.”

“Salacak mısınız?”

“Tabii ki.”

“Korkarım ne demek istediğinizi tam anlayamadım.”

“Onlara Alorya’ya ihanet etmeleri için Malloryalı bir Grolim tarafından oyuna getirildiklerini söylediğimde biraz üzüleceklerdir.”

“Size inanacaklarını zannetmiyorum.”

“Yeteri kadar insan inanacaktır,” diye cevap verdi kraliçe sakin bir edayla, elbisesinin yakasını düzeltirken. “En azından bazılarını ikna edebilirim; onlar da bu gerçeği yayacaklardır. Bir kez mezhebin Grolim Harakan’ın hükmü altına girmiş olduğu bilgisi her yana yayılınca, yeni mürit bulmak biraz zor olmaz mı sizce de?”

Brendig bu konuda biraz düşündükten sonra, “Sanırım haklısınız,” diye itiraf etti. “Peki ama dinlemeyenleri cezalandıracak mısınız?”

“Bu zorbalık olur General; insan her zaman için zorba görünmekten kaçınmalıdır - özellikle de gereksizse. Bir kez olanların söylentisi yayılınca sanırım Alorya’nın güney krallıklarına boyun eğdirmek için üstleneceği kutsal görev hakkında atıp tutan herkes kendini taştan bir setle karşı karşıya bulur.”

“Tamam o halde, General Haldar’a ne yapacaksınız?” diye sordu ciddiyetle. *“Onu* da salıverecek değilsiniz herhalde?”

“Haldar tamamen farklı bir durum,” diye cevap verdi kraliçe. “O bir vatan haini ve bu tür konularda insanların cesaretleri kırılmalıdır.”

“Burada olanları öğrenince büyük bir ihtimalle kaçmaya çalışacaktır.”

“Görünüş aldatıcı olabilir General Brendig,” dedi kraliçe ona buz gibi bir tebessümle. “Çaresiz bir kadın gibi görünüyor olabilirim ama kolum uzundur. Haldar benden kurtulabilecek kadar uzağa kaçamaz, o kadar hızlı da kaçamaz. Halkım onu yakaladığında, yargılanmak için zincirler içinde Boktor’a getirilecektir. Sanırım bu mahkemenin sonucu rahatlıkla önceden tahmin edilebilir.”

“Müsaade eder misiniz?” diye sordu Garion kibarca. “Gidip dedemle konuşmam gerek.”

“Tabii Garion,” dedi Kraliçe Porenn sıcak bir tebessümle.

Garion aşağıya inince İpek ve Cirit’i hâlâ yeşil halılı odada, çekmecelerin ve dolapların altını üstüne getirirken buldu. “İşe yarar bir şeyler buluyor musunuz?” diye sordu.

“Eh, fena sayılmaz aslında,” diye cevap verdi Cirit. “Sanırım işimiz bittiğinde elimizde Alorya’daki bütün mezhep üyelerinin ismi olacak.”

“Her zaman söylediğim bir şeyi ispat etti bu,” diye dikkat çekti İpek okumaya devam ederken. “İnsan hiçbir şeyi yazmamalı.”

“Belgarath’ı nerede bulabileceğime dair bir fikriniz var mı?”

“Evin arkasındaki mutfakları deneyebilirsin,” diye cevap verdi İpek. “Acıkmakla ilgili bir şeyler söylüyordu. Galiba Beldin de yanındaydı.”

Harakan’ın evinin mutfağı, yemekten çok ganimete meraklı olan Yarblek’in adamlarının genel talanından kaçabilmiş gibi görünüyordu; iki kafadar büyücü alçak, kemerli bir pencerenin yakınlarındaki bir masaya rahatça yerleşmiş, kızarmış bir tavuktan kalanları didikliyorlardı. “A, Garion oğlum,” dedi Belgarath coşkuyla. “Gel, katıl bize.”

“Buralarda içecek bir şeyler var mı acaba?” diye sordu Beldin, parmaklarını tüniğinin önüne silerken.

“Olması gerekir,” diye cevap verdi Belgarath. “Sonuç olarak burası bir mutfak. Neden o kilere bakmıyorsun?”

Beldin kalkarak, mutfaktan kilere doğru ilerledi.

Garion, pencereden bir sokak ötede yanan evlere bakabilmek için biraz eğilerek, “Yeniden kar yağmaya başlamış,” diye gözlemledi.

Belgarath homurdanarak, “Sanırım mümkün olduğu kadar hızla buradan ayrıksak fena olmayacak,” dedi. “Kışı burada geçirmek istemiyorum.”

“Ha ha!” dedi Beldin kilerden. Küçük tahta bir fıçıyı taşıyarak, muzafferane bir sırıtışla ortaya çıktı.

“Önce tatsan fena olmaz,” dedi Belgarath ona. “Sirke olabilir.”

Beldin fıçıyı yere koyup, tepesine yumruk indirdi. Sonra parmaklarını yalayıp, ağzını şapırdattı. “Hayır,” dedi, “kesinlikle sirke değil.” Yakınlardaki bir dolabı karıştırıp üç tane toprak kupa çıkarttı.

“Ee kardeşim,” dedi Belgarath, “neler planlıyorsun?”

Beldin kupalardan birini fıçıya daldırdı. “Harakan’ı izleyip izlemeyeceğime bir bakacağım sanırım. Mallorya’ya dönmeden önce onun işini bitirmek istiyorum. Dar sokaklardan geçerken arkanda olmasını isteyeceğin tiplerden değil.”

“Yani Mallorya’ya gidiyorsun öyleyse?” Belgarath masanın üzerindeki tavuğun bir kanadını kopardı.

“Büyük bir ihtimalle bu Zandramas hakkında adam gibi bir bilgi alabileceğimiz tek yer orası.” Beldin geğirdi.

“Cirit bunun bir Darshiva ismi olduğunu düşündüğünü söylüyor,” dedi Garion ona.

Beldin homurdandı. “Bu biraz işe yarayabilir. Bu kez oradan başlayacağım. Mal Zeth’de hiçbir şey elde edemedim; Karanda’daki o yarım akıllılar da ne zaman o ismi söylesem düşüp bayılıyorlar.”

“Mal Yaska’yı denedin mi?” diye sordu Belgarath.

“Pek denemedim. Urvon orada benim tarifimi hemen hemen bütün duvarlara asmış. Her nedense günün birinde karşısına çıkıp bağırsaklarının birkaç metresini çekip çıkartmamdan korkuyor.”

“Neden acaba.”

“Ben öyle yapacağımı söylemiştim de ondan.”

“Yani Darshiva’da olacaksın, öyle mi?”

“Şimdilik - en azından Harakan’ı salimen toprak altına soktuktan sonra. Eğer Zandramas ile ilgili bir şeyler öğrenirsem sana haber yollarım.”

“Mallorya Hakikatli Sözleri ve *Ashaba Kehanetleri* için gözünü dört aç,” dedi Belgarath kambur büyücüye. “Yazmaya göre, bunlarda ipuçları bulmam icap ediyor.”

“Peki siz ne yapacaksınız?”

“Sanırım biz Nyissa’ya iner, Taş’ın torunumun izini bulup bulmayacağına bakarız.”

“Rivalı bir çobanın Nyissa gemisi görmüş olması oldukça zayıf bir ipucu Belgarath.”

“Biliyorum ama şu anda elimizdeki tek ipucu bu.”

Garion dalgın bir halde tavuğun kalan kısmından kopartıp ağzına attı. Aniden kurt gibi aç olduğunu fark etti.

“Polgara’yı da yanınıza alacak mısınız?” diye sordu Beldin.

“Zannetmem. Büyük bir ihtimalle Garion’la ben ulaşılmayacak bir yerde olacağız; burada kuzeyde olup bitenlere göz kulak olacak birine ihtiyacımız var. Alornlar şu anda kendilerini güçlü hissediyorlar; başlarını dertten kurtarmak için sağlam birine ihtiyaçları var.”

“Bu Alornlar için tabii bir vaziyet. Polgara’ya burada kalacağını söylediğin zaman çok memnun kalmayacağını biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Belgarath mahzun bir ifadeyle. “Belki ona sadece bir not bırakırım. Son seferinde bu bayağı işe yaramıştı.”

“Notu bulduğunda çevresinde kırılacak bir şeylerin olmamasına

dikkat et.” Beldin güldü. “Büyük şehirler ve sıra dağlar gibi. Senin son bıraktığın notu aldığında neler olduğunu duydum.”

Kapı açıldı ve Barak başını mutfağa uzattı. “Hah,” dedi. “Buradasınız. Burada sizle konuşmak isteyen birileri var. Mandorallen onları kasabanın eteklerinde bulmuş - çok garip bir çift.”

“Nasıl garip yani?” diye sordu Garion.

“Adam bir ev kadar iri. Ağaç gövdesi gibi kolları var ama konuşamıyor. Kız oldukça güzel ama kör.”

Belgarath ile Beldin aceleyle birbirlerine baktılar. “Kadının kör olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Belgarath.

“Gözlerine bir bez bağlanmış.” Barak omzunu silkti. “Bezi görünce kör olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm.”

“Gidip kızla konuşsak iyi olacak,” dedi Beldin yerinden kalkarak. “Çok önemli olmasaydı bir kâhine dünyanın bu tarafına gelmezdi.”

“Bir kâhine mi?” diye sordu Garion.

“Kell’dekilerden biri,” diye açıkladı Belgarath. “Her zaman gözlerini bağlarlar ve rehberleri her zaman dilsiz olur. Gelin gidelim bakalım ne diyecekmiş.”

Geniş cümle odasına girdiklerinde diğerlerinin merakla iki yabancıyı süzmekte olduklarını gördüler. Gözleri bağlanmış kâhine beyaz cüppeli ince bir kızdı. Koyu sarı saçları ve dudaklarında huzurlu bir tebessümün izi vardı. Sessizce odanın ortasında durmuş, sabırla bekliyordu. Yanında, Garion’un o güne kadar görmüş olduğu en iri adam duruyordu. Belinden kemerle tutturulmuş kaba, boyanmamış kumaştan bir çeşit kolsuz mintan giymişti; cilalı, kalın bir asadan başka da silah taşımıyordu. Hettar’dan bile uzundu ve çıplak kolları insanı ürkütücek derecede kaslıydı. Garip bir biçimde sanki narin hanımı üzerinde havada asılı duruyor, dikkatli gözlerle onu koruyordu.

“Kim olduğunu söyledi mi?” diye sordu Belgarath yavaşça Polgara’ya, diğerlerine katıldıklarında.

“Hayır,” diye cevap verdi Pol. “Bütün söylediği seninle ve Garion ile konuşması gerektiği.”

“İsmi Cyraids,” dedi Emanet yakından.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Garion, çocuğa.

“Bir kere karşılaşmıştık - Vadide. Benim hakkımda bir şey öğrenmek istiyordu o yüzden oraya geldi ve konuştuk.”

“Ne öğrenmek istiyordu?”

“Söylemedi.”

“Ona sormadın mı?”

“Eğer bilmemi isteseydi, söylerdi, diye düşündüm.”

“Seninle konuşacağım Kadim Belgarath,” dedi kâhine; sonra hafif, berrak bir sesle ilave etti: “ve seninle de Belgarion.”

Belgarath ile Garion biraz yaklaştılar.

“Bazı hakikatleri size söylemem için çok kısa bir müddet verildi bana. Evvela, vazifeleriniz daha bitmedi. Zaruret sebebiyle Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu bir kez daha tesadüf edecek; ve dikkat buyurun: Bu buluşma da nihai buluşma olacak zira, bu müddet zarfında Işık ile Karanlık arasındaki nihai tercih yapılacak.”

“Peki bu buluşma nerede vuku bulacak Cyradis?” diye sordu Belgarath, dikkat kesilmiş bir halde.

“Sardion’un huzurunda - artık olmayan yerde.”

“Peki orası nerede?”

“Bu dehşetli yere vasıl olan yol sırlar arasındadır Kadim Kişi. Onu orada aramalısın.” Yüzünü Garion’a doğru çevirerek ince ellerinden birini ona uzattı. “Senin gönlün kırılmış Belgarion,” dedi sesinde muazzam bir şefkatle, “çünkü Karanlığın Çocuğu Zandramas oğlunu cebren elinden aldı ve şu an dahi, onunla birlikte Sardion’a doğru kaçıyor. Zandramas’ın, o taşa giden yoluna mani olmak sana düşüyor - çünkü arzın sesi ve yıldızlar, nasıl Işık Aldur Taşı’nda mukimse, Karanlığın da Sardion’un içinde mukim olduğunu beyan etmektedir. Eğer Zandramas Kara Taş’a bebekle vasıl olursa, Karanlık zafer kazacak ve bu zafer de ebedi olacaktır.”

“Bebeğim iyi mi?” diye sordu Ce’Nedra solgun bir yüzle; gözlerinde de dehşetli bir korku vardı.

“Çocuğun emniyette ve iyi Ce’Nedra,” dedi Cyradis ona. “Zandramas onu her türlü kötülükten muhafaza edecektir - sevgisinden değil, Zaruretten.” Kâhinenin yüzü duruldu. “Yine de gönlünü çelik gibi tutmalısın,” diye devam etti, “lâkin eğer Zandramas’ın bebeğinizle Sardion’a ulaşmasına mani olmanın başka bir yolu kalmazsa çocuğu öldürmek sana -veya kocana- düşer.”

“Öldürmek mi?” diye bağırdı Ce’Nedra. *“Katiyen!”*

“O zaman Karanlık hâkim olur,” dedi Cyradis kısaca. Yeniden Garion’a döndü. “Bana verilen müddet azalıyor,” dedi ona. “Dediklerime kulak ver. Bu vazife esnasında medet umacağın yol arkadaşlarının seçimi senin kendi tercihlerinden değil, Zaruretten olmalıdır. Eğer yanlış bir seçim yaparsan o zaman vazifende

başarısız olursun ve Zandramas seni mağlup eder. Oğlun senin için ebediyen yitip gider ve bildiğin haliyle dünya artık var olmaz.”

Garion’un yüzü solmuştu. “Devam et,” dedi kıza, kısaca. “Söylemen gerekenlerin kalanını da söyle.” Onun veya Ce’Nedra’nın, her ne koşulda olursa olsun, kendi çocuklarını öldürme ihtimalleri onu ani bir hiddetle doldurmuştu.

“Burayı Kadim Belgarath ve onun ziyadesiyle muhterem kızıyla birlikte terk edeceksin. Aynı zamanda Taş Taşıyıcısı ile zevceni de yanına almalısın.”

“Saçma!” diye patladı Garion. “Ne Ce’Nedra’yı, ne de Emanet’i bu tür bir tehlike içine atmam.”

“O halde mağlup olacağın katileşti.”

Garion kıza çaresizlik içinde baktı.

“Aynı zamanda yanına Rehber ile İki Kere Yaşayan Adam’ı -ve kim olduğunu sana açıklayacağım birini daha- almalısın. Diğerleri ilerleyen zamanda sana iştirak edecek: Avcı Kadın, Erkek Olmayan Adam, Boş Kişi ve Seyreden Kadın.”

“Tipik kâhin zırvaları,” diye homurdandı Beldin tersçe.

“Sözler bana ait değil, kibar Beldin,” dedi kız ona. “Bunlar, isimlerin yıldızlara -ve kehanetlere- yazıldıkları hali. Doğdukları zaman onlara verilen tesadüfi ve dünyevi isimler, varolan ve olabilecek her şeyin merkezinde birbirleri ile çekişen iki Zaruretin zaman ötesi âleminde, ehemmiyetsizdir. Bütün bu yol arkadaşlarının belirli vazifeleri vardır ve tüm bu vazifeler vuku bulacak olan bu buluşmadan önce tamamlanmalıdır yoksa zamanın başlangıcından beri sizin adımlarınıza yol gösteren Kehanet muvaffakiyetsiz olacaktır.”

“Peki benim vazifem nedir Cyradis?” diye sordu Polgara soğukkanlılıkla.

“Her zamanki vazifen Mübarek Polgara. Sen yol göstermeli, beslemeli ve himaye etmelisin zira sen anasın - nasıl ki Kadim Belgarath baba ise.” Tebessümlerin mümkün olan en hafifi, gözleri bağlı kızın dudaklarında belirir gibi oldu. “Diğerleri zaman zaman maceranda imdadına yetişecek Belgarion,” diye devam etti, “fakat bahsettiklerim nihai karşılaşmada senin refakatinde olmalı.”

“Peki ya biz?” diye sordu Barak, “Hettar, Mandorallen, Lelldorin ve ben?”

“Sizin her birinizin vazifesi artık bitli Korkunç Ayı; bunların mesuliyetleri oğullarınıza intikal etti. Sen veya Okçu veya At

Efendisi veya Koruyucu Şövalye bu macerasında Belgarion'a iştirak etmeye çalışırsanız mevcudiyetiniz onun yenilmesine sebebiyet verir."

"Zırva!" diye tükürükler saçtı kocaman adam. "Ben kesinlikle geride kalacak değilim."

"Bu tercih hakkı size kalmış bir şey değildir." Kız yeniden Garion'a dönerek elini dilsiz korumasının koluna koydu. "Bu Toth," dedi, sanki çok büyük bir yorgunluğa yenik düşüp yığılıverecekmiş gibi. "O diğer görüş bana geldiğinde, daha iyi görebilmek için gözlerimi bağladığım günden beri sendeleyen adımlarıma rehber oldu. Beni çok müteessir etse de artık bir müddet için birbirimizden ayrılmamız lazım gelecek. Arayışlarınızda sana yardım etmesini tembih ettim ona. Yıldızlarda ona Sessiz Adam diyorlar; onun da kaderinde senin yol arkadaşlarından biri olmak yatıyor." Kız, sanki aşırı yorulmuş gibi titremeye başladı. "Sana son bir söz Belgarion," dedi titrek bir sesle. "Maceran büyük bir tehlikeyle yüklü; bu iş zarfında yol arkadaşlarından biri hayatını yitirecek. Gönlünü ona göre hazırla çünkü bu korkunç şey vuku bulunca senin tereddüt etmemen, sana yüklenmiş olan bu vazifeyi tamamlamak için işine daha da sıkı sarılman icap ediyor."

"Kim?" diye sordu Garion hemen. "Aralarından hangisi ölecek?"

"Bu bana açıklanmadı," dedi kız. Sonra aşikâr bir gayretle dik durdu. "Beni unutma," dedi, "zira çok geçmeden yine tesadüf edeceğiz." Bu sözle yok oldu.

"Nereye gitti?" diye haykırdı General Brendig.

"Aslında hiç burada olmamıştı," diye cevap verdi Emanet.

"Sadece bir gölgeydi Brendig," dedi Belgarath. "Ama adam -Toth- etten kemikten. Şimdi, bunu nasıl yaptılar? Biliyor musun Emanet?"

Emanet omzunu silkti. "Açıklayamam Belgarath. Ama Kell'deki bütün Kâhinlerin birleşik güçlerini aldı."

"Ne kadar büyük bir saçmalık!" diye patladı Barak hiddetle, koca yumruklarından birini masaya vurarak. "Bu dünyadaki hiçbir şey beni alıkoyamaz!" Mandorallen, Hettar ve Lelldorin şiddetle başlarını sallayarak onu onayladılar.

Garion Polgara'ya bakarak, "Yalan söylüyor olabilir mi?" diye sordu.

"Cyradis mi? Hayır. Bir kâhine yalan söyleme becerisine sahip değildir. Birkaç şeyi gizlemiş olabilir fakat hiç yalan söylememiştir.

Bize söylediği şeyler, yıldızlarda gördüğü şeylerdi.”

“Yıldızları gözündeki o bezle nasıl görüyor?” diye karşı çıktı Lelldorin.

Polgara ellerini iki yana açtı. “Bilmiyorum. Kâhinler her şeyi bizim tam olarak anlayamadığımız bir biçimde algılar.”

“Belki yanlış okumuştur,” diye fikir yürüttü Hettar.

“Kell’deki Kâhinler genellikle haklıdır,” diye homurdandı Beldin, “o yüzden hayatımı bu konuda riske atmazdım.”

“Bu da bizi yine aynı noktaya getirdi,” dedi Garion. “Ben tek başıma gitmek zorundayım.”

“Tek başına mı?” Ce’Nedra’nın nefesi kesilir gibi oldu.

“Ne dediğini duydun. Benimle gelen biri ölecek.”

“Bu her zaman için ihtimal dahilindeydi Garion,” dedi Mandorallen ağırbaşlılıkla.

“Ama hiçbir zaman kesin değildi.”

“Ben seni tek başına yollamam,” dedi Barak açık açık.

Garion garip bir asılma hissetti, sanki biri onu kabaca kenara itmiş gibi. Dudaklarından kendisine ait olmayan bir ses çıkarken, bunu durduracak gücü kalmamıştı. “Bu zırvaları bırakacak mısınız?” diye sordu. “Size talimatlarınız verildi. Şimdi bunlara uyun.”

Hepsi Garion’a hayretle baktı. Garion ellerini çaresizlik içinde iki yanına açırak, onlara ağzından çıkan sözleri denetleyemediğini anlatmaya çalıştı.

Belgarath göz kırptı. “Eğer *senin* doğrudan olaya el atmana neden oluyorsa bu önemli olabilir,” dedi aniden, Garion’un sesini gaspeden bilince.

“Oturup bu konuyu tartışacak vaktiniz yok Belgarath. Önünüzde çok uzun bir yol ve ancak bu yolu gidecek kadar zaman var.”

“Yani Cyradis’in söyledikleri doğru muydu?” diye sordu Polgara.

“Bildiği kadarıyla. Hâlâ taraf tutmuyor gerçi.”

“O halde neden geldi?” diye sordu Beldin.

“Onun da kendi vazifesi var ve bu da onun bir parçasıydı. Zandramas’a da talimat vermesi gerekiyor.”

“Herhalde bize bulmamız gereken bu yer hakkında bir-iki ipucu vermezsin?” diye sordu Belgarath umutla.

“Belgarath yapma. Yapamayacağımı bilirsin. Güneye giderken Prolgu’ya uğramanız lazım.”

“Prolgu mu?”

“Olması gereken bir şey orada olacak. Zamanınız gittikçe azalıyor Belgarath, o yüzden boşa harcamaktan vazgeçin.”

“Zaman hakkında konuşup duruyorsun. Biraz daha açıklayıcı olabilir misin?”

“Gitti dede,” dedi Garion, yeniden kendi sesinin denetimini ele alarak.

“Hep böyle yapar,” diye şikâyet etti Belgarath. “Ne zaman sohbet ilginç bir hal alsa, çeker gider.”

“Bunu neden yaptığını biliyorsun Belgarath,” dedi Beldin.

Belgarath içini çekti. “Evet, sanırım biliyorum.” Diğerlerine dönerek, “O halde tamam,” dedi. “Galiba Cyradis’in bize yapmamızı söylediği şeyi yapmak zorundayız.”

“Herhalde Ce’Nedra’yı yanınıza almayacaksınız,” diye karşı çıktı Porenn.

“Tabii ki gidiyorum Porenn,” diye beyan etti Ce’Nedra başını savurarak. “Zaten giderdim - o kör kız ne derse desin.”

“Ama Garion’un yol arkadaşlarından birinin öleceğini söyledi.”

“Ben onun yok arkadaşı değilim Porenn. Ben onun karışıyım.”

Barak’ın gözlerinde hakiki gözyaşları vardı. “Fikrinizi değiştirmeniz için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?” diye yalvardı.

Garion da gözlerinin yaşardığını hissetti. Barak her zaman için yaşamının en sağlam dayanak taşlarından biri olmuştu ve araştırmasına iriyarı kızıl sakallı adam yanında olmadan başlama fikri içinde büyük bir boşluk hissetmesine neden oluyordu. “Korkarım hiç seçeneğimiz yok Barak,” dedi büyük bir hüzünle. “Eğer bana kalmış olsaydı…” Daha fazla devam edemeyerek sözünü havada bıraktı.

“Bu benim yüreğimi paramparça ediyor aziz Ce’Nedra,” dedi Mandorallen kraliçenin önünde diz çökerek. “Ben sizin hakiki şövalyenizim, sizin müdafinizim; lâkin yine de size bu tehlikeli macerada refakat etmekten menediliyorum.”

Aniden Ce’Nedra’nın yanaklarından aşağıya kocaman, parlak yaşlar indi. Koca şövalyeye sarıldı. “Sevgili, sevgili Mandorallen,“ diye ağlamaya başladı, şövalyenin yanağını öperek.

“Mallorya’da birkaç iş üzerinde çalışan birkaç adamım var,” dedi İpek Yarblek’e. “Sana onlara götürmen için bir mektup vereceğim ki seni hep haberdar etsinler. Ani kararlar verme, ama hiçbir fırsatı da

atlama.”

“Ben işi nasıl idare edeceğimi biliyorum İpek,” diye sertçe cevapladı Yarblek. “En azından senin kadar.”

“Tabii ki biliyorsun ama heyecanlanıyorsun. Söylemeye çalıştığım şu: aklına mukayet ol o kadar.” Ufak tefek adam oldukça büyük bir hüzünle kadife yeleğine ve taktığı mücevherlere baktı. İçini çekti. “Aman tamam, daha önce de bunlar olmadan yaşamıştım.” Durnik’e dönerek, “Toparlanmaya başlasak iyi olacak galiba,” dedi.

Garion ona şaşkınlıkla baktı.

“Dinlemiyor muydun Garion?” diye sordu ufak tefek adam ona. “Cyradis yanına kimleri alman gerektiğini saydı. Durnik İki Kere Yaşayan Adam, Emanet Taş Taşıyıcısı, hani unuttuysan hatırlatayım ben de Rehber’im.”

Garion’un gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Tabiatiyle ben de sizinle geliyorum,” dedi İpek yüzsüz bir sırıtışla. “Eğer ben yolu göstermeyecek olsam herhalde kaybolursunuz.”

*

Malloryon’un I. Kitabı burada sona eriyor.

II. Kitap olan *Murgoların Kralı*’nda, bütün insanlığın kaderi hakkında bir karar verecek olan zıt yazgıların çatışması içinden garip ve yeni topraklardan geçerek, artık olmayan yere doğru Garion’un oğlunu bulmak için yaşanan yolculuk başlayacak.